HASAN ATİLLA UĞUR
MURAT BALCI



BUĞRA

Biz Bu Vatanın "Adsız"larıyız!

DESTEK yayınları

HASAN ATİLLA UĞUR
MURAT BALCI

BUĞRA

Biz Bu Vatanın "Adsız"larıyız!

DESTEK
yayınları

DESTEK YAYINLARI: 1939
EDEBİYAT: 427

HASAN ATİLLA UĞUR & MURAT BALCI / BUĞRA

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Editör: Cansu Poyraz Karadeniz
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: Tuğçe Ekmekçi
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Destek Yayınları: Haziran 2024
Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN 978-625-6051-44-7

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkan.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari

Destek Dukkan

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu/İstanbul
Tel. (0) 212 613 30 06

HASAN ATİLLA UĞUR
MURAT BALCI



BUĞRA

Biz Bu Vatanın "Adsız"larıyız!

DESTEK yayınları

TEŞEKKÜR

Yakın dönemde Türk ve dünya edebiyatında "büyük romancı" olarak yerini alacağına kalben inandığım kardeşim Murat Balcı ile çok yoğun bir çalışma yaptık. Bu süreçte bize çok katkıları olan Destek Yayınları'nın bütün yönetici ve emekçilerine sonsuz teşekkürler...

Hasan Atilla Uğur

Öncelikle; birlikte çıktığımız bu zorlu yolda her an desteğini hissettiğim kıymetli büyüğüm, değerli ağabeyim Sayın Hasan Atilla Uğur'a; bu eserin oluşmasında çok fazla katkısı bulunan gizli kütüphanemiz, bilgi kaynağımız sevgili eşim Gülsüm Balcı' ya; ilk andan itibaren varlıklarını hissettirip bizi cesaretlendiren kıymetli dostlarımız Hale Açıncı, Sena Arslan, Sezgin Bıyıklı, Yasemin Aykut, Yeliz Akgün'e; başta Sayın Yelda Cumalıoğlu ve Sayın Cansu Poyraz Karadeniz olmak üzere emeği geçen Destek Yayınları ekibine tüm kalbimle sonsuz teşekkürler...

Murat Balcı

-1-

İlk değildi, son olmayacaktı. O sadece sırası gelmiş kişi, kadim yazgının devamıydı...

Ölüm böyle bir şey miydi? Ölüm temmuzda üşümek miydi?

Büyük dedesini düşündü.

"Geliyorum Pehlivan Hasan, seni hiç görmedim ama hep sana benzediğimi söylerler! Aşina* Hatun'a söyle yanında bana da yer açsın, buraya kadarmış... Lanet olsun! Neyle ateş etti bana! Hepsi içimden geçmiş!"

Sağ eliyle kendini yokladı.

"Sol üst kol kasımdan, karın boşluğumun sol kısmından, sol üst baldırımdan bir mermi geçmiş! Bu yaralar beni götürür, çok kan kaybediyorum, bu lanet yerde geberip gideceğim ve kimsenin de haberi olmayacak! Adsızsın ya, yalnız gebermek yakışır tabii! Bu defa çizgiyi çok aştım, ne işim var lan benim Roma'da!"

Yaslandığı metal dosya dolabından biraz olsun gayret alarak doğrulmaya çalıştı, çatıştığı adam onu vurmuştu. Üç metre ötede yatıyordu, hâlâ yaşıyordu ama çıkardığı böğürtü aslında ölmeye çalıştığının göstergesi gibiydi. Öksürdükçe ağzından ve gırtlağında açılan delikten kan fışkırıyordu. Ölüyordu ama Buğra'yı vurmuştu!

"Oh" dedi. "Oh işte! Derin bir oh, ölüyorum ama hayatımın en muhteşem beş dakikasıydı, güzel veda oldu! Keşke birilerinin haberi olsa, olsa da bıraktığım yerden devam etseler! İnlerine girdim şerefsizlerin! Alpagu'ya da ulaşamıyorum, lanet olası ayı ortadan

---

* Aşina isminin telaffuzunda a'lar uzatılmaz. Asena ismindeki a'lar nasıl telaffuz ediliyorsa öyle okunur.

kayboldu! Benimle öleceksin ama ortada yoksun Alpagu, bunu paylaşmamız gerekiyordu! Babam... Geliyorum babam, büyük ihtimalle mezarım olmayacak ama olsun! Anacım, hiç görmediğim anam, yanına geliyorum...”

Keskin ve korkunç bir çığlık beyninde yankılandı! İnce bir ıslık gibi başlayıp şiddetle artarak patlayan bu ses... Tanıdıktı aslında, belgesellerde duyduğu kartal sesi gibi.

“Uçmağa varmak böyle bir şey herhalde, demek önce kartallar karşılıyor, herhalde almaya büyük dedem gelir.”

Ses daha şiddetli bir şekilde beyninde bir daha patladı.

“Lanet olsun, kulağımdan duymuyorum, beynimde çınlıyor, Alpagu sen misin?”

“Sakin ol Buğra, seni almaya geldik!”

“Biliyorum, hazırım, dedem nerede?”

“Saçma sapan fantezileri bırak da kendine gel, çok kan kaybediyorsun. Ben Bürküt! Dede falan yok yani. Seni gerçekten oradan alacağız. Hem fiziksel, hem astral anlamda çok iyi korunan bir binadasın. Astral bekçileri çok güçlü, Alpagu'yu uzak tutmuşlar. Şimdilik kontrolümüz altında ama çok vaktimiz yok. Daha kalabalık gelecekler.”

“Kimsin, nesin sen? Benimle zihnimde konuşuyorsun, seni görmüyorum!”

“Biraz sabret, trendeki kızı hatırla, mavi elbiseli sarışın! Hani gördüğünde sarışın afet diye geçirmiştin aklından!”

“Hadi bee... Aklımdan geçenleri duydun yani, ardından söylediklerimi duymadın umarım!”

“Hepsini duydum, cevap da verdim ama sen henüz duyacak kapasitede değildin. Şimdi çeneni kapat, kendini toparla. Fiziksel olarak binaya girdim, iyi çalışmışsın bravo! Birazdan yanında olurum. Bu hızla kan kaybetmeye devam edersen seni kurtaramayız! Acilen kalp atışlarını yavaşlat, kanamanı durdur, bunu yapabildiğini biliyorum. Seni rahatlatacak bir şeyler düşün, çocukluğunu falan, hemen yap bunu!”

Başka bir seçeneği yoktu, Bürküt ya gerçekten vardı ya da uyduruyordu.

"Hazırım" dedi içinden. "Albız alacak değil ya, elbet uçmağa varacağım."

Son bir gayretle sol bacağını uzattı, kocaman eliyle kasığından bacağını sıkıp kanamayı kesti, elini sabitledi. "İyi ihtimalle on dakikam var, hadi bakalım."

Sakinleşti, kalp atışlarını yavaşlattı. Çocukluğunu düşünerek ölüm uykusuna daldı.

"Elbet uyanırım ama hangi âlemde Tanrı bilir..."

-2-

"Neslimden görev düşen hiç kimse anasını görmemiş! Ben görsem ne olurdu diyorum bazen, bu onlara ne katmış, bana ne katmış, benden ne götürmüş? Babamın anasına ana dedim ben, anamın anasını tanımam bile... Yoklar gibi sanki, bu da yazgımın bir parçası sanırım. Marangoz benim babam, tüm mahallenin saygı duyup çekindiği koca çınar marangoz Muzaffer. Çam kokusuyla büyüdüm ben, çam kokardı babam. Eve geldiğinde o ne kadar yorulduğunu anlatırdı, bense ne kadar güzel koktuğunu düşünürdüm. Emek dolu, ter ve çam kokardı. Ellerine hayrandım babamın, eline uyacak eldiven bulamazdı, hep onunkiler gibi güçlü ve kocaman ellerim olsun istedim. O, koca karpuzu tek eliyle tutardı ama başımı iki eliyle okşayamazdı. Eve küçük bir kuş girdi bir gün, ben yakaladım ama korktum, tutamadım, babama verdim. Öyle büyüktü ki elleri, kuşu tutamadı, kuş kaçtı gitti... Kendi ellerime bakıyorum, olmuş sanırım. Glock elimde küçük kalıyor, babama eldiven olmazdı bana Glock olmuyor! Yazgım bu, ne diyebilirim! Benden asırlar önce yazılmış...

Ne güzeldi çocukluğum... Akşama kadar sokakta oynardık, acıkınca bir kapıyı çalar, 'Komşu anne, acıktık' derdik. Ama aynı kapıyı iki gün üst üste çalmazdık, bize göre ayıptı. Komşu anne hepimize birer dilim ekmek verirdi. Ya salça ya da yağ sürülmüş, üstü tuzlanmış. Hem yağ hem salça olmazdı, çünkü kimse o kadar zengin değildi! Zengin, bizim için Türk filmlerindeki armatördü. Armatörü çeşme musluğu satan adam sanır, mahalledeki hırdavatçıya diş bilerdik.

Babam, büyük dedem Pehlivan Hasan'ın hikâyelerini anlatırdı bana. Hep onun gölgesinde kalmış, hep neden ben değil

diye hayıflanmış. Tokadı adamı öldürmeye yetermiş Pehlivan Hasan'ın. Öküzü boynuzlarından tuttuğu gibi devirirmiş. Hele mavi gözlü devle olan anıları! Onları anlatamam, hepsi birer devlet sırrı. Tabii ki bütün nişaneler, bütün resimler ve belgeler soy arşivine teslim edilmiş. Ama anıları, tümü beynime harf harf kazındı! Dedene çok benziyorsun lafını o kadar çok duydum ki! Babamın cümlelerinde hep bir kinaye, her zaman biraz kıskançlık sezdim. Yerimde olmayı çok isterdi belli ki ama kurban oğlu olunca... Görev vatansa hayat ve yaşadıkların sadece ayrıntıdan ibarettir, sonunu baştan bildiğin bir kitabı okumak gibi... Devlet ebet müddet, seçilmiş seçilmemiş fark etmez. Biz sadece o yolda birer çakıltaşıyız..."

-3-

Aralık ayı, yerde iki karış kar var. *"Fazla kış yaptı bu sene! Allah da mı bana karşı?"* diye düşündü, sonra bin kere tövbeden geldi ama sürekli aynı şeyi düşünüyordu.

Zordaydı, çok zordaydı marangoz Muzaffer. Atölyesine şöyle bir göz gezdirdi, işleyecek fazla ağacı kalmamıştı, diğer malzemeler de dipteydi. Depo gözünün önüne geldi, kalbine sancı girdi.

"Üç aydır kirasını ödemiyorum, içindeki mal kirayı kapatmaz!"

Müteahhit Şeref altmış dairelik binasının doğrama işini Muzaffere vermişti. Güzel paraya anlaşmıştı, gelen ufak tefek günlük işleri hep geri çevirdi. Şeref bugün yarın diyerek iki aydır ödemeyi sallıyordu. En son bu cumartesi diye söz vermişti.

"Hadi Şeref, hadi gel artık" derken atölyenin tozlu kapısı yavaşça aralandı. Elinde çay tepsisi olan bir çocuk içeri kafasını uzatıp "Selamünaleyküm usta!" dedi.

"Ustam selam söyledi, beş yüz çay borcun varmış, onu istedi, bi de yeni marka göndermedi, hesabı kapatsın dedi, biz de onun gibi dükkân işletiyoruz dedi. O verecek, öbürü verecek de biz de dükkân döndüreceğiz dedi, çayı ödeyemeyen adam dükk..."

"Tamam, tamam, ustana selam söyle, bir saate kendi gelecekmiş dersin."

"Tamam usta" dedi, kapıyı kapatmadan çorbacının çırağı kafasını içeri uzattı. "Ustaaa?"

"Tamam" dedi. "Ustana selam söyle, bir saate geliyorum!"

Dükkânın telefonu çalmaya başladı.

"Alo."

"Alo, Muzocum, naber?"

"Şeref neredesin sen!"

"Ya Muzocum, yengenle hafta içi sakin diye kayağa kaçtık, hafta sonu zaten kalabalık oluyor, cumartesi döner Muzaffer'in parasını da götürürüz dedik, başımıza gelmeyen kalmadı."

"Şeref senin... Madem param cebinde, gitmeden verseydin ya! Sen benim paramla tatil mi yapıyorsun?"

"Ya Muzocum, haklısın, çok haklısın, bak paran cebimde, hazır diyorum, bir sakin ol. Bak, dağ yoluna seksen daire anlaştım, üç de villa var belediye başkanına. Hepsinin tüm işi senin. Çok iş yapacağız daha seninle, az sakin ol. Pazartesiye yol açılır, gelir paranı getiririm."

"Ne diyon lan sen şerefini..."

"Muzocum sesin kesik kesik geliyor, kapattım ben, seviliyorsun canım, pazartesi yanında..."

Muzaffer telefon elinde kalakaldı.

Omuzları düştü Muzaffer'in! Ne kadar toparlanmak istese de eve giderken tüm esnafın önünden geçecekti! "Ölsem de kurtulsam" dedi, karnı burnunda karısı aklına geldi! Akşam sabah doğum bekliyorlardı. Yıllar sonra karısı döl tutmuştu.

Kapı tekrar aralandı, çaycının çırağı kafasını içeri uzattı!

"Ustaaa!"

"LAN SİKTİR GİT!"

"Yok usta, ustam yollamadı! Pakize Ana yolumu çevirdi!"

"Ne dedi lan anam?"

"Çabuk yetişsin dedi! Dükkânı aramış ama telefon meşgulmüş."

Eyvahlar içinde dükkânı bile kapatmadan kaya düşe koşturmaya başladı marangoz Muzaffer. Aklından bin türlü şey geçiyordu.

Eve vardı, tahta kapıyı teptiği gibi avluya daldı.

"ANAAAAA..."

Pakize Ana kucağında kundakla oda kapısından avluya çıktı.

"Gözün aydın oğlum, kızımın sancısı başladı diye sana haber edene kadar doğum oldu. Dirayetli benim gelinim, tek avazda kurtardı Rabbim. Zaten hastaneye gidecek durumumuz yoktu, ebe kadına seslendim, yetişti sağ olsun. Her şeyin farkındayım,

zordasın bilirim. Karına hiç belli etmedim merak etme. Mahallede tüm esnafa göründüm, kimse kızıma laf etmedi. Sakin ol! En az beş okka toraman bir oğlun oldu gözümüz aydın. Lakin bir sıkıntımız var! Kızım şimdilik iyi merak etme."

"Şimdilik ne demek ana?"

"Az sakin ol; torunum iki alameti birden taşıyor!"

"Senin ağzın ne der ana? Emin misin? Bu bana yapılır mı?"

Muzaffer panikle odaya girmek için elini kapıya doğru uzattı ama Pakize Ana elini tuttu!

"Oğlum, karının yanına girme şimdi, gururludur, eri öyle görsün istemez, bilirim. Doğum bu, sen bilmezsin. Ebe kadın şimdi ortalığı toparlar, hanımını gül gibi yapar. Bebeni üşütmeyelim, gel sofaya geçelim."

"Nedir ana gördüğün alametler? Belki sana öyle geldi!"

Pakize Ana, daha gelininin sancıları başladığı gibi sofadaki sobayı tutuşturmuş, tepeleme odun doldurmuştu, sofa sıcacıktı. Toruṇunu sekiye yatırdı, sarmaladığı el örgüsü yün battaniyeyi açtı, torununun yumak yumak sağ kolunu kundaktan çıkardı.

"Gördüm ama sen de gör diye ellemedim oğlum. Bak, oğlunun eli sımsıkı kapalı, elini aç da avucunda ne var gör!"

Muzaffer "Ya bismillah!" diyerek kocaman elleriyle oğlunun elini tuttu, küçücük parmaklarını açtı. Avucunda kan pıhtısı vardı.

"Ya sabır Allahım, isyan etmiyorum, hayatım hep çok zordu! Bunu da mı bana yazdın? Vardır bir bildiğin, yazgıya isyan olmaz!"

Darmadağındı Muzaffer, hep baba olsun istemiş ama hep korkmuştu aslında, her düşükte hem üzülmüş hem sevinmişti!

"Bu yeter mi yani ana, tesadüf olamaz mı? Belki denk geldi! Çok mu meraklısın böyle haberler vermeye, hiç mi sevmedin gelinini?"

Pakize Ana torununu kucağına almanın verdiği mutluluk; yüzyıllardır süregelen yazgının bir parçası olmaktan dolayı gurur; bundan sonra olacakları bildiği için acı içinde kundağın baş

kısmını açtı. Artık sorumluluğu çok büyük ve çok ağırdı! Muzaffer oğlunun başını gördüğünde dondu kaldı, sadece yutkundu.

"YA SABIR!"

Oğlu saçlı doğmuştu, saçları tüyü andırıyordu ve gök gri renkteydi!

"Ne olacak şimdi ana?"

"Ne olacağını biliyorsun oğlum, bu itiraz edemeyeceğin en önemli alamet! O, Aşina Hatun'un kanını taşıyan bir kurt yavrusu! Bundan sonra biz emanetçiyiz, görevimiz onu doğru yetiştirip yolunu açmak, artık bu yüzden varız! Bu dünya hayatının bizim için önemi kalmadı oğlum. Onun yazgısı belli; vatanına, milletine, devletine hizmet edip canını Tanrı'ya teslim edecek bir yiğit! Yaşayacağı hayat onun değil, yalan dünyada gördükleri yanına kâr kalacak, çok acı çekecek ama her acı onu yüceltecek, ister cenneti garanti de, ister Aşina Hatun'un yanında uçmakta yeri hazır de... Bu onun yolu! Biliyorsun bizim üzerimize düşenler ve yapmamız gerekenler çok başka! O sadece alametlerle doğdu ama henüz tamamlanmadı! Sıradakini biliyorsun! Şimdi derhal kendini toparla ve sıradakine hazırlan, bence senin en ağır görevin bu! Bu da gerçekleşirse çok acı çekeriz ama emin oluruz. Çok vaktin yok!"

"Ne kadar vaktim var ana? Ne düşüneceğimi, ne yapmam gerektiğini bilmiyorum, bilemiyorum! Yıllardır hep kendimi buna hazırladım ama hazır değilmişim be ana! Mutlu mu olayım, üzüleyim mi, isyan mı edeyim! Aydilge'mi çok seviyorum ben, onsuz ne yaparım?"

"Madde dünyasında artık senin için zor diye bir şey yok oğlum, yalan dünyada senin acıların buraya kadardı, bundan sonra sınırları, acıları sen belirlersin. Artık cesaretin kadar özgürsün. Ama bu sorumlulukla neye ne kadar cesaret edersin, insanların acı dediğini ne kadar görmezden gelirsin, onu bilemem. Ömrüm yettiğince yanındayım. En fazla iki günün var, bana anlatılanlarda iki günü aşanı duymadım. Şimdi kendini çarçabuk toparla. Bak, oğlun oldu, artık babasın. Baba olmanın gururunu sonuna kadar

yaşa, seni baba yapan hanımını da gururlandır. O bunu fazlasıyla hak etti. Kundaktaki bebe en az beş okka, başkasının üç aylık bebesi gibi, neredeyse konuşacak. Git kadınını yücelt, o sana bir kere bile of demedi, varken de demedi yokken de demedi! Sev, kokla, kadın olduğunu, ana olduğunu hissettir ve en önemlisi ahretliğinle helalleş! Onun görevi buraya kadardı. Sakın ha bir şey deme. Anadır! Yüreği burkulmasın, sütü acımasın! Bırak bebesini öpsün, koklasın, bağrına bassın. Zaten emzirdikçe anlayacak. Şimdi kalk, kendine gel! Ben şu masumu anasına götüreyim, kavuşsunlar. Saatleri sayılı, ana oğul hasret gidersinler! Sen bir vakit gelme. Benim ebe kadınla konuşacaklarım var!"

-4-

Babası 53, anası 42 yaşındayken yaylada bir Yörük obasında kıl çadırda akşam saati doğdu Aydilge. Adını anası verdi, en küçük ağabeyiyle arasında on altı yaş vardı. Babası namlı Yörük pehlivan olsunlar diye hep oğlan istemiş, dört tıfıl oğlandan sonra umudunu yitirmişti. Bu hesapsız çocuk bir de kız olunca hevesi iyice kaçmıştı. Kız başkaydı elbet, kadın ana demekti, kadın devlet demekti ama kadın pehlivan olmazdı, olacağı bu kadardı, kendi de biliyordu, küskündü hayata!

Bebesini öptü kokladı, "Kızımın adını sen ver" dedi kadınına, kucağına bıraktı, arkasını döndü gitti. Kızına değil, kaderine kızgındı!

Anası hep kızı olsun istemişti oysa, kendi gibi bir dişi kuş, yurt kuracak bir ana! Zaten soyunun bir parçasını taşıyan bu yavruya adının da bir parçasını vererek haykırdı Aydilge.

Her iş geliyordu Aydilge'nin elinden. Herkesten az uyur, hiçbir işten gocunmazdı. Ağabeylerinin aksine cüssesi kapı, yüreği dağ gibiydi! Sırf bu yüzden babası onu öyle bir ezdi ki konuşmaya korkardı, "Kıyamam babama" derdi hep içinden. "Ah ben erkek olacaktım ki!"

Türkmen başının kızı evleniyordu, yaylada büyük hazırlık yapıldı. Her şehirden önemli Türkmen ailelerinden birçok misafir vardı! Muzaffer'i orada gördü. Kendisinden iriydi Muzaffer. Etrafa yırtıcı bir kuş gibi bakıyor, bakışlarının aksine çevreden emin olunca büyük bir sükûnetle başını öne eğiyordu. Yanında sadece yaşça büyük bir kadın vardı, anası herhalde diye düşündü. Anası

oğlundan daha keskin bakıyordu etrafa. Anası da oğlu gibi etrafı süzüyor ama oğlu gibi başını eğmeden sadece bakışlarını düşürüyordu. İkisi de dimdik oturuyordu.

Nasıl bir saygı, nasıl bir görgü bu? Ne yaşamış bu insanlar ki bu kadar ürkek, bu kadar mağrurlar! Oğlu, anasının yanında kafasını kaldırmıyor, anası oğlunun yanında başını eğmiyor! Keskin bakışlar yüreğine kazındı, işine devam etti. Onca işin arasında onlara doğru gözucuyla da olsa bakmaktan kendini alamıyordu. Hiç tanıdık değillerdi, kim bilir hangi şehirden gelmişlerdi. Elinde şerbet tepsisiyle giderken yine bir kaçamak bakış attı, göz göze geldiler Muzaffer'le, o da ona bakıyordu! Dünya durdu, zaman durdu, nefes almıyordu, olduğu yerde dondu kaldı. O büyük kalabalığın içinde sadece ikisi vardı sanki! Ateş düştü yüreğine. Gözlerini ilk kaçıran Muzaffer oldu, Muzaffer anasının kulağına doğru uzandı... Devamını görecek kadar cesur değildi Aydilge. Elindeki tepsiyi bıraktığı gibi arkasını dönüp hızla uzaklaştı. Kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu, saatlerce koşmuş gibi nefes alıyordu, bu duygu hiç tanıdık değildi. El ayak çekilene kadar saklandı.

Sabah obanın diğer kızları gibi Aydilge de erkenden kalktı. Obada çok misafir vardı. Hemen çorba kazanının başına koştu, ilk o gelmişti. Ateşi yakayım diye aklından geçirirken sağ omzuna bir el dokundu. Kafasını çevirdi, o kartal bakışlar gözlerinin içinden yüreğine bakıyordu!

"Günün esen olsun kızım, erkencisin!"

"Esenlikler misafir ana, siz misafirsiniz ama benden erken kalkmışsınız, bu ayıp bana yeter."

"Yattığım yer bana yabancı kızım, zaten uyku tutmadı. Ben tüm gün oturdum, sen hep koşturdun. İzledim seni. Bundan sonra benim kızım olur musun?"

"Olurum" dedi Aydilge. "Siz nasıl derseniz..."

Ağzından çıkanlara kendi de inanamadı. Onun için çok cesurca bir cümleydi, bir anda ağzından çıkıverdi. Tüm vücudunu ateş

bastı, yüzü yanıyordu, belli ki kıpkırmızıydı, duyduğu utançla başını eğebildiği kadar önüne eğdi.

"Nasıl dedim ben bunu, kim bilir ne düşünecek benim için! Şu an yer yarılsa da içine girsem!" dedi içinden.

"Tamam o vakit" dedi kartal bakışlı kadın. "Ateşi ben yakarım merak etme, sen git anana babana söyle, toydan sonra size uğrayacağız. Uçarkanlar akşama bir acı kahve içmeye geleceklermiş dersin, mânisi varsa söylesin ben anlarım. Adım Pakize."

Ok gibi fırladı Aydilge, zaten o kısa zamanda ömründen ömür gitmişti. Pınara kadar koştu. En coşkun yerine kafasını soktu, nefesi yettiği kadar suda tuttu kafasını. Sırtüstü attı kendini yere.

"Ne oldu şimdi?" diye düşündü. "Neydi bu? Ne olacak şimdi? Anama nasıl izah ederim? Babam ne der? Şimdi sakin ol, önce insan gibi nefes almaya başla, sonra doğru anana babana söylemeye git. Pakize Ana cevap bekliyor. Toy bitmedi, yayla misafir dolu, yapılacak tonla iş var! Koş Aydilge!"

Yattığı çayırdan fırladı, tekrar koşmaya başladı. Islanan saten şalvarı ayaklarına dolandı, sıyırdı attı. Yemenisi düşmüştü, her genç kız gibi o da toy için özenle hazırlanmıştı, anasının özene bezene ördüğü kırk beliğinden sular süzülüyordu. Babasının bir yaz koçtan kazandığı tüm parayla "kızımın düğünlüğü" diye boynuna taktığı altınlar koynundan çıkmış savruluyordu. Eteğini baldırına kadar sıyırmış elleriyle tutarak var gücüyle koşturuyordu. Ne düşen yemenisi, ne savrulup duran altınları, ne de ortaya çıkan bacakları umurunda değildi. Soluk soluğa kıl çadırdan içeri attı kendini.

Anası şaşkınlık içinde yüzüne baktı. Aydilge'nin ardından anası da kalkmış, yufka ekmekleri ıslatıp ocakta ısıtmış, koyun peyniri ve tereyağı ile dürüm etmişti. Herkese birer tane. O kadar misafirin yanında kahvaltı sofrasına aç çıkmak olmazdı elbet. Biraz bir şeyler yiyeceklerdi ki kimse nefsine yenilip yiyeceklere saldırmasın, görgüsüzlük etmesin! Ağabeylerine çay dolduruyordu. Babası kenarda bağdaş kurmuş kahvesini içiyordu.

"Ne bu hal kızım sabah sabah! Başına bir iş mi geldi yoksa?" dedi anası.

Aydilge kendini kontrol etti, yemenisi yoktu, saçları ıslak ve ot doluydu, herkesten gizlediği altınları ortalıktaydı ve etekleri baldırına kadar sıyrılmış elinde duruyordu, şalvarı yoktu! Gerçekten saldırıya uğramış gibi görünüyordu! Hemen kendini toparladı, eteğini bıraktı elleriyle düzeltti, altınlarını koynuna soktu, yakasını toparladı, saçlarını düzeltti arkaya attı...

"Yok, ana, yaylada başıma ne gelecek ki? Uçarkanlar akşama bize kahve içmeye gelecekmiş! Git anana söyle dedi, hepsi bu."

Annesi elindeki demliği kenara bıraktı; kaşları hâlâ çatıktı ama gülümsüyordu.

"Bu kadar heyecanlandığına göre Muzaffer'i gördün demek! Kim dedi sana bunu?"

"Pakize Ana söyledi, bir mânisi varsa desin, ben anlarım dedi."

Kaşları da çatık değildi artık annesinin, bildiğin gülüyordu. Üstüne başına bir daha baktı, garip bir şey yoktu.

"Şimdiden ana dediğine göre... Üstün başın tamam da elin ayağın titriyor kızım. Önce gel otur, açlığını bastır. Sonra gider Pakize Hanım'a 'Bir mânimiz yokmuş, anam buyursunlar gelsinler amma bizim kahvemiz pek sert olur, içebilirlerse afiyet olsun' dersin."

Sofraya oturdu Aydilge, bir elinde dürüm, bir elinde çay, içinde kelebekler, midesi yangın yeri... Dizini dürttü annesi, "Sen seversin" derken yüzünde toparlan der gibi bir ifadeyle dağdan toplama yaban balı dolu kâseyi önüne uzattı. Dürümü bala daldırdı, bir lokma ısırdı, bir yudum çay aldı, çiğnemeden hepsini zoraki yuttu.

"Çorba" diye bağırdı. "Misafire çorba yapılacak, düğün çorbası!"

Geldiği gibi koşarak çıktı. Annesi hariç kimse bir şey anlamamıştı.

Babası öfkeli bir sesle, "Çok şımarttık bu kızı! Ne konuştunuz siz hanım, kızın hali ne böyle, Uçarkanlar kim? Sustum, karışmadım ama kız geldiği gibi gitti! Ne döndürüyorsunuz yine ana kız?"

"Pakize Hanım akşama kızımı oğluna istemeye gelecek, Pakize Uçarkan! Kalk hazırlan, kız babasısın sen!"

Babası bağırarak "Bunu mu konuştunuz yani! Kızımı dövüp mü söylemişler, bu hali nedir? Kim bu Uçarkanlar ben bilmiyorum, sen nereden tanıyorsun?" dedi.

Annesi öfkeden deliye dönmüştü, ayağa kalktı, kaşlarını çattı, en gür sesiyle, "Sen çayır çayır pehlivan peşinde koştururken kızının gelinlik çağa geldiğini görmediysen ben ne yapayım! Anayım ben! Bir tane kızım var. Elbet ben de kimin düğüncü oğlu var bilirim. Oğlanları da kendine benzettin! Kimseleri kendilerine yakıştırıp da gelin getiremediler, sen beni nasıl beğendin anlamak mümkün değil! Obada senin benim yaşımda torun görmeyen var mı? Ya evin beyi ol üzerine düşeni yap ya da ayağımın altından çekil ezdirme kendini!" dedi.

"Bu kadar doluydun da niye bunca zaman demedin be kadın!"

"Sakın ha bir kelime daha ağzından çıkmasın! Şart olsun seni bu dakika boşar, görücünün karşısına 'Erim yok' der çıkarım!"

Çok ama çok şaşkındı, bunca yıllık hanımını daha önce hiç bu kadar öfkeli, hiç bu kadar kararlı görmemişti.

"Peki, hanım" dedi sakince. "Sonuçta kurdun dişisi de kurt, dediğini yapar, sakin ol" diye geçirdi içinden.

"Şimdilik bu konu kapandı, nasıl dersen öyle olsun. Ama bu telaş bitince bu defter açılacak, bu hesap kapatılacak, bilmiş ol! Lafta da olsa bunca yıl sonra nikâhı düşürmeyi göze aldıran sebep nedir, çıksın ortaya!"

"O defter açılacaksa ben açarım, kapatılacaksa ben kapatırım! Senin haddine mi! Töre değişti de benim mi haberim yok! Gözünü açsaydın da Muzaffer'i görseydin. Kapılardan sığmaz, dağ gibi delikanlı. Ona benim kızım yaraşır zaten. Atasına Pehlivan Hasan derlermiş ama sen bilmezsin, pek pehlivanlık yapamamış. Uçarkan soyadını bizzat Kemal Paşa vermiş. Biz gibi köklü bir Türkmen aile, kadını erkeği hep gazi! Gazi olmayanlar da şehit! Muzaffer'i

gördüğüm gibi kızıma yakıştırdım, kimdir, nedir diye sordum öğrendim."

* * *

Fırladığı gibi koşmaya başladı Aydilge, birkaç adımdan sonra durdu, düşündü. "Hadi anan tamam, durumu idare etti de Pakize Hanım'ın karşısına bu kadar hevesli çıkamazsın. Önce ağır ol bakalım. Zaten peşin halt ettin, tamam dedin, sırf o yüzden belki de kadın vazgeçti! Çok mu heveslisin ata ocağından çıkmaya!"

Kendini toparladı, yavaş adımlarla meydana kadar gitti. Pakize Hanım gerçekten ateşi yakmıştı. Gitmemişti, hâlâ oradaydı, kazanın başındaydı. Diğer kızlar da gelmiş, telaş başlamıştı. Ocağa yaklaştı, Pakize Hanım tereyağı eritmiş çorbanın etlerini kavuruyordu. Geldiğini duymamıştı.

"O kartal gibi bakarsa ben de kartal gibi bakarım" dedi içinden, bakışını sabitledi, tıpkı onun yaptığı gibi yavaşça omzuna dokundu. Sanki adını öğrenmemiş gibi "Misafir ana!" dedi.

İrkildi Pakize Hanım, sert çıkan bu sesi tanıdı, kendine benzetti bir an, mutlu oldu, yine de belli etmedi. Çatık kaşlarıyla başını omzunun üzerinden geri çevirdi, baktı...

"Gel kızım, önce şuradan tuzu ver, sonra de bakalım ne dedi anan?"

Bakışları yüreğini deldi geçti Pakize Hanım'ın, heyecandan ölecekti ama belli etmemeye çalıştı. Eğildi, keseden bir avuç tuz aldı, Pakize Hanım'a uzattı.

Pakize Hanım eline baktı, "Kazana at, biraz daha ver" dedi.

"O ete bu tuz yeter misafir ana. Anam dedi ki buyursunlar gelsinler amma bizim kahvemiz pek sert olur, içebilirlerse afiyet olsun."

Arkası dönük Pakize Hanım gülümsedi, "Benim gelinim bu" diye geçirdi aklından. Aydilge'nin yüzüne baktı. Aynı kendisi gibi

ona bakıyordu Aydilge, kendinden emin, vakur... "Madem benden iyi biliyorsun, al çorbayı sen yap" diyerek tahta kepçeyi uzattı.

"İyi bilmek haddime değil misafir ana, bu zaten benim görevim, siz geçin dinlenin, bir isteğiniz varsa söyleyin. Biz varken sizin iş yapmanız zaten ayıp."

Pakize Hanım ayağa kalktı, tüm şefkatiyle yüzüne baktı Aydilge'nin. Beliklerini sevdi, yüzünü okşadı, elini yavaşça omzuna indirdi:

"Biz kahveyi zaten sert içeriz, hazırlığım tamdır. Toy bitince sizdeyiz o vakit."

-5-

Sağa sola bakmadan tüm gün işini yaptı, toy bitti herkes yerine çekildi. O da çadırına döndü. Ağabeyleri dahil herkes mum gibiydi. Onları ilk defa böyle görüyordu.

En şık fistanı zaten üzerindeydi, gitti her gün giydiği basma şalvarını giydi. Anasının ördüğü yün hırkayı aceleyle sırtına geçirdi, beliklerini açtı, saçını topladı, yemenisini takıp tepesinde bağladı. Hazırdı.

Bir vakit sonra Pakize Hanım'ın sesi duyuldu. "Müsaade var mı?"

Anası, babası, ağabeyleri ayağa kalktı. En büyük ağabeyi gitti, kapıdaki çulları kaldırdı, misafirleri buyur etti. Yaylada geceleri soğuk olduğu için soba gümbür gümbür yanıyordu, içerisi sıcacıktı. Başlarını eğmeden, sadece vücutlarıyla eğilerek ana oğul içeri girdiler, ayakkabılarını çıkardılar, yün kilime geçtiler. Aydilge sessizce kenarda ayakta duruyordu. Kaçamak bir bakış attı. Muzaffer ondan uzun boyluydu, gerçekten çok yakışıklıydı. Geçip buyur edilen yere oturdular. Muzaffer yere bakıyordu ama Pakize Hanım hâlâ kartal gibi etrafı süzüyordu.

"Hoş geldiniz, sefa getiriniz" dedi Aydilge'nin anası.

"Hoş bulduk, hürmet gördük" dedi Pakize Hanım.

Uzun bir sessizlik oldu.

"Tam bir Türkmen obası" dedi Pakize Hanım. "Biz maalesef şehirde çürüyoruz. Özümüzden kopmamak çok önemli, ne mutlu sizlere ki yazdan yaza da olsa bu geleneği devam ettiriyorsunuz. Görüyorum ki töremizi sürdürüyorsunuz. Ne demiş koca Gazi: 'Toros Dağları'na bakın, orada dumanı tüten bir tek Yörük çadırı görürseniz şunu iyi bilin ki dünyada hiçbir güç bizi yenemez!' Toya davet edildik kalktık geldik, özümüze döndük, huzur bulduk.

Sizleri tanıdık. Kızımızı tanıdık. Töre gereği usulünce haber ettik, usulünce cevap aldık, huzura geldik. Bir eksiğimiz varsa söyleyin, alınmayız..."

Pakize Hanım doğrudan konuya girmişti. Annesine baktı Aydilge, annesi gözleriyle ocağı işaret etti. Aydilge küçük adımlarla ocağa doğru gitti, cezveye suyu koydu, kahveyi attı. Şöyle bir karıştırdı, fincanları ısınsınlar diye ocağa yaklaştırdı. Pakize Hanım'ın kendisini izlediğini biliyordu.

Anasının sesi duyuldu, Aydilge'nin o güne kadar duymadığı tevazu içeren içten bir tonda, "Eksik varsa sizde değil bizdedir Pakize Hanım. Töre bilir, halden anlarsınız. Görmüş geçirmişsiniz, bellidir. Misafir olan sizsiniz. Hürmette bir eksiğimiz varsa siz söyleyin..." dedi.

Babası hiç konuşmuyordu, Muzaffer'in babası yoktu, belki de ondandı. Sürekli sessizlik oluyordu, sanki laflar herkesin boğazında düğümdü. Kahve köpürdü, fincanlara döktü. Misafirlerin fincanının yanına birer kıtlama şeker bıraktı. Başı dik, gözleri yerde misafirlerden başlayarak herkese kahvesini sundu. Tepsiyi göğsüne gömdü, kenara çekildi.

Herkes kahvesinden bir yudum aldı. Pakize Hanım yavaşça başını kaldırdı, son derece nazik bir tonda şöyle dedi:

"Ziyaretimizin amacı bellidir. Biz sizi sorduk, öğrendik. Üstüne soracak bir şeyimiz olsa gelmezdik. Oğlum babası gibi marangozdur, çalışıp evine helal ekmek getirir. Beyim birkaç yıl önce Hakk'a yürüdü, tüm sorumluluk bendedir. Çok şükür başımızı sokacak bir evimiz, ekmeğimizi kazanacak işimiz vardır. Aç değil açıkta değiliz. Sizler gibi yazları yaylaya çıkamayız, şehir hayatında yaşar gideriz. Sizin soracak bir şeyiniz varsa sorun, söyleyeyim. Sizce de uygunsa kızınıza gelinim demek, oğluma eş etmek isterim."

Pakize Hanım çok açık konuşuyordu. Annesi, bu cesur kadının sözlerine karşılık sadece gülümsedi, babasına döndü. "Ne dersin beyim?"

Babası kahvesinden bir yudum daha aldı.

"Bunca düz laftan sonra bana bir şey demek düşmez, ana olan sensin; han olan sensin, Han'ım olan sensin. Baba olarak benim gönlüme yattı ama son söz kızımın, o ne derse kabulüm, kızım bana fazla değildir, bugüne kadar nasılsa bundan sonra da yaşadığım sürece evimde hep bir yatağı, soframda hep bir tabağı vardır. O benim bahçemin gonca gülü, o benim güz gülüm... Anası olarak asıl sen ne dersin?"

Anası yutkundu, gözleri doldu. Önce bir şey diyemedi. İki damla yaş yanaklarından süzüldü, rahatladı...

"Ben Pakize Hanım'ı da oğlunu da çok sevdim. Oğlum geldiğinden beri başını bile kaldırmadı, hiç lafa karışmadı. Ben de sordum, soruşturdum, hep iyi şeyler duydum, benim de gönlüm rahattır. Kızım iyi yere gidecek, el üstünde tutulacak, bilirim ama son söz kızımın. Belki bana diyememiştir, gönlünde başkası vardır. Çok ani oldu, karar kızımın, ne derse kabulüm, sorgulamam bile."

Pakize Hanım hemen söze girdi. "Bak kızım asla alınmayız, inan kızım olsa ben de böyle derdim. Türk töresi der ki: 'Kızı isteyen han bile olsa kız istediğine varır!' Ne mutlu sana ki böyle bir anne babaya sahipsin. Görevim gereği diyorum ki Allah'ın emri Peygamber'in kavliyle kızınızı oğluma istiyorum..."

Derin bir sessizlik oldu, herkes yere bakıyordu. Çok şaşkındı Aydilge, elbet töreyi biliyordu ama özellikle babasından bu davranışı beklemiyordu. Herkes onun bir şeyler söylemesini bekliyordu... Hiçbir şey söylemedi. Kendini toparladı, gitti Pakize Hanım'ın elini öptü, başını eğdi, yerine geçti.

Babasının sesi duyuldu. "Kızım tamam dedikten sonra bize hayırlı olsun demek düşer, verdim gitti..."

Gergin hava birden dağıldı, sessizliğin yerini uğultu aldı. Herkes Aydilge'yi unutmuştu. İlk hatırlayan Pakize Hanım oldu.

"Hayırlı, uğurlu olsun benim ay parçası kızım, aileme hoş geldin..."

Pakize Hanım kendi parmağındaki üzeri taşlarla süslü, işlemeli, daha çok mührü andıran yüzüğü nazikçe çekti, elini tutup

yüzüğü Aydilge'nin parmağına taktı. "Bu yüzük nesillerdir ailemizde, son emanetçisi bendim. Dilerim yüce Rabbim sana da gelininin ya da kızının parmağına takmayı nasip eder kızım. Bu nadide aile yadigârı artık sana emanettir. Sen artık benim de kızımsın. İstemeden de olsa bir gün sana öz evladım olmadığını hissettirecek bir şey yaparsam, Rabbim beni o an yanına alsın."

Eğildi, Pakize Hanım'ın elini öptü Aydilge. Hemen yanında Muzaffer duruyordu, cesaretini topladı kafasını kaldırıp yüzüne baktı. Öyle derin, öyle sevgi dolu bakıyordu ki Muzaffer... Eğildi, onun da elini öptü, yanına geçti.

Annesi geldi yanına, ağlıyordu, hiçbir şey demedi, baktı baktı sonra öyle bir sarıldı ki yüreğinin bir parçasını aldı götürdü Aydilge'nin. Bunun bir veda olduğunu o anda anladı...

Babası geldi yanına; yıllardır ona erkekmiş gibi davranan ama verdiği işi yapmaya kalktığında kız olduğunu hatırlatan babası! Babası yutkunuyordu, gözlerine baktı, koca adam içine ağlıyordu. Kocaman sarıldı babası, öptü kokladı, dudaklarını kulağına dayadı, sadece onun duyabileceği bir sesle, "Kızııııım..." dedi. "Canımın için kızım. Sen benim en sevdiğim evladımsın, biliyor musun! Bizde kız evlat her şeydir, yuva kurar, evlat yetiştirir, soyun devamını sağlar. Bizde kız evlada çok dokunulmaz ki kocasına gittiğinde babasını aramasın, erine sahip çıksın, çeksin çevirsin. Baba hep uzaktan sever. Sülalemde hep pehlivanlar olmuş, benden olmadı. Evlendim, baba oldum, istedim ki benden sonra olsun ama yine olmadı, Rabbim nasip etmedi. İnan hep içim burkuldu, kimseye diyemedim, gerçeği söyleyemedim, 'Kızım alayına bedel' diyemedim. Bu kadar büyüdüğünü fark etmedim, affet! Sen benim küçücük kızımsın, inan bu hiç değişmeyecek. Sen bu obadaki en erdemli kızsın, başımızı hiç eğdirmedin. Tıpkı annen gibisin. Biliyorum ki ateş olmasa şimşeği yere indirir, aş olmasa taşı eritirsin. Şimdi kendi yuvanı kurmaya bizden çok uzaklara gidiyorsun. Aslan gibi bir yiğit, seni bizden almaya kapımıza geldi, çok ani oldu. Git, sen de yuvanı kur. Sakın ha başını eğme, sakın ha törenin dışına çıkma,

bizi ayakta tutan Türk töresidir! Yokken kızma, varken şımarma, sakın ha dışarı hiçbirini belli etme! Erin yüce bir dağ, sen o dağın karısın! Ben hakkımı çoktan helal ettim. Ne olur sen de bana hakkını helal et, ailene, yuvana sahip çık, kendin gibi bebeler yetiştir. Yolun, bahtın açık olsun ay yüzlü kızım..."

Babası neler diyordu? Neye evet dediğini yeni anladı Aydilge, gidiyordu... Nereye? Kim bilir! Gelin ata binmiş ya nasip demiş...

Babası elini yelek cebine soktu, pırıl pırıl, altından yapılma kocaman bir şövalye yüzüğü çıkardı. Yüzüğün ortasında Atatürk'ün yüzü dışa bakacak gibi yerleştirilmiş bir küçük altın; kemerinde her iki tarafta yıldızı Ata'nın yüzüne bakacak gibi oyulmuş bayrağın timsali yıldız ve hilal kabartması bulunuyordu. Muzaffer'in elini tuttu yüzüğü takmak için kendine yaklaştırdı, duraksadı. Yüzüğün yüzükparmağına olması imkânsızdı, serçeparmağını tuttu, ikinci boğumuna kadar anca ilerletebildi.

Muzaffer kulağına eğildi, "Ben ayarlatırım baba" dedi. Eğildi elini öptü. Muzaffer'in güven veren, cüssesine yakışır davudi bir ses tonu vardı. Elini tuttuğu anda yüreği huzur dolmuştu. Yüzüğün varlığından kimsenin haberi yoktu. Aslında nasılsa biri başpehlivan olur, o gün takarım diye oğullarını düşünerek yaptırmıştı. Kısmet, ona baba diyen başka bir erkeğin parmağındaydı.

İki elini uzattı Pakize Hanım'ın elini tuttu. "Kızım artık size emanet, Allah bir yastıkta kocatsın." Yüreği beklediğinin bin misli burkulmuştu, başını eğdi iki adım geri atıp sigarasını yaktı.

Annesi yaklaştı Aydilge'ye. İnce ince ağlıyordu ama gülüyordu da, gözleri Aydilge'nin ciğerinin en dibine bakıyordu. Elini uzattı, Aydilge annesinin elini öptü. Öyle bir sarıldılar ki yer sallandı sanki. Annesi yemenisinin ucuyla gözlerini sildi, Muzaffer'e elini uzattı. Muzaffer öptü, ellerini önünde bağladı, başını eğdi. Annesi Muzaffer'e baktı, baktı... Daha fazla tutamadı, hüngür hüngür ağlayarak Muzaffer'in boynuna sarıldı. "Oğluuuummmm, sakın ha ay parçamı üzme, sakın ha, bak iki elim yakanda olur, sakın üzme..."

Bırakacak gibi değildi, ağabeyleri geldi ayırdı, sakinleştirmeye çalıştı. Arkaya doğru babalarına götürdüler. Babası annesine sarıldı, bağrına bastı. Etrafa dudaklarıyla sus işareti yaptı, hanımının doya doya ağlamasına izin verdi... Büyükten küçüğe sırayla ağabeylerinin elini öptü Aydilge. En küçük ağabeyi hariç hepsi Muzaffer'e de el öptürdü.

Bu kadardı işte, şu kısa zamanda Aydilge'nin tüm hayatı değişmişti.

Bir süre daha annesinin sakinleşmesini beklediler. Biraz olsun normale dönünce Pakize Hanım söze girdi.

"Biliyorsunuz, bir gün daha buradayız. Yarın akşama doğru misafirleri getiren araçlar tekrar almaya gelecek. Sizin nasıl bir kızınız varsa benim de bir oğlum var, hatta başka evladım yok! Ben de isterdim ki her şey sırasıyla olsun ama sadece bir günümüz var. Sizce de uygunsa öğlene doğru kızımın kınasını yapalım, öğleden sonra da Türkmen başı nikâhlarını kıysın, biz kızımızı alıp yola düşelim. Resmi evrakını da gidince çıkartırız. Sakın şüpheniz olmasın, o artık bir Uçarkan, nüfusunda da yazması bizim için çok önemlidir."

"Biliriz Pakize Hanım, endişemiz yok, merak etme" dedi annesi. "Ben de sırasıyla olsun isterdim ama kısmet böyleymiş. Yine de hiçbir şeyini eksik etmem kızımın. Evvel Allah hepsi yetişir. Normal zamanda yapacak olsak bizim düğünümüze bu kadar davetli gelmezdi, böyle kalabalık olmazdı. Bu da kızımın kısmeti. Ben kahveden bir şey anlamadım, kızım bize birer kahve daha yapsın biz de bu arada yarın yapacaklarımızı konuşalım."

Pakize Hanım'a usulca başıyla dışarı gel diye işaret yaptı.

Aydilge tekrar ocağın başına gitti. Ağabeyleri ve babası Muzaffer'i esir almış hararetle anlatıyordu, sadece başıyla onaylıyordu Muzaffer. Annesi ve Pakize Hanım ortalıkta yoktu.

Pakize Hanım sessizce çıktı çadırdan. Etrafına bakındı, ay ışığı epey aydınlatıyordu. Çadırın arkasına doğru yürüdü. Ayşil Hanım'ın sesini duydu. "Gel Pakize Hanım."

Ayşil Hanım bağdaş kurmuş yerde oturuyordu. Geçti usulca karşısına oturdu.

"Ayrı konuşmak istemeni anlarım Ayşil Hanım."

"Anlayamazsın Pakize Hanım" dedi. "Anladığın her ne ise eminim ki o değil!"

"De o zaman hele Ayşil Hanım, belli ki yaran var..."

"Ah Pakize Hanım, hem ne yara! Ben sizi çok iyi bilirim. Benim dedem Pehlivan Hasan'ın silah arkadaşıymış. Kendinden çok onu anlatırdı. Hatta belki de senden çok bilirim. Kızma ama sen gelinsin, sonradan öğrendin, ben dedemden dinledim. Gerektiğinde her silahı iyi kullanırmış, aslında silaha da ihtiyacı yokmuş zaten, vurduğu yerden kalkmazmış, elini kaldırdığında uzak da olsa devirirmiş. 'Oturduğu yerden kalkmadan uçar, bize çok önemli şeyler anlatırdı' derdi dedem. Ne demek olduğunu ne o zaman ne şimdi anlamış değilim! 'Onların yazgısı başka' derdi. 'Çok yaşadık, çok gördük Hasan'la, anlatsam inanamazsınız' derdi! Soyadınızı bizzat Kemal Paşa vermiş, hepsini bilirim. Bak Pakize Hanım, benim kızıma on dört yaşından beri dünürcüler haber yollar, hepsini kimdir, nedir demeden geri çevirdim. İnan sebebini bilmiyorum. Muzaffer'i gördüm, sordum kimdir diye. Uçarkan dediler ya, dedim ki bundandır. Bu kadar mı vakti, saati denk gelir?..."

"Eksik olma Ayşi..."

"Lütfen kesme, diyeceklerimi dinle. Seni yüceltmek için söylemiyorum. Lütfen sonuna kadar dinle ve ne olur itiraz etme! Uçarkan'ı duydum, dedim ki yazgı budur! Her şey anlam buldu. O dakikadan beri kendimi hazırlarım. Aydilge benim tek kızım, o artık sana emanet, bunda sorun yok. Güvenim tam."

Sımsıkı bohça edilmiş bir yemeniyi Pakize Hanım'ın önüne koydu. Metalik bir şıkırtı duyuldu.

"Meğer yıllardır tüm hazırlığım bugüneymiş. Şimdi ayan beyan görürüm. Benim dört tane oğlum var. Rabbim gelin görmeyi nasip etmedi. Ama her oğlan anası gibi ben de hep geline hazırlık

yaptım. Gün gün, evlat evlat umudumu kaybettim. Bu çıkıda babamın gizliden yolladığı paralarla kimseye söylemeden yaptığım gelin hazırlıkları var. Bu saatten sonra evime gelin gelmez. Gelse de benim görecek vaktim kalmadı. Yarın kızıma bunları ben taksam seni küçük düşürmüş olurum, bunlar gelin hazırlığıdır. Bıraksam benden sonra elbet bulur, çarçur ederler, kıyamam. Bunları al, yarın kızıma tak. Hazırlıksız değilsin, bilirim. Lütfen bir ananın son dileğini geri çevirme. Bunları kızımın üstünde göreyim, bu benim son arzumdur..."

"Bunlar nasıl sözler Ayşil Hanım!"

"Açıklarım, yalnız duyacakların burada kalacak, seninle mezara gidecek. Bence bu da yazgının bir parçası! Tüm kış ağrılar çektim, onmaz ağrılar, sızılar... Kimseye demedim, doktora göründüm. Bir sürü tahlil yaptırdı. Sonra sonuçlar çıktı, yanına gittim, dedi ki çok geç kalmışsın, şimdiye kadar aklın neredeydi? Derhal tedaviye başlamamız şart, aksi halde..."

"Aksi halde ne?"

"Aksi halde çok vaktin yok hanım dedi! Tedavi dediğini sordum; olan da ölüyor olmayan da! Olan belki biraz daha uzun yaşıyor, tabii ona yaşamak denirse! 'Yok, olmam' dedim, yayla yoluna düştüm. Sonrasını zaten biliyorsun. Şimdi bu çıkıyı al, bu ananın son arzusunu yerine getir. Yok dersen, derim ki bu sana dünürünün vasiyeti. Bu çıkıyı benden başka bilen yok. Bu sır bizimle mezara gitsin. Kızım sana emanet... Sen de anasın, bırak mezarımda rahat yatayım..."

Yutkundu Pakize Hanım, bir şey diyemedi. Çıkıyı aldı çantasına koydu. Zaten yükü ağırdı, bir de bunu sırtlandı. Gelini annesini bir daha göremeyecekti... Başını eğdi, kedere boğuldu.

"Bu kadar dertlenme" dedi Ayşil Hanım. "Hastalığı ilk duyduğum andan beri kızımın gelin olduğunu görmeden beni yanına alma diye dua ederim, yüce Rabbim dualarımı kabul etti. Bu benim en mutlu günüm, sizleri tanıdığıma öyle mutluyum ki. Kızını kendi elleriyle hazırlayıp gelin ederek, öpüp yuvasına yolcu etmek

hangi ananın hayali değildir ki? Kahveler olmuştur, Aydilge bizi aramaya çıkmadan içeri gidelim."

Muzaffer de Aydilge de ayrı yerlerde durmuş konuşmadan yere bakıyorlardı.

Ayşil Hanım, "Muzaffer oğlum, sen Aydilge'yle az dışarı çık. Bize biraz izin verin..." dedi.

Muzaffer şaşkınca baktı.

Ayşil Hanım, "Yahu çıkın da az sizi çekiştirelim! Hiç akıl yok bu yeni nesilde! Üzerinize bir şeyler alın, yaylanın ayazı vurmasın sizi! Hemencik de gelmeyin!" dedi.

Muzaffer önden çıkmıştı. Aydilge geldi, yüzüne bakmadan yürümeye devam etti. Muzaffer arkasından onu takip etti. Dolunay vardı, gündüz gibi aydınlık ama çok daha güzel görünüyordu yayla. Hafif ama buz gibi bir esinti vardı. Aydilge pınara kadar yürüdü, kocaman bir salkımsöğüdün altında durdu yere oturdu. Dizlerini kendine çekti, sarıldı dizlerine.

Muzaffer baştan bir şey diyemedi, sustu. Az ötesine geçti bağdaş kurdu oturdu. Aydilge'nin üzgün olduğu belliydi ama son sözü ona bırakmışlar, o da onaylamıştı. Ne yapacağını bilmiyordu, hızlıca anasının yıllardır ona verdiği öğütleri düşündü, babasını düşündü, o olsa ne yapardı? "Erkek adam, yuva kuracaksın, koruyacaksın, kırmayacaksın..." Sonra anasının ona kızdığında söylediği bir laf geldi aklına: "Kadınlar sizin gibi öküz değildir, ilgi ister..."

"Evet, bu" dedi en nazik ses tonuyla. "Çok güzel adın var."

"Adımı anam koymuş, git ona söyle!"

"Peki" dedi, kalktı Muzaffer.

"Ya dursana, nereye gidiyon?"

"Git anama söyle dedin! Anam bana yıllardır 'Sakın ha karının bir dediğini iki etme' der, gideyim kayın anama söyleyeyim bari!"

Kısa bir sessizliğin ardından ikisi de gülmeye başladı.

"Gerçekten böyle mi dedi Pakize Ana?"

"Sırf o demedi ki babam da hep böyle derdi, nur içinde yatsın."

Başını kaldırdı. Muzaffer ayakta duruyordu. "Başka neler derdi Pakize Ana, söylesene?" dedi.

Göz göze geldiler. Muzaffer gözlerinin içinden yüreğinin en derinine bakıyordu. Anası naz yap demişti ama direnemedi. Kendini Muzaffer'in şefkatle bakan gözlerinin büyüsüne bıraktı. Bir süre öylece bakıştılar.

Muzaffer eğildi, "Titriyorsun" dedi. Çıkarken omzuna aldığı çulu Aydilge'nin omuzlarına sardı. Kocaman elleriyle yüzünü tuttu, alnından öptü. Sıcacıktı elleri, yüreği ısınmıştı.

"Hazır mısın?" dedi.

"Hazırım" dedi Aydilge...

-6-

Muzaffer boynunu büktü, sofada kaldı. Pakize Ana torununu sardı, sarmaladı, çıktı. Pakize Ana her zamanki gibi tam hazırlıklıydı. Sobanın üzerine güğümü koymuştu. Muzaffer güğümü aldı, gitti banyoda kovaya döktü suyu ılıştırdı. Abdestini aldı. Tekrar sofaya geçti, seccadeyi açtı. Şükür namazına durdu...

Pakize Hanım sımsıkı sarıp sarmaladığı torunuyla gelininin yanına geçti. Ebe kadın gelinine tertemiz sabahlığını giydirmiş, başına kurdelesini bağlamış loğusa yatağına almıştı.

"Yıkanacaklar bu selede Pakize Hanım" dedi.

Pakize Ana gelininin yanına gitti. Torununu anasının yanına yatırdı. Gelininin elinden tuttu kendine doğru çekti. Belini yastıklarla destekledi. Sabahlığının yakasındaki düğmeleri açtı. Torununu aldı, gelinin kucağına koydu. Eğildi alnından öptü.

"Maşallah kızıma. Toraman bir oğlan doğurdun, gözün aydın, sen bebeni öp, kokla, sütün gelsin. Az işim var, hemen geliyorum" dedi. Ebe kadınla dışarı çıktılar.

Elini koynuna soktu, bez bir kese çıkardı. İçinden bir miktar para aldı ebe kadına uzattı.

"Bu para çoktur, bu kadara gerek yok Pakize Hanım."

"Çok değil ebe kadın, emeğinin karşılığı budur, Allah senden razı olsun, eline emeğine sağlık, hakkını helal et."

"Allah asıl senden razı olsun, helal olsun, görevim bu..."

Arkasını döndü, bahçe kapısına yöneldi. Pakize Hanım'ın sesi duyuldu.

"Az dur hele."

Pakize Hanım her daim koynunda taşıdığı, "kefenliğim" dediği altınlarının düğümünü çözdü. Bir tane büyük altını çekti, çıkardı. Ebe kadının eline tutuşturdu. Ebe kadın büyük bir şaşkınlıkla

Pakize Hanım'ın yüzüne baktı. Yüreği buz tuttu. Onu bunca yıldır tanırdı ama bu kadar sert baktığını hiç görmemişti.

"Hakkını ödedim, bu başkadır! Torunumun gök gri kurt tüyünü sen gördün, ben gördüm, oğlum gördü! Şimdi anası görecek! Biz zaten kimseye demeyiz. Bundan sonra bir kişiden duyarsam bilirim ki sen söyledin! Bu altının karşılığı canındır, bilesin! Vermesini nasıl bildiysem almasını da bilirim. Gördüğün burada kalacak! Sakın hata yapma! Seçimini şimdi yap!"

Şakındı ebe kadın, yüreğine daha önce böyle büyük bir korku düşmemişti.

"Tamam" dedi. "Unuttum bile, bir kişiden duyarsan canım sana helaldir."

Tekrar gelininin yanına geçti. Torunu anasının memesine yapışmış var gücüyle emiyordu. Hüngür hüngür ağlıyordu Aydilge.

"Ana ne olur yanıma gel, çok mutluyum ama içimde garip bir hüzün var. Kendi anam nerde benim? Neden hiç ardımı aramadı? Babam, dört tane ağabeyim hiç mi merak etmedi beni? Kızma ne olur, sen hep bana ana oldun ama neredeler? Telefon numaralarını bile bilmiyorum. Onların da ilk torunu, görmek istemediler mi yani? Benim yüreğimde neden yayladan ayrıldığım günkü sızı var? Oğlum emdikçe yüreğime kan akıyor adeta! Ne olur beni yalnız bırakma! Muzaffer'im nerede, neden gelmedi?"

"Sakin ol kızım. Ana olmak böyledir işte. Kaygın büyür, derdin ağırlaşır. Anan baban için kötü düşünme, vardır elbet bir müşkülleri. Muzaffer çoktan geldi, sen hazır olmadan ben yanına sokmadım. Güzel şeyler düşün artık. Sen bebene ne ad vereceksin bakalım?"

"Ana, oğlum olursa Sencer diye düşünürdüm ama baksana eliyle tuttuğu yeri morartıyor. Bu nasıl bebedir? Bu bebeye Aykun yakışır. Hem anamın bende yaptığı gibi, benim adımdan da bir parça taşımış olur."

"Aykun çok güzel isim kızım, bu toramana da yakışır, adıyla yaşasın, adına yaraşır olsun. Gelince Muzaffer'e de dersin. Oğlumu bilirim, kırmaz gonca gülünü."

Muzaffer'in sesi duyuldu. "Müsaade var mı?"

Pakize Hanım gelininin yanına oturdu, saçlarını sevdi, yüzünü okşadı, eğildi öptü, öptü, öptü... Derin derin kokladı, içine çekti. Cennet kokuyor diye düşündü...

Aydilge'yi gelin alıp geldiklerinde mevsim yazdı. O yazın kışında, çok ama çok acı bir haber gelmişti Pakize Hanım'a. Aydilge gittikten birkaç gün sonra Ayşil Hanım fenalaşmış, şehre doktora götürülmeyi kabul etmemişti. Yazın sonuna doğru da yaylada vefat etmişti; cenazeyi defin için şehre götürürken ağabeylerinin içinde olduğu araba dar yayla yolunda uçuruma yuvarlanmış, şoför dahil kurtulan olmamıştı. Bir cenazeyle yola çıkan babası, beş defin gerçekleştirmiş, kim ne yaptıysa bir daha konuşturmayı başaramamıştı. Bir vakit sonra da ortadan kaybolmuştu. Akrabaları belki kızının yanına gitmiştir diye bunca yola rağmen birilerini göndermişlerdi. Olur ya belki yüklüdür, Aydilge'nin canı yanmasın diye şehirden hiç tanımadığı birkaç kişi seçmişlerdi. Gelenler orada olmadığını görünce acı haberi Pakize Hanım'a yükleyip gitmişlerdi. Ne oğluna ne gelinine bunları söyleyemedi Pakize Hanım. Böylesi acı bir haberi verebileceği doğru bir zaman olmamıştı, şimdi söylemesi zaten mümkün değildi...

Aydilge "Hakkını helal et, Pakize Anam" dedi. Neden helallik istediğini bilmiyordu, içinden öyle gelmişti. Doğrulmak istedi, Pakize Hanım engel oldu.

"Kalkma, dinlen kızım" dedi. "Ben gideyim de erin gelsin. Olmaz ya, eğer hakkım geçmişse de helal olsun. Seni hep evladım bildim, hep ona göre davrandım. Bilmeden kırdıysam affet, asıl sen bana hakkını helal et kızım."

"O nasıl söz Pakize Anam, ben babamın evinde görmediğim hürmeti burada gördüm, tabii ki hakkım helaldir. Öz anam şimdi yanımda olsun isterdim elbet, ama kızma bana. Görsün, torunuyla gururlansın isterdim. Sen bana hep ana oldun, hiç kırılmadım sana, hakkım geçtiyse sonuna kadar helal olsun."

Pakize Hanım bir kez daha elleriyle sevdi Aydilge'yi, ağlıyordu. Muzaffer'i buyur etti, kendisi çıktı. Muzaffer içeri girdi, o da ağlıyordu...

-7-

Gök, kızıl karanlığa döndü, birazdan güneş doğacaktı. Mahallenin camisinde sala okunmaya başladı. Salanın ardından, "Dikkat dikkat; mahallemiz esnafından değerli kardeşimiz marangoz Muzaffer Uçarkan'ın kıymetli eşi Aydilge Uçarkan, Hakk'ın rahmetine kavuşmuştur! Cenazesi öğle namazını müteakip camimizden kaldırılacaktır... Duyurulur... Dikkat dikkat..."

Pakize Hanım asırlık sandığını açtı. El oyması çok eski bir ahşap kutuyu çıkardı, açtı. Ortası mühürlü, mührün etrafında runik harflerle bir şeyler yazılı olan muskayı ve içi çörekotu dolu küçücük bir keseyi aldı. İkisini de bir çengelliiğneye taktı. Küçük bir tasa, bir parça kına hazırladı. Sobanın küllerini karıştırdı, kömürleşmiş küçük bir odun parçası aldı. İğneyi torununun kundağının yaka kısmının içine taktı. Kömür parçasını elinde ufaladı, tükürüğüyle ıslattı. Serçeparmağıyla torununun gözlerinin altına ve üstüne kara sürdü. Başparmağıyla iki kaşının ortasına ve altdudağının altından çenesinin ucuna kadar kara sürdü. Kınayı torununun gri saçlarına çaldı.

Muzaffer bu dünyadan göçen eşinin başında halen ağlıyordu. Pakize Hanım hiçbir şey demedi, torununu babasının kucağına bıraktı. Gitti bahçe kapısını açtı. Bir evde düğün ya da cenaze olduğunda kapı ardına kadar herkese açılırdı. Torunu muskayı görevi bitene kadar taşıyacaktı. Sürdüğü karalar ve çörekotu nazar içindi. Kınayı da kimsenin torununun gri saçlarını görmemesi için sürmüştü.

Sabah namazının ardından komşuları akın etti. Her zamanki gibi dimdikti Pakize Hanım. Hoca geldi, kontrol etti, dua etti, başsağlığı diledi ve gitti. Doktor geldi, kontrol etti, raporunu yazdı, başsağlığı diledi gitti. Her şey usulünce yapıldı.

Son görevlerini yerine getirdikten sonra eve döndüler. Ev kalabalıktı. Hiçbir işe el sürmüyordu, komşu kadınlar her şeyi halletiyordu. Bir köşede oturmuş sadece taziyeleri kabul ediyordu.

Muzaffer ağlayan torunuyla yanına geldi.

"Ana..."

"Acıktı yavrucak..."

Birkaç sokak aşağıda, mahalle mahalle gezip kalaycılık yapan bir aile oturuyordu. İyi insanlardı, kimseye zararları yoktu. Hanımın adı Pembe'ydi. Pembe Hanım da taziyeye gelmişti.

Pembe Hanım ağlama sesine irkildi, göz göze geldiler. Kalktı Pakize Hanım'ın yanına geldi.

"Pakize Ana, geçen gün doğurdum, bebem yaşamadı, dün toprağa verdik. Dünden beri sütümü sağar dururum, hâlâ gelir. Ver, sevabına şu öksüzü doyurayım."

Pembe Hanım Aykun'u kucağına aldı, köşeye geçti, arkasını döndü. "Allaaaahhh!" diye bir nara attı Pembe Hanım, acı çeker gibi ileri geri sallanıyor, kafasını sağa sola sallıyordu. Emzirmeyi bırakmadı. Bebeyi güzelce doyurdu, getirdi Pakize Hanım'a verdi. Kulağına eğildi. "Ben daha bu bebeyi bırakamam Pakize Ana, artık onun sütannesi benim. Para falan istemem ha!"

Akşam oldu, el ayak çekildi. Pembe Hanım bir kez daha geldi, Aykun'u emzirdi. Kalan sütünü bir tasa sağdı, gitti...

"Ee oğul. Asıl şimdi başlıyor. Hazır mısın?"

"Değilim ana."

"Olmak zorundasın. Kızım sana bebesinin adını söyledi mi?"

"Söyledi ana ama o adı veremeyiz!"

"Bu resmen kızımın son arzusu! Ne hakla!"

"Dur ana dur, hemen celallenme, senin kızınsa benim karımdı. Sence ben onu kırar mıyım? Konu başka. Veremeyiz."

"Neymiş başka olan, söyle de bileyim?"

"Bak ana, bilirsin ki soyumuz hep tek çocuk sahibi olur. Çocuklar kâh erkek olur kâh kız olur, kızlar gelin gider sülalesi değişir, takibi zorlaşır. Cumhuriyet kurulduğundan beri soyadımız

Uçarkan. Bu erkek evlattır, soyadı zaten değişmeyecek. Alametlerle doğduğuna göre belli ki görev için gelmiş. Devir çok değişti ana, artık her şey yazılıyor. Bu çocuk büyürken dikkat çekmemeli, soyadı Uçarkan adını da Aykun koyarsak anlayan şıp diye bulur. Sen torununun saçına neden kına çaldın? Çünkü yüzyıllardır aynı alametler var. Birileri takip edip alametleri ve olayları birleştirmiş olabilir, delikanlı olmadan canına kastederler. Adına Aykun diyemeyiz ana!"

"Doğru dersin Muzaffer, ya ne yapacağız şimdi?"

"Ana şöyle yapalım. Biz kimseye bir şey demeyelim, Ona Aykun diye seslenelim. Bizdeki adı Aykun olsun. Buradakiler adını Aykun bilir ama nüfusa başka ad yazdıralım. Zaten şu avuç içi kadar mahallede adını kaç kişi bilecek? Uçarkan'ı nüfustan takip eden olursa adını başka görsün. Okula başlayana kadar mahallede kimse nüfustaki adını bilmez. O zaman da bir bahane uydururuz. Zaten büyüdükçe kendi de gerçekleri görmeye başlar, bizi anlar. Hem Aydilge'mi kırmamış oluruz hem oğlumu korumuş oluruz. Sonrası Allah kerim."

"Güzel düşünmüşsün oğlum, aklıma yattı. Olur, öyle yapalım. Ne koyacaksın adını?"

"Ana, evimin haline bak. Şenlikle cenaze bir arada! Oğlumu kucağıma aldım, karımı toprağa verdim. Oğlumun başında kurbanlık koç gibi kına var. Bilirsin ki kutlu günde sadece koç kurban edilmez. Varsa devenin de buğrası seçilir. Mademki benim oğlum vatanına, milletine, devletine kurban olarak doğmuştur, o zaman adı da Buğra olsun."

Muzaffer bebeğini kucağına aldı. Kulağına ezanını okudu, adını haykırdı. "AYKUN, AYKUN, AYKUN..."

Oturmuş, kafalarından türlü hesaplar yaparken bahçe kapısının tokmağının sesi duyuldu.

"Gecenin bu saati kim ola ki ana?"

"Oğlum hem cenazen var hem baba oldun! Kim diye sorma, git kapıyı aç!"

Muzaffer karlı avludan geçti, gitti bahçe kapısını açtı.

"Şeref? Ne işin var bu saatte kapımda?"

Şeref başı yere bakar vaziyette boynunu bükmüş, iki elini önünde bağlamış duruyordu. Elinde gazete kâğıdına sarılı bir şey tutuyordu.

"Buyur gel Şeref."

"Yok, girmeyeyim, bu saatte rahatsızlık vermeyelim. Başın sağ olsun Muzaffer, çok üzüldüm. Bir de gözün aydın, oğlun olmuş. İnan sabah ezanından beri yoldayım, anca yetiştim... Bu saatte kusuruma bakma..."

"Sen cenazem olduğunu, oğlum olduğunu nasıl haber aldın?"

"Malum oldu diyelim, hiç girme o konuya."

Elindeki gazete kâğıdına sarılı paketi Muzaffer'e uzattı. "Bunu al. Burada seninle anlaştığımız işin ödemesinin tamamı var. Peşinat verecektim gecikti, kusuruma bakma, o yüzden hepsini getirdim. Biraz fazlası var. Hem cenaze hem bebek bir sürü masrafın olmuştur. Zaten Şeref Amca'sına oğlana altın takmak düşer. İleride elin bollaşınca hesaplaşırız. Peşin peşin helal ediyorum, ileride dediysem çok ileride. Hakkını helal et Muzaffer, seni çok üzdüm... Kapı ağzında konuşulmaz ama çok sevdiğim bir arkadaşım bir yolunu bulmuş Rusya'dan vergisiz çam getirecek. Kütük olarak getirecek, burada keresteye dönüştürecek. Burada o kerestelerin satışını yapacak birilerini arıyor. Bana teklif etti ama ben ağaçtan anlamam, hem benim işim başımdan aşkın. Sen anlarsın. Gel bu işe seninle girelim."

"Ben seninle hiçbir işe girmem Şeref..."

"Bak Muzaffer, şu an hem çok üzgünsün hem bana çok öfkelisin, anlıyorum. Sen hemen hayır deme. Bu işte çok para var. Sen şimdi yasını tut, kendine gel. On güne bu işi konuşalım..."

Hiçbir şey anlamamıştı Muzaffer. Elinde bir deste parayla anasının yanına gitti. Anasının önüne bıraktı.

"Kim gelmiş oğlum? Ne sarılı bu kâğıtta?"

"Şeref gelmiş ana, anlaştığımız işteki paranın tamamını getirmiş. Biraz da fazla vermiş. Hepsini helal etti gitti. Şeref bu, vardır bir bit yeniği."

"Oğlum, ben sana ne dedim? Bunlar yalan dünya işleri. Senin bir görevin var! Artık eğil dediğin bükülür, tabii yapabilirsen. Madde dünyasında sınırları sen belirlersin. Bundan sonra cesaretin kadar özgürsün ama bunu yapmak için bu yalan dünyadaki acıları hoş görmen lazım. Bak bu sana örnek olsun. Görevin başladı, canın yandı! Demek ki sen yalan dünyadan bunu diledin. Al, geldi önüne kondu! Artık bir de Aykun var, iki kişilik düşünmek zorundasın. Artık tüm kararların onun hayatını da etkileyecek. Artık her zor kararın bir kapı açacak. Her kapı Aykun'un hayatını etkileyecek. Acını yüreğine göm oğlum, bunun bir son değil, başlangıç olduğunu kabullen. Gelinim uçmakta seni bekliyor. Artık görevimiz Aykun'u doğru yetiştirmek. Bir an önce kendine gel. Madde dünyasının acılarının da mutluluklarının da kandırmaca olduğu gerçeğini kabullen. Bugüne kadar kâh güldük kâh ağladık, yalan dünyada avunduk. Artık gerçekleri kabul etme zamanı geldi Muzaffer."

Muzaffer bunu hiçbir zaman yapamadı. Dünya yalan da olsa dokunuyordu, hissediyordu, bunlar öyle gerçekti ki. "Acılar da mutluluklar da gerçek" diyordu.

Bir gün dalgın dalgın çalışırken işaretparmağını hızarda yarıya kadar kesti. Sonradan fark etti, hiç canı acımamıştı! Doktor dikiş atarken canı çok yanmıştı. Acının geldiğini görüyor ve hesaplamışsan canın yanıyordu. Hesapsızsa, sistemin dışına çıkıyor ve canını yakmıyordu! Zaten öyle olmasa kaza geçirenler yaşasa bile fiziksel acıya dayanamaz ölürlerdi! İnsanlar trafik kazalarında kolunu bacağını kaybediyor ama yaşıyordu. Parmağını kestiğinde hastaneye gitmiş, acilde sıra beklerken ağaç keserken motorlu testereyi ayağına düşürüp ayağının yarısını kesen bir adam gelmişti. Ayak parmakları yoktu. Ayağı ayakkabısıyla birlikte kesilmişti ama adam son derece sakin sigara içiyordu! Canı yanmıyordu! Bunu bir insana göstererek yapsan acıdan ölür, en azından bayılırdı! Yine de bunu görmezden geldi. Aydilge'nin acısını yüreğinden hiçbir zaman söküp atamadı. Bacağım kopsa görmezden gelirim,

canım acımaz belki diyordu ama yüreği yanıyordu. Ben böyleyim deyip bu haliyle kabul etti. Kadim öğretiye rağmen hiçbir zaman madde dünyasından kopamadı.

Günlerce düşündü. Şeref'in kereste işi teklifini kabul etmedi. Şeref'le iş olmazdı. Devam eden zamanlarda usta marangoz olarak Almanya'ya gitmesi teklif edildi, devamında aynı teklif Fransa için geldi. Günlerce düşündü, kabul edemedi. Ya elindeki de giderse! Yapamadı, hiçbir zaman, hiçbir teklifte cesur davranamadı. Hep marangoz Muzaffer olarak kaldı. Tek duası "Allahım, umarım açtığım kapılar oğlum için hep hayırlı olmuştur" diyeydi.

Sonuçlarını göremeyeceğini biliyordu...

-8-

Pembe Hanım Aykun'u iki yıla yakın emzirdi. Aykun sütannesini hiç tanımadı. Sütten kestikten birkaç hafta sonra Pembe Hanım Hakk'ın rahmetine kavuştu. Süt ağabeyini tanıdı ama. Kadir...

Bir yaş, birkaç ay büyüktü Aykun'dan. Ağabeyiydi ama yarısı kadardı. Çok yaramaz, söz dinlemeyen bir çocuktu.

Bir yaz günü öğleden sonrası Pakize Ana komşularıyla kapı önüne çıkmış sohbet ediyordu. Aykun dört yaşını o kış doldurmuştu. Mahallenin çocukları günün sıcağının ardından düşen gölgelikte karmaşa içinde oyun oynuyordu. Aykun bir kenarda her zamanki gibi tek başına oyun kurmuş kamyonuyla oynuyordu. Kadir koştururken büyük çocukların kale direği diye koyduğu kocaman taşa takılmış, Aykun'un oynadığı yerdeki kaldırıma doğru kolunun üzerine düşmüştü. Kadir ağlayarak sırtüstü döndü. Sağ kolunun dirsekten sonraki kısmı bir anda geriye büküldü. Kolu kırılmıştı.

Aykun ok gibi yerinden fırladı, Kadir'in iki büklüm kolunu elleriyle tutup düz yaptı. Öylece tuttu bir süre bekledi. Kadir susmuş, ağlamayı bırakmıştı. Aykun kan ter içindeydi. Ellerini gevşetti, Kadir'in kolunu bıraktı.

Kadir şaşkınlık içinde koluna baktı. Elini açtı kapattı, kolunu sağa sola çevirdi. Her şey normaldi. Canı yanmıyordu, hiçbir şey olmamış gibi koşturmaya devam etti. Aykun'un alnından boncuk boncuk ter akıyordu. Sabit ve donuk bakıyordu.

Olanları tüm kadınlar görmüş, Pakize Ana hariç kimse anlam verememişti. Öyle hızlı olmuştu ki herkes sadece "Herhalde bana öyle geldi" diye düşünerek sohbet etmeye devam etti.

Pakize Ana artık vakti geldi diyerek torununa gece anlattığı masalların arasına gerçekleri de katmaya başladı.

"Evvel zaman içinde bir Aşina Hatun varmış, Han kızıymış. Çin imparatoru, Aşina'yı oğluna istemiş. Aşina hiç tanımadığı bu insanlara babasını kırmamak için tamam demiş ve Çin sarayına gelin gitmiş. Kıl çadırdan saraya gelin gitmek pek zormuş. Çinliler hep gülmüş, dalga geçmiş Aşina'yla. Eti elle yer, çorbayı tastan içermiş. Saraydaki kuralları hemen öğrenememiş. Hep küçük görmüşler, hep aşağılamışlar. Atasından anasından ayrı kalmış. Obasını, anasını çok özlemiş, çok ağlamış ama yılmamış."

"Pakize Ana!"

"Söyle kuzum."

"Aşina Türk değil mi?"

"Türk tabii ki, hem de hepimizin atası Göktürk."

"O zaman, hani Türk töresinde kız istediğine varırdı? Aydilge annem de babamı öyle seçmedi mi? Neden hayır dememiş? Sevdiği yok muymuş?"

"Töre bellidir. Aydilge'm Muzaffer'imi öyle seçti ama Aşina kendini ulusu için feda etmiş. Çinliler barış yapmak için Aşina'yı gelin almışlar. İmparatorun oğluyla evlenmiş. Sevdiği varmış ama ulusu için ondan da vazgeçmiş."

"Çok mu kötüymüş saray, obası gibi değil miymiş?"

"Saray çok güzelmiş oğlum ama bülbülü altın kafese koymuşlar ille de vatanım demiş. Saray güzelmiş, Aşina prenses olmuş ama saray hayatı bambaşkaymış."

"Kaçsaymış o zaman, niye dönmemiş obasına?"

"Kaçamazmış oğlum, çünkü kaçmak yakışmazmış. Kalmış, inat etmiş, saray hayatını öğrenmiş. Özünden hiç kopmamış. Şamanmış Aşina, gizli güçleri varmış. Kimseye belli etmemiş."

"Şaman ne Pakize Ana?"

"Öte âlemlere gidip haber getirene şaman denir oğlum... Sonra bir gün imparator ölmüş, kocası yeni Çin imparatoru olmuş. Nedendir bilinmez, bir vakit sonra kocası da ölmüş. Her zorluğa

rağmen yılmamış Aşina. Herkesi yenmiş, tahta oturmuş, Çin imparatoriçesi olmuş. Sevdiği genci saraya yanına almış, nihayet kavuşmuşlar. Kimselere söylememiş. Bir oğlu olmuş Aşina Hatun'un, herkesten gizlemiş oğlunu. Onu savaşçı yetiştirmiş. Aşina Hatun baştayken Türklerle hiç savaş olmamış. Türk obaları büyümüş, güçlenmiş. Oğlu imparator olamazmış, savaşçı olmuş. Annesinin soyunu devam ettirmiş, öğrettiklerini hiç unutmamış, kendi oğluna da öğretmiş."

"Benim pehlivan dedem, Aşina'nın oğlu mu Pakize Ana?"

"Yok, oğlum, Aşina çok önce yaşamış. Ama sen de tıpkı pehlivan deden gibi Aşina'dan izler taşıyorsun. Mirasını devralıp devam ettireceksin."

"Miras ne demek Pakize Ana?"

"Aşina anne size bir mektup yazmış oğlum, deden bu mektubu okumuş, zamanı geldiğinde sen de okuyacaksın. Miras bu demek."

"Pehlivan dedem gibi kahraman mı olacağım ben? Dedemi biraz anlatsana Pakize Ana. Babamınki gibi kocaman elleri var mıymış dedemin?"

"Varmış oğlum. Savaş çıkmasa cihan pehlivanı olurmuş, karşısında kimse duramazmış. Bileğini bükmeye iki erin gücü yetmezmiş, on dördünde danayı sırtlayıp yayla bayırına koşmuş. Deden kahramanmış, kendi hikâyesini yazmış. Sen de kahraman olabilirsin, hikâyeni kendin yazacaksın..."

Büyüyordu Aykun, Aykun'la birlikte içindeki volkan da büyüyordu.

-9-

Beşinci ad gününü yeni kutlamışlardı. Aykun'un doğum günü oluyor, ertesi gün evde dualar okunuyordu. Aykun doğmuş, ertesi gün annesi ölmüştü. Hiçbir zaman diğer çocuklar gibi sevinçle doğum günü kutlayamadı.

O yaz mahalleye yeni bir bakkal açıldı. Dükkânda başka kimseyi görmüyorlardı, karısı çocuğu yoktu belli ki. Herkes çok sevmişti Nuri Bakkal'ı. Herkese çok iyi davranıyordu. Kimselerde olmayan şekerler getiriyordu. Kandillerde çocuklara bedava dağıtıyordu. Bakkal dükkânı çocuklar için panayır yeri gibiydi. O yaz bütün çocuklar misket oynamaya doydu. Nuri Bakkal'da diğer bakkallarda olmayan harika misketler vardı. Gidip bizzat büyükşehirden kendi alıp geliyordu. Öte mahallelerden çocuklar misket almaya Nuri Bakkal'a geliyordu. Dükkân çocuklarla dolup taşıyordu. Ekmek alırken kalan parayla bir şeyler almak, çocuklar arasında gelenek gibiydi. Bir keresinde ekmek alırken Aykun'un başına dokunup saçlarını okşamıştı, ilginç bir şekilde bu Aykun'un hiç hoşuna gitmemişti.

Her sabahki gibi, yine erkenden uyandı Aykun. Yatağında "Bismillah, bismillah" diyerek sabah ezanının bitmesini bekledi. Ezan bittiği gibi sofaya koştu. Pakize Ana namaza durmuştu, sabırla bekledi.

"Bu ne acele oğlum, daha ekmek gelmemiştir. Az bekle, çayı demleyeyim. Baban da şimdi iner, la havle vela..."

Ekmek parası verdi Pakize Ana, Nuri Bakkal dün erken kapatmıştı, belli ki yeni misketler getirecekti. Herkesten önce gidip seçmeliydi. Parayı kaptığı gibi bakkala koşturdu. Bakkalın kapısı kapalıydı. Çocuk aklıyla içeridedir diye düşündü kapıya yüklendi.

Kapının kilidi ve ardındaki demir sürgü kırıldı, kapı açıldı. Heyecanla içeri girdi. Görünürde kimse yoktu, tezgâh sağ taraftaydı. Kafasını sağa çevirdi, Kadir tezgâhın arkasından fırladı. Çıplaktı! Nuri Bakkal homurdanarak oturduğu yerden kalktı. "Ne işin var lan burada piç!" diye söylendi. "Nasıl kırdın lan sen kapıyı!"

Görmesi gerekenden çok fazlasını görmüştü, hele beş yaşında bir çocuğa göre...

Kadir'e baktı... Kadir elleriyle kendini örtmüş kafasını önüne eğmişti. Kaçamak gözlerle korku içinde Aykun'a bakıyordu. Nuri Bakkal çok sinirliydi. Kızgın bir şekilde sağ elinin işaretparmağını Kadir'e sallayarak "Sakın bu piç gördü diye ümitlenme! Ben şimdi onun defterini dürerim. Kimseye tek kelam edersen aldıklarını babana söyler, öde bunları derim. Zaten babanın borcu da dağ gibi. Haberi olsa belki de tamam, böyle ödeşelim der!" dedi.

Aykun bunların hiçbirine anlam veremiyordu. Gördükleri, duydukları; o yaşta bir çocuğa göre öyle anlamsızdı ki!

Nuri Bakkal tezgâhın arkasından hareketlendi, Kadir korku içinde Aykun'un arkasına geçti. Aykun kollarını geriye doğru açıp Kadir'i sarmaladı; başını yukarı kaldırdı Nuri Bakkal'la göz göze geldi, gözlerindeki nefreti gördü.

Çok öfkelendi Aykun, öyle öfkeliydi ki on tane Nuri Bakkal olsa o an onu korkutamazdı.

Nuri Bakkal "Şimdi senin ananı.." diyerek ellerini Aykun'un boğazına yapıştırdı, sıktı. Aykun'un soluğu kesilmişti. Can havliyle Nuri Bakkal'ın ellerine yapıştı. Başparmaklarını tuttu, kurtulmak için ileriye doğru itti. Bakkalın parmakları geriye doğru esnedi, Aykun iki eliyle iki parmağı sımsıkı kavradı bir kez daha itti. İki parmağı da yerinden çıkıp kemikleri tuzla buz oldu.

Dizlerinin üstüne çöktü Nuri Bakkal, bağırmamak için kendini sıkıyordu, gözlerinden adeta kan fışkırıyordu, acı içinde homurdanıyordu.

Aykun var gücüyle tıpkı onun yaptığı gibi iki eliyle bakkalın gırtlağına yapıştı. Bir anda Aykun için dünya değişti, görüntüler vardı, iğrenç görüntüler! Gördüklerine anlam veremiyordu, çok kötü olduğu belliydi sadece. Ölen çıplak çocukları gördü, daha fazla devam edemedi bakkalın gırtlağını bıraktı. Ellerini korku içinde üzerine sildi.

Beş yaşında çocuk aklıyla "Sen kötüsün, kuruyarak öl!" diyebildi sadece. Gördüğü tek ölüm buydu, çiçekler kuruyup ölüyordu! Soluğu kesilen Nuri Bakkal bayılmış boylu boyunca yere uzanmıştı. Aykun etrafına baktı, yutkundu, sakin olmalıydı. Sanki bunları o yapmamış gibi kasadan iki ekmek aldı, yeni gelen misketlerden iki tane seçti, yere düşürdüğü parayı alıp tezgâha koydu. Hiçbir şey olmamış gibi çıktı gitti.

Eve vardı, Pakize Ana sofrayı kurmuştu. Ekmekleri yer sofrasındaki tepsiye bıraktı. Misketler elinde geçip sekiye oturdu. Dizlerini kendine çekti sarıldı, başını dizlerine yasladı.

İlk kez insanların kötü yüzünü görüyordu, dünyada kötülük de vardı. Pakize Ana geldi, sonra babası geldi, onlarla kahvaltıya oturdu. Zoraki iki lokma yedi. Babasını öptü, "Hayırlı işler" dedi, uğurladı. Yine sekiye geçti, kapandı. Hâlâ canı yanıyordu. Gördüklerine anlam vermeye çalışıyordu. O kötü bir adamdı ama neden? Bunları nasıl görmüştü?

"Aykun? Neyin var oğlum? Neden bu kadar yüzün asık? Ne oldu?"

"Bir şey olmadı Pakize Ana. Gittim ekmek aldım, geldim, iki de misket aldım. Bakkalda bir şey olmadı!"

Pakize Hanım, Aykun'un sesinde ilk kez öfke duyuyordu. Çok endişelendi. Bakkalda ters giden bir şeyler olduğu belliydi. Gitti, yanına oturdu. Dizlerine sarılmış oturan torununu kendine doğru çekti, dizine yatırdı, saçlarını okşadı.

"Pehlivan dedeni sana hep anlatırım, hatırlıyorsun değil mi?"

"Evet, ne olmuş Pehlivan dedeme?"

"Kahraman olmadan önce onun da başına böyle şeyler gelmiş, sonra kahraman olmuş."

Aykun merak içinde Pakize Hanım'ın dizlerinden başını kaldırdı, doğrulup oturdu.

"Nasıl şeyler gelmiş başına?"

"İşte, senin bakkalda yaşadığın şeyler gibi şeyler gelmiş."

"Dedem de kötü adamlar mı görmüş yani?"

"Görmüş tabii, hem de bir sürü."

"Dedem de onların canını yakmış mı?"

"Yakmaz olur mu? Pehlivan Hasan o! Ama biliyorsun, onun da annesi senin annen gibi doğumdan sonra cennete gitmiş. O da tıpkı senin gibi babaannesine anne demiş, gördüğü her kötü adamı hemen babaannesine anlatırmış, canını yaktıysa onu da anlatırmış. Başka da kimseye anlatmazmış. Babaannesine anlatmasa kahraman olamazmış çünkü. Ne üzdü benim tosunumu? Hadi anlat bana, söz aramızda kalacak, kimseye söylemek yok."

"Pakize Ana, sen bana ekmek al diye para verdin ya, ben artan parayla iki tane misket almak için bakkala koşturdum. Ama senin hep dediğin gibi Ömer Bakkal'a değil Nuri Bakkal'a gittim. Galiba senden izin almadan yaptım diye oldu bunlar. Allah beni cezalandırdı."

Pakize Hanım içinden "Bu çocuğun adalet terazisi çok hassas, şimdiden suçu önce kendinde arıyor" diye geçirdi.

"Ben bakkala vardım, kapısı kapalıydı, kapı önünde ekmek kasası yoktu. Dükkânı açmış ekmekleri içeri almış, herhalde üşüdü, kapıyı örttü diye kapıyı ittim. Baktım sıkı, var gücümle ittim kapı çatır çutur açıldı. Kadir'i gördüm, çıplaktı, sonra... Çok korktum Pakize Ana, insanlar kötü mü yani? Ben bunları nasıl gördüm?"

"Eyvahlar olsun!" dedi Pakize Hanım içinden, görüler başlamıştı. Bu çocuk küçücük yüreğine bu acıları nasıl sığdırır? Bunu nasıl atlatacak? Şimdiden bu acılar çok derin yara açar. Rabbim yardımcısı olsun.

"Ah benim kınalı kuzum. Yalan dünyanın kötü yüzünü görmüşsün. Bizim inancımızda insan günahsız doğar, kafası çalışıp günah işleyene kadar da tertemizdir. Sen kötü bir insanın günahlarını görmüşsün. Bu gördüklerini senden başka kimseler göremez.

Senin gönül gözün açık. Tıpkı kahraman deden gibi öte âlemleri görüyorsun. Sakın kimseye anlatma, onlar görmediği için sana inanmazlar. Şimdi için acıyor, anlıyorum ama bu geçecek merak etme. Sen ona istemeden ceza da vermişsin. İnsan başparmağı olmadan hiçbir işini yapamaz, donunu bile toplayamaz. Dene bak istersen. Şimdi rahat ol, git biraz avluda yeni misketlerinle oyna."

"Tamam, Pakize Anne."

Pakize Hanım mantosunu omzuna alıp kendini sokağa attı. Hızlı adımlarla bakkala yöneldi. Bakkalın önünde insanlar toplanmıştı. Muzaffer de oradaydı.

"Eyvahlar olsun!" dedi. "Öldürmüş bakkalı."

Kalabalığın arasına daldı, bakkal yaşıyordu. Gazoz kasasının üzerine oturmuş, kollarını dirsekten dizlerine yaslamış ellerini yukarı kaldırmış duruyordu. Elleri davul gibi şişmişti. Başparmakları sanki o ele ait değil gibi kenarlara sarkmıştı. Başı öne eğikti.

"Ne olmuş bakkala?" diye sordu, yanında duran kadına.

"Bakkal sabah namazından çıkıp dükkânını açmaya gelmiş, dükkânı açarken üç kişi saldırmış, paralarını istemiş. Vermem deyince de dükkânı dağıtıp ellerini kırmışlar. Kendi acıdan bayılmış, Hacı Hüseyin dükkâna girince bulmuş, ayıltmış. Yazık adamcağıza, ellerine baksana, kangren olmasa bari..."

Mahalle karakolundan polisler gelip dükkânı inceledi. Tek tanık Nuri Bakkal'ın kendisiydi. Ne anlatıyorsa doğru kabul ettiler. Rapor hazırladılar, rapora, "Hırsızlar bakkalı dövüp soymuş, tüm parasını almışlar ama tezgâhın üzerindeki on liraya dokunmamışlar" diye not düşüp gittiler.

Pakize Hanım kalabalığın arasında Muzaffer'in yanına gitti, kenara çekti. Gerçekte neler olduğunu bir bir anlattı.

"Gözünü dört aç Muzaffer, belli ki Aykun'un gücü etine yürümüş. Hakikatleri görmeye başlamış. Farkına varır da bu saf kalbiyle adalet dağıtmaya kalkarsa yanarız!"

Hastanede iki başparmağı da kesilmişti bakkalın. Başparmakları olmadığı için iki elini de düzgün kullanamıyordu. Yardıma

köyünden biri gelmişti. Mahalledeki terzi Mustafa, Nuri Bakkal'a tuvalete kendi başına gidebilsin diye beline lastik takılı pantolon yaptı. Günden güne eridi kurudu Nuri Bakkal. İki ay kadar sonra öldü. Köyden gelen yeğeni hem işten anlamıyor hem düzgün konuşamıyordu. Dükkândaki malları sattı savurdu, parasını toplayıp köyüne geri döndü.

Pakize Hanım tüm olanları sükûnetle takip etti. İnatla defalarca bakkala gitti. Nuri yüzüne bakamıyordu. Günden güne eridiğini gördü. İnsanların hayatına dokunuyordu Aykun. Hem de temiz, saf çocuk kalbiyle.

Muzaffer akşam ezanına doğru dükkânını kapatıyor eve gelip yemek yedikten sonra oğluyla vakit geçiriyordu. Çok kıymetli zamanlardı bunlar Muzaffer için. Sayılı gün çabuk geçer diyordu. An gelecek, oğlunu yalnız bırakacaktı. Oğluna artık "Sakın ha kimselere vurma" demeye başlamıştı. "Adil ol oğlum, adalet senin yüreğinde ama sakın ha kimseye vurma! Kimseye güvenme, kimseyi hor görme, kimseden üstün değilsin ama sonuç ne olursa olsun adil ol! Kimseye vurma oğlum, onlar sen gibi değil. Pehlivan dedeni düşün, sen ona çok benziyorsun. Vurursan adaletli olmaz, kimseye vurma."

-10-

Altıncı ad gününün yazında, babası eve kırmızı bir bisikletle gelmişti. Yaşına göre, büyük cüssesine göre tamdı. Babası bisikletin selesini ve direksiyonunu en dibe kadar indirdi. Pakize Ana çok kızmıştı, erken diyordu. Babasına göre hayat duvara çarparak öğrenilirdi, Pakize Ana kıyamıyordu. Sonuçta Aykun'un bisikleti olmuştu.

Hiçbir şey göstermedi babası, Aykun'u kucağına aldı, sarıldı, yanaklarını öpüp yere indirdi. Kocaman elleriyle yanaklarını tuttu. "Bisiklete binmeyi tek başına öğrenmezsen hiçbir işini tek başına yapamazsın Aykun" dedi. "Git, düşe kalka öğren."

Tüm gün sokakta bisikletle boğuştu Aykun. Defalarca düşmüştü, her yeri çizik morluk içindeydi. Alnında ve sağ bacağında derin birer kesik vardı, çok kanamış ama yine de eve gitmemişti. Bisikletin direksiyonuyla ön tekerleği aynı yönü göstermiyordu. Akşam ezanı okunurken elinde bisikletiyle bahçe kapısından girdi. "Babam çok kızacak" diye düşünüyordu. Akşam ezanı okunmadan eve girmeli, elini yüzünü yıkamış, akşam yemeğini bekliyor olmalıydı. Tam düşündüğü gibi babası avluda onu bekliyordu.

Kapıdan girdi, bisikleti duvara yasladı, avluya geçti, başını eğdi. Suçunu biliyordu.

"Gel bakalım Aykun efe!" dedi babası, kızgınken böyle sesleniyordu. Akşam ezanından önce eve girmediği için kızgındı. Ya yepyeni bisikletin halini görürse!

"Bisikleti sürmeyi öğrendin mi? Doğruyu söyle, yarın nasılsa görürüm."

"Öğrendim baba!"

"Peki o zaman. Bisikleti o karanlıktan çıkart, al gel bakalım."

Yapacak bir şey yoktu. Bisikleti aldı, babasının önüne getirdi. Babası bisikleti inceledi, yüzü asıktı.

"Bir yerlere sağlam vurmuşsun ki direksiyonla tekerlek aynı yöne bakmıyor. Demek ki o sırada sen direksiyonu tutuyormuşsun ve hızlıymışsın. Yani bisikleti sürüyormuşsun. Aferin, gerçekten sürmeyi öğrenmişsin demek ki. Durdurmayı da yarın öğrenirsin. Şimdi bisikletine bir daha bak oğlum, bu benim sana verdiğim bisiklete benziyor mu?"

Aykun bisiklete baktı, başı öne eğik başını iki yana salladı.

"Peki, ne değişmiş?"

"Yıpranmış baba."

"Aferin oğluma, işte bu senin ilk hayat dersin oğlum. Hayat sana bir şeyler katarsa karşılığını mutlaka alır, seni yıpratır. O hâlâ senin bisikletin ama artık izler taşıyor. O izlerin anlamını ve nasıl olduklarını hiçbir zaman unutma, hepsini sen yaptın ama karşılığında onu kullanmayı öğrendin! Hayat da sana bunu yapacak oğlum! Hayatın sende bıraktığı izleri unutmamalısın. Şimdiden bir sürü tecrübe edindin. Bunları asla unutma! O, parasını veren herkesin sahip olabileceği bir maldı ama artık üzerinde senin sebep olduğun izler var. O, işte şimdi senin bisikletin oldu. Sabahtan bisikletçi Hayrettin'e git, selamımı söyle, bisikletini onarsın. Her yerin yara bere, ezanı kaçırmanı bundan dolayı bir kerelik affettim. Anam kazanı yaktı, seni banyoda bekliyor. Git yıkan, paklan. Sonra yemeğimizi yeriz."

Yemeğini yedi, babasıyla güreşti. Yatağına yattı. Her yeri sızlıyordu. Yine sabah ezanıyla uyandı. İki derin kesik hariç tüm morluk ve çizikler iyileşmişti. Kesikler de küçük birer sıyrık gibi görünüyordu. Sofaya indi, kahvaltı hazırdı. Pakize Ana ve babası çoktan gelmişti. Sofraya oturdu.

Kahvaltı sırasında babası yüzüne baktı, "Yüzün, gözün mosmordu, her yerin iyileşmiş" dedi. Sonra Pakize Ana'ya baktı babası, ikisi göz göze geldiler hiçbir şey söylemediler.

Tüm gün sokakta bisiklete bindi Aykun, artık gerçekten sürüyordu ve babasının dediği gibi durdurmayı da öğrenmişti. Çok yoruldu, eve her zaman döndüğü saatten daha erken döndü. Pakize Hanım yemek pişiriyordu. Ocağın başında sıcaktan bunalmış, kan ter içinde yemeklerle boğuşuyordu. Aykun sekiye kıvrıldı, uyuyakaldı.

Babası işten döndü, oğlunu öpüp uyandırdı. Yemekten sonra Pakize Hanım torununun gözkapaklarının düştüğünü görünce "Çok yorulmuşsun, hadi gel, seni yatırayım da dinlen" dedi.

Aykun hiç itiraz etmedi, gitti babasını öptü, iyi geceler deyip doğruca yatağına koşturdu.

Pakize Hanım torununun yanına geldi, "Ne masal anlatayım ben aslanıma, ne istersin?" diye sordu.

"Aydilge anamı anlatsana, ilk gördüğün günü."

"Yaylaya düğüne misafir gitmiştik. Obanın kızları dört dönüyordu. İçlerinde biri vardı ki... Sanki söğüt dalı, ürkek bir ceylan gibi. Kızların hepsinden güzel, hepsinden mahirdi! Gözlerinden ateş çıkıyordu, bakmaya korkarsın. Duruşu bile güven veriyordu, ucu olsa dünyayı tutup havaya kaldırır."

"Pakize Ana..."

"Söyle kuzum."

"Ben her gece rüyamda Aydilge anamı görüyorum, bu normal mi?"

"Göreceksin tabii kuzum, o senin anan."

"Ama o resimdeki gibi değil, biraz daha yaşlı."

"Olabilir kuzum, nasıl görüyorsun ananı?"

"Sanki anam hiç cennete gitmemiş, hep varmış gibi görüyorum. Her şey normal, yani, sanki beni o büyütmüş ama bana rüyamda Sencer diyor! Neden bana Sencer diyor Pakize Ana?"

Yutkundu Pakize Hanım. Aklına geliniyle son konuşması geldi. Sencer adını Aykun'unun bilmesi mümkün değildi.

"Olabilir kuzum, anan cennette ya, belki orada Aykun yerine Sencer diyorlardır."

"Ama orası cennet gibi değil ki Pakize Ana, orada çocuklar bana kötü davranıyor. Bazen Almanca, bazen Fransızca öğrenmeye zorluyorlar. Pis Türk diyorlar, cennet olsa öyle olmaz ki. Hani çocuklar cennetlikti? Kötü insanlar cehenneme gidiyorsa cennette kötülük yapacak kimse olmaz ki! Hem Aydilge anam hep ağlıyor, senin gibi saçında beyazlar var! Orası cennet değil Pakize Ana."

"Sen Fransızca ve Almancanın ne demek olduğunu biliyor musun?"

"Biliyorum tabii, rüyamda öğretmen kadın 'Burası Almanya, burada Almanca konuşulur, siz de öğrenip okula öyle başlayacaksınız' dedi. Yani onlar da bir dil, Türkçe gibi. Bunu da başka rüyamda öğrendim. Onda da Aydilge anam vardı, daha mutluydu. Güzel bir evimiz vardı, arabamız vardı. O rüyamda babam beni sabahları arabayla yuvaya bırakıyor, zengin çocukları gidermiş öyle diyor. Orada da öğretmen Türkçe ve İngilizce ona kadar saymayı öğretti. Bunlar hep dil işte ama ağzımızdaki gibi değil, konuşurken ortaya çıkıyor. Bir de..." Yutkundu, söyleyemedi.

Bir de dev gibi ayı vardı. Ayı sürekli eve girmeye uğraşıyordu. İki ayağının üzerine kalkıp kükrüyordu. Bazen kapıyı kırıp içeri giriyordu, çok korkutucuydu. Ayıyı gördüğünde yatağını ıslatıyordu, utancından Pakize Ana'ya ayıdan söz edemedi.

"Ne güzel rüyalar bunlar. Başka bir çocuğun böyle rüyalar gördüğünü hiç sanmıyorum."

"Görmüyorlar zaten. Kadir'e sordum, onun da anası yok ya! O hiç görmüyormuş, öbür çocukların annesi evde zaten."

"Hadi bakalım, madem bu kadar güzel rüyalar görüyorsun, devam et. Nerede kalmıştım ben?"

"Aydilge anamı obada görmüştün, gözlerinden ateş çıkıyordu, melek gibi güzeldi..."

"Eveet; sabah yanına gittim, etrafta kimsecikler yoktu..."

Çoktan rüyalara dalmıştı Aykun, Pakize Hanım eğildi, torununu öptü. Üzerini örtüp oğlunun yanına indi.

Muzaffer televizyonu açmıştı.

"Oğlum! Sesini kısma ama bana kulak ver biraz."

"Ana dur ya, bak dizi..."

"Başlatma dizine, konu mühim!"

"Söyle ana, nedir mühim olan?"

"Bu sabi rüyasında kendini Almanya'da, Fransa'da görüyor, bir de burada yuvaya gidiyormuş!"

"Görsün ana, ne var bunda?"

"Oğlum! Senin aklın hâlâ dizide! Aykun daha mahalleden dışarı çıkmadı! Altı yaşında çocuk ne bilir Almanya'yı Fransa'yı, ne bilir yuvayı? Mahallede yuvaya giden çocuk mu var?"

"Doğru ya! Aykun adı dillenmesin diye çocuğu denize bile götürmedik! Bunları nasıl bilir ana?"

"Nasıl bilecek! Öte âlemlerde başka kapılar çoktan açılmış! Yalnız hepsinde anam var diyor! Ayan beyan Aydilge'yi tarif ediyor!"

"Ya bu nasıl olur ana?"

"İşte, bunu ben de bilemedim! Yaz sonu sünneti var. Kışa okula başlayacak. Yazdırmayalım desen seneye iyice büyür, zaten iri! Umarım açıklayamayacağımız şeyler yaşamayız Muzaffer. Şu çocuğu kazasız belasız bir büyütsek!"

-11-

Aykun yaz boyu koştu, oynadı, bisikletine bindi. Artık bisikleti muhteşem kullanıyordu. Gündüz burada koşup oynuyor, gece rüyalarında kimi zaman Almanya'da, kimi zaman Fransa'da yaz okuluna gidip dil öğreniyor; kimi zaman da Türkiye'de yuvaya gidiyordu.

Almanya'da da babası ona bisiklet almıştı. Muhteşem bir bisikletti. Onunla Köln'ün Türk mahallesinde ara sokaklarda dolaşıyordu. Büyük çocuklar çeteler kurmuş, birlikte geziyordu. Küçükleri aralarına almıyorlardı. Küçüklere sınırlar çizmişlerdi, o sınırdan çıkmak yasaktı. "Çıkarsan ölürsün!" diyorlardı, dazlaklar vardı! Hepsi Aykun için çok anlamsızdı ama Sencer'ken bisiklette öğrendiklerini Aykun olduğunda uygulayabiliyordu. Aydilge anası fabrikada çalıştığı için yine hep yalnızdı.

Fransa'daki Sencer olmak ise en zoruydu. Hayatı çok sıkıcıydı. Çok fazla baskı vardı. Bisikleti yoktu, annesi yine çalışıyordu ve onu yine göremiyordu.

En kolayı ve güzeli Türkiye'deki Sencer olmaktı. Evleri çok güzeldi, odası çok güzeldi. Annesi işe gitmiyordu ama en az bu rüyayı görüyordu. Babasının güzel bir arabası vardı, onu sabahtan yuvaya bırakıyor, akşam alıyordu. Tüm günü yuvada geçiyordu. Yine annesini çok az görüyordu. Annesi işe gitmiyordu ama o tüm gün yuvada oluyordu, eve geldiğinde de sabah ezanının sesine uyanıyor hepsinin rüya olduğunu görüyordu.

Hafta sonu olmasını hiç mi hiç istemiyordu. Ayıyı rüyasında ilk kez hafta sonu görmüştü. Hafta sonlarından öyle korkuyordu ki tüm hafta sonu rüyalarında ayıdan kaçıyordu. Lanet ayı her seferinde eve girmenin bir yolunu bulup iki ayağının üzerine kalkıyor

ve kükrüyordu. Hep kan ter içinde uyanıyor, gözünü kapadığında yine ayıyı görüyordu. Oysaki Aydilge anası hafta sonu evde olmalıydı, tüm kalbiyle istiyor ama hafta sonları Sencer olamıyordu! Tam geceleri Sencer gündüzleri Aykun olmaya alışmıştı ki...

Yine bir pazar, şenlikli sofralarında güle oynaya yemeklerini yediler. Pakize Hanım sofrayı toplarken babası "Aykun; yarın sabahtan seni okula kaydettirmeye gideceğiz, anam işini bitirsin, seninle konuşacaklarımız var" dedi.

Pakize Hanım elindeki tepsiyi babasına uzattı, babası kahvesini aldı. Pakize Hanım kendi kahvesini de alıp tepsiyi sehpaya koydu. Tepsiyi Aykun'a doğru uzattı. Tepside sütle yapılmış bir fincan Türk kahvesi vardı.

"Hani çocuklar kahve içmezdi? İçerse bıyıkları yamuk çıkardı!"

"O küçükkendi oğlum, artık büyüdün, koca adam oldun. Bu sütlü, iç ki bıyıkların gür çıksın. Yarın okula kaydolacaksın, artık o kadar küçük değilsin. Hem âdettendir önemli şeyler konuşurken kahve içilir."

Hiç itiraz etmedi, babası gibi bağdaş kurdu, kahvesini aldı. Artık küçük bir büyük adamdı. Kahveden babası gibi "Hürp!" diye kocaman bir yudum aldı. Tadı nefisti. Artık önemli şeyler konuşmaya hazırdı.

İlk Pakize Hanım konuştu.

"Bak Aykun'um, senin adını rahmetli anan verdi, biliyorsun. Bilmediğin bir şey var. Sana bir isim de baban verdi."

"Sencer mi?"

Öyle umutlanmıştı ki o anda, ucundan tutacak bir şeyi olsa hepsinin gerçek olduğuna inanacaktı.

"Değil oğlum" dedi Pakize Hanım, "Sencer değil. Aydilge'm sana Aykun adını verdi. Biz de onu kırmadık, adını Aykun koyduk, kulağına ezanla Aykun okundu. Bu senin gerçek adın. Bir de kimliğinde yazan adın var. O adını baban verdi. Yarın okula kimliğinde yazan adınla kayıt yapılacak. Bundan sonra senin adın Buğra! Sen bizim için hep Aykun olacaksın. Bundan sonra belki

mahallede birkaç kişi ve bizim dışımızda hiç kimse sana Aykun diye seslenmeyecek, herkes Buğra diyecek. Zamanla biz de Buğra diyeceğiz. Unutma, bu adını da baban verdi."

Hiçbir şey diyemedi Aykun! Artık üç adı vardı; Aykun, Sencer, Buğra! Yutkundu, çocuk aklıyla düşündü. Madem artık büyüktü bir şeyler söylemesi gerekiyordu.

"Mahallede Hasan Ali var, demek ki insanın iki adı oluyormuş! Neden siz de Aykun Buğra demediniz?"

"Diyemezdik oğlum" dedi babası. "Peşine düşerler diye korktuk. Sen herkes gibi değilsin, tıpkı pehlivan deden gibisin. Bunu ileride anlayacaksın. Bak erkek adam oldun bizimle oturmuş kahve içiyorsun. Bundan sonra adın Buğra, bence buna alışsan iyi olur. Bugüne kadar Buğra demedik çünkü her Aykun dediğimizde rahmetli ananı andık. Ayrıca Aykun adının bundan sonra aramızda kalması gerekiyor, biri sorsa adım Buğra demelisin. Sen pehlivan deden gibi kahraman olmak istiyor musun, istemiyor musun, asıl onu düşün! Kahraman olacaksan bundan sonra adın Buğra!"

BUĞĞĞRAAAA, gerçekten güzel, söylerken bile kahraman adı gibi çıkıyor. "Tamam" dedi. "Benim adım artık BUĞRAAA, BUĞRAAA UÇARKAANNN."

Sabahtan okula kayıt yaptırmaya gittiler. İşlemler yapıldı, deftere adı yazıldı:

Buğra Uçarkan, numarası yirmi üç, öğretmeni İlkay Hanım, İlkay Turan...

O hafta sonu sünnet oldu Aykun. İki gün evde sünnet yatağında yattı. Üçüncü gün müteahhit Şeref Bey, onları deniz kenarı bir yere götürdü. Babası üç günlüğüne pansiyon kiralamıştı. İlk kez mahalleden çıkıyordu, tabii rüyaları hariç. Doyasıya eğlendi, denize girdi, güneşten yandı. Pakize Hanım omuzlarına yoğurt sürdü. Hafta sonu eve döndüler. Okul alışverişi yapıldı. Pazartesi sabah da erkenden Pakize Ana elini tuttu, okula götürdü.

Pakize Ana yol boyu nasihatler verdi. "Oğlum bak, sen farklısın. Sana Buğra diyecekler, sakın şaşırma. Kimseye karışma,

öğretmen hariç kimseye cevap verme. Kim ne derse desin oralı olma. İlk kez bu kadar çok çocuğu bir arada göreceksin, aman ha, sakın kimseye vurma!"

Pakize Ana okulun bahçe kapısından içeri girince Aykun'un elini bıraktı. "Hadi git, artık kendi başınasın" dedi. Duvar kenarına diğer velilerin yanına geçti. Yüzlerce çocuk vardı.

"Birinci sınıf öğrencileri bahçenin bu tarafına geçsin! Hadi çocuklar! Öğretmeniniz sizi bulacak!"

Koşturdu Aykun, büyük bir karmaşa vardı, öğretmenler ellerindeki listeden isim okuyordu. Uzaktan kendi adını duydu. "23 Buğra Uçarkan buraya!" Koştu, hemen sıraya girdi.

Liste okumalar bitti. Öğretmenler çocukların arasına karıştı. Öğretmeni Buğra'nın kolundan tuttu "Sen gel benimle" dedi. Buğra'yı sıranın en arkasına götürdü. Son sınıf çocuklarıyla aynı boydaydı Buğra.

"Çocuklarım! Hepiniz hoş geldiniz! Yeni bir eğitim öğretim yılına başlıyoruz. Hepimize hayırlı uğurlu olsun."

Alkış koptu, Buğra da alkışladı.

"Birinci sınıflar! Siz sadece sessizce dinleyin. Öğretmenleriniz size de öğretecek. Öğrenince siz de katılırsınız!"

Birinci sınıflar hariç tüm okul İstiklal Marşı'nı okudu, bayrak yavaş yavaş direkte yükseldi. Ardından biri kız, biri erkek, iki öğrenci büstün önüne geldi, mikrofonu aldı!

"ANDIMIZ..."

Herkes tekrar hazır ola geçti.

"Türk'üm, doğruyum, çalışkanım, yasam..."

* * *

Birinci sınıflardan başlayarak herkes sırayla okula girdi. Öğretmenlerini takip edip sınıflara geçtiler. İlkay Öğretmen'in sesi duyuldu.

"Çocuklar, şimdi herkes lütfen gördüğü yere otursun! Ben sizi sonra yerleştireceğim. Önce tanışalım. Hadi lütfen." Buğra gördüğü ilk boş yere oturdu.

Buğra öğretmenini süzüyordu. Çok güzel bir kadındı, tıpkı rüyalarında gördüğü Aydilge anasına benziyordu. Saçlarında tıpkı onun gibi tek tük beyazlar vardı.

İlkay Öğretmen tahtanın önüne geçti.

"Hoş geldiniz çocuklar. Benim adım İlkay Turan. Allah izin verirse..." Duraksadı İlkay Öğretmen, yüzü asıldı. Bir süre sessizlik oldu. Sonra tekrar söze girdi.

"Allah izin verirse ilkokul bitene kadar sizlerle birlikteyiz." Gülümsedi, elindeki listeyi kaldırdı. "Hadi tanışalım."

Listeden sırayla isim ve numara okuyordu. Adı okunan ayağa kalkıp kısaca kendini tanıtıyordu. Birkaç kişinin adı okundu.

"23, Buğra..."

"Buradayım öğretmenim" diyerek ayağa fırladı Buğra. Öyle heyecanlıydı ki! Sınıfta bir kahkaha koptu, herkes gülüyordu.

"Evet, Buğra, seni dinliyoruz. Babanın adı, annenin adı; annen baban ne iş yapar, anlat bize?"

"Babamın adı Muzaffer, marangozluk yapar, annem cennette öğretmenim."

Sınıfta tekrar kahkaha koptu. Neye güldüklerini anlamamıştı ama gülüyorlardı, bazıları eliyle onu göstererek gülüyordu! Okul böyleydi işte, bu derece acımasız, merhametten yoksun. Tüm çocuklar kendi acılarını orada bastırıyordu!

İlkay Öğretmen zamanla herkesi tek tek tanıdı. Sonra sıra düzenini değiştirdi. Bir sabah, üçüncü derste, kocaman bir Atatürk resmini dolduruyorlardı. Buğra'ya, uygun renkli kâğıtları kesme işi düşmüştü, öğretmenine baktı. İlkay Öğretmen oturduğu yerde ağlıyordu. Bir süre onu izledi. Dayanamadı, yanına gitti. Herkes işine dalmıştı, kimse fark etmedi bile.

Ellerini uzattı, öğretmeninin yanaklarını tuttu. İlkay Öğretmen gayet sakin Buğra'ya bakıyordu. Buğra için bir an dünya değişti.

Görüntüler vardı! Gördükçe yüreği sevgi doldu, çok ama çok güzeldi. Gördüğü herkes mutluydu; ama... Ellerini büyük bir hızla çekti. "Bu haksızlık!" dedi. Tekrar öğretmeninin yüzünü tuttu, bir süre bekledi. "Oh, şimdi oldu işte..."

Cumartesi sabahı her zamanki gibi sabah ezanının ardından kahvaltıya oturmuşlardı. Bahçe kapısının tokmağının sesi duyuldu. "Hayırdır inşallah" diyerek Muzaffer yerinden fırladı. Bir vakit sonra sofanın kapısı açıldı, Muzaffer'in usulden öksürme sesi duyuldu. İlkay Öğretmen kucağında bir çiçek demetiyle sofadan içeri girdi. Pakize Hanım ve Buğra hemen ayağa kalktı.

"Hoş geldiniz öğretmen hanım, buyurun, biz de kahvaltı ediyorduk, lütfen sofraya buyurun" dedi Pakize Hanım.

İlkay Öğretmen çiçekleri Pakize Hanım'a verdi. Yer sofrasının bir kenarına oturdu, sofra bezini kucağına çekti. "Ne olur kusuruma bakmayın, habersiz geldim, sizleri bir arada görmek istedim."

"Lütfen buyurun öğretmen hanım, gariban sofrası bu kadar olur, Allah ne verdiyse..."

"Daha ne olacak Pakize Annem, kuşsütü eksik..."

Birkaç lokma yiyen Muzaffer "Bana müsaade, size afiyet olsun. Gidip dükkânı açayım" diyerek sofradan kalktı.

Buğra babasının ardından fırladı. "Ben babamı yolcularım." İkisi de fazla bir şey yiyememişti. Buğra babasını öptü, uğurladı, heyecandan bahçe kapısından içeri giremedi. Kapının önünde kaldırıma oturup bekledi.

Ziyaretin Buğra'yla ilgili olduğu belliydi. Sakin davranmaya çalıştı Pakize Hanım.

"Çilek reçelini kendim yaptım, beğendiyseniz gitmeden iki kavanoz size vereyim, afiyetle yiyin."

"Çok sevinirim Pakize Annem, ellerine sağlık. Lafı uzatmanın anlamı yok, adresinizi okul idaresinden aldım. Sizleri tanımak istedim. Hepiniz ayrı ayrı yüreği çok güzel insanlarsınız, Allah sizlerden bin kere razı olsun..."

"Anlamadım öğretmen hanım, Allah asıl sizden razı olsun, Buğram sizi üzecek bir şey yapmadı inşallah!"

"Ne üzmesi Pakize Annem, bana doktorlar geçtiğimiz yaz kanser teşhisi koydu, bir süredir ağır ilaçlar kullanıyordum. Hafta içi kontrolüm vardı. Artık ne olacağına karar vereceklerdi. Kontrolden bir gün önce okulda..."

"Öyle şey olur mu kızım, belli ki ilaçlar tesir etmiş!"

"Yok, Pakize Annem, hiç itiraz etme. Ben ne olduğunu biliyorum, gördüm hepsini. Allah size hayırlı bir evlat vermiş. Bana düşenin ne olduğunu da biliyorum. Elimden geleni yapacağım. Buğra zaten maşallah. Pek terbiyeli, ağırbaşlı. Sanki okumayı bile biliyor gibi. Yaşarsam, ilkokul boyunca bana emanet. Benim ata yadigârı çok güzel kitaplarım var. Belli ki onları Buğra için saklamışım. Gözünüz arkada kalmasın, siz annemsiniz o da benim evladım..."

Konuşma seslerini duyunca Buğra ayağa fırladı, hazır ola geçti. Tahta bahçe kapısı açıldı, İlkay Öğretmen dışarı çıktı. Ardından Pakize Anne... İlkay Öğretmen Pakize Anne'nin elini öptü, boynuna sarıldı. Pakize Anne de İlkay Öğretmen'i öptü. Çok samimi görünüyorlardı. İlkay Öğretmen eğildi, Buğra'ya kocaman sarıldı, öptü. Heyecandan hazır olu bile bozmadı Buğra.

"Ne zaman istersen buyur gel kızım, eşini çocuklarını da al, yemeğe gelin."

"İnşallah annem, bize de bekleriz. Eşim de sizleri çok merak ediyor."

"Evine nasıl döneceksin kızım? Muzaffer'i çağırayım seni evine bıraksın."

"Yok, annem, şuradan dolmuşa binerim."

"Buğra! Hadi oğlum, öğretmenini dolmuş durağına kadar götür, binip gidene kadar da bekle."

Sabahın köründe öğretmeni evlerine gelmişti. Aklına Nuri Bakkal geldi, yine sabahın erken saatiydi. Demek ki kötü bir şey olmaması için öğretmeninin yanında olması gerekiyordu. Bu ilk

göreviydi. Yol boyu yanlarından geçen herkesi kötü adam mı diye inceledi. Öğretmeni dolmuşa bindi, arkasından el salladı. Görevini yapmış olmanın gururuyla eve döndü. Merak içindeydi.

"Pakize Ana, öğretmenim neden gelmiş?"

"Bizleri tanımak istemiş oğlum."

"Bana kızmamış yani!"

"Sana neden kızsın ki? Okulda kötü bir şey mi yaptın?"

"Yok, yapmadım. Kızınca da kimseye vurmuyorum, gözümü kapatıp dua ediyorum."

"Nasıl dua ediyorsun?"

"Sen öğrettin ya Pakize Ana, yattım Allah kaldır beni var ya!"

Ya Rabbim ne temiz bir kalbi var bu çocuğun, dedi içinden. Torununa yatınca kötü rüya görmesin diye dua öğretmişti: "Yattım Allah kaldır beni, nur içine daldır beni, kötü rüya görürsem iman ile uyandır beni."

"Doğru ya, senin bildiğin tek dua bu. Seni yaza Kuran kursuna gönderelim de duaları öğren" dedi.

* * *

İlk dönem çok keyifli geçiyordu. Aslında okumayı herkesten önce çözmüştü Buğra. Ama sadece öğretmeni biliyordu. Öğretmeni sınıfın içinde sorduğunda okuyamamış gibi davranıyordu. Okuyordu, hatta okuduklarını Almanca ve Fransızca da tekrar ediyordu ama sınıfın içinde herkesin önünde yapmıyordu. Çünkü bu ona göre adil değildi. Sürekli "Adalet senin yüreğinde" diyordu babası.

Öğretmeni onların evine gelmişti. Bunu gören birileri olmuş olabilirdi.

"Sınıfta başarılı görünürsem öğretmenim için kötü düşünürler, onlar okusun ben sonra okurum" diye düşünüyordu. Sınıfın yarısından çoğu okumayı çözdükten sonra okudu Buğra. Ona göre adil olan buydu. İlk dönem bitti, karnesini aldı.

İkinci dönem başladı. Sınıfa yeni bir kız geldi. Semanur.

Çok güzeldi Semanur, omzuna kadar dalgalı saçları vardı. Saçlarını iki yandan tokayla tutturuyordu. Bir tutam saçı alnının üzerine düşüyordu. El örgüsü dantel bir yakası vardı. O önlük herkesin üzerindeki gibi durmuyordu onda. Çok yakışıyordu. Hele gözleri, kahverengi değil, yeşil değil, mavi değil. Hiç böyle göz görmemişti. "Annemle babam memur" demişti. "Kasabadan tayinleri buraya çıktı, geldik." Hafta sonları kasabaya gidiyorlardı.

Derste arada bir göz göze geliyorlardı, kalbi yerinden çıkacak gibi oluyordu. Teneffüslerde sınıftaki herkes Semanur'un etrafında oluyordu, o hep uzak duruyordu. Semanur inatla yanına geliyor ama o konuşmaktan korkup kaçıyordu.

İkinci dönem de öylece bitti. Karne günü sadece bir ders yaptılar. İlkay Öğretmen herkese karnelerini dağıttı, iyi tatiller diledi. Tüm çocukları tek tek öptü, tatil ödevlerini verdi.

Zil çaldığı gibi Semanur Buğra'nın yanına geldi.

"Ben yarın köye halamın yanına gidiyorum, yaz boyu görüşemeyiz. Seneye burada ol, olur mu?" dedi ve Buğra'yı yanağından öptü.

Dondu kaldı Buğra. "Bana âşık" dedi içinden, aşk ne bilmiyordu, televizyonda duymuştu sadece ama aşk bu olmalıydı. Bakışıp öpüşenler âşıktı. "Ben de ona âşığım, ilk aşkım, öptü beni." Hep yaz gelsin bisikletine kavuşsun istemişti. Bisikletine kavuşacak aşkından ayrı düşecekti!

Halası, asıl annesi gibiydi Semanur'un. Aslında onu halası büyütmüştü ama son bir yıldır annesi ve babasının yanında kalıyordu. Okula tek başına gidip geliyordu. Nadir de olsa bazen babası almaya geliyordu. Anne babası eve geldiğinde neredeyse hiç konuşmuyorlardı. Evde herkesin ayrı odası vardı. Sanki herkesin bir görevi vardı. Onun görevi de okula gidip gelmek, Buğra'ya yakın olmaktı. Annesi her akşam tüm ayrıntısıyla okulda ne olduğunu anlatmasını istiyordu. Sanki bu yılki görevi bitmiş, okul kapandığı gibi halasına gönderilmişti.

-12-

Buğra aşkından ayrı da olsa yaz nihayet gelmiş, bisikletine kavuşmuştu. Babası okul başladığı gibi bisikletini kömürlüğe kaldırmış okul kapanıncaya kadar binmek yasak demişti. Almanya'daki Sencer okula mahalledeki çeteyle birlikte bisikletiyle gidip geliyordu. Fransa'daki Sencer'in hâlâ bisikleti yoktu. Onun daha zor bir hayatı vardı. Türk olduğu için dışlanıp aşağılanıyordu. Bir de siyahi Müslüman Fransızlar vardı. Onlar hepsinden kötüydü. Hem Türk hem de Müslüman olmadığı için aşağılıyorlardı! Onlara göre Sencer Müslüman değildi, Müslüman olan kendileriydi! Siyahiydiler ama Fransız'ız diyorlardı. Çok ciddi çeteleşiyorlar, her iş onlardan soruluyordu.

Almanya'daki Sencer'in sınıfında bir sürü Türk vardı. Okulda Türkçe konuşmak yasaktı, sadece Almanca. Hatta Türk çocukların bazıları Türkçeyi düzgün konuşamıyordu. Yine de Tüm Türklerle iyi arkadaştı, hatta Alman arkadaşları bile vardı.

Fransa'daki Sencer'in durumu daha zordu. Sınıfta kendisinden başka sadece iki Türk vardı. Onlar da "Biz Türkiye'den geldik ama Türk değiliz" diyordu. Sınıftaki siyahi Müslüman Fransızlar kadar kötü davranıyorlardı. Sınıfta tek başınaydı. Durumu babasına anlattı. Babası okula gitti, idarecilerle konuştu. "Burası Fransa, burada öyle şeyler sadece siz ırkçılık yaparsanız olur, sisteme ayak uydurun, siz henüz uyum sağlayamamışsınız" diyorlardı.

Okul yöneticileri ailesi hakkında bir yazı hazırladı ve bunu belediyeye götürmelerini istedi. O yazıyı götürünce belediye yetkilileri "Ücretsiz uyum kurslarına katılacaksınız" dedi. Biraz araştırınca kendisi gibi olan ailelerin kurduğu bir dernek buldu. Burada sesini duyurmak için birlik olman gerekiyordu, ya da sisteme

uyum sağlayıp Fransız olacaktın. Adın ne olursa olsun Fransız'ım diyecek, verilen işleri kusursuz yerine getirecek ve öz kimliğini unutacaktın!

Derneğe üye oldu, ilk toplantıya katıldı, derdini anlattı. Duyduklarına inanamadı. "Burada kalıcı olmak istiyorsan sisteme uy, en azından öyleymiş gibi davran" diyorlardı. Sundukları basit çözüm şuydu: "Oğlunu bizim çocuklarla tanıştır ve bir kendini savuma kursuna kayıt yaptır!"

Düşündü, çok fazla seçeneği yoktu. Bir süre "ya sabır" diyecekti. Oğlunu onların önerdiği Türk çocukların gittiği bir aikido kursuna yazdırdı. Sencer orada hem Türk arkadaşlar edinecek hem de kendini korumayı öğrenecekti.

-13-

Yaz, Buğra için tüm hızıyla başlamıştı. Karnesi harikaydı, bisikletine kavuşmuştu. Artık büyüdüğünü düşünerek mahalledeki bisikleti olan daha büyük çocuklarla dolaşmaya başlamıştı. Üstelik bisikletini çok iyi kullanıyordu. Çok aşağıdaki erik ağaçlarına dalmaya gidiyorlar, sahibi gelince kaçıyorlardı. Yukarı mahalledeki mezarlık bayırına gidiyorlar, ağaçtan çitlembik yiyorlardı. Sonra büyük çocuklar, inanılmaz dik mezarlık bayırından son sürat mahalleye dönüyordu. Kendisi buna cesaret edemiyor, ara sokaklardan mahalleye dönüyordu. Her şey tamamdı ama bu yüzden onunla dalga geçiyor, korkak diyorlardı.

Korkak değildi Buğra. Bayırı yavaş inebilirdi ama sonuncu olmak istemiyordu. Sadece Almanya'daki bisikletinin kıvraklığını bildiği için kendi bisikletiyle bunların olmayacağını düşünüyordu. Bir şeyler yapmalıydı. Babasının evdeki takım çantasını aldı sokağa çıkardı.

Gitti, bisikletçiden büyük fren pabuçları aldı, hırdavatçı Zekeriya Amca'dan sarı ve siyah yağlıboya ve fırça aldı. Babası o mahallenin esnafıydı. "Babam öder" deyip, alıp çıkıyordu. Bisikletinin başına geldi, frenleri kollar dahil komple söktü. Fazla gördüğü tüm parçaları söktü. Direksiyonu ve jantları siyaha boyadı. Tüm gövdeyi sarıya boyadı. Büyük fren pabuçlarını taktı, fren kollarını sıkma yeri yukarı dönük taktı.

Mahalledeki en havalı çocuk artık oydu. Babası kızmamıştı. "O senin bisikletin, izleri, yaşattıklarını ve yaşatacaklarını unutma" demişti sadece. Bisikleti tıpkı Almanya'daki bisikletine benziyordu ve en önemlisi frenleri onun gibi tutuyordu. Freni sıktığı gibi arka teker kilitlenip çizdiriyordu. Artık hazırdı.

Beklediği an gelmişti. Bisiklet çetesi mezarlık yokuşunu çıkıyordu. Yokuşu çıktılar, ağaca tırmanıp çitlembik yediler, mezarlık çeşmesinden su içtiler. Herkes bisikletine geçti sokakta yerini aldı. İçlerinden biri Buğra'ya dönüp "Mahallede görüşürüz, ödlek" dedi.

Buğra da herkesle birlikte yokuş aşağı pedal bastı. İnanılmaz zevkliydi, çok hızlı gidiyordu. Tek tek herkesin yanından geçti, en öndeydi. Sokağa dönmelerine az bir mesafe kalmıştı. Bir anda zihninde bir görüntü belirdi. Odun yüklü bir kamyonet sokaktan çıkıyor, aşağıya doğru dönüyordu. Kendisi var gücüyle frene basıyordu, fren telinin ucundaki küçük kurşun parçası kopuyor ve arka freni boşa düşüyordu. Görüntüler onu sarsmıştı...

Önüne baktı, soldaki dönmesi gereken sokaktan çıkan kimse yoktu. Arka freni var gücüyle sıkıp, arka tekeri kilitleyip bisikleti yan yatırıp sokağa kayarak girecekti. Bunu Almanya'da defalarca yapmıştı. Arka fren koluna var gücüyle bastı ve tıpkı gördüğü gibi o küçük kurşun parçası kopup fırladı. Artık arka freni yoktu. Bu kadar hızlıyken ön freni sıkamazdı, bunu daha önce yapmış ve direksiyonun üzerinden asfalta uçmuştu. Düşünmeden sağ ayağını geriye doğru uzatıp arka tekerleğin akort tellerinin içine soktu. Canı yanıyordu ama arka teker kilitlenmişti. Direksiyonla küçük bir sağ yaptı, bisikleti kaymaya başladı. Ardından direksiyonu tam sağ kırdı. Yere paralel yavaşlayarak kayıyordu. Sokaktan bir kamyonet yola çıktı. Buğra yavaşlamıştı, kendini yere bırakıp yuvarlandı. Bisikleti sokağa doğru dönüp kamyonetin arka tekerine çarptı. Kendisi yere tutundu durdu.

Kafasını çevirip sokağın başına baktı. Hemen ardındaki Hasan Ali tüm sokağı kaplayan kamyoneti hesaba katmamış dönmüş ama kurtulamamıştı. Tüm hızıyla kamyonete çarptı ve ön tekerleğin altına girdi. Kamyonet Hasan Ali'nin kafasının üzerinden geçti, birkaç metre daha yol alıp durdu. Diğerleri kamyoneti görüp yavaşlamıştı.

Oturduğu yerden kalktı, Hasan Ali'nin yanına koştu. Kafası ezilmişti, görüntü korkunçtu. Hasan Ali kıpırdamıyordu. İki eliyle Hasan Ali'nin elini tuttu, kafasından korkunç bir hızda kan akıyordu, herkes kaçmıştı. Elini bırakmadı, Kadir'de yaptığı gibi iyileştirmeye çalıştı ama olmuyordu. Hasan Ali hiç kıpırdamıyordu ama yaşadığını biliyordu. Buğra sakince onun bedenini inceledi. Pantolonu ıslanmıştı. İşiyordu Hasan Ali! Tekrar, tekrar onu döndürmeye çalıştı. Daha önce olduğu gibi herhangi bir görüntü yoktu, onu hissedemiyordu. Kendini bir daha zorladı, bir daha, bir daha... Yüzünü yukarı kaldırdı, Hasan Ali gülen yüzüyle ona bakıyordu. Önüne baktı, hâlâ orada yatıyordu. Tekrar yukarı baktı Hasan Ali, hâlâ gülümseyerek ona bakıyordu.

Kamyonetin şoförü inmiş başlarına gelmiş bağıra çağıra dövünüyordu. Yüreği yanıyordu Buğra'nın. Ölüm buydu hem de en beterinden! Arkadaşının elini bırakamadı, ezilmiş yüzüne baktı, çok ama çok kötü görünüyordu. Aydilge anasını düşündü, babası biricik eşini elleriyle toprağa vermişti. Ölümün güzeli yoktu belli ki. Bu bire bir tanık olduğu ilk ölümdü.

Bağırışlara tüm mahalleli toplanmıştı. Pakize Hanım'a haber ettiler. Koştu geldi, etrafta kusan insanlar vardı. Kalabalığı yardı, öne geçti.

Buğra yere oturmuş mahalleden bir çocuğun elini tutuyor, hareketsiz öylece duruyordu. Çocuğun öldüğü belliydi. Görüntü çok korkunçtu ama Buğra bakışlarını sabitlemiş kıpırdamadan ona bakıyordu.

"Oğlum... Oğlum, cevap ver..."

Hiçbir tepki vermiyordu Buğra. Daha güçlü sarstı. "Oğlum, Buğra, hadi kalk..."

Muzaffer haberi almış koşup gelmişti.

"Ana dur, böyle olmayacak, vakit kaybetmeyelim" dediği gibi Buğra'yı kucaklayıp, koparıp aldı.

Birlikte eve gittiler, avludaki tulumbadan su çekip buz gibi suyla Buğra'nın yüzünü yıkadılar. Pakize Hanım sağlam bir tokat attı. Buğra bağıra çağıra ağlayarak Pakize Ana'sının boynuna sarıldı.

Torununu tahta tabureye oturttu, Buğra başını öne eğdi, kolları düştü. Sadece hıçkırarak derin derin iç çekiyor, arada bir kafasını kaldırıp etrafa bakıyor, tekrar başını öne eğiyordu. Ellerini önünde birleştirmiş, başı öne eğik duruyordu. Hiç konuşmuyordu.

Bahçe kapısının tokmağının sesi duyulu.

Muzaffer "Kimsin?" diye seslendi.

"Az gel hele Muzaffer!"

Ses mahalle karakolunda görevli polis memuru, komşuları Hamza'nın sesiydi. Muzaffer fırladı, koştu kapıyı açtı.

"Muzaffer senin oğlanla konuşmam lazım."

"Şimdi olmaz Hamza, ben sonra karakola getireyim, oğlan kendinde değil."

"Konuşalım Hamza Amca" dedi Buğra. Babası geldiğini duymamıştı bile.

"Oğlum, anlat hele..."

"Hamza Amca, biz bisikletlerle mezarlık bayırına gittik, çitlembik yedik. Sonra mezarlık bayırından aşağı sokağa kadar yarışa tutuştuk. Ben en öndeydim. Sokaktan kamyonetin çıktığını gördüm frene asıldım. Bisikletim kaydı, yere düştüm ama sokağa döndüm. Kafamı çevirdim, Hasan Ali'nin kayarak kamyonetin altına girdiğini gördüm. Hasan Ali'nin bisikleti benimkinin iki katı büyük, ağır. Ben kaydım döndüm, o dönemedi. Kamyonetçinin bir suçu yok. Yokuşu inen araba olsa görür dururdu, o sokaktan yavaş yavaş çıktı. Biz çok hızlıydık. O adam masum. Adil olan budur..."

Hamza da Muzaffer de dondu kaldı. Gereken her şeyi hemen söylemişti Buğra. Ağlamaktan gözleri öyle bir şişmişti ki neredeyse gözleri görünmüyordu. Sesi kısılmış, boğuk ve çatlak çıkıyordu, hıçkırıp iç çekerek konuşuyordu ama yine de dümdüz ne gerekiyorsa söylemişti.

Muzaffer Hamza'nın yazdıklarının altına "Babası" diye not düşüp imzaladı.

Muzaffer avluya geçti. Oğlu, annesinin kucağında, göğsüne kapanmış öylece duruyordu. Dudaklarıyla sessizce sus işareti yaptı Pakize Hanım.

Pakize Hanım Buğra kucağında yavaşça ayağa kalktı. Buğra artık ağırlaşmış kendisi de yaşlanmıştı. Kucakta taşınacak gibi değildi. Ses etmedi, küçük adımlarla Buğra'yı yatağına kadar taşıdı, yatırdı.

"Bana anlatmak istediğin bir şey var mı oğlum? Biliyorsun, pehlivan deden gibi!"

"Çok şey var Pakize Ana, çok ama çok şey var. Sadece şimdi anlat deme, hani sen hep uyku ilaçtır dersin ya, beni arı soktuğunda çok canım acımıştı, sen beni uyutmuştun, uyandığımda hiç canım acımıyordu. Ne olur uyuyup uyanayım ve artık canım acımasın! Bana Aydilge anamı anlat, kar varken erik aşerdiğini anlat, o yüzden avucumda kan pıhtısıyla doğduğumu anlat. Uyuyup uyanayım ve ne olur o kan pıhtısı erik yüzünden olsun, gerçek bu olsun. Bunları hiç yaşamamış olayım... Çok küçüğüm Pakize Ana, bana bu eziyet yapılır mı? İçimde bir şeyler kıpırdıyor, anlamaya çalışıyorum, bir şeyler görüyorum ama çok küçüğüm, çok canım yanıyor... Sen bana güzel masallar anlat, ne olur, Aydilge anamı anlat..."

"Oğlum senin anan çok ama çok güzel, dağ gibi yüreği olan gördüğüm en yetenekli Türkmen kızıydı. Babası silah, anası oklava tutmayı öğretmiş. Rabbim bu millete yüz tane Aydilge verse cihana kafa tutarız. Senden önce çok bebe kaybetti benim kızım, hep dik durdu, hep ana olmak istedi. Tıpkı senin gibi güçlü, erdemli bir evlat istedi... Yazgısı evladını büyütmeyi nasip etmedi. Gerçekten zemheride erik aşermişti, pek severdi rahmetli. Bize diyememiş. Elde yoksa ya sabır diyerek avucunu yalamak âdettir. Bana da doğuma birkaç gün kala anlattı. Avucunda doğduğun kan pıhtısı hem odur hem alamettir oğlum. Bizim yazgımız zordur, sana görev düşer, ya biz ne yapalım? Bugün yüreğini yakanlar yarın sana güç verecek, kadim yazgı bunu söyler. Güçlü olmak zorundasın, sen herkes gibi değilsin. Yazgın senin yolunu çizecek, hep ya sabır diyeceksin. Düşünsene, Aşina Hatun kim bilir neler çekmiştir. Senin yanında biz varız, onun yanında güç alacağı

hiç kimse yoktu. Ya pes etseydi? Bugün bizler olur muyduk? Sabır deyip yüreğine yazacaksın oğlum. Hatta şöyle düşüneceksin, bu daha başlangıç..."

* * *

Hasan Ali'nin cenazesi hastaneden alınıp yıkanıp kefenlenmek üzere gasilhaneye teslim edildi. Yıkayacak olan hoca rapora baktı. Raporda okuduklarına dayanarak yürekleri daha fazla yanmasın diye aileden hiç kimseyi gasilhaneye almadı. Mevtanın sol kolu havada duruyordu, eli sanki bir el tutar gibi kalmıştı. Havada duran sol koluna sıcak su döktü, bükmeye çalıştı olmadı. Eline sıcak su döktü, bükmeye çalıştı, yine olmadı. Kontrol etti, eti yumuşamıştı. Açılması gerekiyordu ama olmuyordu. Daha sıcak su döktü, kol kıpırdamıyordu. Bir eliyle dirseğini tutup yumuşamıştır diye diğer eliyle var gücüyle kolunu itti. Dirseğinden gelen bir çatırtıyla kol açıldı. Kıvrık duran bileğine sıcak su döküp var gücüyle bastırdı, yine çatırtıyla bilek açıldı.

"Herhalde kolu uzun süredir bu şekilde alçıdaydı garibin, iyice kaynamış" diye düşündü...

* * *

Birkaç saat uyudu, uyandı Buğra. Yüreğindeki yangın sönmemişti. Hâlâ çok canı yanıyordu. Üç gün kadar evden hiç çıkmadı. Gözlerindeki şişlikler iki gün sonra anca düzeldi. Sadece yiyip içiyor ve uyuyordu. Hiç konuşmuyordu.

Rüyalar son hızla devam ediyordu. Almanya'daki Sencer tüm gün bisikletiyle geziyordu, Fransa'daki Sencer tüm gün kurslara gidiyordu. Türkiye'deki Sencer tatile çıkmış yazlığa gitmişti. Babası havuzlu bir siteden yazlık almıştı. Üç Sencer'in de keyfi yerindeydi. Buğra içinse hayat acı içinde devam ediyordu.

Üçüncü gün öğle vakti babası bisikletini getirdi.

"Hayrettin bisikletini tamir etti oğlum, yaptığın hiçbir şeye dokunmadı. Sadece sağını solunu düzeltti, frenlerini değiştirdi. 'Bu pabuçlar çok sıkı tutar, bu tel ince, kurşunu zayıf kalır, sürekli kopar' dedi. Fren tellerini daha kalınıyla değiştirdi. Artık binmek istemezsen anlarım. Bisikletini buraya bırakıyorum..."

Bisikleti duvara yasladı, avlunun ortasındaki tulumbanın yanında tepkisiz, sabit ve anlamsızca bakan oğlunun yanına geldi. Dizlerinin üzerine çöktü, kocaman elleriyle oğlunun yüzünü tuttu, sevdi, saçlarını okşadı. Kendine doğru çekip kocaman sarıldı.

"Yaran çok büyük, gördüklerini herhangi bir çocuk kaldıramaz, koca insanlar bakamazken sen arkadaşının elini bile bırakmadın. Onu son anında yalnız bırakmadın. Seninle gurur duydum. Şimdi yaran hâlâ kanıyor, kanayan yara nasıl iyileştirilir biliyor musun? Ya yarana bir avuç tuz basacaksın ya yarana yanan bir kor basacaksın yaranı yakacak! Yaranı yakacaksın ki yara dağlansın, kanama dursun! Ya da bırakacaksın o yara seni öldürene kadar kanayacak! Bu daha ikinci yara oğlum, kim bilir ileride yalan dünya sende daha ne yaralar açacak. Daha yeni başlıyoruz. Bu yol belli ki kan dolu. Şimdi kendini toparla, ayağa kalk. Seçimini yap. Ya yaranı dağla, ya bırak seni öldürene kadar kanasın."

Buğra'yı alnından öptü, cevap beklemedi. Kalktı ve gitti.

Buğra bisikletine baktı. Bu eser onundu. "Üzerindeki izleri sen yaptın, izleri unutma" demişti babası. Bir de: "Yaranı dağla!" Bisikletini aldı, sokağa çıktı. Üzerine bindi, tüm gücüyle pedal basıp mezarlık bayırına gitti. İçinden üçe kadar sayıp yokuş aşağı var gücüyle pedallara yüklendi. Döneceği sokağı görüyordu. Son ana kadar bekledi, frene "Kop hadi" diyerek bastı. Arka teker kilitlenip çizdirmeye başladı. Direksiyonu sağa kırıp bisikletini yatırdı. Yere paralel kayıp yanlayarak sokağa girdi. Ön freni de sıktı, bisikletini toparlayıp düzledi ve durdu. Tam olarak o gün

yerde kayarak durduğu yerdeydi. Düşündü, herhangi bir hata yoktu. Bir daha yaptı. Akşama kadar bunu tekrarladı. Ne bir görüntü geliyordu ne de bir hata oluyordu. Her seferinde kusursuz kayıp aynı yerde duruyordu. Hata onda değildi!

"Hasan Ali öldü. Ölümü ona ben mi getirdim yani?"

Kendince yarasını dağlamıştı ama aklında büyük bir soru vardı:

"Ben ölüm müyüm?"

-14-

Akşam ezanından önce eve gitti. Sofra kuruldu, biraz bir şeyler yedi. Bir kenara geçti, oturdu. Babası ve Pakize Ana kahvelerini alıp oturunca gür bir sesle sordu:

"Bana cevap verin, ben kimim? Ben ölüm müyüm? Hep gittiğim yere ölüm mü götüreceğim? Doğdum anam öldü, gördüm 'Öl!' dedim bakkal öldü, yanlarına gittim, arkadaşım öldü! Ölmek için gittim, ben ölmedim! Rüyalar görüyorum, tıpkı gerçek gibi! Gözümün önüne görüntü geldi, gelmeseydi ben de Hasan Ali'yle birlikte ölürdüm! Bu insanlar benim yüzümden mi öldü? Yazgı dediğiniz nedir? Ben öldürmek için mi geldim? Artık anlatın bana! Dedemi kahraman yapan o mektubu artık bana okuyun! Ben çok küçüğüm! Bunlar çok zor şeyler! Ben bunları neden yaşamak zorundayım? Yeter artık!"

Kahve pek acı geldi Pakize Hanım'a, yudumunu zorlukla yuttu.

"Haklısın oğlum" dedi. "İnan, yerinde olmak istemezdim ama bizim görevimiz seni koruyup doğru yetiştirmek. Bunlar bizi aşan sorular. Sadece şunu söyleyebilirim, ananı sen öldürmedin. Onun yazgısı buydu, alametlerle doğan hiçbir çocuk anasını görmemiş. 'Neden?' deme, buna cevap veremem, bilmiyorum. Bu böyle. Ölüm Allah'ın emri, herkes bir gün ölecek. Buna belki etki edersin ama değiştiremezsin. Bize bir gece izin verirsen tüm sorularının cevabını bulmanı sağlayabiliriz. Lütfen, bir gece daha sabret. Bu arada neler soracağını iyi düşün, yarın seni tüm sorularına cevap verecek birine götürebiliriz."

Sonra oğluna döndü Pakize Hanım. "Muzaffer! Kalk, sahafa telefon et, çok acil de. Yarın dükkânı geç açarsın, öğleden önce sahafa uğrayalım."

"Peki ana" dedi Muzaffer.

Buğra cevap vermedi, kalktı yatağına gitti. Pakize Ana geldi, üzerini örttü, eğilip öptü iyi geceler diledi.

"Yarın sahafa ne istersen sorabilirsin, tüm cevaplar onda" dedi.

* * *

İçindeki yangından mıdır bilinmez, Buğra rüyalara pek geç daldı. Gördüğü rüyalar belliydi ama bu farklıydı. Rüyasında kendi gözlerinden odasını ve kendini görüyordu. Yükselip tavanın bir köşesinde duruyor ve yatağında uyuyan kendisine bakıyordu. Bir de ürkütücü bir ses vardı. Sürekli "Korkma, yüksel! Seni korurum" diyordu. Korkuyla uykudan uyanıp gözlerini açıyor ve yatağında olduğunu görüyordu. Zorlukla uykuya dalıyor ve sürekli aynı rüyayı görüyordu. Ezanla birlikte fırladı, kalktı. Çok uykusuzdu, sürekli aynı rüyayı görüp sıçrayarak uyanmıştı.

Birlikte kahvaltı yapıp evden çıktılar. Dolmuşa binip şehir merkezine gittiler. Çarşıda bir süre gezdikten sonra Osmanlı'dan kalma tarihi bir camiye vardılar. Caminin alt tarafında tarihi bir han vardı: Sağırkaya Hanı. Caminin avlusundan geçerek giriliyordu. Bir süre handa dolaştıktan sonra kitapçıların olduğu kısma geldiler. Yan yana bir sürü dükkân vardı, hepsi kitapçıydı, dini kitaplar satıyorlardı. Biraz ilerleyip bir dükkânın önünde durdular. Sadrettin Bey kapıda bekliyordu. Uzun ve gür bir sakalı vardı, bembeyaz saçları kısacık tıraşlıydı. Tam anlamıyla nur yüzlüydü.

"Hoş geldiniz. Nasılsınız, sıhhatte misiniz? Beklediğimden erken geldiniz."

"Teşekkürler Sadrettin Bey, çok şükür. Allah bugünümüzü aratmasın. Umarım sizler de iyisinizdir."

"Eksik olmayın Pakize Hanım. Bugünümüze şükür. Buğra, sen de hoş geldin oğlum. Yoksa Aykun mu demeliyim? Hangisini tercih edersin?"

Buğra yutkundu, gerildi... Uzun süredir ona Aykun diyen olmamıştı.

"Lütfen, içeri buyurun. Oğlum Zahit'i tanıyorsunuz, bu hanım kız da torunum Jülide. Artık yavaş yavaş dükkânı devretme zamanı geliyor anlayacağınız. Oğlum sen misafirlerimizi tanıyorsun. Jülide kızım; misafirlerimiz kadim aile dostumuz Uçarkanlar: Pakize Hanım, oğlu Muzaffer ve torunu Buğra. Onları iyi tanı, bundan sonra buraya arada sırada uğrayacaklar."

Dükkân kitaplarla doluydu. İçeride kasetten Kuran okunuyordu. Bunu Pakize Ana'dan biliyordu, bazen sesli okurdu.

"Ben misafirlerimizle arkaya geçiyorum. Kuralları biliyorsunuz! Ben dükkânda değilim, öğleden sonra anca gelirim! Arkaya canlı geçmeyecek! Sakın hata yapmayın!"

Zahit "Merak etme baba, rahat ol" dedi. "Biz buradayız."

Dükkân girişte küçük görünüyordu. Ortada ufak bir boşluk, sağlı sollu tezgâh, ardında raflar ve tam karşıda kasa... Dükkânın vitrin hariç üç duvarı kitap rafıydı. Birlikte kasanın arkasına ve oradan da kitap rafının ilk bakışta görünmeyen küçük aralığından arka tarafa geçtiler. Rafın arkasında dükkân büyüklüğünde bir boşluk vardı. Tahta bir sehpa ve birkaç tabure... Geçip hep birlikte sehpanın etrafındaki taburelere oturdular.

"Sizi bu kadar erken beklemiyordum Pakize Hanım, hatta ben göremem, ilk ziyareti Zahit karşılar diye düşünmüştük. Tekrar hoş geldiniz. Sizin için ne yapabilirim?"

"Hoş bulduk Sadrettin Bey, inanın biz de beklemiyorduk. Buğra'nın sadece sizin cevaplayabileceğiniz soruları var."

"Memnuniyetle, görevim bu. Sizi takip eden olmadı değil mi Pakize Hanım?"

"Olmadı, merak etmeyin, dolmuştan yukarıda indik. Çarşı içinden geze geze geldik. Muzaffer başka dükkânlara girip bizden geride kaldı, iyice kontrol etti. Emin olunca size geldik."

"Tamam öyleyse" dedi Sadrettin Bey. "En baştan başlayayım."

"Bak Buğra, ben seninle ilgili her şeyi biliyorum. Bilmekle kalmıyor, yazıyorum. Benim görevim bu. Sen Aşina Hatun'un soyundan geliyorsun, onun torunusun. Onun bir tane oğlu oldu,

Bagatur. O, bu dünyanın gördüğü en eşsiz savaşçıydı. Tam bir sayokan ustasıydı. Benim o yıllarda yaşamış olan dedem de Bagatur'un en yakın arkadaşı, sırdaşıydı. Bagatur bir tek ona güvenirdi. İşte, o güven bugünlere kadar geldi. Nasıl ki senin görevin varsa, benim görevim de sizin soy arşivinizi korumak, yeri geldiğinde yeni nesillere yardımcı olmaktır. Yaklaşık yüz yılda bir gelen görevi kaçırdım diye üzülüyordum. Seni tanıdığıma çok mutlu oldum, ilk günden beri heyecanla seni takip ediyorum. Sana yetişemeyeceğimi düşünüyordum. Şanslı olan Zahit diye konuşuyorduk. Söyle bakalım, nedir aklını kurcalayan?"

Buğra gördükleri ve duydukları karşısında donup kalmıştı. Erken geldiniz diyordu, şimdiden anlamakta zorluk çekiyordu. Kimdi bu sakallı adam? Belli ki babası ve Pakize Ana'sı ona güveniyordu. Kendisiyle ilgili her şeyi bildiği belliydi, ona Aykun demişti. Evdeki kadar cesur olamıyordu, o yabancıydı, bir şey diyemedi, hatta başını bile kaldıramadı.

Tekrar Sadrettin Bey'in sesi duyuldu. "Anlaşılan seni biraz açmak gerekecek Buğra, sana biraz cesaret lazım. Gel benimle."

"İzninizle Pakize Hanım" dedi, Buğra'yı elinden tutup ayağa kaldırdı. Birlikte birkaç adım atıp duvarın önünde durdular. Sadrettin Bey ahşap duvardan bir parça çıkartıp elini içeri soktu. Duvarı eliyle biraz çekti, birlikte içeri girdiler. İçerinin ışıklarını açtı.

Buğra'nın elini bıraktı. "Etrafına iyice bak Aykun" dedi. "İncele, neler görüyorsun? Sen nerede olduğunun farkında mısın?"

Ona Aykun diyordu! Bu büyülü yere girdiği anda yine Aykun olmuştu. Etrafına baktı, duvarlar ışıkla aydınlatılmış nesnelerle doluydu. Tam karşıdaki duvar komple raftan oluşuyordu. Giriş Atatürk resimleriyle doluydu, bazılarında Atatürk'ün yanında iri bir adam vardı. Ardındaki raflar ciltlerce kitap doluydu. Girdikleri dükkândan çok daha büyüktü burası. Sağ köşede camekân içinde kocaman ve korkunç bir elbise vardı. İçi dolu gibi boşlukta duruyordu. Uzaktan görebildiği kadar inceledi.

Sadrettin Bey'in sesi duyuldu. "Sor bakalım Aykun ama en zorundan başla."

İkisinden başka kimse yoktu. Babası ve Pakize Ana'sı içeri girmemişti. Ne olursa olsun dedi ve sordu.

"Sizce ben ölüm müyüm?"

Güldü Sadrettin Bey. "Öncelikle bana Sadrettin Amca dersen sevinirim, biz sizinle akraba gibiyiz, sadece sen yeni öğreniyorsun. Oğluma da bundan böyle Zahit Ağabey dersen iyi olur. Yalan dünyada hiç kimse o kadar yüce değildir oğlum. Sen ölümsün Aykun ama sadece Türklere düşman olanlar için ölümsün. Sen bu yüzden dünyaya geldin. Sevdiklerin ve ülken için hayatsın, hayat vermek ve yaşatmak senin görevin."

Cevaptan çok soru vardı.

"Annem Türk değil miydi? O Türklere düşman mıydı yani? Ben doğdum o öldü! Onu ben öldürdüm!"

"Hayır Aykun, onu sen öldürmedin, annen Türklere düşman değildi, o bu yüzden ölmedi! Sen yaşına göre çok olgun bir çocuksun. Sanırım bu yüzden bu kadar erken geldiniz. Bu soruyu mutlaka soracağını biliyordum. Senin yaşında bir çocuğa bunu sözle anlatmak zor olacaktı. Bu yüzden baban aradığı gibi hazırlığımı yaptım."

Eğildi, duvar kenarından iki demir parçası aldı.

"Bak Aykun, bunların ikisi de demir ama aralarında fark var." Bir tanesini uzattı. "Bunu al, iki ucundan tut ve bük!"

Buğra tereddütsüz uzattığı parçayı aldı, uçlarından iki eliyle tutup bükmeye çalıştı. Demir yavaş yavaş büküldü. Elleri birbirine değene kadar büktü, Sadrettin Bey'e uzattı.

"Aferin sana, bu büktüğün inşaatlarda ev yapmak için kullanılan bir demirdi. Senin yaşında biri bunu bükemez, bırak senin yaşını, bu boyda bir parçayı yetişkin biri bile bükemez! Şimdi al bunu bük, bu da demir."

Buğra ona uzattığı parçayı aldı, iki eliyle sımsıkı tuttu var gücüyle bükmeye çalıştı, olmadı. Tekrar denedi yine olmadı. Tekrar, tekrar ama olmuyordu.

"Onu bükemezsin Aykun" dedi. "Onu sen bile bükemezsin. O da demir ama işlem görmüş, çelik olmuş! Sen demir çeliğe nasıl dönüşür bilir misin?"

"Hayır, Sadrettin Amca."

"Bak Aykun'um, çelikle demir aynıdır aslında, aralarındaki fark şudur. Çelik ustası demiri alıp kor ateşin içine koyar. Orada erimeye yüz tutana kadar kalır. Kıpkırmızı olup yanmak üzereyken usta alıp çekiçlerle döver sıkılaştırır, soğumaya başlayıncaya kadar döver, soğuyunca tekrar kor ateşe koyar! Sonra alıp tekrar döver, ta ki istediği şekle sokuncaya dek! En son istediği şekli alınca kızgın erimiş, dövülmüş demiri soğuk suya sokar. Demir bir anda taş kesilir çelik olur. Her demir çelik olmaz, yarısı suya girince paramparça olur, eğilir bükülür, bunu kaldıramaz. Sadece doğru dövülmüş demirler çelik olur. Sen bir demir parçası olarak doğdun Aykun, kor ateşe girip yanmak, dövülüp çelik olmak zorundasın. Gördüklerin kor ateş, yaşadıkların çekiçtir! İlk kor ateş doğumun, ilk çekiç darbesi annendir oğlum!"

Yutkundu Buğra, Sadrettin Bey öyle bir anlatmıştı ki her anını yaşayarak anlamıştı.

"Anladım Sadrettin Amca" dedi. "Annemi ben öldürmedim. Peki, ben bakkala 'Öl!' dedim öldü! Onu nasıl açıklayacaksın?"

"Aykun'um, Türk töresinde belli bazı suçlar için sabit hükümler vardır. Adaleti sağlamak için bu şarttır. Vatana ihanet gibi bakkalın yaptığı da cezası tartışmaya açılmadan ölüm olan, hükmü sabit bir suçtu. Onun işlediği suçun cezası töreye göre ölümdü, sen sadece bir Türk hakanı gibi bunu dile getirdin, cezayı yüzüne okuyup onayladın. Hüküm yerini buldu. Hakan hükümle birlikte cezanın nasıl yerine getirileceğini de yüzüne okur. Sen bilmeden onu da yaptın. Yani senin her yakasını tutup 'Öl!' dediğin ölmez oğlum. Buna sen dahil hiç kimsenin kudreti yetmez! Bu terazi çok hassastır!"

"Ya bakkalı tuttuğumda gördüklerim, öğretmenimi tuttuğumda gördüklerim nedir? Ben neden bunları görüyorum?"

"Sen diğer insanlardan farklısın. Bu sadece nereden ve nasıl baktığınla ilgili. Zorda kalınca Aykun olarak baktın, o zaman gerçekleri gördün. Yerinde başka bir çocuk olsa ilk anda korkar, kaçardı. Zaten o kapıyı senden başka birinin kırması imkânsız. Umarım zorda kaldığın her durumda bu kadar kendin olursun. Hepsini anlayamazsın. Sana bunu şöyle izah edeyim. Bak şurada bir çalışma masası var. Ben o masada Pakize Hanım'dan gelen mektupları ciltlere yazıyorum."

Buğra'yı elinden tuttu, masanın birkaç metre uzağında yere oturmasını istedi.

"Şimdi bana ne gördüğünü anlat."

"Masanın dört bacağını, önündeki sandalyenin altını ve masanın altını görüyorum Sadrettin Amca."

"Tamam" dedi, gitti duvar kenarında duran tabureyi aldı. Buğra'nın önüne koydu ve oturmasını istedi.

"Bana şimdi ne gördüğünü anlat."

"Masanın bir tarafında katlanmış kâğıtlar var, ortada bir kitap duruyor. Yanında bir kalem var. Masanın dibinde duvara yaslanmış bir resim duruyor."

"Tamam" dedi, masanın önünde duran sandalyeyi aldı Buğra'nın önüne koydu. Tabureyi aldı sandalyenin üzerine koydu. Buğra'yı kucakladı taburenin üzerine çıkardı. Tabure ayaklarının altında tıngırdıyordu. Tam dengede değildi. Dik durabilmek için sürekli bacaklarıyla denge sağlamaya çalışıyordu. Çok gerilmişti. Dengede durmak için kollarını iki yana açtı. Sadrettin Bey dokunmuyor, kollarını önünde bağlamış yanında duruyordu.

"Bana ne gördüğünü anlat!"

"Masanın üzerinde en başta katlanmış kâğıtlar var, arkada duvara yaslı bir resim duruyor. Ortada bir kitap var, kitap açık değil. Yanında bir kalem duruyor, arkasında bir tespih var. En arkasında da buruşturulmuş bir kâğıt."

"Korkuyor musun?"

"Hayır" dedi Buğra. "Sadece hesap yapıyorum."

"Ne hesabı yapıyorsun?"

"Her an düşebilirim Sadrettin Amca, sana doğru düşersem beni tutabilirsin. Bunu nasıl sağlarım onun hesabını yapıyorum."

"İşte bu" dedi Sadrettin Bey, Buğra'yı kucaklayıp yere indirdi.

"Şimdi baştan alalım. Yerde otururken masanın üzerinde ne olduğunu görmüyordun. En ayrıntılı tarifi en yüksekten bakarken yaptın. Sence aradaki fark nedir?"

"Fark yükseklik, Sadrettin Amca."

"Çok güzel. Şimdi gel, bakkalı buna göre birlikte yorumlayalım. Sen bakkala gittin, içeri girdin. O sırada burada yerde oturduğun anı düşün. Dünyadaki herkes senin gibi yerde oturuyor, sen ne görüyorsan onu görüyor ve daha yukarıyı görmeleri mümkün değil! Ne görüyorsun? Sadece herkesin gördüğünü! Kadir'in çıplak olduğunu gördün, bakkal sana kızdı, söylendi. Şaşırdın, gerildin, korktun belki! O yüzden taburenin üzerindeki yükseklikten bakmaya başladın, daha yüksekten yani. Sonra bakkal senin boğazını sıktı. Daha önce hiç yaşamadığın bu durum seni az önceki gibi bir yüksekliğe çıkardı. Sen o sırada taburede ayakta duruyordun. Kurtulmak için hesap yaptın, adamın ellerini ittin ve kurtuldun. Seni indirecek kimse yoktu, o yüzden bakkalın boğazını sıktın. İşte, o anda masanın üzerinde ne varsa gördün oğlum. Bu sadece nereden ve nasıl baktığınla ilgili ama yalnızca senin için geçerli. Sen o anları kalbinin saflığıyla yaşıyorsun... Şimdi sana bir soru; boyun ilk anda en yüksekteki kadar uzun olsa ne görürdün?"

Buğra biraz düşündü, "Masanın üzerinde duranları ayrıntısıyla görürdüm Sadrettin Amca" dedi.

"Yani bakkalın ne mal olduğunu en baştan görür, bilirdin! Şimdi masaya bakmadan bana cevap ver. Masanın üzerinde duvara dayalı bir resim var dedin. O kimin resmi? O resimdeki insanı tanıyor musun?"

Buğra düşündü, cevap bulamadı.

"Şimdi masaya bak, boyun onu görecek seviyede. Bak, sonra bana cevap ver."

Buğra masaya tekrar baktı.

"Resimdeki benim Sadrettin Amca, o benim resmim."

"İşte, bu da nasıl baktığındı oğlum. Daha önce görmedin çünkü önemli değildi. Ben sana masanın üzerinde ne gördüğünü anlat dedim, ancak o zaman gördün. Gün gelecek, nereden ve nasıl bakacağını kendin belirleyeceksin."

Sadrettin Bey karmaşık şeyleri tam da Buğra'nın anlayacağı gibi açıklıyordu.

"Peki ya öğretmenim?"

"O bakkaldan daha kolay Aykun. Senin bir görevin var. Bu görev Türk milletini, vatanını korumak, zarar vermeye çalışanlarla mücadele etmek. Şimdi basit düşün. Öğretmenin harika bir insan, ona zarar vermeye çalışan bir şey var. Diyelim ki dolmuş durağına giderken kötü bir insan ona zarar vermeye çalıştı, ne yapardın?"

"Buna engel olmak için ne gerekiyorsa yapardım Sadrettin Amca, buna izin vermezdim!"

"Gördün mü? Ne kadar sert cevap veriyorsun, ses tonun bile değişti. Sevdiğin bir insanı koruyorsun. Peki, gerekse o kötü insanı öldürür müydün?"

Bu çok zor bir soruydu. Ölümün ne olduğunu adeta içinde yaşamış ve öğrenmişti.

"Evet, önce engel olmaya çalışırdım ama çare yoksa öldürürdüm!"

"İşte oğlum, bu senin nesiller boyu kanında aktarılmış olan görev bilinci. Sen o gün aslında bunu yaptın. Öğretmenine zarar veren bir insan değildi, fark sadece bu. Sen onu engellemek istedin ama engelleyemeyeceğin için ortadan kaldırdın."

"Peki, öğretmenim kurtuldu mu?"

"Sadece şimdilik. Şimdilik diyorum çünkü bu baş belası bir hastalık. Tekrar edebilir."

"Anlıyorum Sadrettin Amca. Peki, yazgı nedir?"

"Yazgı bu yaşadıklarındır Aykun. Yazgı kahraman deden gibi kahraman olmandır."

"Yani benimle ilgili her şey baştan belli. Ben de dedem gibi kahraman olacağım, öyle mi?"

"Hayır Aykun. Yazgı, senin için bu ailede alametlerle doğmuş olmaktır. Kahraman olmak sana kalmış. Yazgı seni kor ateşe sokar, çekiçle döver. Ama çelik olmak senin elinde. Çelik olmayabilirsin ama bu noktadan sonra önünde iki seçenek var. Ya çelik olursun ya dağılıp gidersin. Yazgı seni bu yola sokandır. Yolun sonunu belirleyecek olan sensin. Çelik olacak mısın hep birlikte göreceğiz."

"Boynumda taşımak zorunda olduğum muska nedir?"

"O muska benim korumam altında olmayan iki emanetten biridir oğlum ve çok kıymetlidir. O muskayı Aşina Hatun sizler için hazırlamış. Yolunu açan o muskadır. Sen o muskanın kudretinin üzerine çıkacaksın ama o yine de sana emanet kalacak. Öldüğünde senden alınıp sonraki alametleri taşıyan kişiye takmak üzere kaldırılacak. Senden önce Pehlivan Hasan'ın boynundaydı. Bu yadigârı korumak senin ailenin görevi. Küçük olduğun için bilmiyorsun, ileride sana anlatacaklar. Diğeri Pakize Hanım'ın anneni babana eş olarak istediği akşam annenin parmağına taktığı yüzük oğlum. O yüzük Aşina Hatun'a ait. Annesi, Aşina Hatun için kendisi yapmış ve gelin giderken kızının parmağına takmış."

"Peki, rüyalarımda kendimi başka yerlerde görüyorum Sadrettin Amca, çok gerçekler, sabahları bazen yorgun uyanıyorum. Şimdiden Almanca ve Fransızca öğrendim. Bunlar hep rüyamda oldu. Peki, bunlar nasıl oluyor?"

"Kuran Allah için 'Âlemlerin Rabbi' der oğlum. Yani âlem bir tane değil. Kadim Türk inancında sen bir kez doğmazsın, seni oluşturan parçalar dünya var olduğundan beri yaşayıp ölmüş ve sende tekrar hayat bulmuş parçalardır. Sen onların tüm halisin. Bazen aynı anda da doğarsın. Birçok âlem var yani... Birçok Aykun var. Bu Aşina Hatun'un sizin için açtığı başka bir kapı. Sen öbür Aykun'ların ne yaşadığını görebilirsin. Onların öğrendikleri sana

tecrübe katar. Onlar seni göremez, bilemez. Çünkü görev sadece sende. Sonuna kadar bunun keyfini çıkart. Hiçbiri boş yere değil, edindiğin tüm tecrübelere ihtiyacın olacak."

"Tamam, anladım, bir sürü Aykun var. İyi de rüyalarımda annem bana Sencer diyor. Bu neden Sadrettin Amca?"

"Bu, o kapının ne zaman açıldığıyla ilgili oğlum. Tam anlamını zamanla kendin bulabilirsin. Bunu ben bilemem."

"Her şey tamam da Sadrettin Amca... Hasan Ali benim yüzümden mi öldü?"

"Hasan Ali öldü mü? Ben bilmiyorum! Bu olay ne zaman oldu?"

"Dört gün önce oldu Sadrettin Amca."

"Demek ki mektubu bana henüz ulaşmadı. Gerçekten ne olduğunu bilmiyorum. Lütfen bana tüm ayrıntısıyla uzun uzadıya anlatır mısın?"

Buğra bisikletinde yaptığı değişiklikleri, bayır aşağı giderken gördüğü imgeleri ve kazayı tüm detayıyla anlattı.

"Ne yaptıysam Hasan Ali'yi döndüremedim. Hasan Ali öldü! Olan bu Sadrettin Amca."

"Anlıyorum oğlum. Çok acı bir olay yaşamışsın. Sanırım çekiç neymiş iyice kavramışsındır. Şimdi bu olaya şöyle yaklaşmak lazım... Diyelim ki sen o gün, o çocuklarla gitmedin. Onlar yine de gider miydi?"

"Evet."

"Güzel... Peki, sen gitmesen de yarışa tutuşurlar mıydı?"

"Evet."

"Tamam, yani sen olmasan da buraya kadar olan kısmı yaparlardı, doğru mu?"

"Doğru Sadrettin Amca."

"Peki, sen o gün yarışta olmasan da o adam kamyonetiyle o anda sokaktan çıkar mıydı?"

"Çıkardı, çünkü bu benimle ilgili değil."

"Güzel gidiyoruz! Diyelim ki sen katılmadın, onlar yine yokuş aşağı yarıştı. Sence en önde olan kurtulur muydu?"

"Kurtulamazdı Sadrettin Amca, o anı yaşadım, biliyorum. Benden sonra gelen kurtulamadı ki! Benim de gözümün önüne görüntü gelmeseydi, ben de kurtulamazdım."

"Yani sen o gün orada olmasan da en öndeki çocuk ölecekti. Sence bunda senin etkin var mı? İşte, yazgı buna deniyor oğlum. O gün orada biri ölecekti ama kim, bunu biz bilemeyiz. Senin bunda bir etkin olamaz, anlıyor musun?"

"Sanırım anlıyorum Sadrettin Amca. Ben bunu yaşamak zorundaydım ama karşımdaki kim olurdu, işte bu da onun yazgısı! Peki öncesinde gördüğüm o görüntü nedir, o nasıl oldu?"

"Güzel soru, bunu da şöyle çözelim... Sabahları saat kaçta kalkıyorsun?"

"Sabah ezanıyla kalkıyorum Sadrettin Amca. Bu hep böyleydi... Kalkıp kahvaltı yapıyoruz, babam işe gidiyor, ben de okula."

"Peki, bana tam olarak ne zaman kalktığını söyler misin? Yani ezan okunmaya başlayınca mı kalkıyorsun?"

"Hayır, evet, yani şöyle; önceleri ezanı duyduğum gibi kalkardım, uzun süredir ben uyanıyorum sonra ezan başlıyor. Sanırım alıştım."

"İşte, o görüntüler tamamen bu oğlum. Sabah gözünü açacağın zamanı sana artık vücudun hatırlatıyor, ezanı duymana gerek yok. Görüntü de aynısı, tehlikede olduğun için kısa bir süre önce vücudun seni hayatta kalman için uyardı, uyandırdı! Bu sana özel bir durum. Bunlar seni korumak için olmak zorunda. Bir sonraki görüde say ve ne kadar süre geçtiğini hesapla. İleride senin için saniyeler bile önemli olabilir."

"Yani vücudumda, beni tehlikelerden koruyan bir saat var ve tehlike anında çalıp beni uyarıyor. Peki, ben Hasan Ali'yi nasıl gördüm? Elini tutuyordum, ölmüştü ama kafamı kaldırdığımda bana bakıyordu ve gülüyordu, mutluydu!"

"İşte, öte âlem diye buna diyoruz oğlum. Senin öte âlemleri görebilme kabiliyetin var ama bunu becermeyi öğrenmek zorundasın. O an gördün çünkü kalbin o anda öyle saf ve temizdi ki! Bu

aslında senin başarmak zorunda olduğun kadim bir öğreti. Henüz küçüksün. Günahsızsın, yani yalan dünya henüz seni kirletmedi. Büyüdükçe daha çok kirlenecek ve bunlardan uzaklaşacaksın! Ama sen öte âlemleri görmek zorundasın, bunu yapamazsan normal bir insan olursun. Bu senin büyük sınavın. O sırada Hasan'a Ali gülüyordu çünkü normal insanlar sadece ölüm anında sırra vâkıf olur ve öte âleme geçerler. Bu çok büyük mutluluk verir. Sen sırra ölmeden vâkıf olmak zorundasın."

"Sır nedir Sadrettin Amca?"

"Bu konuda sana zaten gereğinden fazla şey anlattım. Bırak, kalanını zamanı geldiğinde konuşalım lütfen!"

"Peki, yalan dünya nedir? Sen dahil herkes sürekli yalan dünya diyor."

"Yalan dünya bu içinde yaşadığın, annenin cennete gittiği, babanın ve Pakize Anne'nin olduğu dünya. Ben sana yalan dünyanın ne olduğunu şimdi senin anlayacağın gibi açıklarsam deden gibi kahraman olamazsın. Bunun ne olduğunu anlamak senin son çekiç darben oğlum. Sen yalan dünyanın ne demek olduğunu kendin yaşayıp, araştırıp çözeceksin ki son şeklini alasın. Son şeklini alacaksın ki seni kor ateşe sokup çekiçle döven demirci, seni soğuk suya sokup çelik yapsın! Bu senin tüm hayatın Aykun, var olma sebebin. Bunu sana benim açıklamam doğru olmaz. Ama bunu çözerken yanında olup, doğru zamanda doğru sorularına cevap vermek görevim. Benim diyorum ama ben olmam Zahit olur, gün gelir Jülide olur. Biz hep yanındayız. Sen o olgunluğa ulaş, yalan dünya ne demek hep birlikte çözeriz, bunu şimdi düşünme."

"Peki, ben bütün bunları neden yaşamak zorundayım Sadrettin Amca? Neden diğer çocuklar gibi bir hayatım yok? Pakize Annem miras diyor, deden Aşina Hatun'un mektubunu okudu kahraman oldu diyor. O kadar kolaysa ver şu mektubu ben de okuyayım, kahraman olayım bitsin. Ne mirası bu, ben bunlara mecbur muyum? Bunları yaşamak zorunda mıyım?"

"Sen yaşından çok büyük sorular soruyorsun evlat. Ben bunları cevaplarım da sen gerçekten anlayıp içinde taşıyabilir misin?"

"Şimdiden çok şey gördüm Sadrettin Amca, artık zor geliyor. Babam da Pakize Annem de yazgın başka diyor, pehlivan deden diyor! Ben büyüdüm Sadrettin Amca, ben o sütlü kahveyi içtiğim an büyüdüm! Babam bana dedi ki; ya yaranı dağla yoluna devam et ya da bırak yaran kanayıp seni öldürsün! Ben buraya buna karar vermeye geldim! Tüm sorularına cevap verebilir dedi Pakize Annem. Şimdi sen de cevaplamazsan ben kime sorarım? Şimdi sen cevapla ki ben de karar vereyim. Ben bu yarayı dağlar mıyım yoksa beni öldürmesine izin mi veririm!"

"Peki, evlat" dedi Sadrettin Bey. Sevecen tavrından uzaklaşmış, ciddileşmişti. "Gel önce bir bakalım pehlivan deden bu son olaya benzer bir şey yaşamış mı?" Gitti raftaki ciltleri inceledi, "Evet bu" dedi ve bir tanesini aldı. Hızlı hızlı sayfalara göz gezdirdi, bir sayfada durdu.

"Sana kısaca özet geçerek okuyacağım. *'Yaz gelmek bilmiyordu, hava tam ısınmamıştı. Yine de zamanı geldiği için yaylaya çıktık. Hasan'a buralardan uzaklaşma dedim. Çadırları kurduk, korkunç bir yağmur başladı. Çok kısa sürede günlerce yağmış gibi yağmur yağdı. Sel geldi, pınar taştı... Saatler sonra yağmur durdu. Güneş açtı. Biz aramaya çıkacakken Hasan geldi. Elinde omuzdan kopmuş bir kol tutuyordu. Bizi dinlememiş, en yakın arkadaşıyla daha yukarılara tırmanmıştı. Sel gelince bir kayaya çıkmış arkadaşı son anda aşağı kaymıştı. Hasan onu elinden yakalamış çekmek isterken selin sürüklediği bir kütük arkadaşına çarpmış onu alıp götürmüştü. Elini çok sıkı tuttuğu için kolu omzundan kopup Hasan'ın elinde kalmıştı!'* Bunları yaşayan tek sen değilsin Aykun. Ben sana bu ciltlerden bunun gibi yüzlerce olay okuyabilirim. Kendini madde dünyasının avuntusuna bırakırsan hiçbirini görmezsin, yaşamazsın, yalan dünyanın görevi de bu. Sana hemen Aşina Hatun'un mektubunu da okuyayım..."

Yazı masasının arkasında duran raftaki beşinci cildi açtı, biraz karıştırdı.

"Ey Türk oğlu! Ey Türk kızı, kanımı taşıyan son kişi! Ben töre çiğnedim! Ne için? Han babamdan öğrendim, Han'ın Hanım'ı anamdan öğrendim. Toprakta gördüm, ağaçta işittim, rüzgârda uçtum. Bulut oldum, göğe çıktım, yağmur oldum yere yağdım. Kurtla avlandım, kuzuyla yoldaş oldum. Yazda obaya ağaç bendim, kışta obaya ilaç bendim. Çok ezdiler, eğilmedim. Hep dik durdum, asla bükülmedim. Üst âlemde uçtum, alt âlemde süründüm. Yoku var, zoru kolay ettim. Git dediler gittim, gel dediler geldim ama hiçbirini unutmadım! Erlik sırdaşım, Albız yoldaşım oldu! Han dediler han ben oldum, can dediler kana boğdum. Binini bir ettim, hepsini kapıma köpek ettim. Öç aldım, kan kustum, kan kusturdum. Hepsini kendim yaptım, bir ben yaptım. Bunu senin için yaptım. Kanımı kanına kattım. Adak adadım, dilek diledim, kurban verdim. Üst âlemden aldım, alt âlemden aldım, hep kendimden aldım, hepsini sana verdim. İstedim ki Türk ırkı bir daha muhtaç olmasın, elde aramasın, kendinden çıkarsın! İstedim ki Türk ırkı, töresi hep yaşasın. İstedim ki bunu benim Han babamın, benim hanlar hanı anamın kanı yapsın. İstedim ki dar zamanda yetişen benim kanım, çare benim törem olsun. İstedim ki yaralı kuşa ilaç benim kanım olsun, kalkan başa kılıç benim kanım olsun, hep adalet olsun. Sana derim ki; içine bak, kendini gör, kendin ol! Ya ol, ya öl!

Evet Aykun. Sana Aşina Hatun'un mektubunu okudum. Şimdi düşün bakalım ama içinde var olan adalet duygusuyla cevap ver. Mektubu okudun, deden gibi kahraman oldun mu?"

Buğra derin derin düşündü. Aklına gelen ilk sözler adil değildi. Adil olan gerçeği söyledi.

"Kahraman olduğumu sanmıyorum Sadrettin Amca, ben mektubu anlamadım. Sanırım hepsini birden anlamak için çok küçüğüm. Ama öncesinde anlattıklarının hepsini çok iyi anladım."

"Aklını kurcalayan başka soru var mı?"

"Yok, Sadrettin Amca" dedi ama aslında vardı. Ayı vardı! Ayıyı utancından soramıyordu. Korkuyorum diyemiyordu, korkudan yatağımı ıslatıyorum diyemiyordu. Yok dedi ve konuyu kapattı.

"Tamam o zaman, peki ben sana soru sorabilir miyim Aykun?"

"Sorabilirsin Sadrettin Amca, zaten benimle ilgili her şeyi sana söylemişler. Bana ne sormak isteyebilirsin ki?"

"Haklısın doğrudan konuya girdik. Sana bunları izah etme şansım olmadı. Ben ve ailem senin ve senin ailenle ilgili her şeyi kitaplara yazarız. Buna arşiv denir. Çünkü sizlerin şimdi yaşadığı en ufak şey bile sizlerden sonraki nesillere ışık tutabilir. Artık Zahit'le birlikte yazıyoruz. İleride Jülide yazacak. Zaten bu böyle yapılmasaydı, ben senin sorularına cevap veremezdim. Bak, bu ciltler dolusu kitaplarda hep bu tür şeyler yazılı. Bu oda senin varoluş sebebin Aykun. Büyüdükçe okuyacak, okudukça gelişecek ve sen olacaksın. Bu sadece sana özel. Bizler onları yazanlarız, hepsini okuduk ama bize bir faydası olmaz. Çünkü o kanı taşıyan sensin. Bu arşiv ve ailene ait tüm bu değerli eşyalar bize emanet, benim ailemin de görevi bu. Şimdi sana ilk sorum; yaralarının hızlı iyileştiğinin farkında mısın?"

"Hızlı mı iyileşiyor?"

"Aldığın en derin yara neydi ve ne kadar zamanda iyileşti, söyler misin?"

"En derin mi bilmiyorum Sadrettin Amca ama bisikletimi aldığım ilk gün çok kötü düşmüştüm, dizimde derin bir kesik vardı kaldırımın köşesine sürtmüştü, sabah kalktığımda sadece izi vardı sonra o da kayboldu."

"Söylediğin gibi bir yara normal bir insanda önce kabuk bağlar, on güne kabuk anca düşer. Genelde de izi kalır."

"Gerçekten mi?"

"Evet oğlum, bunu bil ve böyle kabul et. Senin yaraların normal insanlara göre çok çabuk kapanır. Bu senin için hem iyi hem kötüdür. Şimdilik sadece iyi kısmını konuşmalıyız... Peki, normal insanlardan çok daha güçlü olduğunun farkında mısın?"

"Ben herkesten güçlü müyüm yani?"

"Evet, güçlüsün, bakkalın demir kapısını nasıl açtın sanıyorsun? Sana kısa bir parça inşaat demiri verdim, bük dedim büktün. Bunlar normal mi sence?"

"Ne bileyim! Bakkalın kapısını omuzladım açıldı, sen demiri verdin bük dedin, Sadrettin Amca söylüyorsa yapmam gerek dedim, büküldü. Hiç başka bir şey olmadı ki."

"Sen çok erdemli bir çocuksun Aykun. Aslında bunu fark etmemiş olman iyi olmuş. Pakize Anne sana pehlivan dedeni anlatmadı mı? Gücünden bahsetmedi mi?"

"Anlattı tabii, pehlivan dedem on dördünde danayı sırtlayıp koşarmış, öküzü boynuzlarından tutup yatırırmış, bileğini iki er bükemezmiş."

"Haklısın, sen bunlar için çok küçüksün, olması gerekenden çok önce bana geldiniz. Sen hiç dana ya da öküz görmedin değil mi?"

"Görmedim Sadrettin Amca."

"Ben bunu sizinkilere hatırlatayım, ilk fırsatta sana göstersinler. Sen normal bir insanın yaklaşık üç katı gücündesin oğlum. Tabii gerektiğinde. Yoksa elini sıktığın herkesin elini parçalarsın. Tıpkı bakkalın parmaklarını parçaladığın gibi. Etrafındaki herkesten güçlü olduğun için baban sana kimseye vurma diyor. Vurma, çünkü bu adil olmaz. Türk töresinde silahsız bir kişiye silahla saldıramazsın, bu yasaktır. Daha güçlü olduğun için karşındakinden üstünsün, vurursan adil olmaz. Sen adaleti yüreğinde taşıyan bir Türk hakanısın. Sen adil olmazsan kimse adil olmaz... İçinin kıpır kıpır olduğunu görebiliyorum. Artık konuşmamız bitti, bana bu odada gördüklerinle ilgili ne istersen sorabilirsin."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten, hadi başla bakalım."

"O resimlerdeki Atatürk'ün yanında duran iri adam kim?"

"Atatürk'ün yanına dedeni yakıştıramadın, değil mi? O iri adam senin Hasan deden. Sizdeki birkaç resim yaşlılık halleri. Bu odadaki her şey senin ailene ait. Birçok kadın ve erkek kahramanın eşyaları bunlar."

"Pehlivan dedem, Atatürk'le ne kadar yakınmış. Yerinde olmayı çok isterdim."

"Bak, bu Atatürk'ün dedene kendi yazdığı bir not. Şöyle diyor: *'Uçaroğlu; yaptığın derin istihbarat çalışmaları bize cephede pek fayda sağladı. Her zamanki gibi yine çok mühim bilgiler getirdin. Milletim adına sana teşekkür ediyorum. Miralay Mustafa Kemal.'* Atatürk dedene Uçaroğlu dermiş, sonra da soyadı olarak vermiş. Atatürk dedenle ilgili tüm gerçekleri biliyordu. Cumhuriyet kurulduktan sonra Atatürk dedene gazi maaşı bağlatmış, arazi vermiş ama deden kabul etmeyip bunları Kızılay'a bağışlamış... Bunlar Pehlivan Hasan'ın aldığı onur madalyaları. Bak, bu kurşun pek kıymetli. Ne kadar büyük bir kurşun, görüyor musun? Pehlivan Hasan savaş gazisi, bu kurşun onu gazi etmiş. Son savaşında bu kurşunu omzuna yemiş. Aldığı yaraların en derinini bu kurşun açmış. Sol omuz ekleminden yarasını deşerek kurşunu kendi çıkartmış. *'Yaşım geçmiş olacak ki yaram tam iyileşmedi, çolak kalmadım ama kolumu bir daha eskisi gibi kullanamadım'* yazmış. Hasan deden bugün dünyanın en iyilerinden olan istihbarat teşkilatımızın kurucularındandır. O yıllarda hiçbir teşkilatta olmayan çok özel bir haber alma birimini bizzat kendi kurmuştur. Adı hiçbir belgede geçmez. Bunu özellikle sonraki nesiller zarar görmesin diye istemiş. Bizler, yani sizler iz bırakmamak zorundayız. Gördüğün madalyaların tamamını cephede Atatürk takmış. Savaştan sonra törenle verilen madalyaları almaya gitmemiş bile. *'Kimseye gösterecek bir şeyim yok, ben görevimi yaptım'* diye not düşmüş. O çok iyi bir asker, müthiş bir istihbaratçı ve büyük bir gaziydi. Daha iyilerini sen yapacaksın oğlum."

"İstihbarat nedir Sadrettin Amca?"

"İstihbarat, herkesin ulaşamayacağı saklı bilgileri bulup getirmektir oğlum."

Hepsini aklına yazıyordu Buğra. Atatürk ve dedesi! Dedesi ne kadar şanslı bir insandı. Atatürk'ü görmüş, elinden madalyalar almış, yakını olmuş.

"Şu süslü beyaz bıçak kimin?"

"Başkurt Bürge Hatun Alp! İstanbul'un fethi... O süslemeli bir hançer, savaş silahı değil. Şan için yapılmış. Fatih Sultan Mehmet

Han, İstanbul'un fethinden sonra o hançeri kendi elleriyle yapmış oğlum. O beyaz gördüğün kını ve kabzası fildişi. Üzerindeki süsler yakut, seksen kat Şam çeliği. Mehmet Han şöyle bir not yazmış: '*Kâh gidip görüp getirdiği, kâh gitmeden getirdiği pek mühim bilgilerle Konstantiniye'nin kapısını açmamda çok büyük fayda sağlayan en mühim akıncım için çeliği kendi elimle dövdüm, yakutları kendi elimle taktım. Gururla taşıyasın.*' Çeliğinde, kabzasında ve kınında Fatih Sultan Mehmet Han'ın mührü var. Dünyada bir eşi daha yok, paha biçilemez. Bürge Alp çok büyük akıncıymış oğlum..."

"Bu kılıçlar kimin Sadrettin Amca?"

"Orhan Gazi'nin silah ve çocukluk arkadaşı Koca Gazi Aksungur. Bursa'nın fethi... İki eliyle de çok iyi kılıç kullanırmış, iki kılıçla savaşırmış. Sade görünenler Aksungur'un savaş kılıçları. Süslemeli olanlar ise Orhan Gazi'nin Bursa'nın fethinden sonra hediye ettiği kılıçlar... Neden şu gözucuyla bakıp bakıp kafanı çevirdiğin şeyi sormuyorsun oğlum? Bu odadakilerin tamamı senin ailenin paha biçilemez hatıraları."

"Korkunç görünüyor Sadrettin Amca, o yüzden biraz çekindim."

Birkaç adım atıp insan boyunda bir camekânın önünde durdular.

Camekânın içinde her yerinden bir şeyler sarkan, püsküllleri yere kadar uzanan kolları iki yana açık bir vaziyette başsız bir mankene giydirilmiş eski bir elbise vardı. Önünde, kadife bir kaidenin üzerinde duran tüylerden yapılma, yüzü tamamen kapatacak şekilde yapılmış kocaman bir başlık duruyordu.

"Bu en kıymetlimiz Aykun. Bu Aşina Hatun'un şaman elbisesi. Önünde duran da başlığı. Baykuş tüylerinden yapılmış, baykuş kafası şeklinde bir başlık. Bu elbiseyi Aşina Hatun'dan sonra oğlu Bagatur da kullanmış. Sonrasında kullanan olmamış ve korumaya alınmış. Bugün de gözümüzden sakınırız. Arkada asılı duran da Aşina Hatun'un kam davulu. Bu değerli eşyalar yaklaşık bin sekiz yüz yıllık. Bakımı ve korunması aşırı özen gerektirir. Biz bile çıplak elle dokunmayız..."

Buğra'nın bütün öfkesi dağılmıştı. Odadaki tüm eşyaları tek tek sordu, duyduğu her açıklamada hissettiği gurur bir kat daha artıyordu. "Senin ailen" demişti Sadrettin Bey, ailesinde bir sürü kadın ve erkek büyük kahraman olduğunu öğreniyordu. Tek kahraman pehlivan dedesi değildi ve sıradaki kahraman sensin diyordu Sadrettin Bey.

Sonunda soracak bir şey kalmadı. Yazı masasının önünde durdular. Sadrettin Bey babacan ses tonuyla, "Aykun'um, şimdi odadan çıkacağız. Bunu belli bir sıralamayla yapmamız gerekiyor. Sözlerimi iyi dinle. Biz buradayken bu kapı dışarıdan açılmaz. İçeriden ayrı bir kilidi var. Şimdi çıkacağım ve kapıyı kapatacağım. Bu kez de dışarıdan ben açmazsam kapı içeriden açılmaz. Ben çıktığım anda saymaya başlamanı istiyorum. Elliye kadar say. Sayman bittiğinde ben odaya dönmemişsem bu yazı masasını var gücünle kendine doğru çek, arkasında yerde bir kapak göreceksin. Kapağı aç, aşağı in, sonrasında başının çaresine bakman gerekiyor. Korkma, bu sadece bir güvenlik önlemi. Hazırsan ben çıkıyorum..." dedi.

Sadrettin Bey kapıyı açıp çıktı. Buğra saymaya başladı. Daha yirmi bile olmadan Sadrettin Bey tekrar içeri girdi, "Gel oğlum" dedi. Birlikte dışarı çıktılar.

Pakize Hanım Buğra'nın elini tuttu, "Çok vaktinizi aldık, biz hemen çıkalım Sadrettin Bey" dedi.

Babasıyla ve Pakize Anne'siyle birlikte dükkândan çıktılar, tekrar çarşıya yöneldiler. Öğlen olmuştu, Buğra saatlerdir içeride olduğunu fark etmemişti. Güzel bir kebapçıya gidip yemek yediler. Sonra da yürüyerek eve döndüler.

Akşam yemeği sonrası babası ve Pakize Anne'si kahvelerini alıp oturdu. Babası yüzüne baktı ve sordu:

"Tüm sorularını sordun mu bari?"

"Sordum baba, hepsini sordum."

"Gördüklerini beğendin mi?"

"Bayıldım, ailemizde ne çok kahraman varmış, sıra bende."

"Bundan sonra dilediğin zaman sahafa uğrayabiliriz. Pek sık olmaz ama. Sen büyüdükçe yeni soruların olacak, sahaf hepsini sabırla cevaplayacak. Ne düşünüyorsun? Nasıl hissediyorsun? Bize biraz anlatsana."

"Görevim olduğunu ve yaşadıklarımın bu yüzden olduğunu iyice anladım baba. Asker olmaya karar verdim. Ben de asker olup vatanıma hizmet edeceğim. İstihbarat yapacağım."

"Sen asker olamazsın" dedi Pakize Anne. "Bu yasak. Bir de kitapçı dükkânında değilsek isim kullanmıyoruz. Sahaf diyoruz. Biri sorsa adını bilmiyoruz, sadece sahaf! Sakın unutma!"

"Tamam, Pakize Anne, sadece sahaf. Asker olmam neden yasak olsun ki? Bugün gördüğüm bütün kahramanlar askermiş, devletlerine hizmet etmişler."

"Sen de her Türk gibi doğuştan askersin ama bu zamanda orduya katılırsan ya da devletin başka bir kurumuna girersen başında her zaman senden büyük bir amirin olur. Ve o sakıncalı işlere girmiş yanlış bir insan olabilir. Seni yanlış yönlendirebilir. Seni ölüme bile yollayabilir. Sen her zaman doğruyu kendi bulan bir asker olmak zorundasın, sana emir verecek yetkiye sahip kimse olmamalı. Devletin için çalışacaksın ama devletin emir komuta zincirine girmeyeceksin. Deden orduda görevli bir subay değildi, savaşa katılmış bir gönüllü askerdi. Sahafın anlattıklarını bir daha düşün, gördüğün kahramanların ya komutanı yoktu ya da komutanı en üstteki kişiydi. Hasan dedenin komutanı Atatürk'tü mesela. Bürge Alp sadece Fatih Sultan Mehmet Han'dan emir alırdı. Onlar da zaten devlet kurmuş ya da yöneten kişiler, daha üstleri yok. Onlar yanlış yaparsa devlet olmaz. Şimdi devir iyice değişti, sen kendinden başka hiç kimseden emir almamalısın. Bu, devletin en başındaki kişi olsa bile!"

"Anladım, ben zaten askerim bana birinin askersin demesine gerek yok. Doğru hizmet edersem bana da dedeminki gibi madalyalar verirler..."

-15-

Yaz tüm hızıyla devam ediyordu. Fransa'da kurslara gidip Fransız oluyor yanında da aikido öğreniyordu. Almanya'da bisikletli çeteye katılmış tüm gün sokaklarda cirit atıyordu. "Türken raus"u öğrenmişti, sürekli duyuyordu. Türkiye'de denize girmediği zamanlar havuzda yüzüp gününü gün ediyordu. Tek eksik her zaman Aydilge annesiydi, bir türlü onunla vakit geçiremiyordu. Ayı sürekli evlerinin etrafındaydı, buna bir de odasında uçması eklenmişti. Sürekli korkunç bir ses, "Korkma yüksel, seni korurum" diyordu. Hepsine alışmış, tamamını kabullenmişti.

Bir gece rüyasında Almanya'da yine çeteyle birlikte bisikletle geziyordu. Bir marketin önüne geldiler. Durağın yanında sigara otomatı duruyordu. Otomattaki sigara paketlerinin üzerinde demir paralar yapışıktı. Çocuklar bisikletleriyle otomatın etrafını sardı. Birkaç çocuk otomatın camına vurmaya başladı ve camı kırdı. Dökülen paketlerin üzerindeki demir paraları topluyorlardı. Diğer çocuklar makinenin etrafını sarmış dışarıdan görünmesini engelliyordu. Sencer de onların içindeydi. Bir anda ellerinde zincirler olan birkaç kişi çocukların arasına dalıp var güçleriyle önüne gelene zincirlerle vurmaya başladı. Tüm çocuklar kaçıştı. Sadece o sırada yere eğilmiş para toplayan bir çocukla bunu ilk defa yaşayan Sencer kalmıştı. Yerdeki çocuğa hepsi birlikte ellerindeki zincirlerle vuruyorlardı. Sencer'in farkında değildiler. Bir tanesi özellikle kafasına vuruyordu. Kafasına aldığı art arda darbelerle korkunç bir hızda kan akmaya başladı. Sencer donup kalmıştı. Çocuklardan bir tanesi Sencer'i fark etti ve bacağına elindeki bıçağı dibine kadar soktu!

Buğra "Yandım, yandım!" diye bağırarak kendini yatağından yere attı. Gürültüye babası ve Pakize Anne'si koşarak geldi, ışığı açtılar. Buğra yerde bacağını tutarak bağırıyor ve ağlıyordu. Babası kucaklayıp ayağa kaldırdı, gözünü açtı, odasındaydı. Bacağı hâlâ acıyordu, üzerine basamıyordu.

"Bacağımdan bıçaklandım baba" dedi. Babası bacağını kontrol etti, bir şey yoktu. Pakize Anne bir tas su getirdi, yüzünü yıkadı, dualar etti. Yavaş yavaş bacağındaki acı geçti. Sahaf "Tadını çıkart" demişti, bu kadar gerçek olduğundan söz etmemişti!

İlerleyen günlerde Almanya'daki Sencer çok zor günler geçirdi. Epey bir süre bacağının üzerine tam basamadı. Mahalledeki arkadaşlarından sekiz tanesi tutuklandı. Almanya doğumlu ve Alman vatandaşı olan üç tanesi farklı cezalar aldı. Türkiye doğumlu olan beş arkadaşı sınır dışı edildi. Sencer bıçaklanmıştı, polis bıçaklayanı ve diğer suçluları bulamadı. Sencer'i suçlu bulmadılar, yaşı hepsinden küçüktü, üstelik bıçaklanmıştı. Sınır dışı etmediler ama ailesine önlerindeki beş sene içinde herhangi bir suça karışırsa sınır dışı edileceğini kabul ettiklerine dair bir kâğıt imzalattılar! Sencer iyileştiği gibi mahalledeki çocukların gittiği kickboks kursuna yazıldı.

Yaz acı ve kan doluydu, Fransa'daki Sencer'i önce Müslüman zenci Fransızlar beş kişi sıkıştırıp epeyce dövdüler. Şansını denedi ama karşı koyamadı, bir güzel dayak yedi. Neden olduğunu bilmiyordu. İyileşip cesaretini toplayarak sokağa çıktığı ilk gün, apartmanın yedinci katından kendini aşağı atan Faslı bir genç kız tam önüne düştü, anbean görmüş, bire bir yaşamıştı. Tabii Buğra da! Üstüne bir de sanki o sebep olmuş gibi Fransız polisi saatlerce tekrar tekrar anlattırmıştı olanları.

Türkiye'deki Sencer ise gününü gün ediyordu. Hiçbir sıkıntısı yoktu. Çok iyi yüzüyordu. Bir sabah erkenden kendisi gibi iyi yüzen bir arkadaşıyla denizde yarışa tutuştular. Dubanın etrafından dönüp geleceklerdi. Yüzerken Sencer bir motor sesi duydu, duraksadı, kafasını kaldırdı. Bir sürat motoru son hızla onlara

doğru geliyordu. Arkadaşı duymamıştı. Tekne arkadaşının üzerinden geçti. Deniz bir anda kıpkırmızı oldu. Arkadaşı hareketsiz, suyun yüzeyinde yüzüstü yatıyordu. Teknedekiler fark etmemişti bile! Arkadaşının yanına yüzdü, kafasının yarısı yoktu, boynundan omurgası kopmuştu ve sırtında açılan derin kesikten ciğerleri görünüyordu. Yüzme hocasının öğrettiği gibi onu kavrayıp sırtüstü geri geri yüzmeye başladı! Sahile çıkardı, herkese haber verdi.

Buğra tüm bunları son ayrıntısına kadar yaşıyor öyle uyanıyordu. Tüm günleri kasıtlı verilmiş bir ceza gibi geçiyordu. Bir sorunu yoktu ama tüm gün bunları tekrar tekrar yaşıyor, aklından atamıyordu. Sürekli ölüm, sürekli kan!

Yaz boyu mahallede, kıyma almak için gittiği kasabın elini makineye kaptırması, eve dönerken önünde yürüyen kadının üzerine ağacın devrilip ezmesi ve trafik kazaları gibi artık sıradanlaşan olayların dışında aksi bir şey yaşanmadı. Çocuklara ölüm götürme korkusuyla yaklaşmıyordu. "En azından bu âlemde..." diyordu.

O yaz güzel sayılacak bir şey de oldu. Bir gün eve dönüşte yeni açılan bilardo salonunda çalan bir müziği duydu. Çok etkilendi. Ertesi gün bisikletiyle bilardo salonunun önüne gitti. Bisikletini kaldırıma yasladı, bekledi. Bir süre sonra dükkândan biri çıktı.

"Hayırdır küçük, ne bekliyorsun, birini mi arıyorsun?"

"Kızma ağabey öyle oturdum sadece, müzik dinliyorum."

"Yok, dinlemiyorsun, bir şey bekler bir halin var. En azından hangi şarkıyı beklediğini söyle, onu çalayım."

Çok sevinmişti. "Tamam, ağabey, *Bizim iller sessiz, bizim iller sensiz*'i çal."

"O nasıl şarkı adı lan? Şarkı adı kısa olur, acık mırıldan bakim."

"Bizim iller sessiiiz, bizim iller sensiiiiz olamadııı..."

"Hah tamam, şimdi oldu. *Gülpembe* diyorsun sen, hemen çalıyorum, ama dinlediğin gibi kaybol, dükkânın önünü kapatma!"

"Bizim iller sessiz, bizim iller sensiz olamadı Gülpembe!"

Annesi vardı bu şarkıda, Aydilge annesi. Duygu yüklüydü, çok etkilenmişti. Dikkatle sonuna kadar dinledi. Devam eden günlerde

nasıl olduğunu bilmiyordu ama canı her istediğinde bu şarkıyı aklında açıp sonuna kadar dinliyordu.

Yaz başladığı gibi bitti. Buğra yalnızdı. Nihayet okul açılacaktı. Pakize Anne'si ve babası sıkı sıkı tembihledi, "Sakın kimseye güvenme, sakın yaşayıp gördüklerini anlatma, bir şeyler görsen bile kimsenin yanında gücünü kullanma." Bu kesin yasaktı! Aşk yasak değildi ama...

Okul başladı, Semanur ilk anda dibinde bitip onu yine öpmüştü. "Nihayet yaz bitti sana kavuştum" dedi. Buğra duymazdan geldi.

Semanur sürekli etrafındaydı, diğer çocuklar da Semanur'un etrafında. Aşk buydu belli ki. İlk dönem böyle bitti. İlkay Öğretmen karneleri dağıttı, herkes sınıftan çıkarken seslendi. "Buğracım, sen biraz gelir misin?

Buğra, on beş günlük tatilde bu kitabı okumanı istiyorum. Okumanı iyice geliştirdin. Bu kitabı okuyup anlayacak seviyede olduğunu düşünüyorum. Her gün en az yirmi sayfa okumalı, anlamalısın. Bu sana özel tatil ödevi. Kimseye söylemek yok, bu aramızda. Bu kitaptan kimsede yok, bu çok özel bir kitap. Çok vardı ama hepsini yaktılar. Başka kimselere bahsedersen bana da kötü şeyler yaparlar unutma!"

"Tamam, öğretmenim, okurum" dedi Buğra, kapağında *Yakın Türk Tarihi* yazıyordu.

"Kitabı çantana koy, dışarı çıkınca soran olursa 'Öğretmenim çarpım tablosunu yapamıyorum diye bana çok kızdı, ezber ödevi verdi' dersin."

Bahçeye çıktı, herkes gitmişti. Bahçede sadece Semanur'la babası vardı.

Yüzünü astı, yanlarından geçerken "Bana ezber verdi" dedi.

Buğra öğretmeninin verdiği kitabı ilk haftada okudu bitirdi, sonra en baştan bir kez daha okudu. Tatil bitti, okul başladı. Pakize Anne'si kitabı bir Kuran muhafazasına koyarak verdi, okula öyle götürüp açmadan öğretmenine teslim etmesini istedi. Aynen yaptı Buğra.

O sene öğlenciydi. Ders bitti, öğretmeni Buğra'ya ufak bir el işaretiyle bekle dedi. Tüm sınıf koşarak çıktı, sadece Buğra ve Semanur kalmıştı. Semanur yavaş hareket ediyordu. Öğretmeni onun çıkmasını bekledi, sınıfın kapısını kapatıp masasına döndü. Buğra'yı el işaretiyle yanına çağırdı. Kulağına eğildi. "Ne anladın anlat bakalım, ama kulağıma!"

"Öğretmenim, doğru anladıysam bunlar korkunç! Neden herkes Atatürk'e ihanet etmiş?"

"Doğru anlamışsın oğlum, işte bu yüzden şu anda sessizce konuşuyoruz. Bunları seninle ayrıntılı konuşmalıyız ama şimdi değil. Şimdi evine git, ailene selam söyle, teşekkürlerimi ilet."

Buğra sırasından çantasını aldı, sınıftan çıktı. Semanur kapının önündeydi, gitmemişti.

"Seni bekledim aşkım, sen benim aşkımsın!"

Kalbi duracaktı, bunlar filmlerde duyduğu laflardı; aşkımsın!

"Hadi birlikte çıkalım" dedi Semanur, elini tuttu.

"Öğretmen seni niye çağırdı? Sen öğretmene ne verdin? Kızmış mı sana?"

Buğra'nın her yerinden ateş akıyordu, yine her şey anlamsızdı ama bu kez bambaşkaydı. Yolunda olmayan bir şeyler vardı. Pakize Anne'sini, babasını, sahafı düşündü. Hızlıca cevap verdi.

"Ben yazın caminin Kuran kursuna gittim. Çok iyi okuyunca hoca bana Kuran hediye etti. Pakize Annem de bunu öğretmenine götür o da öğrencisiyle gurur duysun dedi. İlkay Öğretmen ona hediye ettiğimi sanmış, az önce bana teşekkür etti, Kuran'ı aldı öptü çantasına koydu, bir şey diyemedim. Eve gidince Pakize Anne'me ne derim bilmiyorum."

"Anladım aşkım, hava kararttı, dönemin ilk günü ya, babam kapının önünde beni bekliyor olabilir. Sen burada dur, ben önden çıkayım" dedi. Elini bırakıp koşarak okuldan çıktı.

Buğra'yı ilgilendiren kısım sadece "aşkımsın" olmuştu. Yere basmıyordu, adeta uçarak gidiyordu.

-16-

Yıllar tüm hızıyla bu şekilde geçiyordu. Sürekli ölümler, her yerde kan... Bir tarafta aşkı, bir tarafta rüyaları, okulu, öğretmenin verdiği kitaplar, sahafın açıklamaları, onun verdiği başka kitaplar. Sahafta okuduğu ciltler... Çok fazla şey yaşıyordu. Bir bedende dört hayat, üç farklı ülke!

Bir trafik kazasından, lodosta çatıdan uçan bir kiremitten ve yağmurlu bir havada alt geçidin metal direğine dokunmadan önce görü gelmiş, hemen saymıştı. Görü tam olarak altı saniye önce geliyordu. Bu altı saniye tam üç kez onun hayatını kurtarmıştı.

Sahaf sürekli dükkânı Zahit'e devredeceğinden söz ediyordu, yaşlanmıştı. Her gittiğinde Zahit'le de sohbet ediyordu. Zahit de babası gibi bilgeydi, daha çağdaştı. Onunla müzik de konuşuyordu. Almanya'daki Sencer arabesk dinliyordu, bu Buğra'ya çok uzaktı. Fransa'daki Sencer klasik müzik seviyordu. Buğra'yı rahatsız etmiyordu ama bir noktada sıkıcı geliyordu. Türkiye'deki Sencer'le müzik zevkleri daha çok uyuşuyordu. O pop ve rock dinliyordu. Pink Floyd, Dire Straits ve Queen'i ondan öğrenmişti. Zahit bunları biliyordu. Gitar çaldığını söylemişti ve Buğra'ya "Mutlaka denemelisin" demişti.

Müzikleri aklına bir şekilde kaydedebiliyor, istediği zaman istediği şarkıyı dinleyebiliyordu. Ondan başka kimse duymuyordu. Bir sürü şarkı kaydetti aklına. Özellikle sıkıldığı zamanlarda dinlemek çok keyifliydi. Güncel olanlardan ziyade daha çok Anadolu rock hoşuna gidiyordu. Bazen de ortama uygun müzikler dinliyordu. Bu ayrı keyifliydi, yaptığı işten zevk almasını sağlıyordu.

Jülide pek sohbete katılmıyor uzaktan izliyordu. Buğra'dan dört beş yaş büyüktü. Önceden açıktı ama sonradan ne olduysa

kapanmıştı. Başına siyah bir örtü takıyor ve bol bir manto giyiyordu. Hiç makyajı yoktu. Buğra istemeden de olsa her gittiğinde Jülide'yi inceliyordu. Zayıf ve kendisi gibi uzun boylu bir kızdı. Örtünmeden önce görmüştü, siyah ve dümdüz saçları vardı, yay gibi kara kaşları, uzun kirpikleri ve kahverengi gözleri. Beyaz tenliydi. Aslında çok güzel bir kızdı. Örtününce bütün güzelliği gizlenmişti...

Semanur sürekli "Aşkımsın" diyerek gizliden bulduğu her fırsatta elini tutuyordu. "Kimselere söyleme babam duyarsa beni okuldan alır" diyordu.

Sadık âşık Buğra kızın sorularına hep kaçamak cevaplar veriyor ama onu dinliyordu. Pakize Anne'sine bile hiç söz etmemişti. Dolayısıyla sahafın da Semanur'dan hiç haberi olmamıştı. Bunları anlatmak ayıp geliyordu, üstelik aşkı "Kimseye anlatma" demişti! Tüm kurallara uyuyordu, bir keresinde bahçedeki basket potası devrilmiş, bir çocuk altında kalmıştı. Çocuğun kolu potanın demiriyle betonun arasına sıkışmıştı. Öyle çok bunun gibi sahnelere şahit olmuştu ki çocuğun kolundaki kırığı adeta görebiliyordu. Potayı, çocuğu altından çıkaracak kadar kaldırabilir hatta belki kırığını iyileştirebilirdi ama yapmadı. Diğer çocuklar gibi bağırarak oradan uzaklaştı. Bu ve bunun gibi onlarca kafası yarılan, bir yerleri kırılan insanlar...

İlkokulun son senesine kadar tüm yazlar caminin Kuran kursuna gitmişti. Kuran'ı üç kez hatmetti, neredeyse tamamını ezbere biliyordu. Arapçayı epey çözmüştü, duyduğunu anlıyor, kısa cevaplar verebiliyor ama yazmakta zorlanıyordu. Hoca bir kez babasını çağırmış "Oğlunun gırtlağı çok yatkın, Kuran'ı çok güzel okuyor, yarışmaya sokalım. Bana bırak, eğitimine devam etsin" demişti ama babası "Hoca, Kuran'ı okuyup idrak etsin bize yeter, güzel okumasa da olur, bu ülkeye doktor, mühendis de lazım, benim oğlum okuyacak" demişti.

Artık sahafa tek başına gidiyordu. Gitmeden bir gece öncesi babası telefon edip haber veriyordu. Sahafa gideceği zaman bol

bir şalvar ve yakasız beyaz bir mintan giyiyor, başına namaz takkesi takıyordu. Bu kıyafetleri sahaf vermişti. İlk kez giyip gittiğinde nedenini anladı. Etraf aynen bu şekilde giyinmiş çocuklarla doluydu. Sahaf da böyle giyiniyordu, oğlu Zahit de! Çok sonraları orada yasak olmasına rağmen bir tekke bulunduğunu öğrenecekti, üstelik yatılı! Babasının öğrettiği gibi çarşıdan geçip dikkatlice gidiyordu. Elinde her zaman Kuran muhafazası oluyordu, içinde de sahafın okuması için verdiği kitap! Buğra'ya kitabı ölümüne koruması öğütlenmişti. Dikkat çekmeden ama pür dikkat gidip geliyordu.

İlkay Öğretmen bir daha ona okulda kitap vermemişti. Kitap vereceği ya da bir şey soracağı zaman herkesin ödevlerini kontrol edip defterlerine imza attığı sırada Buğra'nın defterine attığı imzanın sonuna ünlem işareti koyuyordu. Buğra bunu Pakize Anne'ye gösteriyor o da gidip İlkay Öğretmen'le buluşuyordu. Bazen Buğra'yı da götürüyor, uzun uzun sohbetler ediyorlardı.

* * *

Almanya'daki Sencer'in hayatı pek yolunda gitmiyordu. Bıçaklanma olayı ve gördükleri onu çok etkilemişti. Annesi babası çalışıyordu, burada sokaklarda adalet yoktu. Tüm gün sokaktaydı. Dersleri iyi değildi. Sadece Almancayı çok iyi öğrenmişti. Okulun üçüncü sınıfında Almanlar tüm çocukları hastanede bir kontrole soktular. Türk, Alman ayrım yapılmadan tüm çocuklar detaylı bir fiziki muayeneden geçti. Filmler çekildi, bir sürü doktor çocukları tek tek inceledi. Bacak boyu, parmak uzunluğu, kilosunun boyuna göre oranı, diş sağlığı, el ve ayak büyüklüğü... Detaylı bir rapor oluşturdular. Sencer'in raporu ailesine teslim edildi. Raporda *"Oğlunuz fiziksel güç gerektiren veya koşmaya dayalı spor aktiviteleri için çok uygun"* yazıyordu. *"Sporla ilgili yönlendirmelerinizi bu doğrultuda yaparsanız hem aileniz hem de Almanya adına başarılı bir sporcu olabilir."*

Okulun son senesinde öğretmenlerin verdiği detaylı rapor ve çocukların aldığı notların ortalamasına göre okuldaki kurul her çocuk için ayrı bir dosya oluşturdu. Her çocuğun dosyasında hangi mesleğe yönelmesi gerektiği, hangi sporlarda başarılı olabileceği ve okulun referans olduğu okullar yazılıydı ve gerekli referans mektubu da dosyadaydı. Bu dosyayla gidip okula kaydoluyorlardı. Sencer'in dosyasında Almanya'daki Türklerin "salaklar okulu" dediği okul yazılıydı, yani meslek okulu!

"Oğlunuz üniversite mezuniyetine bağlı bir kariyer yerine el becerilerine uygun bir meslek seçip bu konuda eğitim alırsa ailesi ve Alman toplumu adına daha faydalı bir birey olarak yetişebilir."

Marangozluğu seçti Sencer, babası gibi marangoz ustası olacaktı. Kimseye söylemiyordu ama kalbi kickboks'taydı. Çok başarılıydı. Çalışmayı hiç bırakmamıştı. Gizliden yaşına uygun kaçak sokak dövüşlerine katılıyordu. Hocası "Sen mükemmel bir dövüşçüsün" diyordu. "Devam et, bu işte çok para var."

Sürekli sokakta da dövüşüyordu. Alması gereken bir intikam vardı. Onu bıçaklayan çocuğun yüzünü unutamıyordu. Tüm çevresi suç doluydu. Burada Türkler suça itiliyordu, biraz da kendileri seçiyordu, kolay olan oydu çünkü...

Almanya'daki aşırı milliyetçi bir grup Sencer'deki yeteneği görmüş, soruşturup köklü bir Türk aileden geldiğini öğrenmişti. Bir gün antrenman sonrası Sencer'le konuştular. "Kickboks'ta çok iyisin, geleceğin parlak. Biz senin yolunu açabiliriz. Hem sevdiğin işi yapar, hem çok para kazanır, hem de ülkemizi temsil edebilirsin" demişlerdi. Üstelik intikam almasına da yardım edeceklerdi. Onu bıçaklayanın kim olduğunu biliyorlardı. Dazlaklar bir tek bu gruptan çekiniyordu.

Sencer tereddütsüz kabul edip onlara katıldı. Sözlerini tutuyorlardı, başka bir spor salonunda ünlü bir hocanın öğrencisiydi artık. Bacakları uzun ve çok güçlüydü, fiziği mükemmeldi. Hoca özellikle yüksek tekmeler ve diz vuruşlarına ağırlık veriyordu. On üç yaşında resmi sporcu lisansı çıktı. Sencer'i turnuvaya

yazdırdılar, ilk resmi maçına çıkacaktı. Rakibi, Almanya'da yaşayan yaşıtı Yunan bir çocuktu. Maç öncesi ısınma çalışmaları yaparken ağabeyleri gelmiş, ona güven verici sözler söylemişti. "Yunan'a Türk'ün gücünü göster, sayı almaya çalışma, sen yaparsın, nakavt et" demişlerdi. O hırsla maça çıktı.

Ringe çıktı, rakibi yaşıtıydı ama Sencer yaşıtlarından çok iriydi. Hakem iki sporcuyu ringin ortasına çağırdı, son uyarıları yaptı. Elini havaya kaldırıp bağırdı: FIGHT! (Dövüş!)

Sencer gardını indirdi, rakibinin yüzüne baktı. Sağ bacağıyla kulağının üzerine bir yüksek tekmeyi var gücüyle çaktı. Çocuk ringe yığıldı, hakem koştu, kontrol etti, kollarıyla bitti işareti yaptı. Sencer mutluluktan uçuyordu, kazanmıştı. Ringde zıplayarak zaferini kutluyordu. Rakibinin hocası ve ekibi ringe çıktı, bağırmaya başladılar. Doktor ringe çıktı, kontrol etti. Yunan rakibi ölmüştü! Bütün ekip Sencer'e saldırdı, onun kenar ekibi de ringe fırladı. Büyük bir kavga çıktı. Polisler geldi. Tüm Türk ekibini götürüp sorguya çektiler. Rakibini öldürmüştü, bu bir spor müsabakasıydı ve ringe çıkmadan olası tüm riskleri kabul ettiklerine dair bir kâğıt imzalıyorlardı. Federasyona da kayıtlıydı. Federasyonda ailesinin ölüm dahil tüm sakatlanma risklerini kabul ettiklerine dair imzaladıkları bir mutabakat vardı. Kural dışı hiçbir şey yoktu. Polis çaresiz tüm ekibi serbest bıraktı. Sencer çok mutluydu ama çok da üzgündü. Milliyeti önemli değildi, bir insan öldürmüştü. Bunu zamanla kabullendi, ona ve arkadaşlarına da acımamışlardı. Acı vatan Almanya'da hayat zordu.

Başlar başlamaz tek vuruşta rakibini öldürmesi epey yankı uyandırdı. Hocaları onun karşısına çıkmayı kabul edecek dövüşçü bulmakta zorlanıyordu. Almanlar ona "Killa Sentşa" diyordu. Adını kabul etmişler bu şekilde telaffuz ediyorlardı. Lakaplı bir dövüşçüydü artık. "Katil Sencer!"

Fransa'daki Sencer'in hayatı bambaşka bir yöne evrilmişti. Kendini koruması için babasının başlattığı aikido'yu hiç bırakmamıştı. Çok başarılıydı. Aikido'nun felsefesi onu bambaşka biri

yapmıştı. Karşısındakine kim olursa olsun saygı duymayı ve her şeyden önce empati yapmak gerektiğini öğrenmişti. Kendisinden otuz yaş büyük adam olsa bile eğer ondan sonra bu spora başladıysa, dojo'da ondan sonra oturmalı ve ona saygı göstermeliydi. Bir gün fark bile olsa sıralama ona göre yapılıyordu. Yaşın önemi yoktu. Derin bir saygı vardı. Çalışmaya başlamadan önce birbirlerinden yapabilecekleri hatalardan dolayı peşinen özür diliyor, çalışma bitince de ona güvenip bedenini emanet ettiği için teşekkür ediyorlardı. Bu yaşla alakalı değildi. Aikido felsefesi tüm hayatı olmuştu. Çalışmaya başlamadan önce hep birlikte dojo selamlanıyordu, orada aikido'yu bu noktaya getiren insanların ruhları olduğuna ve onları izlediğine inanıyorlardı. Aikido müsabakası olmayan tek yakın dövüş sporuydu. Müsabaka olamazdı çünkü tüm hamleler kırık ya da ölümle bitiyordu. Bu hamlelerin bu noktaya gelmesi yüzlerce yıl almış ve sayısız insanın hayatlarıyla ödediği hatalar sonucu olgunlaşmıştı. Çok ağır ve derin bir felsefe içeriyordu. Aikido katılımcılarına kendilerince bu derece saygıyı hak eden unsurları da anıp saygı göstermelerine olanak tanıyordu. Çalıştığı dojo'da, duvarda asılı Türk bayrağı ve Atatürk resmi vardı. Onlar da selamlanıyordu. Mecbur kalmadıkça kimseye zarar vermiyordu, bu yasaktı. Zarar vermeden önce de kendini onun yerine koymak zorundaydı! Çok disiplinli bir çocuktu, ders notları çok iyiydi. Çevresine ve ailesine karşı son derece saygılı, çalışkan, özverili ve gelecek vaat eden bir öğrenciydi. Onu almak için okullar mektup gönderiyordu. Tam da hükümetin istediği gibi bir Fransız olmuştu. "Sana söyleneni yap, kuralların dışına çıkma, mutlu ol." Gayet basit! Buğra Fransa'daki Sencer'e filozof diyordu.

Türkiye'deki Sencer en rahatıydı. Babası zengin bir kereste tüccarıydı, üstelik giderek daha da zenginleşiyordu. Herhangi bir gelecek kaygısı yoktu. Tek çocuk oydu, ileride şirketin başına geçecekti. Özel okula gidiyordu, tüm arkadaşlarının aileleri zengindi, adeta başka bir dünyada yaşıyordu. Hafta sonları İngilizce kursuna gidiyor, babası "Ben fakirdim okuyamadım, sen okuyacaksın" diyordu.

Buğra'nın yaşadığı hayatta ise Anadolu liseleri itibarsızlaştırılmış, devletin başarılı çocuklar için olan parasız yatılı yurtları kapatılmıştı. Kimse bunlara itiraz etmiyordu, herkes olduğu gibi kabullenmişti.

Buğra yaşadıklarından son derece mutluydu. Almanca, Fransızca, İngilizce ve üzerine kendi öğrendiği Arapça. Kickboks ve aikido... Filozof Sencer'den öğrendiği derinlemesine felsefe, Killa Sencer'den öğrendiği sokak hayatı ve keresteci Sencer'den öğrendiği lüks hayat! Bir sabah avluda Almanya'daki Sencer gibi bacaklarını yanlara tam açıp yere oturmak istedi, daha yarılamadan canı çok yandı. Öğrenmişti ama yapamıyordu. Bu ciddi bir sorundu. İlk yanına gittiğinde bunu sahafa anlatıp nedenini sordu.

"Yapamazsın Aykun" dedi sahaf. "Çünkü sen yaşadığın bu âlemdeki fiziki bedenini buna hazırlamadın. Öğrenirsin ama yapmak için en başından Sencer'in o noktaya varmak için yaptıklarını bire bir yapmalısın. Yapmak istiyor musun? O zaman Sencer'ler bugüne kadar ne yaptıysa aynısını yap, zorlarsan sakatlanabilirsin. Mutlulukların ne kadar gerçekse acıların da o kadar gerçek. Aynı başarıyı istiyor musun, o zaman aynı çalışmayı yapmalısın."

En baştan Almanya'daki Sencer'in yaptığı bacak açma çalışmalarına başladı. Babasından avluya kocaman bir kum torbası, bir Türk bayrağı ve Atatürk resmi takmasını istedi. Belli ki bilgi kalıcıydı ama bu âlemdeki bedenine yaşadıklarını öğretmesi gerekiyordu. Ne öğrendiyse uygulamaya başladı. Sokakta tecrübe edemiyordu ama Almanya'daki Sencer bunu fazlasıyla yapıyordu. Bahçede kendi kendine aikido çalışıyordu ama Fransa'daki Sencer dojo'da bunu başkalarıyla fazlasıyla uyguluyordu.

Yaz tatilinin ilk haftasında babası Buğra'yı alıp evlerine çok uzak olmayan bir vücut geliştirme salonuna götürdü. Yazın başıydı, okul yeni kapanmıştı. Birlikte salona girdiler. Bir sürü alet vardı. Daha önce görmediği, kaya parçasına benzeyen dev gibi bir adamın yanına gittiler. Adam geldiklerini görüp çalışmayı bıraktı.

"Vay, Muzaffer! Şükür kavuşturana! Hoş geldin.." dedi ve babasının boynuna sarıldı. Babası da adama sarıldı, daha önce babasını böyle mutlu görmemişti.

Babası "Hoş bulduk Fedai" dedi. "Bak, sana kimi getirdim?"

"Senin oğlan mı lan bu, hay maşallah, boya bak, tıpkı sen! Adın ne senin aslan parçası?"

"Buğra."

"Oo! Baban bu adı bilerek vermiş belli. Şimdiden deve gibi boyun var, hay maşallah."

"Yahu Fedai, maşallah oğlanda boy var da zargana gibi. Et tutmuyor, hep boya gidiyor. Al artık sana emanet, biraz et tutsun."

"Merak etme Muzaffer, o iş kolay, ne diyorsam yapsın yeter. Yazın yaptığı başka bir iş var mı?"

"Sabahtan Kuran kursuna gidiyor, öğlene kadar."

"Tamam, yarından itibaren haftada üç gün saat iki dedi mi burada olacaksın. Sabahları iki yumurta, bir bardak süt, süte bir kaşık pekmez, avucun kadar beyazpeynir, avucun kadar helva, iki dilim ekmek yiyeceksin. Öğlen serbest ama ekmek yok, akşam ne yiyeceğini baban zaten ayarlar. Bunları yapmazsan seni üçüncü gün burada bayıltırım, haberin olsun! Ne yediğimizi unutmadın de mi Muzaffer?"

"Unutur muyum Fedai? Ne günlerdi be!"

Şaşırmıştı Buğra, babası çok neşeliydi. Fedai Ağabey'i dikkatle inceledi, dev gibiydi. Sonra babasına baktı, babasının cüssesi aynı Fedai Ağabey gibiydi. "Bunu nasıl fark etmedim?" dedi içinden.

Babası Fedai Ağabey'le kahkaha dolu bir sohbete daldı. İnanılmaz mutlu görünüyordu. Onu hiç böyle görmemişti. Sohbet bitti, kucaklaşıp sarıldılar. Mekândan ayrıldılar.

"Baba sen Fedai Ağabey'i nereden tanıyorsun?"

"Fedai benim çocukluk arkadaşım oğlum, birlikte büyüdük. Kimsesizdir. Burada uzak akrabalarının yanında kalıyordu, çok yoksuldu. Çok fazla şey yaşadık Fedai'yle!"

"Bunca yıl hiç adını anmadın baba, ne oldu da ayrı düştünüz?"

"Ayrı düşmedik evlat, herkes kendi yoluna gitti. Fedai aşırı gözü kara biridir. Ben hep böyle marangoz Muzaffer değildim. Birlikte çok kırdık, geçirdik. Rahmetli babam çok kızardı. Sonra ben evlendim, o hayattan uzaklaştım. Fedai devam etti. Şimdilerde mafya denen bir şey uydurdular ama önceleri kabadayılar vardı. Her iş onlardan sorulurdu. Onların sözü geçerdi, kimse kırmaya cesaret edemezdi. Adil insanlardı, para için iş yapmaz, onurlarını satmazlardı. Birlikte çok iş yaptık Fedai'yle. O hayatta her an ölüm vardır. Ben anneni çok sevdim, o yüzden devam edemezdim. Fedai bu memleketteki son kabadayılardan. Mafya dedikleri bile onu sayar sever, sözünü dinler."

Çok şaşırmıştı Buğra. "Babam hakkında bilmediğim ne çok şey varmış! Marangoz Muzaffer'e bak sen, demek o kasların sebebi kalas taşımak değil yani. Vay baba be, sen neymişsin! Demek o yüzden tüm mahalle çekiniyor babamdan."

* * *

Öğretmeni ve sahaf, ilkokul boyunca okuması için birçok kitap verdi. En baştan bugüne kadar Türk tarihinin anlatılan ve anlatılmayan tüm ayrıntılarının olduğu onlarca kitap okudu. Birçoğu kimselerde yoktu ve yasaklıydı. Tarihiyle gurur duydu. Ataları onlarca kez devlet kurmuş, hiç vazgeçmemişti. Osmanlı'nın inanılmaz başarılarla dolu şanlı bir tarihi vardı. Osman Bey, Sultan Alparslan, Emir Timur, Bilge Kağan ve daha onlarcası. Ataları hep tarihe yön vermişti. Attila kendine "Tanrı'nın kırbacı" diyordu. Fatih Sultan Mehmet Han'a "Cihan hükümdarı" diyorlardı. Çağ kapatıp, çağ açmıştı. Bunun dünyada bir örneği daha yoktu! Atatürk tüm Türk dünyasınca "Son Başbuğ" olarak kabul edilmiş ve tüm dünyaya örnek olmuştu. Bugün medeni sayılan ülkelerin hiçbirinde yokken töreyi uygulamış, kadınlara erkeklerle eşit haklar vermişti. Dünya Atatürk'ü, bugüne kadar gelmiş en büyük devrimci diye anıyordu.

Sonuçta ataları hep bir savaş vermişti. Kime karşı? Cevaplar hep başka isimler oluyordu ama sahaf "Aslında hepsi aynı, ileride anlayacaksın" diyordu.

İlkokulun son günü çok güzeldi. Törenle diploma alıp mezun oldular. Müdür bey hepsini tek tek tebrik edip diplomalarını verdi. Bu okuldaki son günüydü. Tören bittiği gibi Semanur yanına geldi.

"Buğra biz gidiyoruz, babamın tayini başka bir şehre çıktı. Bir daha görüşür müyüz bilmem, seni asla unutmayacağım, sen de beni unutma!"

Arkasında duran babasına rağmen Semanur Buğra'ya sımsıkı sarıldı, yanağından öptü. "Hoşça kal..."

Hiçbir şey diyemedi, İlkay Öğretmen'le olan ilişkileri ise bitmeyecekti, "Daha okuman gereken çok kitap var Buğra" demişti.

-17-

Evlerine pek uzak olmayan, ilkokulunun diplomasını kabul eden bir okula kaydoldu. O yıllarda henüz eğitim tam olarak özelleşmemişti, okul kayıtları sadece ikamet adresine göre yapılıyordu. Özel okullar vardı ama onlara zengin çocukları gidiyordu. Zenginler zaten onlarla aynı mahallede oturmuyordu. Kaydı yapılan okul, iki bin öğrencisi olan dev gibi bir yerdi.

Orta bire başlamıştı Buğra. Orta ve liseyi burada okuyacaktı. Türkiye'deki Sencer'den dolayı zaten İngilizcesi epey ilerlemişti. Derslerle ilgili herhangi bir korkusu yoktu. Büyüyordu, boyu uzuyordu. Daha olgun bir çocuktu, çok az konuşuyor genelde sükûnetle izlemeyi tercih ediyordu.

Okulun ilk günü geldi. Lacivert takımlarını giydi, hayatında ilk kez kravat taktı. Sabahçıydı. Erkenden okuluna gitti. İlkokuldan tanıdığı çocuklar vardı. Sınıfını buldu, "Nasılsa buraya atarlar" deyip en arka sıraya oturdu.

İlk iki ders boş geçti, büyük bir karmaşa vardı. İkinci ders de bitti ve teneffüs zili çaldığı gibi herkes yerinden fırladı. Sınıfın kapısı açıldı, içeri liseli olduğu belli üç erkek çocuk girdi. Kapıyı kapattılar. Bir tanesi "Hepiniz tahtanın önünde sıra olun bebeler!" diye bağırdı. Yolunda olmayan bir şeyler vardı, acele etmedi. Tüm çocuklar korku içinde tahtanın önünde sıra oldu, gitti en öne geçti. Gelen çocuklarla neredeyse aynı boydaydı. Buğra sıranın en başında olduğu için öndeki çocuk ona yaklaştı.

"Çıkart lan cebindeki parayı" dedi.

Buğra sakince "Hayır" dedi!

"Ne hayırı lan! Çıkart cebindeki parayı!"

"Hayır, ben ya da bu sınıftaki diğer çocuklar paralarını size vermeyecek!"

"Vereceksiniz lan, biz alırız, fena olur bak!"

"Hayır, vermeyeceğiz, herkesin anası babası çalışıp çocuğunun cebine harçlık koymuş! Sadece simit ve ayran alacak kadar param var! Ben babamın o parayı ne zorlukla kazandığını biliyorum. Eminim ki herkes için bu böyledir. Siz o paraları alamazsınız!"

Üç çocuk şaşkınlık içinde birbirine baktı. Buğra'nın önünde duran "Anlaşıldı, senin bir derse ihtiyacın var! Gel bizimle!" dedi.

Buğra'yı yakasından tutup çekti. Önden o gidiyordu, arkada Buğra, onun arkasında diğer iki çocuk. Birlikte iki kat aşağı inip tuvalete girdiler! Buğra buna benzer sahneleri rüyalarında defalarca yaşamıştı, ne olacağını biliyordu. Önden giden çocuk tuvaletin boşluğunda ilerledi duvar dibinde durdu. Tuvaletteki çocuklar gelenleri görünce dışarı çıktı.

Buğra gelip duvarın dibinde patron edasıyla dikilen çocuğun önünde durdu yüzüne baktı. Diğer iki çocuk arkasındaydı. Kollarını yana açtı, "İşinizi kolaylaştırayım" dedi. Arkada duran iki çocuk hemen kollarına yapıştı. Önünde duran çocuk iki eliyle Buğra'nın yakasını tuttu, sinirle baktı. Hız almak için kendi kafasını geriye doğru çekti. Buğra başını öne eğdi. Çocuk Buğra'nın burnuna kafa atmak istemişti ama kırılan kendi burnu oldu! Kanlar içinde yere yığıldı. Kollarını tutan diğer ikisi şaşkınlık içinde izliyorlardı. Buğra onlara baktı, iki koluyla da geriye doğru kollarının etrafında küçük bir daire çizip ellerini bıraktırdı, yakalarını tuttu. Kollarını kapatarak çocukları kafa kafaya çarpıştırdı. Kollarını açtı, çocuklara baktı, "Yok, az olmuş" dedi, daha güçlü bir şekilde tekrar kollarını kapattı. Çocuklar bir daha kafa kafaya çarpıştı. Kollarını açtı, yakalarını bıraktı. İkisi de acı içinde yere yığıldı.

"Siz bana üç kişi saldırdınız, aldığınız ceza adildir. Bundan sonra ne benim sınıfımdan ne de başka bir sınıftan para alacaksınız! Sakın şansınızı zorlamayın!"

Burnu kırılan çocuk öfke içinde bağırıyordu. "Bu burada kalmaz, sana kim olduğumu öğretirim! Hesabını vereceksin, bittin sen!"

"Sorun yok" dedi Buğra. "Yine adil olanı yerine getireceğimden emin olabilirsin. Şimdi isterseniz gidip beni şikâyet edin!"

Buğra tuvaletin kapısına yöneldiği sırada bıyıklı bir adam kapıyı açtı. Tuvaletten kaçan çocukların biri gidip baş müdür yardımcısı Mustafa Bey'e tuvalette kavga var demişti.

Mustafa Bey içeriyi süzdü, "Ne oluyor burada!" diye bağırdı. Buğra'ya baktı. "Kimsin sen, hangi sınıftansın?"

Buğra sakince "Orta bir öğretmenim, adım Buğra..." dedi.

Mustafa Bey bir daha baktı, görüntü anlamsızdı. Diğer üç çocuğu çok iyi tanıyordu. Okulun en pislik öğrencileriydiler ve biri kan içinde üçü de yerde yatıyordu, önünde duran da orta bir öğrencisi bir çocuktu.

"Hepiniz odama gelin!" diye bağırdı çıktı.

Bu kez en önde Buğra, dördü birden Mustafa Bey'i takip ederek odasına gittiler. Mustafa Bey kapıyı kapattı, burnu kırılan çocuğun çok kanaması vardı. Telefonu kaldırdı, "Ambulans çağırın, burada hastaneye gitmesi gereken bir çocuk var" dedi. Onu hastaneye gönderdiler, diğer üç çocuk odasında kaldı. Dikkatlice inceledi Mustafa Bey.

Buğra'ya döndü. "Sen mi yaptın lan bunları?"

"Ben nasıl yapayım öğretmenim? Okula bugün geldim, tanımam etmem, onlardan küçüğüm. İkinci teneffüs oldu, tuvalete indim, bu üçü koşturarak içeri girdi, yerler ıslak kaydılar. Biri gözümün önünde burnunu lavaboya vurdu, diğer ikisi de kaydı düştü, düşerken çarpıştılar. Onlara sorun isterseniz!"

Mustafa Bey ikna olmamıştı. "Siz anlatın bakalım, ne oldu?"

"Aynı dediği gibi oldu öğretmenim" dediler.

Yapacak bir şey yoktu. Mustafa Bey "Siz sınıflarınıza dönün, Buğra sen kal!" dedi.

Mustafa Bey çok sinirliydi. Buğra'ya baktı, "Bana bak çocuk, ben çok kavgaya karıştım! Ben darbe gördüm; haksız yere içeride

yattım, işkence gördüm, çok dayak yedim. Hayatımda bu kadar temiz dövülmüş adam görmedim. Nasıl bilmiyorum ama bunu senin yaptığına eminim! Kendine dikkat et, bunlar çok pislik çocuklar. Gözüm üzerinde, okuldayken sana sahip çıkarım ama zil çaldı mı dışarıda olanlar beni bağlamaz. Benim de bir ailem var, ona göre dikkatli ol, bu çocuklardan uzak dur!" dedi.

İlerleyen günlerde hiç kimse öğrencilerden para almaya çalışmadı. Sınıfındaki çocuklar Buğra'dan çekiniyor ona yaklaşmıyordu. Halbuki böyle olsun istememişti. Burnu kırılan çocuk iki hafta okula gelmedi, sonrasında geldiğinde de burnu bandajlıydı. Bahçede Buğra'nın yanına gelip "Göreceksin sen!" demişti.

İlk bir ay böylece geçti, artık sabah okula giderken hava karanlık oluyordu. Bir sabah yine zifiri karanlıkta evden çıktı Buğra. Anacaddede okula doğru yürürken ardından birilerinin geldiğini fark etti, gözucuyla baktı. Birileri onu takip ediyordu. Hiç belli etmedi, adımlarını hızlandırdı. İlerideki dar ve karanlık bir çıkmaz sokağa saptı. Hızlıca ilerleyip bir apartman boşluğuna girdi, karanlığa saklandı. Sırtındaki çantayı sessizce yere bıraktı. Onu takip edenler de sokağa girdi, önünden geçip az ileride durdular. Saydı yedi kişiydiler. İkisinin elinde sopa birinin elinde zincir vardı. "Diğerleri de boş değildir" diye düşündü. Kendi aralarında tartışıyorlardı.

"İki Sencer de bunun tadını çıkartıyor. Tecrübe edemedim diye üzülüyordun, hadi bakalım" dedi içinden. Sessizce adım atarak sokağın ortasına kadar çıktı, bacaklarını iki kenara açtı, ellerini önünde bağladı, seslendi.

"Neden beni takip ediyorsunuz?"

Şaşkınlık içinde Buğra'ya dönüp yürüdüler. Bir tanesi en öndeydi, Buğra'ya nefretle bakıyordu.

"Sizi uyarmak zorundayım, bana saldırırsanız bu sizin için adil olmaz! Ben tek başımayım, siz kalabalık ve silahlı olduğunuz için yapacağım her şey töreye uygun ve adil olur! Şu anda dönüp gideninizi affetmek zorundayım, şansınızı zorlarsanız sonuçlarına

katlanırsınız! Size dört dakika yeter, bu arada *Deniz üstü köpürür* bile dinleyebilirim!"

En önde duran çocuk "Ne saçmalıyon lan sen, kardeşimin burnunu kırmışsın, kimsin lan sen oro.." derken Buğra daha fazlasını söylemesine izin vermedi. Killa zamanıydı. Sağ yumruğunu önünde duran çocuğun burnunun üzerine indirip aralarına daldı. Kemik sesleri içerisinde hepsini döndüre döndüre dövdü. Tüm hırsını aldı. Şarkı bitiyordu. *"Benim de bu dünyadan gidişim, hey canım rinana rina rina nay!"* Dört dakika doluyordu. Eserine baktı, yedi kişi de yerde sürünüyordu, az hasar alanın bir kolu kırıktı. Gitti, çantasını aldı sokağın çıkışına yöneldi. Şılıng diye metalik bir ses duydu. Geriye döndü, burnunu kırdığı çocuk ayağa kalkmış, sustalı kocaman bir bıçak çıkartmıştı. Şimdi filozof zamanı dedi. Çantasını bile bırakmadan sakince havada hamleyi karşıladı, bileğini büküp kırdı. Yüzüne baktı "Bu az, silahsız birine silahla saldırdın" dedi, kolunu iki yerden daha kırdı.

"Sen beni öldürmek istedin, aslında cezan ölüm ama bunu yapamam" dedi ve çenesine sağlam bir yumruk atıp çenesini de kırdı! "Sana aylarca konuşamama ve yazamama cezası verdim! Sakın bir daha karşıma çıkmayın!"

* * *

Kahveci Apo oğullarına yapılanı kabul edemiyordu. Küçük oğlunun burnu dağılmış, üç kez ameliyat olmuştu. Büyük oğlunun sağ kolu tuzla buz olmuştu. Doktor, bir daha kolunu eskisi gibi kullanamayabilir diyordu. Tıpkı küçük oğlu gibi onun da burnu dağılmış birkaç ameliyatla zor toplanmıştı. İki ay geçmesine rağmen büyük oğlu hâlâ yemek yiyemiyor düzgün konuşamıyordu, mamayla besliyorlardı. "Yapacak tek bir şey var" diye düşündü...

Kışın sonu yaklaşıyordu ama hava sabahları hâlâ zifiri karanlıktı. Buğra her zamanki gibi okuluna giderken ardından birinin geldiğini fark etti. Hızlandı, ardındaki kişi de hızlandı. Bir anda

görü geldi. Adamın biri koşarak arkasından gelip onu bıçaklıyordu! Geri döndü, altı dedi. Elinde kocaman kasap bıçağı olan bir adam ona doğru koşuyordu ve çok yakındı. Buğra yan dönüp hamleyi boşa çıkardı ve adamın göğsüne omzuyla vurdu. Soluğu kesilen adam Buğra'ya baktı, tekrar hamle yapmaya kalktığı anda Buğra sol eliyle bıçak tutan elinin bileğini tuttu. Sağ elini gırtlağına yapıştırıp sıktı var gücüyle, havaya kaldırdı, bileğini büküp kırdı, bıçak yere düştü. Kolunu sonuna kadar kaldırdı, adamın ayakları yerden kesilmişti, sağ eliyle gırtlağından sıkarak havada tutuyordu. Görüler vardı.

"Sen de öksüzsün, neden adam olmak yerine bu tür şeyler yapıyorsun?"

Gırtlağını hâlâ sıkıyordu, çok sinirlenmişti! Adam titremeye başladı, kafasını eğdi baktı, işiyordu. Bu anı defalarca yaşamıştı, ölüyordu! Elini açtı, adam boş bir çuval gibi yere yığıldı. Yüzüne doğru eğildi, parmaklarını ağzına soktu, dilini düzeltti, sağlam bir tokat attı. Adam dünyadaki tüm havayı içine çekercesine nefes almaya başladı.

"Benden uzak dur, adam ol, bu işleri bırak" dedi. Sonra çantasını aldı ve gitti...

-18-

Marangoz Muzaffer işlere dalmış atölyesinde çalışırken kapı aralandı. İçeri sağ eli kolunun yarısına kadar alçıda biri girdi. Yüzüne baktı, Sarı Selim'di bu. Selim bu çevrede dolaşan, adam öldürmek dahil bir suç işlediğinde hapishaneye değil psikiyatri kliniğine kapatılıp birkaç hafta sonra serbest bırakılan deli raporlu bir meczup! Pisliğin tekiydi Sarı Selim, eline biraz para, birkaç hap tutuşturup yaptıramayacağınız bir iş yoktu. Bu çevrenin psikopatıydı.

"Selamünaleyküm Muzaffer Ağabey!"

"Ve aleykümselam Selim, ne işin var burada?"

"Elini öpüp özür dilemeye geldim ağabey!"

"Hayırdır lan, ne özrü! Ben o işlerden yıllardır uzağım bilmiyor musun? Birine bir halt ettiysen Fedai'ye git bana gelme!"

"Yok, Muzaffer Ağabey sana gelmem lazımdı, sana yanlış yaptım ben!"

Gerildi Muzaffer. "Bana ne yanlışın oldu lan senin? Kime zarar verdin?"

"Yok, ağabey zarar vermedim. Ben senin oğlana bıçakla saldırdım, öldür dediler, para verdiler. Senin oğlan elimi kırdı. Tıpkı senin gibi nasihat verdi, bu işlerden uzaklaş dedi. Onun da anası yokmuş ağabey, ciğerimi yaktı ağabey, ver elini öpeyim."

Muzaffer kendini kaybedip tekme tokat Selim'e girişti. Ağzı yüzü kan içinde kalmıştı ama hissetmiyordu ki, belli ki haplıydı! Hâlâ ver elini öpeyim ağabey diyordu.

Muzaffer kendine geldi, durdu. "Tamam lan, al elimi öp affedeyim ama bir şartla! Sana kim oğlumu öldürmeni söyledi bana onu söyle!"

"Kahveci Abdullah söyledi ağabey!"

"Pezevenk Apo mu lan?"

"Evet, ağabey, senin oğlan bunun iki oğlanın da ağzını yüzünü dağıtmış. Büyük oğlanda hasar çok, oğlan pert! Pişmanım ağabey affet, ver elini öpeyim!"

Muzaffer yakasından tuttuğu gibi Selim'i dükkândan çıkardı, bayıltana kadar yumrukladı. Çevre esnaf gelip güçlükle elinden aldı. Muzaffer o sinirle fırlayıp eve gitti. Saat öğleni yeni geçmişti. Buğra evdeydi ya da gelmek üzereydi. Avludan seslendi. "Ana, Buğra geldi mi?"

"Yok, oğlum, eli kulağındadır."

"Sen az komşuya git ana!"

İçeri girmedi, avluda durdu, ardından Buğra bahçeye girdi, duraksadı.

"Gel buraya Buğra efe! Sahafa artık kendin yazıyorsun, bize ne anlatıyorsan onu kabul ediyoruz ama belli ki bize anlatmadığın çok şey var! Şimdi harf bile atlamadan en başından anlat!"

Çok şaşırmıştı Buğra, sahafa bile tam olarak yazmamıştı. Adalet dağıtıyor, düzen sağlıyordu! Artık büyümüştü, bu onun göreviydi! Belli ki babası bir şeyler duymuştu. Eksik anlatsa sonuç daha kötü olabilirdi. Kahramanlığı bir kenara bırakıp en baştan babasına tüm ayrıntısıyla anlattı...

"Küçük olan kaça gidiyor?"

"Lise iki baba."

"Senden dört beş yaş büyük yani, büyük olan kaç yaşındadır?"

"Kardeşinden en az beş altı yaş büyüktür baba, koca adam gibiydi. Bildiğin genç delikanlı."

"Şimdi bu piçler sana okulda üç kişi, dışarıda yedi kişi hem de sopalı zincirli bıçaklı mı saldırdı? Doğru söylüyorsun de mi!"

"Baba, sana söylemedim diye yalancı mı oldum? Ben ne zaman yalan söyledim ki?"

"Tamam, o vakit sen evden çıkma, akşam bunları tekrar konuşacağız! Suçun büyük!"

Muzaffer doğruca Fedai'nin yanına gitti.

"Yardım et diye gelmedim Fedai, şimdi buradan çıkıp cezasını kesmeye gidicem."

"Kardeşim, ben varken cezayı ben keserim. Gidelim sen hıncını al ama sakın karışma deme! Biz kardeşiz. O pezevenkten her şey beklenir!"

Doğruca Apo'nun kahvehanesine gittiler. Apo burada yirmi dört saat kumar oynatıyordu. Bir apartmanın giriş katıydı.

Muzaffer kapıdan girdi, girişte baygın bakışlı bir çocuk "Ne vardı ağğbi?" dedi. Muzaffer onu tuttuğu gibi dükkânın camekânından dışarı fırlattı. İçerisi tamamen doluydu. Camın kırılma sesine herkes kafasını o yöne çevirmiş kapıdaki korumanın uçarak camdan çıktığını görmüştü. Ardından Fedai girdi ve "Burası kapandı beyler, haydi herkes dışarı!" dedi.

Dipteki çay ocağına doğru yürüdüler. Çaycı korkudan yere sinmişti.

"Apo nerde lan?"

"Arkada ağabey, şu yandaki koridordan yürü, sondaki merdivenden aşağı in."

Koridoru geçip merdivenden indiler, kapı kapalıydı. Muzaffer tüm cüssesiyle kapıya omuz attı ve kapıyla birlikte içeri girdi. Ardından Fedai! İçeride beş masa vardı, hepsi doluydu. Oturanlar korku içinde onlara bakıyordu. Karşıda duvar dibinde gösterişli bir masanın ardında Apo oturuyordu, hiç istifini bozmamıştı. Muzaffer hızlı adımlarla ona doğru yürüdü, Fedai kapının önünde kaldı.

"Sen ne ara bu kadar büyüdün de benim oğlumu öldürmeye kalktın şerefsiz!"

"Doğru konuş Muzaffer!"

"Doğrusu bu lan, şerefsiz! Ben senin kerhane kapısında üç kuruş para için peçete tuttuğun günleri bilirim! Büyük hata yaptın, çok büyük! Piçlerin hem yaşça büyük hem de kalabalık oğluma saldırıp dayak yemişler! Kendi çocuklarına ceza vereceğine oğlumun üstüne Sarı Selim'i göndermenin ne demek olduğunu sana anlatmaya geldim!"

Apo elini çekmeceye doğru uzattığı anda Muzaffer masaya tekmeyi bastı, masa kayıp Apo'yu devirdi duvar dibine sıkıştırdı.

Çekmeceden silahı alamadan Muzaffer onu olduğu yerden çıkartıp girişti. Bir süre sonra Fedai araya girdi.

"Muzaffer ölecek, bırak!"

Fedai kimsenin yerinden kalkmasına izin vermemişti. Herkes olanları anbean izliyordu, Apo kanlar içinde yerde yatıyordu. Fedai gür bir sesle kükredi.

"Beyler, şimdi herkes oyuna başlamadan önce kaç parası varsa masadan alsın kalksın! Hadi LAAN! Üstüne alacağı olan bu pezevenkten tahsil etisin, ben izin verdim! Şimdi defolun gidin, bu mekân kapandı!" Yerde yatan Apo'nun yanına gitti. "Çizgiyi çok aştın Apo, seni evlatlarına bağışladım. Artık bu şehirde sana ekmek yok. Konu burada kapandı, bu mekân kapandı. Sana bir hafta süre, pılını pırtını topla, defol git!"

Muzaffer doğruca eve döndü.

"Oğlum ne oluyor? Git dedin, eyvallah! Geldim ki oğlan avluda, mıh gibi çakılmış. Konuşuyorum cevap vermiyor. Gel diyorum içeri girmiyor!"

"Korkma ana, söz dinlemeyi öğrenmiş velet! Ana bu oğlan büyümüş, hem de öyle bir büyümüş ki seni beni geçmiş! Atasını, töresini unutmuş! Bizim görevimiz bitmiş ana, gel Aydilge'min memleketine gidelim, artık orada yaşayalım. Buğra'nın bize ihtiyacı kalmamış!"

"Olur mu baba! Törenin dışına çıkmadım!"

"Öyle mi?... O zaman neler olduğunu anama da anlat, o karar versin! Bakalım töre neymiş!"

"Pakize Anne daha okulun ilk gününde..." diye başladı anlatmaya Buğra. "Yani, işte en son o adam saldırdı. Onun da dediğim gibi canını almadım. Elini kırdım, affettim. Töreye göre canıma kastettiği için canı bana haktır! Yani törenin dışına çıkmadım. Siz üzülmeyin diye size hepsini anlatmadım, olan bu."

"Baban sonuna kadar haklı oğlum! Yaptıkların baştan sona yanlış! Töre en başta ataya saygı der. Nerede kaldı senin atana saygın? Bunu çiğnedin mi gerisi boş! Bir kere bize en başından doğru

anlatsan, baban asla konunun bu noktaya gelmesine izin vermezdi. Bak kaç saattir ortalıkta yok, kim bilir ne belalara sardı. Sen babanı hiç tanımamışsın, beni de ihtiyar bellemişsin! Çok kırıldım, baban olmasa bile ben asla işlerin bu noktaya varmasına izin vermezdim! Görevimiz bu! Sen bizi hiç anlamamışsın! Töre gergin bir zincirdir oğlum. Bir halkayı koparırsan kalanının sağlam olmasının hiçbir anlamı kalmaz!"

Bahçe kapısının tokmağını sesi duyuldu. Komşuları polis Hamza hem çalıyor hem sesleniyordu: "Muzaffer, bilirim evdesin, az gel hele!"

"Korkma ana, bir şey çıkmaz. Ben gidip karakola görüneyim. En kötü sabah dönerim. Sen sahafa telefon et, ne yapacağımızı o söylesin."

"Tamam oğul. Sen git, bizi merak etme."

Pakize Ana sahafı aradı, sahaf "Buğra cumartesi sabah erkenden yanıma gelsin" dedi!

Muzaffer gece yarısı eve döndü. Şikâyetçi olan yoktu, sadece gürültülere komşular polisi aramış, polis gelip ortalığı dağılmış görünce soruşturma başlatmıştı. Tüm delilleriyle ortada olan kumar masaları ve yasadışı para, bulabilecekleri şekilde bırakılmıştı. Kahvehane sahibi suçunu kabul ediyordu, siz gelince kaçarken merdivenden aşağı yuvarlandım yara bere ondan oldu diyordu. Komşular görüp adını verdiği için Muzaffer'i de çağırmışlardı.

-19-

Buğra hafta sonu sahafa vermek üzere en baştan mektupları en doğru haliyle tekrar yazdı. Cumartesi sabah erkenden sahaf kostümünü giydi ve gitti.

Kapıda Zahit duruyordu. "Hoş geldin Buğra, geç, babam arkada seni bekliyor."

Sadrettin Bey her zamanki güleç yüzüyle "Hoş geldin deli oğlan, gel bakalım. Sizinkileri korkutmuşsun, neler oldu anlat?" dedi.

En başından tüm ayrıntısıyla her şeyi anlattı Buğra. Yazdıklarını da Sadrettin Bey'e teslim etti.

"Ee evlat, yaşadıklarından ne anladın, onu da anlat bakalım?"

"Anladığım şu Sadrettin Amca, yalan dünyada adalet diye bir şey yok. Adaleti para belirliyor, paran varsa her şeyi yapabilirsin."

"Neden böyle düşündün oğlum?"

"En başta, rüyalarımda Türkiye'deki Sencer'in babası zengin. Bizim sınıf altmış kişi, o özel okulda sınıfı on beş kişi! Aynı dersleri görüyoruz, sınavlar benim için sorun değil ama sınıf dökülüyor. Onun sınıfında herkes sınavlardan tam not alıyor! Hak ettiler mi sence? Sorun değil ama paraları var! Bana okulda üç kişi saldırdılar, üstesinden geldim. Yetmedi yedi kişi silahlı saldırdılar, yine üstesinden geldim, ya sonra ne oldu? Babaları birine para verip üstüme saldı! Dünya adil olsa ilk anda konu kapanırdı. Neden sadece ben töreye göre hareket ediyorum? Ben onları töreye göre uyardım, durmadılar! Onlarda para, bende töre olduğu sürece ben yenilirim Sadrettin Amca! Şimdi sen söyle, bu adil mi? Yalan dünyada adalet var mı?"

"Haklısın evlat, yerden göğe kadar haklısın. Demek ki bir yerde hata var. Demek ki biz elimizde sadece Türk töresiyle bunlarla baş

edemeyiz. Tamamen haklısın, o zaman şöyle yapalım. Ben o deftere buraya kadarmış yazayım, noktayı koyayım. Evim kendimin, emekli maaşım hacı annenle bana yeter. Dükkânın geliri de Zahit'e yeter. İçerideki emanetleri de sana veririm. Konuyu kökten kapatalım. Sen yoluna ben yoluma."

"Olur mu öyle şey Sadrettin Amca, ben bunca acıyı boşuna mı çektim yani!"

"EVLAT!!! Ben yetmiş dört yaşındayım. Ömrüm ciltleri yazıp okumakla geçti! Ömrüm boyunca bunca emanete sahip çıktım, korudum! Ben bunların hepsinden vazgeçiyorum da sen yaşadığın birkaç acıdan mı vazgeçemiyorsun? Ben bu yolda hiç acı yaşamamış olabilir miyim? Sence bu adil mi?"

Sarsıldı Buğra! Anlamsızca Sadrettin Bey'in yüzüne baktı.

"Ben sana nasıl baktığını soruyorum, sen bana nereden baktığını anlatıyorsun. Bir başına sokağa çıkıp töreye göre adalet dağıtmaya kalkarsan önüne çıkan herkese ceza vermen gerekir. Dünya adil olsaydı sence sana ihtiyaç olur muydu? Adaleti senin yaptığın gibi bire indirip dağıtarak başarılı olabilir misin? Töre belli, dışına çıkamayız. Peki, töreyi neye göre uygulayacaksın?"

"NE BİLEYİM BEN! Anlattınız mı ki! Uyuyorum başka âlem, uyanıyorum başka âlem! Artık karıştırmaya başladım! Dört hayatı aynı anda yaşıyorum! Sabah kalkıyorum Fransa'da kalbim kırılmış ama ben okula gidiyorum, okul saçma sapan geçiyor canım sıkkın uyuyorum. Sabaha kadar Almanya'da adam dövüyorum, uyanıp okula gidiyorum, nasıl görünüyorsam herkes benden korkuyor! Akşam ya sabır deyip yatıp uyuyorum. Çok zenginim, okulun yemeğini beğenmeyip çıkıp herkese kebap ısmarlıyorum, sonra sabah uyanıp okula gidiyorum; simit-ayran! İşin kötüsü bunların çoğunu ben yaşamadım ama hepsinin yükü bende! Karnım zil çalıyor, kebabın tadı damağımda simit yiyorum!"

Sadrettin Bey bağırarak "Ben sana demirciyi anlattım, sen de anladım dedin ama anlamamışsın evlat! Sen demirciyi sadece ölümler, kırıklar mı sandın? Bunların hepsi kor ateş, hepsi çekiç

darbesi! Tüm yalan dünyayı tecrübe edeceksin hâlâ anlamadın mı? Bence gerçekten burada bırakalım! Alametlerle doğdun ama doğru kişi olmayabilirsin! Daha soğuk suya girmeden dağılmaya başladın! En yaşlı atana bağırarak konuşuyorsun! Sen kimsin ki? Bu ne cüret! Sana mezarlıkta en az on mezar gösteririm ve inan hiçbirinin sesini bana karşı bu kadar yükseltecek zamanı olmadı! Sabır gösteriyorsam bunun sebebi alametlerle doğmuş olmandır! Çık git buradan! Buradaki hiç kimseye böyle saygısızca davranamazsın!" dedi.

Yutkundu Buğra, Sadrettin Bey'i daha önce böyle öfkeli görmemişti. Neler söylüyordu! Önce babası, şimdi Sadrettin Bey! Belli ki bu yoldaki herkes kayadan sertti, o şimdiye kadar sadece yumuşak yüzlerini görmüştü, hatalı davrandığını kabullendi, asi tavrını bırakıp başını önüne eğdi.

"Haklısın Sadrettin Amca." Başı önde, elini öptü. "Lütfen bana da hak ver, gerçekten çok zor şeyler yaşıyorum. Sen en başta çok erken geldiniz dememiş miydin? Lütfen hatamı yaşıma ver. Benim ne haddime Sadrettin atama sesimi yükseltmek! Lütfen çık git deme, vereceğin her türlü cezaya razıyım. Töreyi neye göre uygulamam gerektiğini anlatırsan çok sevinirim, küçüğüm affet. Çok ama çok özür dilerim."

Sadrettin Bey bir süre düşündü, gözlerinden ateş çıkıyordu, öfkesi dinmemişti. Kafasını yana çevirip Buğra'nın yüzüne bakmadan konuşmaya başladı.

"Bak oğlum, sana tavsiyem hayatında özür dilemekten kaçın. Özür dileme demiyorum, özür dilemeni gerektirecek şeyler yapmamaya özen göster! Bu basit iki kelime her zaman sorunu çözmez. Mesela şimdi ben diyelim ki özrünü kabul ettim, peki yaşananlar yok mu sayılacak? Öyle anlar olur ki özür dilemek seni daha çok dibe sokar. Yaptığın hatayı kabul etmek büyüklüktür ama bir daha yapmayacağının garantisini vermez! O yüzden hatadan kaçınmak erdemdir, özür dilemek değil! Erdemli bir insanla sahtekâr bir insanın özrünün arasındaki farkı sadece onu anlayan

bilebilir ve insanlar seni her zaman anlamaz. Seni bir sahtekârla aynı kefeye koyabilirler, unutma! Şimdi git, dönülmez bir noktaya gelmeden ara versek iyi olur! Bir hafta düşün, ikimiz de sakinleşelim. Haftaya cumartesi bekliyorum."

Buğra bir hafta boyunca yaşananları düşündü ve hatasını gördü, bir daha asla büyüklerine karşı gelmeyecek, törenin dışına çıkmayacaktı. Ne olursa olsun önce onlara anlatacak ve söz dinleyecekti. Cumartesi doğruca sahafın yanına gitti, arka tarafa geçti.

"Dinliyorum Sadrettin Amca, kaldığımız yerden devam edebiliriz..."

"İlk olaydaki tavrını onaylamasam da haklısın, kendince doğru olanı yapmışsın. En kötü karar bile kararsızlıktan iyidir. Abartmasan iyi olurdu, dikkat çekmemeliydin. Töre sana adil ol diyor, o anda belki de adalet ortaya atlamak yerine diğer çocuklar gibi cebindeki parayı vermendi! Sadece o ana göre değil tüm hayatını göz önüne alarak adil olmalıydın. Uzun bir yolun başındasın. Töreyi bu düşünceyle uygulamalısın. Böylece dikkat çekmemiş olurdun, en fazla bir gün aç kalırdın. Sonrasını biz hallederdik. Devamında yaptıkların komple yanlış çünkü ilk olayda olduğu haliyle sizinkilere anlatmalı, bana yazmalıydın. Baban olayların bu noktaya varmasına izin vermez, konuyu orada kapatırdı. Ataya saygı her şeyden önce gelir, bu konuda haklılar. Bir daha sakın adının neden Aykun olamayacağını unutma. Senin görevin iki tane sokak serserisine haddini bildirmekten çok daha yüce! Küçüksün, aynı anda dört hayat yaşıyor, oradaki hazlara ilgi duyuyorsun, anlıyorum ama bu yalan dünyada yaşadığın tek bir hayat var ve pek fazla hata yapma şansın yok. Sabır diyeceksin oğlum, hep ya sabır. Artık seninle biraz daha derinlere inme zamanımız gelmiş. Müzik dinler misin oğlum?"

Buğra şaşırmıştı, Zahit Ağabey'le müzik konuşuyorlardı ama Sadrettin Amca hiç o konuya girmemişti.

"Dinliyorum Sadrettin Amca" dedi.

"Neler dinliyorsun?"

"Nostaljik müzikler bir de rock dinliyorum. Zaten sormak istiyordum, ben sevdiğim müzikleri aklıma kaydedip istediğim zaman aklımdan açıp dinleyebiliyorum, kendi sesimle değil ama nasıl duyduysam öyle. Bunu nasıl yaptığımı da soracaktım."

"Harika bir soru. Ben sana bir soru sorayım öyle başlayalım. Suya yazı yazılır mı evlat?"

"Yazılmaz Sadrettin Amca, yazı suda durmaz dağılır."

"Hayır, evlat, suya yazı yazılır, havaya da yazı yazılır. Dağılır evet ama sadece senin için. Göremediğin her şeyi yok sayamazsın. Kadim Türk inancında doğadaki her nesnenin bir ruhu ve hafızası vardır. Suya yazdığın dağılır haklısın ama su için durum böyle değildir. Yazdığın suyun her zerresinde kalır, kimi zerre buhar olur havaya uçar, kimi zerre bir bitkiye gider can olur, kimi zerre bir hayvanın belki bir insanın susuzluğunu giderir. Hava da öyledir, yazdığın zerreleri bir canlı solur içine çeker, kimi rüzgârda savrulur bir ağaca hayat olur, kimi yağmurla toprağa iner. İnsanı düşün; insan doğar, büyür, ölür. Ölünce toprağa karışır. Bazı inanışlarda, ölen insan vahşi hayvanlara yem edilir, bazı inanışlarda yakılır kül olur, küller suya ya da havaya savrulur. Sonuçta yine toprağa ya da suya karışır. Ondan önce defalarca hayata gelip türlü bilgilerle toprağa dönmüş, insanda tekrar hayat bulmuş zerreler farklı bilgilerle dolu olarak tekrar toprağa döner. Sonra o zerreler tekrar bir bitkide hayat bulur, bir hayvana yem olur, o hayvan başka bir hayvana yem olur. Yedikleriyle içinde oluşan yeni canlıyı besler hayata getirir. Tezeği düşün, bir hayvanın dışkısı toprağa düşer ve oradaki bitkiye can verir. Yani kaybolmaz sadece aktarılır. Hiçbir bilgi asla kaybolmaz evlat, sadece şekil değiştirir ve en sonunda mutlak hafızada yer bulur. Eğer bu böyle olmasaydı her doğumda canlı her şeyi yeniden keşfetmek zorunda kalırdı. Kuzu annesini tanıyamaz meme bulup süt içemezdi. İnsan mevcut bilgileri anlayamaz sürekli en baştan çözmek zorunda kalırdı. Misal; sen radyodan müzik dinliyorsun. Bu sence normal. Peki, radyoyu Aşina

Hatun zamanında yaşayan birinin anlayıp kabullenmesi mümkün mü? Anlayamaz, çünkü bu bilgi ondan sonraki yüzlerce yılın birikimi. Eğer bu böyle olmasaydı yani her bilgi mutlak hafızada tutulup sonraki nesillere doğuştan aktarılmasaydı Einstein'ın fizikte aldığı yolu ve anlattıklarını sonraki fizikçiler anlayacak bilince sahip olamazdı! Sen mutlak hafızaya, yüreğine dokunan şarkıları kaydediyorsun. Şu an kalbinin saflığı sadece buna izin veriyor. Yıllar geçtikçe yalan dünya seni daha fazla kirletecek, bu saf çocuk kalbin kalmayacak ama gelişeceksin. Gelişimin tam anlamıyla doğru olursa mutlak hafızadaki diğer bilgilere de ulaşabilirsin. Anlamadığın kısım var mı?"

"Sanırım anlıyorum Sadrettin Amca, zaten her duyduğum şarkıyı tekrar dinleyemiyorum, o konuda haklısın. Sadece diğer bilgilere ulaşma kısmını anlamadım."

"Bak evlat, bu han altı yüz yıllık, muhteşem bir Osmanlı eseri. Birileri bu yapıyı kafasında tasarladı, oturdu birileriyle konuştu yani havaya yazdı. Sonra kâğıda döktü, padişaha sundu, konuşuldu, bu kez hem kâğıda hem havaya yazıldı. Hepsi mutlak hafızaya yazıldı. Bina bitti, insanlar fayda gördü, hayvanlar fayda gördü. Ayrıntısını konuştu, yine hepsi mutlak hafızaya yazıldı. Dev gibi bir kütüphane düşün. Dünyadaki tüm bilgiler o kütüphanede ve sadece giriş izni olanlar o bilgilere ulaşabiliyor. Sadece giriş izni de yetmiyor, her bilgi için ayrı giriş izni, ayrı seviye gerekiyor. Eğer sen o seviyelere çıkabilirsen ki çıkmak zorundasın, mutlak hafızadan bu binanın tüm planlarını alabilirsin. Bir gün mecbur kalırsın kimsenin bilmediği bir gizli odaya sığınırsın. Sen şimdilik sadece müzik kaydedip onları tekrar alabiliyorsun. Lütfen bunu hiç bırakma. Mutlak hafızaya ulaşmaya çalış. Bunu geliştir, gördüğün yapıları incele, bunu rüyalarında da yap. Rüyalarında gördüğün Sencer'lerin hayatına şimdilik ufak da olsa müdahale edebilirsin. En basitinden bakışlarını yönlendirebilirsin. İhtiyacın olan bilgilere ulaşmalarını sağlayabilirsin. Gezip gördükleri yerleri de şarkı dinler gibi mutlak hafızaya kaydetmeye çalış.

Bunu mutlaka zorla. Anladıysan içeri geçelim, ben sana müzik dinleteyim."

"Anladım Sadrettin Amca. Bunları deneyip, zorladıktan sonra tekrar konuşalım lütfen."

Sadrettin Bey duvarı açtı, emanetlerin olduğu odaya geçtiler. Kenarda katlı duran koyun postunu yere serdi, genişçe bir saksının içinde duran boru gibi şeylerden birini aldı, postun üzerine oturdu ve Buğra'nın o güne kadar duymadığı bir müzik yapmaya başladı. Bütün duyuları açılmıştı Buğra'nın, duyduğu ses yüreğini kanatıyordu. Ağlamasına engel olamıyordu, Sadrettin Bey'in yaptığı müzik onu bu dünyadan kopartacak kadar duygu yüklüydü. Söz yoktu, sadece müzik.

Sadrettin Bey müziği bitirdi, başını önüne eğdi, duraksadı.

"Bu aletin adı ne Sadrettin Amca?"

"Oğlum, öncelikle müzik yapmaya yarayan alete çalgı denir. Bu çalgının adı da 'ney'. Tüm çalgıların atası, kadim bir Türk sazıdır. O kadar eskidir ki bugün tüm çalgılara Türkçede saz denir. Sen hiç saz yani kamış gördün mü?"

"Gördüm Sadrettin Amca, babamla göle balık tutmaya gittik, her yer sazlıktı. Hiç bu çalgıya benzemiyordu."

"Zaten konumuz bu evlat."

"Çaldığın şarkı nedir Sadrettin Amca?"

"Şarkı *Yemen Türküsü* oğlum ama çalmadım. Diğer sazlar çalınır ama ney üflenir. Arada öyle büyük bir fark var ki... Şimdi sabırla dinle. Ney seninle aynı yazgıyı paylaşır evlat. Nasıl ki sazlıkta kamış çoktur, yalan dünyada da insan o kadar çoktur. Nasıl ki her kamıştan ney olmazsa, her insan da arif olmaz. Arif yani insan-ı kâmil yani yüreğindeki doğrularla inancını birleştirmiş yüksek ahlaklı asla hiçbir menfaate eğilmeyip sadece doğruları uygulayan insan, yalan dünyayı görmüş, çözmüş, aşmış insan demektir. Ney insan ruhunu sese dönüştürür evlat. Aynı neyle aynı ezgiyi üç ayrı neyzen çalsın, çıkan ses aynı olmaz. Hatta aynı neyzen iki kez art arda çalsın, yine aynı olmaz. Çünkü aradan geçen

o kısa zamanda neyzenin duyguları değişir, ruhu bundan etkilenir. Kamış bir sazlıkta hayat bulur, özgürce büyümeye başlar, boy atar. Çok mutludur, diğer kamışlarla yarışır, rüzgârda eğilir bükülür tekrar doğrulur, esnektir. Tıpkı genç bir insan gibi! En mutlu anında bir ney ustası gelir, bu gencecik hayatının baharındaki kamışı kökünden keser, hayattan koparır. Kamışı hayata bağlayan sudur, suyu kökünden alır ama artık kökü yoktur. Hayata küser! Usta onu karanlık bir depoya kapatır, artık ışığı da yoktur. Günden güne kurur. Tam bittim dediği sırada usta onu depodan alır, gün ışığına çıkartır. Kamış boynu bükük beklerken usta onu alır bir daha keser, boyunu kısaltır, içini boşaltır. Üzerine delikler açar. Bu büyük eziyet karşısında kamış perişan ve bitmiştir. En bitik anında bir neyzen alır içine nefesini üfler. Kamış tekrar hayat bulur, neyzen üfledikçe nefesindeki nem kamışa tekrar su verir. Suya bunca hasret geçmiş günlerin üzerine gelen bu su, onun yüreğini dağlar, karartır. Kamış içi karardıkça ney olur, ney oldukça usta daha çok üfler. Bir gün gelir kamış suya doyar, neyzenin sesi olur. Neyzenin ruhunun sesi bu içi boş kamışta feryada dönüşür. İşte bu feryat, dünyadaki herkesin tıpkı sendeki gibi yüreğini kanatır evlat... Ney çalınmaz üflenir, tıpkı Allah'ın insanı yarattıktan sonra içine ruh üflemesi gibi. Kamışa üfleyip ruh veren ise neyzendir. Kendinle benzerlik bulabildin mi oğlum?"

"Çok fazla benzerlik buldum Sadrettin Amca."

"Peki, sence şu an hangi aşamadasın?"

"Ben hâlâ sazlıktayım, köklerimden besleniyorum Sadrettin Amca. Öğrenmem gereken çok şey var. Şu an beni bulurlarsa yok ederler ve benim buna karşı koymaya gücüm yetmez."

"Yetmez tabii, tehlike anındaki görüler altı saniye önce geliyor. Şu an elinde sadece bu var. Beş kişi beş ayrı yönden iki saniye arayla bıçakla saldırsaydı hangi birini görecektin? En başındayız, daha çok ama çok yolun var. Şu an bildiklerin 'kahraman Buğra' olmaya yetmez. Çok ötesine geçmen lazım. Bunlar sadece seni şu an hayatta tutar. Şimdi bizim iyice araştırıp kim neyi, ne kadar duydu

onu öğrenmemiz lazım. O kumarhaneci utancından pek kimseye bir şey anlatmamıştır."

* * *

Sahaf eşsiz ney dinletisinden sonraki ilk buluşmada "Tasavvufa girmemiz gerek evlat ama senin buna hazırlanman lazım. Kuran'ı okudun, biliyorsun diğer İbrani dinleri de bir an önce öğrenmelisin. Sümer tabletlerini incelemeliyiz. Ardından derinlemesine kadim Gök Tanrı inancı, Hinduizm, Budizm, Okültizm, Ezoterizm ve Kabala inancını incelememiz gerekiyor. Bunların oluşturduğu birçok alt kol var. Onları çözmeden tasavvufu anlayamazsın. Fransa'daki Sencer'den dolayı felsefeye uzak değilsin. Artık derinlere girmemiz şart!" dedi.

-20-

Tam da sahafın tahmin ettiği gibi Buğra'nın hayatı arkadaşsız geçiyordu. Tek arkadaşı mahalledeki Muttalip'ti. Muttalip ondan birkaç yaş büyüktü. Dili peltekti. Çocuklar onunla dalga geçtiği için uzak duruyordu. Okulu bırakmıştı, çalışıyordu. Tek arkadaşı, akşam işten geldikten sonra biraz sohbet edebildiği Buğra'ydı. Buğra onu anlıyordu, o da onun gibi yalnızdı.

Fransa'daki Sencer seçkin bir okula başlamıştı. Dersleri gayet iyiydi, aikido ile başladığı felsefe yolculuğundan vazgeçmemiş, tüm hızıyla derinlere dalmıştı. Aikido'yu bırakmamış çok ilerlemişti. Üzerine kendo'ya da başlamıştı. Çok saygı görüyordu.

Almanya'daki Sencer'in ise hayatı dövüşerek geçiyordu, çok başarılıydı. Okul bir şekilde devam ediyordu, O Killa Sentşa'ydı. Bisikleti bırakmış, motosiklete merak salmıştı. Her anlamda çok hırçındı.

Türkiye'deki Sencer'in dünya umurunda değildi. Dersleri gayet iyiydi, İngilizcesi süper seviyedeydi. Şimdiden çapkınlık peşinde koşuyordu. Çoktan ilk birlikteliğini yaşamıştı. Tabii Buğra da...

Okul çıkışlarında mutlaka bir yerlerde kavga oluyordu. Buğra hepsinden uzak duruyordu. Genelde kız meselesi yüzündendi. Bu son zamanlarda iyice artmıştı. Okulun sevilen birkaç öğretmeni bile okul çıkışında hastanelik olmuştu. Buğra hiçbirine karışmıyordu.

Derslerde çok iyiydi, bu konuda da dikkat çekmemek için ayrı özen gösteriyordu. Bildiği halde yapmadığı çok fazla sınav oluyordu, en fazla teşekkür belgesi alıyor, vasatı aşmıyordu.

Ortaokul bu şekilde bitti. Derslerde zorlanmıyordu. Neticede dersleri hem kendi hem Türkiye'deki Sencer görüyordu. Sencer'lerin bakışlarını az da olsa yönlendirmeyi başarıyordu.

Hepsinin ilgi alanı bambaşkaydı. Killa'nın hedefi belliydi. Buna odaklanmış var gücüyle çalışıyordu. Filozofun kafası karışıktı. Felsefeye çok fazla girmiş ve sıkılmıştı. Felsefe ve fiziğin kesiştiği noktada fizik daha cazip gelmeye başlamıştı. Fizik somuttu ama bir noktada çıkmazı vardı. Dünyanın oluşumu dinlerde "Allah yarattı", felsefede "Biz sonrasına bakalım", fizikte "büyük patlama" diye açıklanıyordu. Büyük bir sorun vardı. Ya öncesi? Somut bilime yönelip bunun ayrıntısını öğrenmeliydi. Artık hayatı fizik ve fizik ötesiydi.

Türkiye'deki Sencer'in geleceği zaten çoktan belliydi. Özel okuldan devam. Killa'nın ise çok fazla seçeneği yoktu, bildiği yoldan "aynen devam" dedi.

Buğra lise konusunu babasıyla konuştu. Hiç arkadaşı yoktu. Okulunu değiştirmek istiyordu. Haklıydı. Babası kabul etti ve oğlunu başka bir liseye kaydettirdi. Evlerine daha uzaktı, Buğra okula otobüsle gidip gelecekti.

Rüyaları hiç değişmemişti. Hâlâ hafta sonları kendini evinde görüyor odasında uçuyordu. Korkunç ses inatla "Korkma, yüksel, ben seni korurum" diyordu ama orada ayının olduğunu biliyor, asla odasından çıkmaya cesaret edemiyordu. Uçmak olağan olmuştu ama ayı korkusundan mevzuu bir adım öteye götüremiyordu. Üstelik ayı daha da irileşmiş devasa boyuta ulaşmıştı. İki ayağının üzerine kalkıyor, vahşice hareketler yapıyordu. Pençeleri devasaydı, resmen Buğra'nın hayattaki tek korkusu olmuştu. Artık yatağını ıslatmıyordu ama kahraman Buğra kimselere ayıdan söz edemiyordu.

Buğra'nın liseye yazılacağı yaz, Sadrettin Bey sahaflıktan emekli oldu. Dükkânı tamamen Zahit ve Jülide'ye bıraktı. Son gününde Buğra da yanındaydı, yine sahaf kostümünü giymişti. Kalabalık bir grup kol kola girip ilahi eşliğinde zikir çekti. Müthiş bir kalabalık vardı. İlahiler ve zikirler eşliğinde arabasına kadar yolcu edip uğurladılar. Tüm bu olanlar Buğra'ya çok anlamsız geliyordu. Baş başa oturup saatlerce Budizm'i, kabalayı, ezoterizmi, Gök

Tanrı inancını, süfliliği tartıştığı bu bilge insan için bu tek yönlü uğurlama basit kalıyordu. "Zahit Ağabey'den nedenini öğrenirim" diye düşündü. Arabasına binmeden önce bir fırsat bulup gitti elini öptü. Doyasıya sarıldı.

"Ömrünü verdin, hakkını helal et ustam! Bundan sonra bana düşen sana layık bir evlat olmak..."

"Hakkım geçtiyse helal olsun oğlum, ben görevimi yaptım. Zahit ve Jülide burada, gözüm arkada değil. Artık benden bu kadar. Gidip kendi huzurumu bulmama izin ver. Sana faydam olduysa ne mutlu bana. Sen de hakkını helal et."

"Benim sana ne hakkım geçmiş olabilir Sadrettin Amca, geçtiyse helal olsun. Üzerimde emeğin çok, sana söz veriyorum, bu emeği boşa çıkartmayacağım..."

Sadrettin Bey iki hafta sonra yalan dünyadaki bedenini toprağa teslim edip sonsuzluğa vardı, üç gün sonra da pek sevgili hanımı hacı anne sonsuzluğa uğurlandı. Kendi huzurunu bulması çok uzun sürmemişti Sadrettin Bey'in. Demek ki kendini bilip emin olanlar son günlerini de biliyordu, aslında bunun etrafta çok fazla örneği vardı. Öleceği günü bilenler, sanki bilirmiş gibi son hazırlığını yapanlar, bilmeden o son tarihi söyleyenler... Görmesini bilene yalan dünyada çok fazla şey vardı ama herkes baktığını göremiyordu... Zaten yalan dünyanın da görevi bu değil mi? Kimine göre sınav, kimine göre hapishane, kimine göre kapı, kimine göre yalan dünya!

Buğra bulduğu ilk fırsatta Zahit Ağabey'le baş başa ilk görüşmesine gitti. Çok garip geldi, saydığı, sevdiği, kimi zaman çekindiği hatta korktuğu Sadrettin Amca yoktu ama koyduğu kurallar, çizdiği sınırlar hâlâ oradaydı. Zahit Ağabey çok daha yakındı ama sanki Sadrettin Bey seyrediyor gibi bir tedirginlik hâkimdi.

"Nasılsın Zahit Ağabey?"

"Gayet iyiyim kardeşim, sen nasılsın?"

"İyi demek âdet olmuş ağabey ama aslında değilim. Son olanlara anlam veremiyorum. Sanırım Sadrettin Amca'mın sahaftan ve

yalan dünyadan ani göçü bende yara açtı. Şu an burada seninle konuşmak anlamsız mesela. Sen benim Zahit Ağabey'imsin. O benim kalbimde Sadrettin dedemdi. Ben seninle Sadrettin dedemle konuşamadığım şeyleri konuşurum, ona anlatırım ama seninle dertleşirim. Sana onu şikâyet ederim, sen bana hak verirsin; bazen kızarsın. Sen benim Zahit Ağabey'imsin, dert ortağımsın. Ben seni Sadrettin dedemin yerine koyamam ki!"

"Koyma zaten kardeşim, bu bir devir teslim. Ben babamı, hemen ardından da annemi toprağa verdim. Görev açısından şöyle bakmalıyız; demek ki zamanı gelmiş. Bundan ders çıkartıp yolumuza devam etmek zorundayız. Senin de benim de görevlerimiz var. Daha yolu yarılamadık bile. Aslında babam çok şanslı, sana yetişemeyeceğini düşünüyordu ama eğitiminin en önemli kısımlarında görev aldı. Bundan sonra yola birlikte devam edeceğiz. Ben, dedemi ve babaannemi tanıdım. Babamdan, atamdan töreye göre eğitim aldım. Endişen olmasın, her soruna cevap verebilirim. Demek ki şimdi olması gerekiyordu. Babam da annem de Tanrı'dan kut almış, çok şanslı insanlar ve uçmağa vardıklarına eminim. Rahat ol lütfen."

"Zaten en çok bu aklımı kurcalıyor Zahit Ağabey, ben burada oturup Sadrettin dedemle süfliliği, Hinduizm'i, Kant'ı, Dekart'ı, Platon'u, konuştum. Ne sorduysam mutlaka cevap verdi ama cenazesinde bile zikir çekildi! Neden?"

"İnan bana ilk sorunun bu olmasına çok sevindim. Yalan dünya çok güzel; gerçekten yalan olduğunu ve bizlerin buna uymak zorunda olduğumuzu unutma! Hepimizin onlarca maskesi vardır Buğra! Evden çıkarken hangisi lazımsa onu takarız. Bunu herkes bilir ama kimse kabul etmez. Etrafında kime sorsan, güya hayatı sana gösterdiği, anlattığı gibidir. Gerçek bu değildir oysa. Ne diyor Mevlana. 'Ya olduğun gibi görün ya da göründüğün gibi ol!' Bunu yapabilen insan o kadar az ki! Mevlana'nın her söylediği doğru mu? Bunu babamla işlediniz. Bize düşen doğruları almak. İnsanlar hem bunu yapamaz hem de sanki yapıyormuş gibi diğer insanları eleştirir. Peki, bize düşen nedir?"

"İyice kafam karıştı Zahit Ağabey. Sadrettin dedem neden zikirle gömüldü? Siz bir tarikata mı üyesiniz?"

"Öyle görünmek zorundayız, bu bizim ailece takınmak zorunda olduğumuz bir maske. Devir değişti ama adamlar planlarından asla vazgeçmedi Buğra. Yüzyıllardır yaşadıkları mağlubiyetlerde bizi daha iyi tanıdılar ve artık ona göre hareket ediyorlar. Sana şunu sorayım, o kadar sohbet ettin, iyi tanıyorsun. Sence babam hangi dine mensuptu?"

"Anlamaya çalışıyorum Zahit Ağabey, az konuştun ama çok fazla şey söyledin. Sadrettin dedem bu bilgelikle olsa olsa Gök Tanrı inancına mensup olabilirdi, çünkü..."

"Çünküsünü söyleme, o senin yüreğinde kalsın. Babam koyu bir Müslüman ve sıkı bir tarikat üyesiydi, kendisine yakışır şekilde uğurlandı! Bunu böyle bil ve unutma."

"Anlıyorum Zahit Ağabey, sanırım sen, eşin, Jülide ve ben de sıkı birer tarikat üyesiyiz. Zaten kıyafetim ona göre."

"Senden şu anda beklentim tam olarak bu. Aynen bu yolda devam edeceğiz. Bu adamlar Kurtuluş Savaşı'ndan sonra kartları tekrar dağıttı, oyun yeniden başladı. Hesap etmedikleri çok fazla şey olduğunu gördüler. Artık hesaplarını ona göre yapıyorlar. Şu anda bizler bu tarikat trenini kaçırırsak bir daha binemeyiz. En başından içlerinde olmak zorundayız. Tekke kanunen yasak ama bu handa bir tekke var ve üstelik küçük çocukları yatılı alıyor! Kanunen tüm çocuklar okula gitmek zorunda ama ne hikmetse buraya gelen çocukların ardı aranmıyor! Kurban Bayramı'nda derileri haricen toplamak kanunen yasak ama bu tekkeye kamyonlarla deri geliyor. Bunları göz ardı edemeyiz Buğra, bizim de görevimiz var, unutma."

"Çok haklısın Zahit Ağabey. Sanırım ben kendimi okuduklarıma ve yaşadıklarıma kaptırıp sorgulamayı unutmuşum. Mesela en başta Sadrettin dedeme neden bu kıyafetleri giymek zorunda olduğumu sormadım, öyle kabul ettim. Oysa o sorgulamamı isterdi."

"Bravo kardeşim. Aklına takılan, sorgulaman gereken başka şeyler varsa onları da konuşalım."

"Var aslında. Sadrettin dedemle güncel konulara girmedik, şimdi sen kızar mısın bilmiyorum ama aklıma takılan bir konu var... Geçtiğimiz yıllarda ülkemize kitlesel bir göç olmuş. Irakta kimyasal silah kullanılmış ve masum insanlar katledilmiş. Biz sınırlarımızı açıp bu insanları kabul etmişiz. Buraya kadar sorun yok, töreye göre böyle davranmak zorundayız ama gelen insanları kamyon kasalarında büyükşehirlere taşımışlar! Bir mülteci kampı oluşturulmamış! Bu insanlar sekizer onar çocuk sahibi olmuş, hepsine TC kimliği verilmiş. Aynı dönemde ülke insanı için tek çocuk politikası geliştirilmiş. Programlar hazırlanmış, hatta köylere gidip kapı kapı dolaşmışlar. Sanki birileri kendi milletine üreme derken gelenlere mümkün olduğu kadar üreyin demiş!"

"Çok güzel çözümlemişsin. Sence bunda amaç nedir?"

"İlk yirmi yılda ülkenin demografik yapısı değişir ağabey. Yirmi yıl sonra nüfus yaklaşık altmış milyon olur ama en az on milyonu onlardan olur ve yönetimde söz sahibi olurlar! Amaç bu mu yani?"

"Aynen bu kardeşim. Amaç Türksüzleşmiş bir Anadolu. Biz kaç yıl önce Anadolu'ya geldik?"

"En eski buluntu on üç bin yaşında ağabey, mağarada duvara kazınmış bir Türk damgası. Anadolu'nun her köşesi kadim Türk izleriyle dolu. Yani biz hep buradaymışız."

"İşte, onların istediği bu gerçeklerin unutulup hepimizin 1071'de geldiğimize inanması."

"Bunu neden istesinler Zahit Ağabey? Biz hep olduğumuz yere adalet götürmüşüz, soykırım yapsak dünyada bu söylediğini savunacak insan olmazdı! Anadolu eşsiz bir kültür, biz hiçbir halka dokunmamışız, kültürlerini devam ettirmelerine izin vermişiz. Bugün Sovyet Rusya'daki Türkler Rusça konuşuyor, birçoğu Katolik! Biz hâkim olduğumuz topraklarda bunu yapmamışız, hep hoşgörü hâkim olmuş, ne dillerine ne dinlerine karışılmamış! Neden bunu yapsınlar ki?"

"Belki de tarihteki en büyük hatamız budur. İşte konumuz artık bu. Bu bilinç seviyesinde olmana öyle sevindim ki. Artık hem

bir taraftan eğitimine devam edeceğiz, hem de bu büyük sorunun üzerinde duracağız. Çember daralıyor Buğra, bunu görebiliyorum. Atatürk Cumhuriyet'i kurduktan sonra mason localarını kapatmış. Peki, sonra kim açmış?"

"Hemen ardından İsmet İnönü açmış ağabey. Atatürk normal kapatmamış, kapatıldığını mason üstadı olduğunu bildiği adama tebliğ ettirmiş. Bu büyük bir meydan okuma!"

"İşte, o ne kadar büyük meydan okumaysa ülkenin ilk başbakanının tekrar açması da o kadar büyük bir meydan okuma!"

"Hiç böyle düşünmemiştim Zahit Ağabey. Aslında 43 yılında, İnönü'nün Churchill ile yaptığı gizli görüşme beni hep huylandırmıştır. Birleşik Krallık başbakanı özel uçağıyla Adana'ya geliyor, birlikte trene binip Tarsus'a kadar gidip yarım saat trende kalıp geri dönüyorlar. Baş başa yaklaşık bir buçuk saatlik bir görüşme ve tamamen gizli! Bizde haber bile olmuyor. Tamam, İkinci Dünya Savaşı'na girmemişiz, bu çok önemli ama o görüşmede ne taviz verildi, bilen yok! Sonrasında Amerikan yardımları için imzalar atılmış, bir tek onu biliyoruz."

"Geçen zaman içinde yaşayarak hepsini öğrendik. Eğitim sisteminin yavaş yavaş nasıl çöktüğünün canlı şahidisin. İsmet İnönü, Atatürk'ün emirlerini titizlikle yerine getiren oldukça başarılı bir kurmay subaydır. Atatürk sonrası dönemde yaptığı büyük hatalardan biri de Köy Enstitüleri'ni kapatmaktır. Şimdi konumuz bu değil. Konumuz masonluk."

"Masonlukta ne var Zahit Ağabey, dini yayma adına tapınaklar yapmak için Hıristiyan olmayan ülkelere gönderilen katedral ustalarının birbirini tanımak için kurduğu bir teşkilat. Özel amblemler geliştirip bunları üzerlerinde taşımışlar ve bu sayede birbirlerini tanımışlar. Son derece de mantıklı. Adamlar duvar ustası, bildiğimiz duvarcı, sıvacı tipler. Ne var bunda?"

"Demek babamla oraya kadar gelmişsiniz. Devamını birlikte çözelim. Neyse, bunları konuşmak için çalışmamız lazım... Meftun'u gördün ama sormadın, neden?"

"Haklısın Zahit Ağabey, kim o çocuk? Mutlaka sorardım ama aklımda Sadrettin dedem vardı. Önceliğim ondaydı. Oğlun olduğunu bilmiyordum."

"Oğlum değil zaten. Meftun bizimle çalışmaya yeni başladı. Jülide üniversiteye başlayacak. Dükkânda tek başıma kalamazdım."

"Selam verdim sadece başını salladı, çok kibirli diye düşündüm. Sahafta görev alması için aileden olması gerekmez mi ağabey?"

"Öyle bir kural yok. Güvenimizi kazanması yeterli ama inan bunu başarmak neredeyse imkânsız. Meftun dilsizdir. Rabbim onu öyle yaratmış ama duyar. Bizlerin aldığı eğitimi alıyor. Meftun'a güvenebilirsin."

-21-

Buğra yaz sonuna doğru önce İlkay Öğretmen'inin vefat haberini aldı. Bu onu çok sarstı. İlkay Öğretmen'i istemeden Aydilge annesinin yerine koymuştu. Her fırsatta ona sarılıyor, öpüp kokluyordu. Annesini bir kez daha kaybetmiş gibi hissetti. Ardından Fedai Ağabey'in vefat haberi geldi. Birileri Fedai Ağabey'e arkasından bir şarjör mermi boşaltmış, sonra da üşenmeyip cenazesini çöp kutusuna koymuştu. Babası yıkılmıştı. Bu bir devrin son bulduğunu gösteriyordu. Olaylar çok hızlı gelişmeye, dünya son sürat değişmeye başlamıştı. Babası artık eve çok daha düşünceli geliyordu. Bir gece yatmış gibi yapıp babasıyla Pakize Anne'sinin konuşmalarını dinledi. Babası dert yanıyordu, işler çok düşmüştü. Çağa ayak uyduramadım diyordu. Pakize Anne her zamanki gibi "Sabır oğlum" diyordu. "Bunlar yalan dünya işleri." Babası yalan dünyayı aşamıyordu.

Buğra o yaz epey serpilmişti. Yazdan yaza da olsa yıllardır vücut geliştirme çalışıyordu, üzerine bir de avluda aksatmadan yaptığı antrenmanlar vardı. Okul için takım elbise almak üzere babasıyla çarşıya çıktılar. Tüm esnaf tanıdıktı. Okul renklerinde takım satan bir dükkâna girdiler, satıcı Buğra'ya baktı, metre getirip boynu ölçtü, 1,77 cm. Sonra omuz ölçüsünü aldı. Hay maşallah dedi, gitti elinde bir takımla geldi. Ceketi Buğra'ya giydirdi. Üzerine tam oldu. Babası "Biraz bolunu ver, iki sene giysin" dedi. Satıcı başka takım getirdi. Buğra takımı giydi. Soyunma kabininden sünnet çocuğu gibi çıktı. Pantolonu eliyle tutuyordu. Babası kızdı, satıcıya seslendi.

"Kardeşim bu ne böyle, doğru takım versene!"

"Doğru takım verdim ağabey. Beğenmiyorsan git, başka dükkândan al!"

Yalnızken bile kimse bu tonda konuşmuyordu. Normalde babası böyle bir cümle kurduğunda dükkânda koşuşturma başlar, herkes etraflarında pervane olurdu. Fedai Ağabey ölmüştü, babası yaşlanıyordu, ülkeye olan mülteci akınıyla her yer mafyacık dolmuştu, paranın itibar demek olduğunu da biliyordu, artık gerçekten bir devir kapanmıştı. Babası bozuntuya vermedi ama sinirden kıpkırmızı oldu.

"Yahu kardeşim, şu hale bak!"

"Muzaffer Ağabey, senin oğlanın üstü 44 beden, altı 40! İstersen 40 beden takım vereyim ama ceketi üstüne olmaz!"

"Bedenine göre ver o zaman!"

"Takımlar böyle ağabey, altı başka üstü başka veremem takımı bozamam."

Çaresiz takımı aldılar. Terzi üzerine göre yaptı ama iki kenardan öyle bir daralttı ki ön cebin dibinden arka cep başlıyordu.

Buğra ne kadar heybetli, ne kadar yakışıklı olduğunun farkında değildi.

* * *

Türkiye'deki Sencer'in çevresi kendisi gibi zengin çocuklarıyla doluydu. Babası Amerikan arabası meraklısıydı. Sencer'e de bir 69 model Mustang almıştı. Garajda duruyordu, caddeye çıkması yasaktı. Babası on sekiz olana kadar ona iyi bak, arada çalıştır, temiz tut, kıymetini bildiğini göreyim demişti.

Killa zorla da olsa liseye kaydoldu, marangozluk eğitimine devam edecekti. Bu mecburdu, kaçarı yoktu. Ünü giderek yayılıyordu. Çok yakışıklı ve muhteşem fizikli bir sporcuydu. Resmi yenilgisi yoktu. Sonrasında kimseyi öldürmemişti ama kötü hırpaladığı rakipleri aylarca ringden uzak kalıyordu. Alman hükümetinin vatandaşlık teklifini kabul etti. Ağabeyleri "Bu yolda devam" diyordu. "Dünya çapında olacaksın, çok para kazanacaksın. Özel liglerde de ay yıldız için dövüşeceksin. Günü geldiğinde seni bıçaklayanı önüne getireceğiz, merak etme!"

Tüm kurallara uyuyordu, ağabeylerinin organize ettiği maçlardan şimdiden iyi kazanmaya başlamıştı. Kazandığı parayla kendine güçlü bir motosiklet aldı, kimseden korkusu yoktu, tersine herkes ondan çekiniyordu. Yaşıtlarından iri olduğu için motorcu kıyafeti giyip kask taktığında sorun olmuyordu, kıyafetlerin içinde yetişkin gibi göründüğünden polis onu durdurmuyordu.

Filozofun aklı ise fizikteydi, Cezayirli bir kız arkadaşı vardı. İkisi de kendilerini tam bir Fransız olarak görüyordu. Tekliflerin arasından kaydolmayı kabul ettiği okul, fazladan fizik dersleri almasını sağlayacak ve kütüphanedeki kitaplara ulaşmasına izin verecekti. Üzerine ailesinin hiçbir masraf yapmamasına olanak sağlayacak bir burs vereceklerdi.

Sencer'ler için her şey yolunda gibiydi ama... Ayı devasa bir boyuta ulaşmıştı. Mektuplara rüyasında uçtuğunu yazıyordu, Sadrettin dedesi bunu normal karşılıyordu ama ayıyı bilmiyordu. Şimdi Zahit Ağabey'e söylemek hepten ayıp geliyordu. Ayıdan hiç söz etmeme kararı almıştı ama hafta sonu rüyalarında odasında sıkışıp kalıyordu. Tek gelişmeyen buydu. Başlarda duyduğu "Korkma yüksel, ben seni korurum" cümlesi son dönemde homurtuya dönüşmüştü.

Rüyalarında Aydilge annesini çok az görebiliyordu. Bu önüne geçemediği büyük bir hasretti. Rüyalarında çok fazla şey yaşıyor ama orada olduğunu bilmesine rağmen Aydilge annesiyle vakit geçiremiyordu. Bu büyük bir ceza gibiydi.

Tüm bu duygu karmaşası içinde Buğra liseye başladı. Sınıfla ve derslerle bir sorunu yoktu, sorun kızlardaydı. Ona aşırı ilgi gösteriyorlardı. Bu dışarıdan bakıldığında çok dikkat çekiciydi. İlk sıkıntı din öğretmeninden çıktı.

Derslerine giren din öğretmeni bahçede nöbetçi olduğu gün ders zili çaldığı anda Buğra'yı yanına çağırdı.

"Bir süredir seni gözlüyorum, çok yakışıklısın, bahçede sürekli kızlar etrafında, bu haliyle günaha giriyorsun."

"Ne günahı hocam, ben günah olacak ne yaptım ki?"

"Yapmadıysan da bu gidişle yakında yaparsın, çok efendi çocuksun, senin gibi bir çocuk günaha girsin istemem. Bir halt edeceğin zaman gel beni bul, hallederim. Rahat ol."

"Ne diyorsunuz siz hocam, tek kelimesini anlamadım. Ben neden durduk yerde günah işleyeyim, siz neyi halledeceksiniz? Dünyada günahın, sevabın ne olduğuna siz mi karar veriyorsunuz? Bu yetkiyi size kim verdi?"

"Benim saf oğlum, görmüyor musun, etrafın or... dolu. Tiplere baksana, etekler kısa, yakalar açık! Sen bir şey yapacağın zaman bana gel; ben iki dakika size imam nikâhı kıyayım, günaha girmemiş olursun. İşin bitince de üç kere boş ol de tamam!"

Buğra duraksadı, söylemek istedi ama yapmadı, yüzüne bakarak sadece aklından geçirdi.

"Ne diyorsun sen hoca! Koskoca İslam kültürünü ne ara bu seviyeye indirdiniz? Eteği kısa, yakası açık olan herkes or... mu yani? Siz bu kafayla giderseniz önce or..pular örtünür! Onlar benim arkadaşım olamaz mı? İlle aramızda seks mi olacak? Diyelim ki oldu, buna sen şahitlik edince ben günah işlememiş mi olacağım yani? Ya o kız ne olacak? Ona yardım etmeyecek misin yani? Kızım yanlış yoldasın demeyecek misin? Sen kimsin, sen dini nereden öğrendin hoca? İslam hoşgörü dinidir! Kırk yıllık or..pu cennete gider, kafasını kırk yıl secdeden kaldırmayan adam cehenneme! Buna kul karışamaz! Bu Allah'la kul arasındadır, buna sadece Allah karar verebilir! Bu İslam'daki en hassas terazidir hoca!..."

Yutkundu Buğra! *"Bunları söylememeliyim!"*

"Ne oldu Buğra, yüzüme neden o kadar garip bakıyorsun?"

"Yok, bir şey hocam, bir an söylediklerinizi düşündüm. Haklısınız, siz olmasanız belki de günaha girecektim. İzninizle elinizi öpmek istiyorum."

Hoca büyük bir gururla Buğra'ya bakarak elini uzattı. Buğra hocanın elini öptü sonra hocaya sarıldı. Sağ elini boynuna doladı, tüm boynunu avuçladı. Görüler vardı ama bu kez sadece Buğra için değildi!

"Hocam! Bir gün düşmüş, çaresiz bir kız görürsem ben onu yatağa çekmeye çalışmam, düştüğü yerden kalkması için yardım ederim! Türk töresi bunu emreder! Yüzlerce yıl tüm âleme ışık tutup yol göstermiş İslam bunu emrediyor olamaz. Bir daha düşün hocam ve yüreğindeki teraziye bunları koy. İnandığın Allah'la yüzleşmek zorundasın, hükmü ben veremem, buna yalnız O karar verebilir..."

Hocayı bıraktı, ellerini arkasında bağladı başını eğdi. Hoca anlamsızca etrafı süzdü, şaşkın bir ifadeyle Buğra'ya baktı, sonra arkasını dönüp gitti. Hocadan bir daha haber alınamadı. Akşam Zahit Ağabey'e telefon etti. O yıl öğlenci olduğu için sabahları boştu. Erkenden yanına gitti.

"Günaydın Meftun, günaydın Zahit Ağabey."

"Günaydın kardeşim, gel hemen arkaya geçelim. Meftun! Kontrol sende, sakın hata yapma!"

"Evet, kardeşim, nedir aklını kurcalayan?"

"Zahit Ağabey, sen çok hızlısın, Sadrettin dedem böyle değildi."

"Devir çok hızlı değişiyor, o hıza ayak uydurmak zorundayız. Posta yoluyla mektupları kaldırmayı düşünüyorum, riskli olmaya başladı. Şüphelendiğim birkaç şey var, riske giremeyiz. Artık kaybedecek çok zamanımız olmadığını düşünüyorum. Önce sen anlat, sonra bir ara ben yazdıklarını zaten arşive geçerim. Söyle bakalım, nedir aklını kurcalayan?"

"Zahit Ağabey okul bahçesine teneffüse çıktığımda..." diye başladı din öğretmeniyle olanları anlatmaya. "Yani ben bir hüküm vermedim ağabey, bunun beni aştığını düşündüm çünkü bu hakanın tek başına verebileceği bir karar değildir. Böyle bir durumda hakan hüküm vermek için hanımının ve meclisteki diğer beylerin fikrini almak zorundadır, tek başına karar veremez. Töreyi aşmak istemedim, ona inandığın Allah'ınla yüzleşmelisin dedim. İşin kötüsü yüzüne söylemedim, sadece aklımdan geçirdim. Adam gitti, akıbetini bilen yok. Bunda benim etkim var mı ağabey?"

"Var kardeşim, sen hocaya doğruyu anlatmışsın. Yüksek sesle ya da kısık sesle söylemen ya da aklından geçiriyor olman fark

etmez. Hatasını söylemişsin, sonra da git yüzleş demişsin. Lütfen adaleti yüreğinde taşıyan bir Türk hakanı olduğunu unutma ve ağzından çıkanlara, aklından geçenlere dikkat et. Boğaz dokuz düğümdür Buğra! Laflarının sekizini yut, birini söyle. Ne senin, ne karşındakinin canı durduk yerde yanmasın. Bu olayda haklısın, söyledikleri İslam dinini küçük düşürüp karalamaktan başka bir şey değil. Artık devir çok değişti, her şeyde yaptıkları gibi dini de sulandırıp kendi istedikleri gibi yorumluyorlar. Şimdi sokağa çıkıp on kişinin yüreğine baksan, beş tanesinin infazını verirsin. Bununla uğraşamayız Buğra, senin hedefin buna sebep olanlar olmalı. Evet haklısın. Düşün, İslam dini öyle bilimadamları yetiştirmiş ki, mikroskop icat olmadan hücreyi, teleskop icat olmadan gezegenleri anlatmışlar. Ya sonra ne olmuş? Vardığımız noktaya bakar mısın? Hücrenin tarifinden yüzlerce yıl sonra şeyh dedikleri adama 'Radyo nasıl çalışıyor?' diye soruyorlar, adam da 'İçinde cinler var' diyor. İşte, Atatürk bunlarla mücadele etmiş, bunları asmış! Şimdi mücadelemiz çok daha büyük. İnan o gariban hoca bunların yanında masum kalır. Dilerim hesap günü sevapları günahlarından ağır basar... Bu kez kısa cümlelerle anlatmadım, babam gibi konuştum. Aklına takılan bir şey var mı kardeşim?"

"Vallahi Zahit Ağabey bu kez gerçekten dedem gibi anlattın. Hepsini anladım. Zaten dedemle Emevileri konuşmuştuk, neleri çarpıttıklarını biliyorum. Ama bu adamlar nereden çıktı, dini bu kadar sulandıran bu adamlar kim? Nedir bu tarikat merakı?"

"Biz de şu an bunun üzerinde çalışıyoruz. İnan, bizim için de yeni. Mensubu olduğumuz tarikata bol miktarda para geliyor! Çok tedirgin olduğum başka birkaç şey oldu. Zaten bunları konuşmak istiyordum. Bence artık biraz değişiklik yapmamız gerekiyor. Sen şimdilik mektupları yaz ama postaya verme. Arada sırada yaptığımız bu görüşmeleri de artık burada yapmayalım. Sahafa artık sadece arada bir emanetleri ziyaret için gel. Sahaf kostümünü de bir daha giyme. Hepsini evdeki sobada yak. Ben şimdi sana başka bir adres vereceğim. Ben akşamları ek iş yapıyorum. Haftaya bugün

akşam sekiz gibi o adrese gel. Günlük kıyafetlerinle gelebilirsin. Ben babanla konuşurum. Şimdilik böyle görüşelim, sonrasına karar veririz."

Küçük bir not kâğıdına adresi yazıp Buğra'ya verdi.

"Tamam" dedi Buğra, sahafta duyacağı şeylere şaşırmaması gerektiğini çoktan öğrenmişti.

-22-

Bir hafta sonra tam olması gereken saatte Zahit Ağabey'inin verdiği adrese gitti. Adresi bir daha kontrol etti, adres doğruydu. Çemberli Sokak numara dokuz. "Evet, numara dokuz burası, Allah Allah. Dur bakalım."

Kâğıtta adresin altında "Kapıdan girince kâğıdı Bülent'e ver" yazıyordu!

Önünde simsiyah boyanmış bir duvar ve duvarda camsız simsiyah bir kapı vardı. Üstteki tabelada "ROCK BAR" yazıyordu.

İçeri girdi, gümbür gümbür müzik sesi geliyordu. Dar koridorda biraz ilerledi, iriyarı takım elbiseli biri önünü kesti. "Ne vardı canım?"

"Bülent Bey?" Elindeki kâğıdı uzattı.

"Zi senin geleceğini söylemişti. Tam da söylediği gibi gerçekten de tam zamanında geldin, senin için çok dakiktir demişti. Hoş geldin. Beni takip et."

Ses çıkartmadı, adamı takip etti. Geniş bir salona girdiler, karşı duvarın dibindeki sahnenin yanındaki koridordan geçip arkadaki boşluktaki kapılardan birinin önünde durdular. Adam kapıyı çalıp seslendi.

"Zi, beklediğin misafir geldi."

Kapı açıldı. "Teşekkürler Bülent, bu delikanlı öğrencim. Artık arada sırada uğrayacak. Bundan sonra geldiğinde doğrudan içeri alırsın."

Kapıyı açan simsiyah bir güneş gözlüğü takan, parmakları gümüş yüzüklerle dolu, deri kıyafetli, kafasında bandana olan uzun sakallı bir adamdı. Sakalı, ortasından gümüş bir halkayla boğulmuştu.

"Gel kardeşim, hoş geldin, nasılsın?"

Buğra içeri girdi, küçük bir odaydı. Kenardaki koltuğa oturdu. Bir süre şaşkınlık içinde adamın yüzüne baktı.

"Zahit Ağabey?"

Adam güneş gözlüğünü çıkarttı, gülümsedi. "Buradayken Zi dersen sevinirim."

"Ağabey nasıl yani ya? Sen, sahaf, şalvar, tarikat, deri kıyafetler, rock bar! Ben ek iş yapıyorum dediğinde böyle bir şey hayal etmemiştim!"

"Nasıl bir şey hayal etmiştin kardeşim?"

"Ağabey gece ne iş yapılır? Herhalde maddi sıkıntısı var, ekmek fırınında falan çalışıyor ya da bir takside dolmuşta falan diye düşünmüştüm, kusura bakma hâlâ şoktayım. Zi demek!"

"Evet, bir de Ti var, Teoman. Bu saatte patron yok, ben erken gelip çalışmayı tercih ediyorum. Sahaftan sonra anca adapte oluyorum. Bu saatlerde müşteri de olmaz, kimseler yok, rahat rahat konuşuruz. Teoman'la birlikte bir grubumuz var, haftada iki gece burada sahne alıyoruz. Muhteşem değiliz ama gelecek vaat eden bir grubuz. Sana daha önce gitar çaldığımı söylemiştim. Bas ve elektrogitar çalıyorum ama basgitarı daha çok seviyorum, o bambaşka bir dünya benim için."

"Ağabey az izin ver, gerçekten hâlâ şoktayım. Yemin olsun aklıma gelecek en son şey bu olurdu."

"Sen yalan dünyayı hâlâ anlamamışsın, o yalansa biz yalancıyız. Şekil şemail hepsi yalan dünya, asıl olan özdür. Gitar da benim yalan dünya avuntum. Alışırsın merak etme."

"Ağabey şu iki satır cümlede bile yüzlerce yıllık öğretileri özetliyorsun. Sadrettin dedemin klasik bir bilgeliği vardı o bile bana ağır geliyordu, ben seni nasıl anlayacağım?"

"Anlarsın merak etme. Ben babam gibi değilim, hazır olmadığın hiçbir bilgiyi önceden vermem! Geçen bir haftada bir sıkıntı yaşandı mı? Soracağın bir şey var mı?"

"Açıkçası soracak kadar önemli bir şey yok ağabey, vardıysa da ben şu an hatırlamıyorum. Ağabey ben sana burada Zi Ağabey mi diyeceğim?"

"Tabii ki hayır, herkes gibi Zi demen yeterli, ağabeye gerek yok."

"Söylemesi kolay ama benim için yapması çok zor, Sadrettin dedem bu konularda çok katıydı. Saygı her zaman ön plandaydı. İnsan sadece yaşça büyüğüne ağabey demez, saygı gereği de ağabey der. İnan benim için zor olacak. Sen hem yaşça büyüğüm hem de bana yolumda ışık tutan sahafsın! Seni ilk kez şalvar, mintan, yelek ve takke haricinde bir şeyler giymiş olarak görüyorum. Seni şu halinle sokakta görsem tanımam. Kıyafetin insanı bu kadar değiştirebileceğini söyleseler, inanmazdım."

"Teşekkür ederim kardeşim, demek ki başarılı olmuşum. Sen bile tanımazsan kimse tanımaz. Artık yavaş yavaş değişimi anlamalısın Buğra. Etrafına bak, hayat ne kadar hızla değişiyor. Üstelik aslında ben hiç değişmedim. Küçüklüğümden beri gitar çalıyorum. Ben hâlâ gündüzleri sahaf Zahit'im. Bu benim geceleri takındığım maske. Ne diyor Yunus: Bir ben vardır bende, benden içeri."

"Ağabey Allah aşkına dur, bir soluk al, resmen bombalıyorsun. Şu an karşımda ZZ Top* çakması bir adam oturmuş, Zahit Ağabey'imin sesiyle bana bilgece şeyler söylüyor ve adım Zi diyor!"

Kahkahayla güldü Zahit. "Aslında haklısın, çakmasıyız ama fena değiliz. Popüler şarkıları çalıyoruz, arada kendi bestelerimizi de çalıyoruz. Bu benim B planımdı, biraz erken geçmek zorunda kaldık. Bir süre burada buluşsak iyi olur. Sıkıntı çıkmaz, rahat konuşuruz. Bar yeni açılıyor. Bülent on numara sağlam çocuktur, işine odaklıdır, gerekmedikçe soru sormaz." Kapaklı bir klasör çıkardı, Buğra'ya uzattı. "Bu notları okumanı istiyorum kardeşim. İki klasör daha var. Bunlar çeşitli kaynaklardan derleme. Zaten dünyada bunları bu haliyle kitap olarak bastırmaya cesaret edecek biri yok. Artık burada buluşacağımıza göre, verilen kitapları taşımak için Kuran muhafazası kullanmana da gerek yok. Sana bir gitar hazırladım, gitarı evde bırak gelirken çantasını kullan."

"Ağabey bir bardak suyun var mı?"

---

* Amerikalı bir rock grubu

"İyi misin?"

"Ağabey lütfen bir beş dakika hiçbir şey konuşmayalım. Yaşadıklarımı sindiremeden dosya verdin ve neler söylüyorsun."

Zi suyu uzattı, Buğra duraksayarak suyu yudum yudum içti. Sonra yavaşça başını kaldırdı.

"Evet, Zi, ben dosyayı okuyayım sonra her zamanki gibi üzerine konuşalım. Sen beni buradakilere nasıl izah edeceksin?"

"Bravo kardeşim, çabuk öğreniyorsun. Sen benim öğrencimsin, gitar dersi alıyorsun. Bu yüzden gerçekten gitara başlasan iyi olur."

"Yaşlanıyorsun Zi... Ya da bu ikili hayat seni çok yormuş. Ben gitar çalıyorum zaten, hatırlasana!"

"Doğru ya, Türkiye'deki Sencer epeydir gitar dersleri alıyor."

"Kaçırır mı! Kız tavlamanın en etkili yollarından biri."

"Kolay adapte oldun."

"Sen beş dakika soluklansaydın ben yirmi dakika önce adapte olurdum. Bana nasıl bir şok yaşattığının farkında mısın Zi?"

Birlikte epeyce güldüler.

"Şimdi izin verirsen ben programa hazırlanayım, burada olman beni rahatsız etmez, istersen programın da bir kısmını izleyebilirsin. Baban en geç on birde çıksın dedi."

"Yok, Zi, ben vakit kaybetmeden gideyim. Tuğla gibi üç dosyayı oku deyip verdin. Bir dahaki sefere kalırım, hem Ti ile tanışırım hem de sizi dinlerim. Tam da benim sevdiğim müzikleri yaptığınıza eminim. Size kolay gelsin."

* * *

Gerçekten de hayat büyük bir hızla değişiyordu. Gündüz kendi, geceleri diğer Sencer'lerin hayatını yaşıyor, dosyayı okuyup anlamaya çalışıyor ve kalan her boş dakikasını spor yaparak geçiriyordu. Kickboks, aikido ve kendo. Ayrıca babası salon kapanınca eve ağırlıklar ve bir istasyon getirmişti.

Son günlerde ilginç bir şey vardı. Hafta sonları artık ayıyı görmüyordu, ayı tamamen kaybolmuştu. Bu Buğra'yı çok rahatlatmıştı ama bir taraftan da endişe duyuyordu, ayı önemli olmasa hayatına hiç girmezdi. Hafta sonları mutluluk dolu ergen rüyaları görüyordu. Odasında uçması da bitmişti. Bunları bir şekilde çözmek zorundaydı. Bu konu artık gündüz endişesi haline gelmişti.

Okul çıkışında hava iyice karanlık oluyordu. Bir akşam okul çıkışı dalgın dalgın yürürken titrek bir kız sesi duydu.

"Merhaba Buğra."

Merhaba diyen iki üst sınıftan okulun en güzel kızlarından Neşe'ydi. Endişeli bir hali vardı.

"Merhaba, tanışmadık ama adımı biliyorsun. Korkmuş görünüyorsun, bir şey mi oldu?"

"Okulda adını bilmeyen var mı Buğra? Lütfen biraz birlikte yürüyelim, evim zaten az ileride, hatta beni apartmanın kapısına kadar götürürsen çok sevinirim. Ne olur yanlış anlama, bir süredir okul çıkışlarında beni rahatsız eden bir çocuk var. Bu akşam kalabalık gelmişler, gerçekten korkuyorum. Defalarca önümü kesti, ya benimsin ya toprağın falan diyor. Artık kimse okul çıkışı yanımda yürümek istemiyor. Kız arkadaşım bile kalmadı. Seni gördüğüm gibi yanına geldim, olmaz dersen anlarım. Bence senden çekinirler."

"Niye olmaz diyeyim, ben seni evine kadar bırakırım, korkma. Ben varken kimse sana dokunamaz. Töre yardım isteyen hiç kimseyi geri çevirme der."

"Anlamadım ne töresi?"

"Boş ver. Ben seni evine bırakırım hatta istersen bundan sonra her akşam birlikte çıkabiliriz, korkma."

"Yok, sağ ol, bu akşam sağ salim eve gideyim yeter. Bu akşam babama anlatacağım. O bir çare bulur. Çok teşekkürler."

Buğra arkasına bakmadı ama birkaç metre gerilerinden kalabalık bir grubun geldiğini tahmin edebiliyordu. Birlikte bir süre tatlı bir sohbet eşliğinde yürüdükten sonra bir sokağa saptılar az ileride bir apartmanın önünde durdular.

"Teşekkürler Buğra, bu iyiliğini unutmayacağım."

"Rica ederim Neşe, hiç önemli değil."

Neşe gülümsedi, Buğra da onun adını biliyordu. Neşe apartmanın koridorunda ilerledi. Buğra sakince arkasını döndü, sokağın köşesinde kalabalık bir grup ona bakıyordu. Sanki korkmuşçasına başını eğip gözucuyla onlara doğru baktı, ufak adımlarla sokağın çıkışına doğru yürüdü. Çıkışa yaklaşınca var gücüyle koşmaya başladı.

"Gel, geleceksiniz, hepiniz geleceksiniz. Binlerce yıllık kurt taktiği, bunu koca orduların komutanları yemiş! Siz mi yemeyeceksiniz?" dedi kendi kendine.

Gerçekten de o kaçmaya başlayınca çocuklar şartlanmış gibi Buğra'yı kovalamaya başlamıştı. Onları iyice yorup biraz hızlanarak karanlık bir sokağa saptı. İlk duvar dibine gizlenip çantasını yere bıraktı, bir an bile düşünmeden aralarına daldı. Sadece tokat atıyordu. Tokatlayarak hepsini yere yatırdı.

"Neşe'ye ya benimsin ya toprağın diyen hanginizse delikanlı gibi çıksın ortaya!"

Kimseden ses çıkmadı. "Siz bilirsiniz" dedi. "Hepiniz ayağa kalkın! Üzerinizde ne varsa yere atın, sıra olun! Kalkın LAAN!"

Hepsi ayağa kalktı, ip gibi yan yana dizildiler. Sustalılar, kelebekler yere atıldı.

"Siz busunuz işte! Belinize şunu sokup üç beşiniz bir araya gelince anca kendinizi adam sanıyorsunuz! Utanmadan savunmasız bir kızı tehdit ediyorsunuz. Siz asla kadına değer vermek gerektiğini öğrenemezsiniz! Sorsam anamız kutsal dersiniz, yarın bir gün o da ana olacak! Bir başımayım, inanın yarın şu an olanları hatırlamamak için utancınızdan birbirinizi bile görmek istemeyeceksiniz. Bir kez daha soruyorum! Neşe'ye o lafları eden soysuz kim?"

İçlerinden biri kafası önde bir adım öne çıktı.

"Bendim ağabey, özür dilerim, yengemiz olduğunu bilmiyordum."

Buğra anında sağlam iki tokat asılıp yere yatırdı. "Sen şurada dur, ayağa bile kalkma. Seninle işimiz uzun. Yenge ha!"

"HAYIR BUĞRA! Bunları yapmayacaksın! Şimdi duraksamadan var gücünle koşmaya devam edip ara sokaklardan evine gideceksin, onlar seni yakalayamaz! Yüzünü göstermedin, evine git Buğra!"

"Yapsam ya, bir kere de ben yapsam. Yalan dünyanın tadını çıkartsam olmaz mı yani? Onlar bu cezayı hak etti. Gariban hayatımda ne görüyorum ki? Birilerine gerçekten bile isteye ceza versem."

"Hayır Buğra, bunu yapamazsın! Senin görevin sokak serserilerine ders vermek değil, unutma! Daha görevinin ne olduğunu bile bilmiyorsun ama bu olmadığı kesin! Sakın durma, evine git!"

"LANET OLSUN! Şu an beynimin içinde kendimle kavga ediyorum! Yeter artık!"

"Tamam, kavga etme o zaman. Hemen karanlık bir sokak bul ve dal, aklından geçirdiklerini yap! Sence olur mu?"

"Olmaz mı, neden olmasın?"

"Hayal bile kuramıyorsun Buğra, hayal gücün yok senin! Kurguladıkların daha önce yaşadıklarından ibaret! Sence bu saatte bunlar olur mu? Sabah olsa neyse. Saat o kadar geç değil ki! Sokaklar insan dolu. Dene de gör, daha ikinci tokatta kadınlar camlara üşüşür, çevredeki insanlar sizi ayırmak için araya girer! Hadi bunlar olmadı diyelim, sen kalk diyeceksin, hepsi ayağa kalkıp sıra olacak! Daha önce eleman kırık burunla sustalıyı çekip saldırdı unutma! Bunlar sadece filmlerde olur!"

"Doğru aslında; ama tokat iyi fikirdi kabul et."

"Evet, tokatlayarak dövmek gerçekten iyi fikir, çok küçük düşürücü, fakat onlar ne büyük laflar öyle! 'Yüzüne elimi bıraktım', hey be! Sen kabadayı mısın, mafya babası mı? Bak bak, hayale bak; sabah kalkacaklar yanaklarında mosmor Buğra'nın el izi, utançlarından birbirlerini görmek istemeyecekler! Neden? Çünkü bu el izi Buğra'ya ait! E, bu da film işte, bence sen artık film izleme. Bu arada hayal gücün sadece şiddet içerikli çalışıyor bu daha kötü!"

"Neden kötü olsun ki? Sonuçta çalışıyor, demek ki ben de hayal kurabiliyorum."

"Hayır, sen hayal kuramıyorsun, sen sadece şiddet eğilimlisin! Bence testosteron seviyen çok yükseldi, hem gece hem gündüz, Sencer'lerin ikisi çapkın, üçüncüsünün de sevgilisi var! Üstüne şimdi Neşe gibi bir afet sana ilgi gösterdi, gülümsedi!"

"AAAAAHH, bu böyle olmaz ama! İkisini de ben söylüyorum! Bildiğim şeyleri bilmezden gelip sonra kendime kendi sesimle anlatıyorum! Söylememeli miyim, duymamalı mıyım? Töreye göre nasıl acaba? Bak onu hiç hesaba katmadık! Bildiğini bilmezden gelip sonra kendini uyarıp yanlıştan vazgeçene töre ceza mı verir, ödül mü? Hakan ne der bu işe? Bir de hakan var, geç hakanı babam var, Pakize Annem var! Şimdi ben bunları sahafa yazmalı mıyım? YETEEEEERRR!"

Var gücüyle haykırdı Buğra ve yere çöküp ağlamaya başladı. *"Yeter artık, lütfen yeter, gerçekten yeter. Bırak tartışmayı, konuşacak kadar bile kimsem yok benim! YETEEERRRRR!"*

* * *

Mahalleye varmıştı, bağrışına mahalle esnafı berber Ali koşup yanına geldi.

"Buğra ne oldu? Neyin var aslanım, biri bir şey yaptıysa söyle! Söyle hemen halledelim!"

Buğra şaşkın gözlerle berber Ali'nin yüzüne baktı. Bakıyordu ama kim olduğunu görmüyordu bile, sadece hıçkırarak ağlıyordu. Yağmur başlamıştı. Ali Buğra'yı oturduğu yerden kaldıramadı. Buğra hıçkırarak ağlamaya devam ediyordu. Babasına haber verdiler. Muzaffer koştu geldi, oğlunu toparladı. Buğra babasına küçük bir çocuk gibi sarıldı, başını göğsüne yasladı. Şiddetini iyice artıran yağmurun altında sarmaş dolaş küçük adımlarla eve vardılar. Muzaffer bıraksa Buğra olduğu yere yığılacaktı.

Yemek hazırlamakta olan Pakize Ana onlara bakıp korku içinde "Selamın kavlen! Ne oldu bu çocuğa Muzaffer?" dedi.

"Bilmiyorum ana, inan bilmiyorum!"

Muzaffer oğlunu odasına götürdü. Yağmurda su gibi olmuş kıyafetlerini çıkarttı, temiz kıyafetler giydirdi. Birlikte sofaya indiler. Muzaffer de üstünü değiştikten sonra sofraya oturdular. Buğra birkaç lokma yedikten sonra hışımla yerinden fırlayıp tuvalete koştu, kusmaya başladı.

"Ana bu böyle olmayacak, sen Buğra'ya göz kulak ol, ben duraktan bir dolmuş çevirip onu acile götüreyim."

Doktor Muzaffer'le konuştu sonra Buğra'yı muayene etti. Buğra hiç konuşmuyordu, doktorun sorularına tek kelimelik basit cevaplar veriyor ya da başını sallayarak cevaplıyordu. Doktor kontrollerini bitirip Muzaffer'le birlikte odadan çıktı.

"Muzaffer Bey, öncelikle sizi rahatlatayım, oğlunuzda olumsuz bir sağlık sorunu görmedim. Oğlunuz ergenlik döneminde, bu dönemde tüm gençlerde bu tür git-geller görürüz. Sadece oğlunuz bunu biraz ağır geçiriyor. Benim gözlemim bu yönde. Yalnız ataklar bu şiddette devam ederse beyninin ayrıntılı incelenmesi gerekiyor. Allah muhafaza, beyinde kötü bir şeyler olabilir. Bence durum psikolojik, hafif ataklar şeklinde devam ederse de psikoloğa gitmenizi öneririm. Bu akşam için iki iğne yazdım. Hemşire hanım yapmıştır bile, bu gece rahat uyur. Yarın okula gitmesin. Zaten yarın cuma, evde üç gün dinlensin, sakın üzerine gitmeyin ama olağanüstü bir şey varmış gibi de davranmayın. Bu gece ya da hafta sonu aksi bir şey yaşarsanız hemen gelin, ben olmasam bile hekim arkadaşlar yardımcı olur, raporumu yazdım."

"Allah sizden bin kere razı olsun doktor hanım, çok teşekkürler. Üzerine gitmeyiz merak etmeyin. Oğlum iyi olsun da... Size iyi nöbetler, kolay gelsin doktor hanım."

İyice durgunlaşan Buğra'yla birlikte dışarı çıkıp onları bekleyen mahallenin dolmuşuna bindiler.

"Geçmiş olsun Muzaffer Ağabey, ne dedi doktor? Yatırmadığına göre iyi herhalde."

"İyi çok şükür Oktay, doktor kötü bir şey demedi. Allah senden de razı olsun. Seni sıradan çıkardım, işinden ekmeğinden ettim.

Hakkını helal et, ani oldu, fırladık çıktık evden, üzerimde yok. Ben sana bir ara uğrar borcumu öderim."

"Lafını etmen bile ayıp Muzaffer Ağabey, bugün ekmek yiyorsak sizlerin sayesinde. Rahmetli Fedai Ağabey'le sen olmasaydınız biz o durağı kuramazdık, o ekmeği bize yedirmezlerdi! Sen bizi ötekiler gibi belleme ağabey. Tüm durak emrinde, rahat ol, durakta hiç kimse yaptıklarınızı unutmadı, borcun falan yok."

Eve vardıklarında Buğra doğruca yatağına gitti. Pakize Anne geldi başucuna oturdu. Bir elini Buğra'nın alnına koyup diğer eliyle tespih çekerek dualar okudu.

"Muskanı çıkartmıyorsun değil mi oğlum?"

"Hayır Pakize Anne hep boynumda. Sadece yıkanırken çıkartıyorum."

"Olur böyle şeyler kınalı kuzum, biliyorsun sabır demek zorundayız. Uzun zamandır sana masal anlatmadım. Küçüklüğündeki gibi masal anlatmamı ister misin?"

"Masal değil de Pakize Anne... Bana Aydilge annemi anlatır mısın? Hani sabah erkenden gittiğinde ateş yakmaya uğraşıyormuş, seninle konuşunca rengi fistanından daha kırmızı olmuş, sen de 'İşte benim gelinim' demişsin. Al fistanlı Aydilge annemi anlat bana Pakize Anne..."

-23-

Göz alabildiğince uzanan uçsuz bucaksız bir yeşilliğin üzerinde uçuyordu Buğra. Bu ana kadar hiç bu kadar hafif, hiç bu kadar özgür hissetmemişti. Yavaşça yere doğru yaklaştı, ayakları yere değdi. Uçmayı bırakıp koşmaya başladı. Yeşilin bin türlü tonu vardı ve öyle güzeldi ki. Hafif esintiye karşı o muhteşem yeşillikte uçarcasına koşuyordu. Tarif edemeyeceği kadar mutluydu, içinde sonsuz bir huzur vardı. Yeşilliğin içinde küçük küçük, bembeyaz yabani papatyaların olduğunu fark etti. Suya atlar gibi atlayıp yeşilliğin içine karıştı, toprağın kokusunu aldı, yeşilliğin kokusunu aldı, çok ama çok mutluydu. Sonra o küçücük papatyalardan toplamaya başladı, bir sürü topladı, elinde biriktirdi.

Yeşilliğin sonunda çok ileride kocaman bir dağ vardı. Yüce bir dağ, tepesi karlı! "Tıpkı annemle babam gibi" dedi. "Babam KOCA bir dağ annem de o dağın KARI! Türkmen başı söylemiş, ondan iyi mi bileceksiniz! Onlar KOCA ve KARI!"

Topladığı papatyalarına baktı, derin derin kokladı. Bildiği herhangi bir şey gibi kokmuyorlardı, böyle muhteşem bir koku olamazdı. Kollarını iki yana açtı, yüzünü yukarı kaldırdı, derin bir nefes aldı, güneş yüzünü yaktı. Kafasını eğdi dağa doğru baktı. İleride kocaman bir ağaç gördü, koca düzlükte tek bir ağaç, bir pınarın yanında duran, dalları pınara değen, yaprakları hafif rüzgârda nazlanarak savrulan devasa bir salkımsöğüt. Ağaca doğru ilerledi. Birden karşıdaki yüce dağ ikiye ayrıldı. Açılan yarıktan bir karaltı çıktı. Kimdir nedir diye baktı ama güneş gözünü aldı. Karaltı söğüt ağacına doğru gidiyordu! Koşmaya başladı Buğra. "Önce ben gördüm, önce ben gitmeliyim, o benim ağacım!" Var gücüyle koşuyordu ama yer altından o hızda akmıyordu. Koştu, koştu soluk soluğa ağacın yanına

vardı. Karaltı çoktan gelmiş ağacın altına bağdaş kurup oturmuştu. Sadece şekli vardı, yüzü cismi görünmüyordu!

"Kalk oradan, o benim ağacım, onu önce ben gördüm!"

"Hayır, kalkmam, o benim ağacım, önce görmen bir şeyi değiştirmez."

"Ne malum senin ağacın olduğu? Önce ben gördüm, o benim ağacım, kalk altından! Sana emrediyorum! Ben bir Türk hakanıyım!"

"Sen hakansan ben de anayım! Töre mi değişti? Hayır, kalkmam bu benim ağacım! Babam benim için dikmiş. Bu yörede başka salkımsöğüt yok. Babam benim için koç bile kesmemiş ama gitmiş şehirden fidanını alıp getirmiş. Kızım bu ağaç gibi kök salsın, dalları gibi gölge etsin korusun, yaprakları gibi evlatlar versin, yetiştirsin demiş. Pınarın yanına dikmiş. Hayatım boyu her şeyimi bu ağaca anlattım ben, kocamla bile ilk kez bu ağacın altında konuştum."

"Peki, bu muhteşem kokulu papatyaları sana versem ağacını bana verir misin?"

"Papatyaları alırım ama ağacımı vermem. Oğlum benim için çiçek toplamış diye sevinirim!"

"ANNEEE!"

Karaltı bir anda aydınlandı. Al fistanı, al yemenisi, kırk beliği; tıpkı Pakize Anne'sinin anlattığı gibiydi. Koştu Aydilge annesine sarıldı Buğra, sımsıkı sarıldı. Öptü, öptü, öptü, derin derin kokladı.

"Anne affet... Anne ben seni tanıyamadım, seni bir kez görmüş olsam karaltını tanırdım inan. Nihayet geldin. Anne tıpkı bu papatyalar gibi kokuyorsun, hep senin kokunu duymak istedim ben. Sen burada mı yaşıyorsun? Burası çok güzel, beni de yanına alsana anne."

"Alamam oğlum, henüz çok erken. Kokunu öyle özledim ki! Büyümüşsün ama kokun hiç değişmemiş. Benim için topladığın çiçekler çok güzel, aldığım en muhteşem hediye."

"Ne kadar genç, ne kadar güzelsin anne. Neden şimdiye kadar gelmedin?"

"Sen şimdi çağırdın ben de geldim oğlum. Sen beni hep böyle görmek istemedin mi?"

"Evet, anne, saçında beyazlar olan, yorgun, üzgün haldeki Sencer'lerin annesini değil de Pakize Anne'min anlattığı Aydilge annemi görmek istedim hep. Çok güzelsin anne, çok güzel kokuyorsun. Tam hayal ettiğim gibisin. Annem, öyle çok istedim ki bu kavuşmayı. Nihayet buradasın işte."

"Oğluuumm, koklamaya doyamadığım oğlum, ne çok büyümüşsün, koca bir delikanlı olmuşsun. Tıpkı baban gibi heybetli ve çok yakışıklısın, canım oğlum. Aykun'um..."

Annesine bir kez daha sımsıkı sarıldı Buğra, kokusunu içine çekti. Sonra bir ses duydu: *Tık, tık, tık, tık!*

"Hayır, bu olamaz" dedi ayağa fırladı, arkasına doğru baktı. Karanlık aydınlanmaya başlamıştı... Kafasını çevirdi annesine doğru baktı, annesi çoktan uzaklaşmış ona el sallıyordu.

"Gitmem gerek oğlum, şu an tüm âlemde benden daha mutlu bir anne olamaz... Üzgünüm..."

* * *

Yatağından "ANNEEE!" diye bağırarak fırladı Buğra, sabah ezanı okunuyordu. Babası ve Pakize Anne'si odaya girip ışığı açtı. Buğra yatağında oturmuş "Anne!" diye bağırarak ağlıyordu.

Pakize Anne yanına oturdu, küçükken yaptığı gibi torununu dizine yatırdı, saçlarını okşadı.

"Ne oldu benim kınalı kuzuma?"

"Az önce annemin yanındaydım, kokusunu hâlâ duyuyorum. Çok güzeldi Pakize Anne, tıpkı anlattığın gibiydi..."

Pakize Anne torununu bağrına bastı, doyasıya ağlayıp rahatlamasına izin verdi.

Buğra epey ağladıktan sonra kendini toparladı, gözlerini sildi. Ayağa kalktı, "Baba benim acil sahafla görüşmem lazım" dedi.

"Tamam oğlum. Kahvaltıdan sonra ben sahafı ararım, dükkânı açmış olurlar. Ne oldu? Neyin var oğlum? Hiçbir şeyini eksik etmemeye çalışıyoruz. İşler çok bozuldu, biraz sıkıntıdayız, sorun para mı?"

"Değil baba, ben parayı sorun edecek bir çocuk muyum sence? Çok ağır gelmeye başladı baba..."

Muzaffer Bey hemen telefona sarılıp sahafı aradı.

"Selamünaleyküm, geçen de size uğrayıp Kıbrısi'nin tefsirini sormuştum, elimizde yok getirtiriz demiştiniz. Geldiyse bugün alayım, benim için önemli olduğunu söylemiştim, gelmediyse başka kitapçıdan bakayım."

"Aleykümselam sevgili din kardeşim. Dün gelmedi ama bugün elimizde olur. Sizi üzmeyi istemeyiz, akşam yedi gibi gelin. Mutlaka gelmiş olur."

Muzaffer telefonu kapatıp Buğra'ya döndü "Akşam yedi gibi barda ol" dedi.

-24-

Yine koridorda onu Bülent karşıladı.

"Hoş geldin Buğra, Zi içeride seni bekliyor. Zi zor adamdır, biz istesek yapmaz. Anladığım kadarıyla sırf senin için bugün bir saat erken geldi, kıymetini bil."

"Sağ ol Bülent Ağabey, biliyorum merak etme."

Bülent kapıyı çaldı, "Zi, beklediğin misafirin geldi" dedi.

Zi kapıyı açtı, Buğra içeri geçip kenardaki koltuğa oturdu.

"Hoş geldin kardeşim. Anladığım kadarıyla acil. Önce anlat bakalım neler oldu?"

"Ağabey anlatmadan önce şu konuyu çözelim. Burada güvende miyiz, rahatça konuşabilir miyiz?"

"Tabii ki kardeşim, öyle olmasa ben seni buraya çağırmazdım."

"Madem rahatça konuşabiliyoruz önce şu Zi'den kurtulalım. Yapabilirim sandım ama yapamıyorum. Ben sana Zi diyemem ağabey. Sen benim Zahit Ağabey'imsin. Ben hiçbir zaman sizler gibi maske takmadım ağabey, sahaf kostümünü bile sormadan kabul ettim. O kostümün içinde de hep Buğra vardı. Yanımızda biri varsa takar maskemi Zi derim. Önce bunu kabul et."

"Vay, demek bu akşam açık oynuyoruz. Sonuna kadar kabul, aynen devam edeceksin ama!"

"Peki, lütfen arada bir de bana Aykun de çünkü ben aslında Aykun olduğumu unutmaya başladım. Yalan dünya beni yutuyor ağabey! Ben sizlerden çok katı bir disiplin aldım, üç günde bunu yıkmamı bekleme. Kıyafetlerin, güneş gözlüğün, değişen konuşma tarzın... Benimle konuşurken en azından bandananı çıkart."

"Kabul, haklısın, bundan sonra böyle devam edelim." Bandanasını çıkardı. "Başka?"

"Başka? Bu konu bu kadar. Ben buraya yapamayacağımı söylemeye geldim ağabey. Anlatayım, birlikte karar verelim. Sanırım benden olmayacak. Belki de Sadrettin dedem beni kovmakta haklıydı."

"Böyle düşünmene ne sebep oldu kardeşim? Bu noktaya nasıl vardığını merak ediyorum, bunlar çok önemli."

"Ağabey, anlatmam gereken o kadar çok şey var ki. Beni bu noktaya getirenden başlayayım. Hafta sonu gördüğüm rüyaları tamamen kaybettim, biliyorsun ağabey. Bu aslında beni çok rahatlattı, hafta sonları sulu zırtlak rüyalar görmeye başladım. Ama görmeyi kaybettiklerim aklıma takılıyordu. Yine onları düşünerek okuldan çıktığım bir akşam korkmuş bir kız sesi adımla bana seslendi..." dedi ve okul çıkışı olanları anlatmaya başladı. "Var gücümle kaçtım ağabey. Kaçarken kafamın içinde kendimle kavga etmeye başladım. Kaçmak çok zoruma gitti ama aklımdan geçenleri yapmam doğru değildi. Bunu o an atlatamadım ağabey, beynimdeki kavga hiç susmadı tersine giderek büyüdü. En eski defterler bile açıldı. Bazen kendi sesimle, bazen Sadrettin dedemin sesiyle kendime kızdım, azarladım. Korkunç bir iç hesaplaşmaydı. Durum iyice kötüye gitmeye başlayınca babam beni hastaneye götürdü. Hastanede bana iğne yaptılar, önce zihnimdeki tartışma bitti sonra ne olduysa uykuya daldığımda rüyamda annemi gördüm ağabey, çok gerçekti... Yaşadıklarım anneme kavuşmama engel oluyorsa ben yokum, rüyalarımda başka hayatlar yaşıyorum. İstesem de annemi göremiyorum. Şu an bana sorsan 'Görevin mi, annen mi?' diye, annemi seçerim ağabey. Anladığım kadarıyla anneme duyduğum hasret tüm zihnimde devasa bir delik açmış. Keşke demircinin ilk çekiç darbesi bu olmasaydı. Kızma ama annesi olanlar bunu anlayamaz... Bir de bu iç hesaplaşma sırasında hayal kuramadığımı fark ettim. Bu benim için yıkıcı oldu. Ben hayal kuramıyorum, oysa her insan hayal kurar hatta hayallerinde özgürdür, sınırı yoktur. Bu çok anlamsız değil mi? Kendimi şiddet eğilimli olmakla suçladım. Evet, gerçekten şiddet eğilimliyim, bunu kabul ettim ama dört hayat bir arada neler yaşadığımı sen biliyorsun. Bence bu normal.

Sencer'lerin ikisi kendi alanında çok başarılı, diğer Sencer'in dünya umurunda değil, çok parası var. Üçünün de maddi sıkıntısı yok. Birbirine çok uzak farklı hayatlar yaşıyorlar, onlarla birlikte hepsini en ince ayrıntısına kadar ben de yaşıyorum. Üçü de çoktan seks yaptı ve üçünün de düzenli bir seks hayatı var! Ben daha bir kızın eline bile dokunmadım. Bırak kızı, erkek arkadaşım bile yok benim. Sadece akşamları biraz Muttalip'le konuşuyoruz ama aslında konuşacak bir şeyimiz yok. Öyle ayrı dünyalardayız ki... Garibim, şimdiden çalışıp evine ekmek getirme derdinde. Benim kaygılarım onunkilerden çok başka. Tüm bunların bende açtığı psikolojik yara şiddet eğilimine sebep oluyor, çünkü bu benim için çıkış yolu... Şiddetle ilgili öyle çok şey yaşadım ki insan anatomisini, uzman bir hekim kadar iyi biliyorum. Benim için bir insanın bacağını koparıp kan kaybından ölmesini önlemek, bir kızla sohbet etmekten çok daha kolay. O yüzden şiddet eğilimli olmayı normal karşılıyor ve bunu dizginliyorum. Sencer'lerin kızlarla olan sohbetlerini de biliyorum ama bu âlemde elim ayağıma dolanıyor...

Bunun dışında, hafta sonu rüyalarımdaki uçmanın aniden kesilmesi aslında güzel olmadı. Ben bugüne kadar hiç normal rüya görmemiştim. Hoşuma gitti ama benim için önemli olabilecek bir şeyi kaybettim sanırım. Bu yüzden yalan dünya beni yutmaya başladı diye düşünüyorum. Son dönemde babamın işleri iyice düştü. Maddi açıdan zorlanmaya başladık, bana hissettirmemeye çalışıyorlar ama soframız artık eskisi kadar zengin değil. Elimden bir şey gelmiyor, masraf olmasın diye okul çıkışı otobüse binmek yerine eve yürüyerek dönüyorum. Harçlık almamaya başladım, bir gün harçlığımı harcamadım ve Pakize Annem sabah para vermeye kalktığında onu gösterip 'Param var, verme' diyorum. Yazık, o da oğlanın iştahı kesildi diye üzülüyor."

Gözucuyla baktı, Zahit anlattıklarını not alıyordu.

"Bunların dışında da aslında çok önemli gelişmeler de oldu ağabey."

"Dur kardeşim, önce bunları çözelim. Bunlar çok hassas konular."

"Sahaf sensin, nasıl diyorsan öyle..."

"En başından beri erken geldin diyoruz ama ne kadar erken olduğunu hiç konuşmadık. Sen tarihteki benzerlerine göre yaklaşık dört beş yıl erken geldin. Bu dönemlerin ergenliğine denk gelmemesi gerekiyordu. Bize de hak ver, bizler hep buna hazırlandık ama gerçekte senden başka alametlerle doğan birini görmedik. Dönemsel ve yaşantısal olarak okuduklarımıza göre hareket ediyoruz. Fiziki görüntün bizi yanıltıyor. Şu an ergenlik dönemindesin. Sonuçta sen de bir insansın. Hormonal olarak en dengesiz dönemdesin. Ruhsal olarak yaşadıklarına hormonlar sebep oluyor. İyi haber, bu geçici. Bir süre sonra denge oturacak ve her şey normale dönecek. Yaşadıkların normal insanlara göre çok farklı olduğu için etkinin de farklı olması son derece doğal. Dört hayatı birden yaşıyorsun, yaşadıklarını normal bir insan kaldıramaz ama sen normal bir insan değilsin unutma! Yapıp yapamayacağına karar vermek ise maalesef senin elinde değil kardeşim. Evet, normal bir insana dönüşebilirsin ama bunun olması için yalan dünyanın seni tamamen yutması gerekir, bunu bilinçli bir şekilde yapamazsın. 'Ben yapamıyorum vazgeçtim' deme gibi bir şansın yok. Babamın anlattığı gibi, artık ya yaparsın ya da dağılır gidersin. Buna sen değil, seni kor ateşe sokup çekiçle döven demirci karar verir. Sen seçilmiş kişisin. Neden ben diye düşündüğüne eminim, haklısın. Çevrendeki insanlara, özellikle yaşıtlarına dikkatle bak. Bir tek hayat yaşıyorlar, kendi yaşadığın hayatın avantajlarını düşün. Kaç ülke gezdin? Kaçının sokaklarını ezbere biliyorsun? Yaşadığın hayat sana ait değil kardeşim, sadece sana emanet! Yalan dünyada yaşadıkların yanına kâr kalacak, o yüzden bunları ceza olarak değil de ödül olarak görüp tadını çıkartmaya bakmalısın... Rüyalarında uçmayı görmüyor olman aşırı önemli bir konu. Çünkü o rüyalar Sencer'lerin hayatı değildi, onlar bu âlemde yaşayan Buğra'nın rüyalarıydı. Gerçekten senin için bu âlemde büyük bir kayıp olmalı. Bunu en sona bırakıyorum.

Sen herkes gibi hayal kuramazsın. Hayal kurmak sıradan insanların işidir. Sınıfındaki çocukları düşün, sence sabah kalktıklarında

neler düşlüyorlar? Okulundaki en başarılı öğrenciyi düşün, ne hayal ediyordur sence? Önündeki üniversite sınavında alacağı yüksek puanla gireceği bölümü. Ya sonrası? O bölümden başarıyla mezun olacak, yüksek bir maaşla saygın bir işe girecek ya da kendi işini kuracak, evlenecek, çocuklarını da kendisi gibi yetiştirecek, çok çalışıp çok para kazanacak, kazandığı çok parayla rahat bir hayat sürecek, sonra üst düzey bir emekli olacak. Ya sonra? Saygın bir şekilde ölecek!

Şimdi bir de okuldaki en başarısız öğrenciyi düşün. Sence o ne gibi hayaller kuruyordur? Sen bu tür şeyler düşünemezsin, dolayısıyla hayalini kuramazsın. O yüzden hayallerinde bile şiddet eğilimlisin. Çünkü bir görevin var ve o görev için hazırlanıyorsun. Bunlar senin hayatının yanında çok basit kalıyor. Hayal kuramıyor değilsin, sonuçta, özde sen de bir insansın. Sadece şu ana kadar yaşadıkların senin hayal kurman için yeterli değil. Gün gelecek öyle hayaller kuracaksın ki bırak insanları, devletler seninle baş edemeyecek!

Kaçmakla en doğrusunu yapmışsın. O noktaya kadar bile normal bir insan için büyük bir cesaret örneği göstermişsin. İnan kaçmış olman bir şey değiştirmez, ülkenin yapısı çok hızlı değişti, kimse buna uyum sağlayamadı. Pazartesi okula gittiğinde kimse seni bu yüzden ayıplamayacak. Hatta bence gösterdiğin cesaretten dolayı sana olan ilgi artacak. Bunu arkadaş edinmeye çevirebilirsin. Okul çıkışı bir kıza böyle bir müdahale, normalde söz konusu bile olamazdı, hatta tam tersine aileler kızlarını tanıdıkları delikanlılara emanet ederlerdi! O yüzden biz toplum olarak bu tür olaylara hazırlıksız yakalandık.

Şiddet eğilimiyle ilgili teşhisin bence tamamen doğru, tebrik ederim. Senin yaşadığın hiçbir şey boşa değil. İnan bana, gün gelir, içindeki o şiddet eğilimli hayvana ihtiyaç duyarsın. O yüzden bastırmaya çalışma. Farkında olman çok güzel, öylece kabullen ve üzerini ört ama hep orada olduğunu unutma.

Hafta sonları, uçmanın yerine gördüğün sıradan rüyaların hoşuna gitmesi normal. Bunlar yaşına uygun, görmen gereken ergen

rüyaları. Kütüphanedeki memure ablanın bacaklarıyla ilgili gördüğün rüya gibi mesela..."

"Ağabey neden beni utandırıyorsun ya! Ben o mektupları tüm ayrıntısına kadar sen beni utandır diye mi yazıyorum!"

"Hemen kızma, ben bunları seni utandırmak için söylemiyorum. Özellikle vurguladım, normal insanlar bu dönemde böyle rüyalar görüyor, kız ya da erkek fark etmez. Yani kardeşim, sen normal insanlarla aynı dünyada yaşayan ama onlar gibi olmayan bir insansın. Yaşadığın hayatta mecburen kendini onlarla kıyaslıyorsun. Gelelim annenin olduğu kısma, burayı çözmek için sadece benim anlatmam yetmez. Senin geriye dönük bilgilerinden Gök Tanrı inancındaki şamanik öğretileri hatırlaman lazım. Şamanlar ayinde ne yapıyordu? Öte âlemlere gidip, üst varlıklarla ve bu âlemde görevini tamamlayıp uçmağa varmış bilge, ulu ruhlarla konuşuyor; gelecekle ilgili bilgiler alıyor, hasta biri varsa o kişinin bedeninin enerjisini bozmuş kötü ruhlarla ilgili bilgi ediniyordu. Bazı şamanlar ayin sırasında öte âlemlere geçmek için halüsinojen bitkiler ve mantarlar kullanıyordu. Özellikle Amerika Kıtası'ndaki şamanlar bunu uyguluyor. Şimdi gelelim sana. Doktor sana iki iğne yaptırdı. O iğneler tedavi amaçlı değildi, rahatlaman içindi. Büyük ihtimalle kas gevşetici, sakinleştirici ilaçlar içeren iğnelerdi. Sen bugüne kadar hasta olmadın. Bu ilaçlar senin bedenin için çok yeni. Aşina Hatun şamandı. Sen onun kanını taşıyorsun, tıpkı senden öncekiler gibi sen de şaman değilsin ama fazlaca izler taşıyorsun. Bu zaten Aşina Hatun'un size bıraktığı miras. Mektubu hatırla! Yani demem o ki, doktor hanımın yaptırdığı iğneler sende halüsinojen etki yaptı ve senin çaba göstermeden üst âleme geçmeni sağladı. Annenle yaptığın sohbeti hatırlıyorsan lütfen bana aynen anlat."

"Tabii ki hatırlıyorum. Kokusu bile hâlâ burnumda..." diye başladı ve bütün rüyasını anlattı.

"Sen hayatın boyu anneni görmeyi arzuladın ama göremedin, bunu annene de sordun, o sana ne dedi? 'Sen şimdi çağırdın, ben de geldim!' Peki, anneni nasıl gördün? Babanın ona âşık olduğu

haliyle! Sen hayatın boyu bunu arzuladın ama ilk kez üst âleme geçip bunu bu haliyle dile getirdin. Ve ne dilediysen oldu, hepsi bu."

"Yani hepsi bir rüyadan mı ibaretti Zahit Ağabey?"

"Hayır kardeşim, tam tersine, hepsi gerçekti. Üst âlemde her şey mümkündür ama çok tehlikelidir. Sen zaten bu âlemleri görmek zorundasın. Babam sana bunları anlattı, bu senin en zor sınavın. Torpil yapılmış gibi düşün, doktor hanım istemeden bunlara sebep oldu. Âlemlerin zamanları birbirine uymaz. Yaşadığın âlemdeki bir saat, başka bir âlemde yıllara ya da birkaç saniyeye denk olabilir. O yüzden o kadar kısa sürdü."

"Bunlar benim için çok yeni bilgiler."

"Bu anlattıkların çok önemli. İstersen sana bunları ben açıklamayayım, seni dinleyip babam gibi açıklayacak bir aile dostumuza göndereyim. Tam olarak bu konunun uzmanıdır. Gitmeden sana Ayata'nın adresini vereyim. Şenol Ayata, rahmetli babamın çok yakın dostudur. Bu konularda uzmandır. Kendisi emekli ordu mensubu. Emekli olduktan sonra küçük bir antikacı dükkânı açtı. Elyazmalarını çok sever. Babamla da bu sayede tanıştı. Görevli gittiği yerlerde karşısına sayısız elyazması çıkmış, nedir demeden hepsini toplamış. Çözemediği elyazmalarını babama getirirdi, arşivimizde onun getirdiği çok kıymetli kitaplar var. Para, Ayata için önemli değildir, o bizler gibi yalan dünyayı aşmış bir insan. Buraya kadar anlamadığın bir yer var mı?"

"Yok, Pakize Anne'min dediği gibi 'ya sabır' demekten başka şansım yok. Şu sona bıraktığın çok önemli uçma konusuna gelebilir miyiz artık!"

"Senin soyadın ne?"

"Uçarkan."

"Şimdi bu soyadına dikkat et, Uçaroğlu! Uçarkan! Ne var? Uçar! Siz uçuyorsunuz aslanım! Bunu Atatürk demiş, ben söylemedim! Yani nedir? Sen uçmak zorundasın! Bu, o yüzden çok önemli. Bu öyle uyduruk Hollywood kahramanlarınınki gibi bir uçmak değil! Bunu rüyanda kaybetmiş olman bizim için resmen

yıkım demek. Uçtuğun rüyalar bizim için çok önemliydi çünkü bu rüyalar bu âlemde yaşayan Buğra'nın rüyalarıydı. Fatih Sultan Mehmet Han'ın Bürge Hatun Alp'e yazdığı notta ne diyor? *'Kâh gidip görüp getirdiği, kâh gitmeden getirdiği pek mühim bilgilerle...'* Sence gitmeden nasıl bilgi getirebilir? Bunu durduk yerde kaybedemezsin Buğra! Anlatırken laf arasında 'Hafta sonu gördüğüm rüyaları' diye bir cümle kurdun. Oradaki 'ları' rüyalarını çoğul yapıyor. Oysa sen bize hafta sonuyla ilgili sadece odanda uçtuğunu söyledin! Bize anlatmadığın bir şeyler olabilir mi acaba? Olmaz ya, belki sözünü etmeyi unuttuğun bir şeyler olmuştur! En başta açık konuşacağına dair söz verdin, unutma. Artık sır yok!"

"Şey... Aslında evet, var. Size anlatmadığım bir şey var. Beni küçüklüğümde korkudan altıma işeten bir şey var. İlk günden beri yakamı bırakmayan, beni parçalamak isteyen kocaman bir ayı var. Ben kendi yaşadığım âlemdeki rüyalarımda başından beri bu ayıyı görüyorum. Hatta rüyalar ayıyla başladı, odamda uçma sonradan çıktı. İlk andan beri kocaman olan, günden güne devasa bir boyuta ulaşan bir ayı. İki ayağının üzerine kalkıp kükrüyor, onu yapınca korkudan uyanıyorum. İlk andan beri o ayı var, ondan öyle korktum ki korkumdan defalarca yatağımı ıslattım. Bu yüzden sizlere anlatamadım. Utandım!"

"Seni anlıyorum kardeşim, gerçekten korkutucu. Peki, seni parçalamaya çalıştığını nasıl anladın?"

Buğra duraksadı. "Ne bileyim, iki ayağının üzerine kalkıp kükrüyor, ayı bu, sürekli bana geliyor. Başka ne amacı olabilir ki?"

"Ah be güzel kardeşim! Öyle mühim bir ayrıntıyı atlamışsın ki... İnan, bir şeyleri bizden gizlediğini biliyorduk ama üzerine gitmedik. Babam yazmaların yanına 'bir eksik var' diye not almış, rahmetli hep senin anlatmanı bekledi. Bana da 'Kendi anlatmazsa benden sonra sakın ha üzerine gitme' diye öğütledi. Bunu rüyalarını kaybetmeden önce anlatsaydın keşke. Bunu da Ayata'ya anlat, o sana açıklasın, sonra konuşalım. Bu çok önemli bir ayrıntı. Ben Ayata'yla konuşurum. Senin için 'Bir aile dostumuzun rüyalarıyla

ilgili bana akıl danışan oğlu, gönül gözü açık, saygılı bir çocuk' diye bahsedeceğim. Haklısın, sen maskesiz büyüdün ama bu da eğitiminin bir parçası. Senin Ayata masken bu, açık vermeden dilediğini sorabilirsin. Çok zekidir, unutma! Ayata'yla konuş, görüşmenin mektuplarını çok özenli yaz. Sonra gel birlikte boşlukları dolduralım."

"Tamam, peki sen Ayata'yı en çabuk ne zaman arayabilirsin?"

"Saat çok geç değil hemen ararım." Zahit hemen telefonu eline alıp aradı. "Çalıyor..."

Dört beş kere çaldı.

"Alo, Ayata'm, selamünaleyküm, tam kapatıyordum sen telefonu açtın."

"Oo Zahit. Aleykümselam, dükkânı toparladım artık kapatıyordum. Cenazeden beri görüşmedik. Nasılsın?"

"Eksik olma Ayata'm, gayet iyiyim, sen nasılsın? Maşallah sesin güzel geliyor."

"Bakma güzel geldiğine Zahit, kocadık. Hayırdır, neden aradın?"

"Ayata'm, yanımda kadim bir aile dostumuzun oğlu var. Eksik olmasın, insan yerine koymuş, biliriz diye bize bir şeyler sormaya gelmiş. Birtakım rüyalar görüyor. Sorduklarını ben cevaplayamadım. Tabir istese söylerim ama sordukları tabirin ötesinde. Bence bu çocuğun gönül gözü açık. Bunu bilse bilse Ayata'm bilir dedim, seni aradım. Çok saygılı, efendi bir çocuktur. Bu delikanlıya ayıracak zamanın var mı?"

"O nasıl soru Zahit! Yalnız, ben yarın geç kalkarım, öğlen on iki gibi yanımda olsun. Adı ne demiştin?"

"Adı Buğra. Ben seni daha fazla tutmayayım, çıkıyormuşsun. Ellerinden öperim Ayata'm. Hürmetler."

"İyi akşamlar Zahit, kendine dikkat et."

Zahit telefonu kapattıktan sonra Buğra'yla konuşmaya devam etti.

"Hepsini duydun Buğra, adresi yazarım, yarın on ikide yanında ol. Maskeni takmayı unutma! Benim Ayata maskemi gördün. Ona göre, dikkatli davran."

"Merak etme ağabey. Anladığım kadarıyla Sadrettin dedem de sen de aşırı tedbirli davranmışsınız. Demek ki gerçekten zeki, ufacık şeylerden çıkarım yapıp sonuca gidebilecek biri. Emekli ordu mensubu demiştin, böyle bir adamın orduda işi ne?"

"Kardeşim, idari kadroda yer alacak personel seçimi yaparken yani askeri liselere girişlerde aşırı titiz davranılırdı. Önce her aday derinlemesine araştırılır sonra sınava çağrılırdı. Onlardan beklenen fiziksel, psikolojik ve zekâ olarak belli bir seviyenin üzerinde olmalarıydı. İnan çıta çok yüksekti. Sınavı geçip kabul edilen çocuklar da bu konularda yıllarca aşırı ağır bir eğitimden geçerdi. Bakma şimdi... Neyse, bunu ileride konuşuruz, henüz erken. Şimdi anlat bakalım, nedir bu çok önemli gördüğün gelişmeler?"

"Geçtiğimiz hafta yeni çıkan bir albümü baştan sona zihnimde dinledim."

"Bunu uzun zamandır yapıyorsun zaten Buğra, ne var bunda?"

"Ama ben o albümü gerçekte hiç dinlemedim."

"Vay, bu büyük bir gelişme. Bu, tamamını mutlak hafızadan aldığını gösterir. Kendini çok geliştirmişsin, resmen seviye atlamışsın. İlk kez kendi kaydetmediğin bir bilgiye ulaşıyorsun. Tebrik ederim, bu gerçekten çok önemli. Müzikle güzel bir yol çizdin. Önemli olan mutlak hafızaya ulaşmak. Bunu zorlamaya devam et. Ben sana Avrupa'da son yayımlanan rock albümlerini söyleyeyim, burada çıkmaları zaman alır. Onlara ulaşmaya çalış mesela. Başaracağına eminim. Adım adım tüm mutlak hafıza emrinde olacak, sabırlı ol yeter."

"Ağabey bir de farklı bir gelişme oldu. Sadrettin dedem bana Sencer'lerin bakışlarını yönlendirmeye çalışmamı söylemişti. Bu resmen benden son isteğiydi. Ben bunu zorlayacak, sonra onunla konuşacaktım. Mekânı uçmak olsun, beni dinlemeye ömrü yetmedi. Ben bu arada bunu zorladım. Tüm Sencer'lerin bakışlarını yönlendirmeyi başardım. Sokak tabelalarını, dükkân tabelalarını, trafik ışıklarını onların bakışlarıyla dikkatle inceledim ve mutlak hafızaya kaydettim. İstediğim zaman şarkı dinler gibi o görüntülere

ulaşabiliyorum. Bunu başarınca biraz daha ileri gitmek istedim. Onlar aslında farklı insanlar ama gerçekte hepsi ben. Bu yüzden özde ben olduklarını düşünerek kendi zihnimmiş gibi zihinlerini zorladım ve fikir aşılamayı başardım."

"Buğra bu müthiş bir gelişme, tebrik ederim. Ne fikirler aşıladın?"

"Asla yapmayacakları şeyler aşıladım. Killa işine odaklıdır, hayvanlarla hiç ilgisi yoktur. Killa'nın zihnine uzun tüylü, kül gri bir dişi kedi sahip olma fikri aşıladım. Şu an Almanya'nın altını üstüne getiriyor. Filozofun zihnine Roma'daki San Pietro Bazilikası'nı görme arzusu aşıladım. Tarihi yapılarla hiç işi yoktur. Şu an kız arkadaşıyla yoldalar, Roma'ya gidiyorlar. Ne diyorsun bu gelişmeler için?"

"Türkiye'deki Sencer'in zihnine fikir aşılamadın mı?"

"Yani, ona da aşıladım ama çok önemli değil. Züppenin teki zaten."

"Merak ettim, önemli olmasa da söyler misin?"

"Ağabey ona Mustang'i garajdan çıkartma fikrini aşıladım. Sanırım onda da işe yaradı, fırsat kolluyor."

"Ama arabasını garajdan çıkartırsa babası arabayı büyük ihtimalle ceza olsun diye satar. Sonuçta hepsinin babası küçük karakter farkları da olsa marangoz Muzaffer! En katı olan da aslında onun babası. Bence bunu yaparsa kesin babası arabayı satar. Yoksa sen onu kıskanıyor musun?"

"Ben kıskanmayı çoktan geçtim, karşıma çıksa gırtlağını sıkarım. Benimle aynı ülkede yaşıyor ama... Onunki yaşamaksa ben ölüyüm."

Zahit kahkahalarla güldü. "Sen bildiğin ondan nefret ediyorsun."

"Yalan yok, gerçekten ondan nefret ediyorum."

"Sana kızamıyorum kardeşim. Sencer yaşını doldurup arabasını garajdan çıkartacaktı ve aslında direksiyona sen oturacaktın. Kendi şansını yakmış oluyorsun. Neredeyse her erkeğin hayali olacak bir arabanın sahibi olma fırsatını tepiyorsun."

"Ağabey, sence ben bunu düşünememiş olabilir miyim? Benim gözümden bak bir de; birkaç yıl sonra o âlemde tüm gün efsane bir

arabayla gezeceğim, sonra bu âlemde uyanacağım! Şimdiden okula giderken otobüse binip dönüşte yürüyorum. Babam gelişmelere ayak uyduramadı, maddi açıdan zorlanmaya başladık. O gün geldiğinde belki de bir yere gitmek için bile yürümek zorunda olacağım! Mustang'i garaja çekip dolmuş parası olmadığı için yürümek zorunda olmak aşırı ağır olmaz mı ağabey?"

"Haklısın kardeşim ama babası ona o gün geldiğinde sıfır bir araba mutlaka alır! O motivasyon içindi, unutma. Bu gerçekleri görmüş olman çok güzel ama kendini buna hazırlamalısın. Bunlar mutlaka olacak Buğra."

"Haklısın... Benim bundan kaçarım yok. Bu tür şeyler oldukça hem içimdeki nefret büyüyor hem de mala mülke karşı bir körelme oluyor. Hepsini ben yaşıyorum, sonra kendi âlemimde uyanıp bu zenginlik olmasa da aslında aynı hayatı yaşıyorum diyorum. Züppenin artısı yok mu? Çok fazla var hem de ama bunlar bana yalan dünyayı hatırlatıyor, hepsi avuntu aslında."

"İşte, seni aslında bu farkındalık yoruyor Buğra. Son bir haftadaki gelişmeler inanılmaz. Bence hızlı yol almaya başladık. Tüm bu hızlı gelişmeler ve kendi hayatındakiler birleşince sana çok ağır gelmiş. Gün gelecek bunlar bitecek, biliyorsun, hepsi kor ateş. Demirci elbet yeter diyerek seni soğuk suya sokacak! Umarım o gün dağılmazsın, bunlar çok zor şeyler. Sormak istediğin başka bir şey var mı genel anlamda?"

"Sağ olasın, yine tüm sorularım cevaplandı ama genel bir sorum var. Ben üst âlemi gördüm ve oraya ulaşmak zorundayım. Mutlak hafıza var, şimdilik bir kısmına erişiyorum ama tamamına erişmek zorundayım. Bu arada söylemeyi unuttum. Mutlak hafızaya bir saat ve bir takvim yerleştirdim. Saate bakma ihtiyacı duyduğumda ona ulaşmaya çalışıyorum. Böylece sürekli mutlak hafızayla bağlantılı kalmayı zorluyorum. Senden rüyalarımdaki gibi uçmak zorunda olduğumu da öğrendim. Beni bekleyen gelişmeler bunlar. Aklıma takılan soru şu: Aslında ben olan ama adı Sencer olan bu arkadaşlar, açılan başka kapılar yüzünden öte âlemlerde yaşıyorlar.

Onlara bakıyorum, çok mantıklı. Mesela ben şu halimle Killa'nın yaşadıklarını yaşasam tam olarak ona evrilirdim, filozof için de aynısı geçerli, hatta züppe için de! O kadar param olsa ben de öyle davranırdım. Yani aslında onlar gerçekten benim, sanki beni dört parçaya ayırmışlar ve dört hayat yüklemişler, bunda sorun yok. Peki, o öte âlemlerdeki başka kapılar nasıl açıldı? Sadrettin dedem bana bunun açıklamasını sadece felsefi olarak yapmıştı."

"Çok güzel bir soru bu. Bu cevaba henüz hazır değilsin ama cevabı almana az kaldı diyebilirim."

O sırada biri kapıyı tıklattı.

"Zi?"

Zahit fısıldayarak konuşmaya başladı.

"Bu Ti'nin sesi. Saat dokuz oldu demek. Programa kalsana bu akşam Buğra. On bir gibi çıkarsın. Ben patronu idare ederim, merak etme."

"Olur, ağabey, bu akşam kalırım, bana da değişiklik olur."

Zahit sesini yükseltip kapıya cevap verdi.

"Ti, gelsene..."

Kapı açıldı, Ti içeri girdi.

"Bülent misafiri var dedi, rahatsız etmek istemezdim ama saat geldi. Hazırlanmamız lazım. Hoş geldin kardeşim. Kim bu yakışıklı delikanlı?"

"Bu delikanlı benim öğrencim Ti, çok yetenekli, yerine göz dikti ona göre."

Hep birlikte kahkahalarla dolu kısa bir sohbette bulundular. Sonra Zi ve Ti prova almak için sahneye geçti. Bir kişi daha geldi, bateriye oturdu. Buğra kenardan onları izledi. Bir süre sonra insanlar gelmeye başladı. Program başlamaya yakın bir garson Buğra'ya bir şarap kadehi getirdi, içi dolu! İyice kalabalıklaşmıştı, Buğra tedirgin bir şekilde kadehi kokladı, gülümsedi ve küçük bir yudum aldı.

"Vişne suyu... Adamsın Zi!"

-25-

Buğra müthiş bir gece geçirdi, insanlar alkol aldıkça gevşedi, kimse onun farkında değildi. Harika bir programdı, öyle daldı ki saati kaçırdı. Saate baktı. "On biri yirmi geçiyor! Eyvah!" diyerek fırladı. "Evdekiler birazdan meraklanmaya başlar."

Bardan çıktı, hızlı adımlarla evin yolunu tuttu. Bu bölge geceleri çok tekin değildi, yolu kısaltmak için normalde kullanmayacağı ara sokaklara daldı. Dar ve karanlık bir sokaktan geçerken eski, dökülen bir evin bahçesinden bir kadın sesi duydu. "İmdat!" Ardından bir erkek sesi. "Bağırma lan!"

Durdu Buğra, bir sorun vardı. Sessizce bahçe kapısına doğru bir adım atıp karanlığa gizlendi. Dinledi...

"Yeter artık, ben de insanım, bu hak mı?"

"Bağırma lan o...pu!"

ŞAAAK!

"Yeter vurma, canım çıktı zaten, yeter!"

"Ne yeteri lan! Adam gibi işini yap, seni gebertirim kimse de benden hesap sormaz! Baban kaçmış gitmiş, anan gebermiş! Kim ardını arayacak senin?"

Eyvahlar olsun! Annesi ölmüş! Buğra'nın bunu duyup durması imkânsızdı! Düşünmeden yarısı yıkık bahçe duvarının üzerinden tek bir hamleyle atladı, sesin geldiği yöne doğru hızlıca birkaç adım atıp durdu. Tam önünde duruyorlardı.

"Bırak lan kadını!" diye bağırdı.

Yerde sürünen yarı çıplak bir kadın, onu saçlarından tutup bu hale sokan bir adam!

"Sen de kimsin lan velet! Karışma işime, o benim nikâhlı karım!"

"Ağabey vallahi yalan söylüyor, nikâh dediği imam nikâhı! Allah'ın varsa bana yardım et!"

"Konuşma lan kaltak!"

ŞAAAKK!

"SANA KADINI HEMEN BIRAK DEDİM!"

"Gecenin bu saati, kafam bir dünya. Benim için ha bir, ha iki! Kimsin lan sen? İkinizi de gebertirim! Şimdi iyi seyret, bu kancıktan sonra sıra sende!"

Kadına tekrar vurmak için elini kaldırdığı anda Buğra ok gibi fırladı. Adamın arkasına geçip kalkan elini havada yakaladı, yukarı doğru çekip dışarı doğru büktü. Sağ dizinin tam arkasına gelen noktaya ayağıyla bastı, adamın dizini yere yapıştırdı, bastığı yerden ayağını kaldırmadan kendi dizini adamın sırtına dayayıp ileri itti. Adam sağ dizinin üzerine çökmüş, sağ eli havada bükük, bedeni ileriye itilmiş yay gibi gergin kaldı. Sol kolunu hamle yapmak için kaldırdığı anda, Buğra bileğini biraz daha dışarı büktü, adam acı içinde bağırdı. Buğra adamın kulağına eğildi. "Kıpırdadığın her anda canın yanar, şu an tek hamleyle en az üç yerden kolunu kırarım. Ağzını açtığın anda düşünmeden bunu yaparım ve ömrünün kalanını tek kolla geçirirsin! Çeneni kapat ve sakın kıpırdama!

Ablacım korkma, tamam bitti merak etme bu it sana bir şey yapamaz, buna izin vermem. Toparla kendini."

"Ağabey bu adam beni satıyor, bugün üstümden en az yirmi kişi geçti. Yeter dedim diye beni dövmeye başladı. Ne olur yardım et."

"Ablacım, lütfen şimdi sakin ol, ben bu iti bırakmam merak etme. Önce git üzerine bir şeyler geçir sonra doğru en yakın karakola git. Onlara anlat. Devlet sana sahip çıkar, merak etme. Arkandan gelmesine izin vermem. Kalk ablacım, hemen dediğimi yap. Karakolda benden bahsetme, 'kaçtım' de. Olanları açıklayamayız. 'Allah'ın varsa yardım et' dedin, ettim. Senin de Allah'ın varsa böyle yap."

Kadın fırladığı gibi açık kapıdan içeri girdi, kayboldu. Buğra sakince sol elini adamın boğazına yerleştirdi.

"Bakalım kim haklıymış? Hiçbir karar tek taraf dinleyerek verilmez!" Adamın tüm yüreğini gördü.

"Abla haklıymış, az bile anlatmış, onu da diğerleri gibi kandırmışsın! Sana güvenmiş! Senin tüm hayatın yetimhaneden çıkan kimsesiz kadınları düşürüp satarak geçmiş! Gerçekten söylediğin gibi üç tanesini de öldürmüşsün, ardını arayan olmamış! Of be offff! Sana zarar verirsem ablanın durumu zora düşer, açıklayamayız! Bana kalsa çoktan ölmüştün, yapacak bir şey yok. Ya sabır!"

Beklerken duraksadı Buğra. *"Buğra kendine gel! Bu itin yaptıklarının cezası zaten töreye göre ölüm!"*

Adamı biraz daha gerdi, adam acı içinde bağırdı! Acı içinde kıvranan adamın kulağına eğildi. "Şimdi sana büyük bir iyilik yaparak cezanı açıklıyorum... Hakanın hükmüdür! İdam edilecek ve İnfaz derhal, şu anda kendisi tarafından gerçekleştirilecektir..."

* * *

Babası ve Pakize Anne'si merak içinde onu bekliyordu.

"Merak etmeyin, her şey yolunda. Sahaf yine tüm sorularımı cevapladı, beni rahatlattı. Daha fazlası için yarın bilge biriyle görüşme ayarladı. Kalıp programı izledim, harikaydı. Dalmışım, o yüzden geç kaldım. Özür dilerim. Ayrıntıları size yarın anlatayım. Şimdi hemen yatmak istiyorum. Sizi çok seviyorum. Ne olur endişe etmeyin."

Buğra yatağına yattı, daha önce defalarca ölüm görmüştü. Bu kez hiç etkilenmemişti. Mutlu muydu? Hayır! Üzgün müydü? Asla! Sadece huzurluydu!

* * *

Tam saat on ikide Ayata'nın dükkânındaydı.

"Şenol Bey, beni Zah..."

"Gel buraya Buğra. Kim olduğun gözünden belli. Boşa kelime israfı yapma. Geç şu tabureye otur, ben dükkânın kapısını kilitleyeyim."

"Peki. Yaşça çok büyüğümsünüz. Size nasıl hitap etmemi istersiniz? Şenol Bey? Şenol Amca?"

"Bana herkes Ayata der. Fazla lafa gerek yok, doğrudan anlat bakalım rüyalarını."

"Umarım bu aceleci tavrın beni geçiştirmek için değildir Ayata."

Ayata Buğra'nın yüzüne baktı, bir süre süzdü. Yüzünde mimik yoktu.

"Anlatmaya başlamayacaksan sana çay söyleyip kapının kilidini açabilirim."

"Yok, buraya alışveriş yapmaya gelmedim, hemen başlıyorum.." dedi ve okul çıkışından başlayıp annesine kadar her şeyi anlattı. "O sesi duyduğum gibi inanılmaz bir hızla yatağıma döndüm. Anneme cevap bile veremedim. Rüyam bu Ayata."

"Buğra, sen net bir şekilde üst dünyaya geçmişsin, tarif ettiğin yer üst dünya. Bunu bu kadar kolay başarman aslında olanaksız. Normalde bunu başarmak için öncesinde başka çalışmalar yapmış olmalısın. Devamında bunu başarmak için daha önce bu deneyimi defalarca yaşamış, seni koruyacak bir ustanın yanında olması lazım. Başına çok kötü şeyler gelebilirdi. Seni koruyacak biri olmadan bu yolculuklar aşırı tehlikelidir. Bu yolculuğu bu kadar kolay gerçekleştirmiş olman da mantıkdışı. Tek etken doktorun yaptırdığı iğneler gibi görünüyor ama o kadar basit olsaydı sakinleştirici iğne yapılan herkes üst dünyaya geçerdi. Bugün sokakta gördüğün insanların birçoğu o iğneden çok daha güçlü uyuşturucular kullanıyor, birçoğu da yasal, doktorlar yazıyor! Bu tür yolculukları bu kadar kolay sadece kamlar yapabilir! Ama sen kam olsaydın bu yaşına kadar çoktan çok başka belirtiler göstermiş olurdun ve bana sormaya ihtiyaç duymazdın. Bu bize bir tek şey gösteriyor, senin ailende yani köklerinde bir kam varmış ve sen bazı özellikleri genetik olarak ondan almışsın. Bu senin için hem iyi hem de kötü

haber. İyi kısmı şu. Üst dünyaya bu kadar kolay geçebildiğine göre alt ve orta dünyalara da bu kadar kolay geçebilirsin. Bunun için fazladan bir çalışma yapmana gerek yok. Kötü kısmı şu, ön hazırlıkları yapmadığın ve aşamaları bilmediğin için bunu bir dahaki ilk denemende iki bedenini de çok büyük tehlikeye sokarsın. Bu dünyadaki bedenini yani et bedenini savunmasız bıraktığın için orta dünyadaki bir varlık ele geçirebilir. Bu senin için bir daha asla et bedenine dönemeyeceğin anlamına gelir. Ruhun arafta kalır. Diğer tehlike şu; üst dünyaya geçirdiğin ruhani bedenin savunmasız olacağı için oradaki varlıklar ruh bedenine zarar verebilir. Bu senin bu dünyadaki et bedeninin ruhsuz, koma halinde bir bedene dönüşmesine sebep olur. Yine arafta kalırsın. Bunların olmaması için derhal çalışmalara başlamalı ve kendini bu yönde geliştirmelisin."

Ayata birkaç saniye Buğra'yı süzdü ve sonra devam etti.

"Kötü varlıklar diye söz edince gerildin, evet, onlar var! Hayatın içinde bir iyi bir de kötü vardır. Biri olmazsa diğerinin anlamı kalmaz. O yüzden her zaman ikisi de olmak zorundadır. Hatta kötülüğün içinde iyilik, iyiliğin içinde kötülük vardır. Bu haline denge denir. Sen dengeyi bozmadan, iyilik tarafından kendine koruyucu bularak yoluna devam etmelisin. Senin gibi yüce bir ruhun kötü tarafa geçmesini istemem. Senin koruyucun olan erk hayvanını bulmamız lazım."

"Ayata, az dur. Sindirmeye çalışıyorum. Benim anlattıklarından net anladığım şu: Ben bu yönde çalışırsam dilediğim zaman üst dünyaya geçip annemi görebilirim. Ben buna odaklı gidiyorum. Doğru mu anlamışım?"

"Hayır, aslında evet ama eveti hayır yapacak kadar eksik. Çalışarak dilediğin zaman üst dünyaya geçmeyi başarabilirsin ama bu anneni görebileceğin anlamına gelmez. Evet, annen üst dünyada ama öyle bir yerde ki ulaşman neredeyse imkânsız. Bunu tamamen tesadüf eseri sağlamışsın, bunu isteyerek yapman aşırı zor. Her şeyden arınacaksın, o seviyeye çıkacak kadar temiz olacaksın

ve tüm benliğinle sadece bunu arzulayacaksın. Bilinçli bir şekilde bunu yapman neredeyse mümkün değil. Bunu sana Türk öğretisiyle açıklayayım. Kadim Türk inancında, bir kadın doğum yaptığı zaman, onun için uçmakta kırk tane ebedi istirahat yatağı açılır. Ölmediği her gün, yatakların biri toplanıp kaldırılır. Doğum yapan kadın kırk gün boyunca dünyada var kabul edilmez. Ne zaman ki kırk gün dolar, son yatak kaldırılır, işte o zaman tekrar dünyevi bir varlık olur. Bu sürede ona üst dünyadan yüce ruhlar eşlik eder, onu korur. Kırk gün geçtikten sonra artık doğumdan dolayı ölmeyeceğine emin olunur ama bu onun mertebesini değiştirmeyebilir! Doğum yapmak kadını anne yapmaz! Bebeğiyle o muhteşem bağı kurarsa anne olur! Bu bağ kırkı çıkmadan gerçekleşir. O yüzden kırk gün içinde ölen kadınların yeri uçmakta normal insanların asla ulaşamayacağı bir noktadır. Sen erkeksin, doğum yapman mümkün olmadığı için ne yaparsan yap oraya ulaşamazsın. O seviyeye çıkman zaten imkânsız. Türk töresinde kadının erkekten üstün tutulmasının sebebi budur. Anne olmamışsa bile her kadın anne adayıdır! Annenin olduğu yere ulaşamazsın ama ruhunu o dereceye yakın arındırabilirsen anneni çağırabilirsin. Senin bu dünyada bir bedenin var ve o bir ruha sahip. Negatif her duygu senin ruhunu kirletir. Arındırmaktan kastım bu. Kıskançlık, öfke, nefret! Bunlar hep ruhunu kirletecek negatif duygular. İlaç etkisiyle istemeden o saflığa yaklaşmışsın, anneni çağırmışsın, gelmiş. Diyeceksin ki tekrar ilaç alırım. Bunu bilerek yapmak da negatif duygudur! Sen ilacı amacı dışında kendi çıkarın için kullanacaksın! Şimdi anladın mı iyiliğin içindeki kötülüğü? Bu kadar hassas işte! Diyelim ki yıllar geçti, sana yine isteğin dışı öyle bir ilaç yaptılar. Yine olmaz, çünkü sen artık bunları biliyorsun. Bilmediğin için bir kez yaşadın ve bitti. Hepsi bu kadardı, devamı yok. Var aslında ama yapabilirsen. Sidarta bunu yapamamış, okuduysan bilirsin. Budizm'de tekrar tekrar dünyaya gelip eksik olduğun her dünyevi yoksunluktan sınava tabi tutulursun! Şimdi anladın mı?"

"Anladım Ayata ve üzüldüm."

"Kötü haberci gibi oldum. O kadar üzülme, birlikte alt ve üst dünya yolculuğu yapabiliriz, ben sana rehberlik edebilirim. Yanında ben varken korkmana gerek yok. Buna benzer başka rüya gördün mü?"

"Gördüm Ayata, aslında bu tür rüyalarım onunla başladı. Küçüklüğümden beri rüyalarımda korkunç bir ayı görüyorum."

"Peki, ayı sen büyüdükçe büyüdü mü?"

"Evet Ayata. Bunu nasıl bildin?"

"Nasılını anlatırım, başka bu tarz farklı bir rüya gördün mü?"

"Başta sadece ayı vardı ama çok acı bir olay yaşadıktan sonra rüyalarımda uçmaya başladım. Ağırlığım yoktu, gaz dolu bir balon gibi tavanda gezebiliyordum. Ben bunu görmeye başladığım ilk anda bir de ses duymaya başladım. 'Korkma yüksel, ben seni korurum' diyordu. Sonrasında önce ayı kayboldu, ardından 'yüksel' diyen ses korkunç bir homurtuya dönüştü. En sonunda da bu rüyayı görmeyi tamamen kaybettim. Uzun süre sürekli aynı rüyayı gördüm ama artık görmüyorum. Başladığı gibi bitti. En son çok gerçekçi bir şekilde annemi görünce, Zahit Ağabey'e bu rüyalarımı sordum ama o cevap veremedi. Annemle ilgili kısmı çok güzel açıkladın, diğerleri de açıklanabilir mi Ayata?"

"Müthiş! Açıklanır tabii. Artık eminim, senin soyunda kesinlikle bir kam var. Nasıl bilmiyorum ama sadece bazı özellikleri almışsın. Aslında aldığın özellikler birbiriyle bağlantılı, sanki biri kurgulamış gibi seçmece! Ama bu mümkün olamaz. Bu dünyaya gelmiş hiçbir ruh böyle kurgu yapabilecek seviyelere çıkamaz."

"Ayata, bunları bana mı anlatıyorsun kendinle mi konuşuyorsun? Açıklayacak mısın?"

"Az sabret, biraz heyecanlandım. Sen nasıl bir ruhsun evlat? Şimdi de sen biraz benim sindirmeme izin ver."

Bir süre sessizlikten sonra Ayata devam etti.

"Sen gördüğün ayıdan korkmuş olabilir misin?"

"Korktum Ayata, küçücük çocuğum ve rüyalarımda iki ayağının üzerine kalkıp kükreyen, beni öldürmeye çalışan bir ayı

görüyorum! Bana, bunu görüp korkmayacak bir çocuk gösterebilir misin?"

"Çok haklısın. İşin kötüsü o seni öldürmeye çalışmıyordu, seninle konuşmaya çalışıyordu ama dilini bilmiyordu! O senin erk hayvanın."

"Nasıl ya! Erk hayvanı nedir?"

"Erk hayvanı seninle doğar, görevi seni diğer dünyalarda korumaktır. Sen doğduğunda doğar ve sen öldüğünde ölür! Yaşadığın tüm acıları hisseder, ayı olması kötü olmuş. Şirin bir kuş olsaydı korkmazdın. Her insanın onunla birlikte doğan bir erk hayvanı vardır. İnsanların çok büyük bir çoğunluğu bunu bilmez ve bilinçli davranmaya başladığı yıllarda onunla iletişime geçmediği için erk hayvanı alt dünyada kaybolur. Sen de bilmiyordun, az önce öğrendin! Bunlar hep bize unutturulmuş kadim Türk öğretileri! İşin ilginci, onu hiç aramamışsın ama o seni arayıp bulmuş ve sana ulaşmış. Derdini sana anlatamamış. Korkunç göründüğü için korkmuşsun. Bir kere dokunsan iletişim kurardınız. Sen korkup çekindikçe o inat etmiş, senden vazgeçmemiş. Yaşadığın o çok acı olay her neyse seni çok etkilemiş. İstemeden bilincin yükselmiş, aynı şekilde ayının da! Bunun sonucunda odanda uçmaya başlamışsın. Bunun ayıdaki etkisi farklı olmuş. Ayı senin kendisinden korktuğunu fark etmiş, sana görünmemeye başlamış. Ondaki büyük gelişim senin dilini çözmek olmuş ve sana seslenmeye başlamış. 'Korkma, yüksel, seni korurum.' Sen bu korku yüzünden erk hayvanından gittikçe daha çok uzaklaşmışsın. O elinden geleni yapmış ama sen uzaklaştıkça doğal olarak o da uzaklaşmış. Önce seninle iletişim kurduğu dili kaybetmiş, o yüzden sen uçtuğun rüyalarında homurtular duymaya başlamışsın. Zamanla daha da çok uzaklaşmış ve hepsini kaybetmişsin. Bu senin için çok kötü olmuş... Bu iki sebepten çok kötü. Birincisi o artık alt âlemde, ormanda diğer ayılarla birlikte yaşayan sıradan bir hayvan, seninle bir bağı yok. Onu tekrar bulabilmek için kendini çok geliştirmeli ve çok fazla çaba göstermelisin. Ben burada uygun insanlara bu tür

çalışmalar yaptırıyorum. Erk hayvanını bulanlar oluyor. Hayvanın ilk yaptığı karşısındaki insandan bir parça koparıp yemek ya da onu komple yutmak oluyor. Bu sayede bir oluyorlar. Bu ayı korkusu umarım alt bilincinde yer etmemiştir! Çünkü sen de tekrar ona ulaşmak için bunun benzeri bir tecrübe yaşamak zorundasın. Bunu kaldırabilir misin, bilmiyorum. O an geldiğinde çok cesur olmak zorundasın. Bir an olsun korkuya kapılırsan, anında yaşadığın dünyaya dönersin.

İkincisi, gerçek kamlar erk hayvanlarını gerek gördükleri durumlarda bu dünyaya getirecek güçtedir. Gerçek kamlar, bu dünyada bir hayvan doṇuna yani şekline girebilirler ama erk hayvanlarıyla bu hayvan aynı olmak zorunda değildir. Yani kamın erk hayvanı şahin, şekline girdiği bir köpek olabilir. Şahini de gerektiğinde bu dünyaya getirip tüm özelliklerinden faydalanabilir. Bir sürü seçmece kam özelliği taşıyorsun, sen seçkin bir ruhsun. Belki bu da vardı ve sen bunu da kaybetmiş oldun. Tam bir kam olmadığın için şekline girebileceğin bir hayvan zaten yok! Bunlar çok üzücü."

Buğra çocuk aklıyla verdiği bir kararın bu kadar kötü sonuçları olabileceğini tahmin edemezdi. Çok üzgündü. Ayata'nın anlattıkları onun için gerçekten çok önemli şeylerdi. Zahit Ağabey'inin neden doğrudan anlatmak yerine onu Ayata'ya gönderdiğini de anlamıştı. Zahit Ağabey nazını çekiyor, kaprislerine katlanıyor, neredeyse her zaman alttan alıyordu. Bu gerçekleri Zahit söylese Buğra geri dönülmez tepkiler verebilirdi. Bunlar bulmacanın eksik parçalarıydı. Çok üzgün ve yıkılmıştı.

"Ne çok üzüldün be Buğra. Ne var bunda? Ben yardımcı olurum. Erk hayvanını buluruz, merak etme."

"Yok, Ayata, konu o değil. Erk hayvanım olsa ne olmasa ne, bana ne katacak ki? Hatta korku dolu rüyalar görmektense böylesi daha iyi. Ben bir daha annemi göremeyeceğim kısmında takılı kaldım. Bana ne erk hayvanından, yok diye ölecek değilim ya!"

"Haklısın aslında. Sanırım ben fazla heyecan yaptım. Sana şimdi bir üst dünya yolculuğu yaptırsam rahatlar mısın? Bilmeden gittiğin yerleri bir daha gör istersen."

"Annemi göremeyeceksem anlamı yok ama en azından gördüklerimin gerçek olduğunu kabullenmemi kolaylaştırır. Deneyebiliriz. Hepsi benim için çok yeni, senin tabirinle bir üst dünya yolculuğuna hayır demem. Öncesinde bir şey daha sormak istiyorum. Benim rüyamdaki gibi uçmam gerçekten mümkün mü? Çok normal karşıladın ve üzerinde durmadın."

"Evet, bu son dönemde çok popüler olan bir konu. Hatta dolandırıcıları çıktı. İnsanlar bunu yapabilmek için avuç avuç para döküyor. Bu tür uçmaya astral seyahat deniyor. Alt ve üst dünyaya geçmekten çok farkı yok aslında. Tek fark şu, astral seyahatle yaşadığın dünyada gezebilirsin. Sınırların evrendir. Gezegenlere bile gidebilirsin! Yaşadığın dünyayı seninle paylaşan ama normalde göremediğin varlıkları görebilirsin. Yine çok tehlikelidir. Çünkü yine denge yani iyi ve kötü var. Kötücül varlıklarla baş edemezsin. Ustalaşman lazım. Başlangıçta bir koruyucu şart. Ayı sana o yüzden 'Korkma, seni korurum' diyordu. İyi bir ustayla çalışmalar yapman lazım. Astral seyahat kısaca yaşarken ruhunu bedeninden ayırmaktır! Ölüme en yakın tecrübe olarak kabul edilir. Sen hiçbir çalışma yapmadan bunu uykunda başarmışsın, neyse ki bunu yaparken yanında ayı varmış, seni korumuş. Sakın anlattığım şeyleri tek başına denemeye kalkma... Şimdi, ben sabit bir ritimde kam davulunu çalacağım. Geri dönmemiz gerektiğinde kısa aralıklarla üç sert vuruş duyacak ve gözlerini açacaksın. Şimdi olabildiğince rahatla, sırtını yasla, bacaklarını uzat, ellerini iki yana bırak, avuçlarını aç, gözlerini sımsıkı kapat. Daha önce mutlaka açıkta yanan bir ateş görmüşsündür. O ateşi ve çıkan dumanı düşün. Sen o yükselen dumansın Buğra. Ben çalmaya başlayınca ateş gözünün önüne gelsin. Bir şeyler yanıyor, alevler savruluyor, ucundan duman çıkıyor ve yükseliyor. Kendini yükselen dumana bırak. Birlikte yükselene kadar tekrar tekrar ateşe dönüp bunu yap. Çok kolay

olacak, ben bir kanal açacağım ve güvende olacaksın. Korkma, ben yanındayım. Seni korurum."

Buğra söylediklerini harfiyen yerine getirdi. Ritmi kalbinde duyuyordu. Ateşi düşündü, gördü. Dumanla yükseldi... Olmadı bir kez daha ateşe döndü, dumanla birlikte yükseldi, yükseldi... Ve işte yine aynı uçsuz bucaksız yeşilliğin üzerinde uçuyordu.

"Evet, burası annemi gördüğüm yer!"

Yüreği yine sonsuz bir huzurla doldu, yere doğru yaklaştı, uçmayı bırakıp yere indi. Aynı yeşillik, aynı gökyüzü! Yerde küçük yabani papatyalar vardı. Birkaç tane kopardı, kokladı. Çok güzel kokuyorlardı ama bu o koku değildi. Kafasını kaldırıp ileri baktı, yüce dağ yoktu, salkımsöğüt görünmüyordu, pınar yoktu. Koşmaya başladı sonra yükseldi. Yukarıdan görebilirim diye düşünüyordu. İleride ağaçlarla dolu bir tepe gördü. Ağaçlara yakın yere indi, insanlar vardı, bir kısmı insan gibiydi, bir kısmı değildi. Tanımlayamıyordu! İnsana benzeyenlere sormaya başladı: "Annemi tanıyor musun? Adı Aydilge, çok güzeldir, üzerinde kırmızı bir elbise var... Sen tanıyor musun? Ya sen! Sen de mi tanımıyorsun! Konuşun benimle, neden cevap vermiyorsunuz? Kocaman bir salkımsöğüt vardı burada, o annemin ağacı! Nerede olduğunu bana söyleyin!"

TAM, TAM, TAMMM!

"BUNU NEDEN YAPTIN AYATA!"

"Yapmak zorundaydım evlat. Yapmasaydım seni ben bile koruyamazdım. Öfke alt dünyada yaşar evlat, huzur üst dünyada! İlk anda içine sonsuz huzur dolmadı mı? Orada huzuru bozamazsın, seni ben bile geri getiremem! Gördüğün o kendi halinde varlıklardan birine dönüşürsün. Eğer anneni görmeni sağlayabilseydim bunu yapardım, neredeyse mümkün değil dedim neden anlamak istemiyorsun?"

"Özür dilerim Ayata dayanamadım. Annesinin büyüttüğü hiç kimse bunu anlayamaz."

"Haklısın evlat, durumunu anlamak çok zor. Sen gerçekten çok cesur bir çocuk ve çok seçkin bir ruhsun."

"Alt dünyaya nasıl gidiliyor Ayata? Götür demeyeceğim rahat ol."

"Üst dünyanın tam tersi evlat. Adı üstünde. Alt dünyaya en basit haliyle ince bir yarıktan, toprağın derinliklerine inen bir suyla gidebiliriz. Ama senin buna benzer bir şeyi daha önce görmüş olman lazım."

"Anladım Ayata. Kızmayacaksan bana müsaade, çok vaktini aldım. Borcum ne diyemiyorum çünkü zaten param yok."

"Ne borcu, Zahit sana benden bahsetmedi mi?"

"Senin için çok paragözdür dedi. O yüzden açıklama gereği duydum."

"Benim için nasıl böyle konuşur! Şimdi dükkândadır, borcun yok, sen evine git ben şu Zahit'e bir uğrayayım!"

"Dur Ayata, sakin ol, şaka yaptım. Zahit Ağabey senin için hesaplarını paraya göre yapmaz, sakın para lafı etme dedi."

"Evladım bana böyle şakalar yapma, kaç yaşındayım, kalpten gidiyordum. Hadi sen de var git yoluna, daha fazla canımı sıkma!"

Buğra toparlandı, kapıya yöneldi.

"Yahu, Buğra! Aklımı karman çorman ettin, ne diyecektim ne dedim! Evlat senin çözülmeyecek bir sorunun yok, sadece eğitime ve zamana ihtiyacın var. Bir ustanın seni çalıştırması lazım, ben seni seve seve çalıştırırım. Astral seyahate bir şey diyemem ama erk hayvanını birlikte bulabiliriz. Bunca yıl onlarca insana yardımcı oldum, senin gibisini görmedim."

"Teşekkür ederim Ayata ama bunu yapmak istediğime emin değilim. Kammış, ayıymış açıkçası beni çok ilgilendirmiyor. Anamı görünce çok heyecanlandım ama bence konuyu burada kapatsam iyi olur. Yapsam elime ne geçecek? Ha, yarın bir gün parayı bulur, rahat bir hayata kavuşurum, o zaman bunların peşinden koştururum."

"Keşke böyle düşünmeseydin ama sen de haklısın."

-26-

Buğra dükkândan çıktığı gibi koşar adımlarla eve döndü. İlk iş görüşmeyi en ince ayrıntısına kadar yazdı. Sonra telefona sarıldı.

"Alo?"

"Selamünaleyküm, numaranızı geçen pazar dükkân tabelanızdan aldım, bir şey soracaktım kusura bakmayın."

"Estağfurullah, dinliyorum."

"Ben öğrenciyim, hafta içi okuldan sonra ve cumartesileri bir bakkal dükkânında çalışıyorum. Sadece pazar günleri boşum, ben dedemden kalma Arapça bir kitabın arasında tek sayfalık bir not buldum. Arapça çok şükür okuyabiliyorum ama bu benim bilmediğim harflerle yazılmış bir yazı. Sordum sizi söylediler. Benim için çok önemli. Rica etsem yarın beş dakika da olsa dükkânı açar mısınız? Bakıp fikrinizi söyleyin yeter."

"Öğrenmeye bu kadar hevesli bir kardeşimizi geri çevirmek olmaz. Söz vermeyeyim, yarın üç gibi uğrayın. Fırsatım olursa sizin için dükkânı açarım."

Buğra saat üçte bardaydı. Kapıyı itip içeri girdi. Bülent yine oradaydı. Bu kez üzerinde takım elbisesi yoktu. Müzik çalmıyordu.

"Oo Buğra, hoş geldin. İyice komşu kapısı ettin barı. Yerini biliyorsun, geç sen. Zi geldi, odasında."

"Bülent Ağabey ne yapayım ya, hafta içi okul var, dersler zaten ağır. Zi gel dedi mi koşa koşa geliyorum ben de."

Zahit kapıda bekliyordu. "Hoş geldin Buğra, geç hadi, hemen başlayalım."

İçeri geçip kapıyı kapadılar.

"Buğra bunu çok acil olmadığı sürece bu şekilde tekrarlamazsak sevinirim. Pazar günleri barı iki buçukta açıp temizliğe başlıyorlar.

Patron gelse açıklayamam. Neyse kardeşim, nedir bu kadar önemli olan? Neden Aşina Hatun'un mektubunu istedin? Yazdıklarını ver, hem oradan takip edeyim hem seni dinleyeyim."

Buğra yazdıklarını verdi, anlatmaya başladı.

"Ağabey verdiğin adrese gittim, Ayata'yla tanıştım. Gerçekten söylediğin gibi çok zeki bir adam."

Zahit araya girdi. "Dur bir dakika, notlar oradan başlamıyor! Sen bardan çıktıktan sonra neler oldu? Oo, dur şimdi, hemen Ayata'ya girme, önce bunları konuşalım."

"Tamam ağabey, ben sizin programa dalmışım. Bana inanılmaz iyi geldi, ilk kez canlı müzik dinliyorum. Bu arada çok iyisiniz tebrik ederim. Ben saati kaçırmışım..." diye başladı ve o gece olanları anlattı. "Bence adalet yerini buldu ağabey. Sonuçta ben adaleti yüreğinde taşıyan bir Türk hakanıyım."

"Tamamen haklısın, bence de doğru olanı yapmışsın. Yardım isteyen birine sırt çevirmek sana yakışmazdı. Üstelik inandığı Allah'ın adını vererek yardım istiyor. Şimdi şunu anlamanı istiyorum. Biz bunları bitiremeyiz Buğra. Ben onlar gibi birçok insanla buraya gelip giderken selamlaşıyorum, halleri ortada, görüyorum ama bir şey yapamıyorum. Çünkü ben birim, sen de birsin! Bu insanları temizlemek için orak alıp girişsek bitiremeyiz! Bitmezler! İnan o adamın yerini çoktan başka biri almıştır! Bizim işimiz, bizleri bu hale getirenlerle. Dilerim o kadın sözünü dinleyip devlete sığınmıştır, insanların devlete güveni kalmadı. Hükümetle devletin aynı şey olmadığını bir türlü öğrenemediler. Ben sana sırt çevir demiyorum, sakın ha! Bu kadar bire bir karşılaşıp müdahale etmekten geri kalma. Senden istediğim, olayın tamamını görmen! Biz nasıl bu hale geldik? Senin adına çok sevindim, nihayet kurdun dişine kan değdi! Bu tamamen bilinçli şekilde onayladığın ilk infaz. Yalnız o büyük lafları neden ettin anlamadım. Aklından bile geçirsen yeterdi. Bir de ayrıntıya girmişsin, hiç gerek yoktu. Düşün ki kenarda gizlenmiş bir kadın daha vardı ve o hepsini duydu. 'Hakanın hükmüdür, aslında cezan şu ama... Hadi iyi tarafıma denk

geldin, git kendini as!' Adam da bunu harfiyen yerine getiriyor. O kadın herhalde senin Azrail olduğunu düşünürdü! Dikkat çekmemeliyiz unutma! Bir dahaki sefere böyle yapma kardeşim!"

"Ağabey tamamen haklısın, onu da yaşıma ver. Çok heyecanlandım. Bir de sanırım duymak istedim, bana hepiniz başından beri adaleti yüreğinde taşıyan bir Türk hakanısın diyorsunuz. Sanırım gerçekten bunu hissetmek istedim. Züğürt hakan! Yaşadığım onca saçma sapan şeyden sonra öyle iyi geldi ki! İlk kez gerçekten gücüm olduğunu ve yapabildiğimi gördüm. Evet, bir insan öldü ama o bunu çoktan hak etmişti, yaşasa daha kim bilir kaç kişiye zarar verecekti. Söz, bir dahaki sefere sadece aklımdan geçiririm ama 'Hakanın hükmüdür gibi lafları etme' deme, gerek olmadığını biliyorum ama öyle zor bir hayatım var ki bunları söyleyince kendimi çok önemli hissettim."

"Bu işler sana yaramış, çok tatlı anlatıyorsun. Dilediğin gibi yap, hatta istersen biraz daha süsle. Yeter ki sadece aklından geçir. Şimdi Ayata'yı anlat bakalım."

"Çok dolu bir insan, bana çok faydası oldu. İnanılmaz derecede önemli bilgiler verdi. Bana onları sen anlatsan ben herhalde filmi kopartırdım. Son dönemde öfke kontrolü problemim var, geri dönülmez laflar edebilirdim. Çocuk aklımla inanılmaz büyük bir hata yapmışım. Ayı benim için çok önemliymiş. Bu korku beraberinde zincirleme hatalara sebep olmuş. Bunlar anladığım kadarıyla maalesef olmam gereken kişinin neredeyse yarısı yapıyor! Uçmayı başarmak zorundayım ama ayı giderken bunu da götürmüş. Ayata'yla konuşmalarımız satır satır yazılı, ayrıntısını görebilirsin. En baştan başlayarak bunları geri kazanabilirim ama anladığım kadarıyla bir ustayla çalışmam gerekiyor. Tek başıma yapmam çok tehlikeli. Ayata çalıştırmayı teklif etti ama onunla çalışamam. Anlattıklarımdan bile neredeyse beni çözdü. Zıt cevaplar verip kurtardım. Son anda da seninle ilgili bir espri yaparak kafasını karıştırdım ve net görmesini engelledim! Ben anlattığı gibi uzun süre Ayata'yla çalışırsam birkaç hafta içinde beni çözer! Zaten çok fazla

şey tahmin etti, o yüzden Aşina Hatun'un mektubunu istedim. Sen beni çalıştırabilirsin. Birlikte önce alt dünyaya iner ayımı buluruz, sonra da astral seyahat çalışmaya başlayabiliriz."

"Ah be kardeşim. Keşke o kadar kolay olsaydı! Ayata'yla aranızda geçen konuşmaları tahmin edebiliyorum, haklısın bunları sana o sebepten ben anlatmadım. Ayata babam yaşında, senin ona saygıyla yaklaşıp diline hâkim olacağını biliyordum. Yanıldığın bir şey var. Bizler bunları okuyup yazanlarız, bunları bilebiliriz ama uygulayamayız. Bilmekle öğretmek aynı şey değildir! Bizlerin bunlara vakti olamaz. Bak sen şimdi benim ikinci bir hayat yaşadığımı öğrendin, bilmediğin öyle çok şey var ki! Biz bu tür şeyleri uygulamaya çalışmayız bile çünkü görevimiz farklı. Ona odaklı hareket etmek zorundayız. Ben sana saatlerce astral seyahati anlatırım ama uygulamana yardımcı olamam. Bir ansiklopediden ödevin için bilgi aldığını düşün. Sana bilgiyi verir ama ödevini yapmana yardımcı olamaz."

Zahit bir süre sustuktan sonra devam etti.

"Ayata konusunda haklısın, bu tür derin çalışmalar yapsanız seni büyük ihtimalle çözerdi. Beni arar, kızar söylenir, seni sorar, ben de geçiştiririm. Senin başka bir ustaya ihtiyacın var. Bu arada farkındaysan yükün artıyor! Büyüyorsun, olgunlaşıyorsun. Sana üç dosya verdim, o dosyalar sana görevinin ne olduğunu söyleyecek. Çok ağır ve çok zor, çok fazla araştırma gerektiriyor. Seni zor günler bekliyor Buğra."

"Ağabey senin beni çalıştıramayacak olman beni şu an tam anlamıyla yıktı. Ayata'yla da çalışamam, peki bana kim yol gösterecek? Yükün ağırlaşması sorun değil, ben o bilince ulaştım. Dosya gerçekten çok ağır, anlaması çok zor. Aslında anlamaktan çok bir araya getirmek yoruyor! Anlamsız geliyor, birleştirmek zor oluyor. Epey yol aldım ama. İlk dosyadan şu ana kadar anladığım: Hacı olmak için yola koyulan Hıristiyanları korusun diye Fransa kralı dokuz gönüllü şövalye görevlendirmiş. Bu adamlar işlerini çok iyi yapmışlar ve halktan destek görmüşler. Gün geçtikçe gönüllü sayısı artmış, bağışlarla ve elde ettikleri ganimetlerle istemeden servet

sahibi olmuşlar. Parayla işleri olmadığı için servetleri büyümüş. İstemeden ilk para transferini, ilk çeki, ilk bankacılığı keşfetmişler ve bunu kendi çıkarları için kullanmamışlar. Memleketinden yola çıkan bir hacı adayının elindeki parayı alıp yazılı kâğıtlar veriyorlarmış. Yolda kervan baskına uğrasa ellerinde sadece bu kâğıtlar var, hırsızların bir işine yaramıyor. Kendi ihtiyaçları olduğunda yoldaki şövalyelere o kâğıdı verip paralarını alabiliyorlar. Bu o yıllar için inanılmaz büyük bir öngörü. Sonra yine istemeden tefeciliği icat etmişler ve bu onların sonunu hazırlamış. Bu hazin sonu, başlangıca çevirmeyi de başarmışlar. Şu an bu noktadayım, Fransız İhtilali'ni anlamaya çalışıyorum. Gördüğüm kadarıyla Fransız İhtilali'nin bize anlatılmayan çok fazla kısmı var. Nasıl kontrolden çıkmışlar ve bunların günümüzle ne ilgisi var çok merak ediyorum."

"Bravo kardeşim çok iyi çözümlemişsin. Bunu söylemek istemezdim ama şu an tam olarak yolun başındayız. Babamla neredeyse tüm öğretileri ve dinleri incelediniz. Tüm bunlardan bir genelleme çıkartabildiğini umuyorum. Artık hepsini birleştirme zamanı geldi. Sana Ayata yerine şununla çalışabilirsin diyemem. Bu senin yolun ve kendin bulmak zorundasın. Aşina Hatun'un mektubunu getirdim. Günümüz Türkçesiyle bir kâğıda geçirdim. İstersen sende kalabilir."

"Ağabey süpersin, sanırım bundan sonra arada bakmam gerekecek. Önce sen sesli okur musun? Ben dinleyip düşünmek istiyorum."

"Okurum tabii. *Ey Türk oğlu! Ey Türk kızı*" diye başladı Zahit ve son cümleyle bitirdi: *"Ya ol, ya öl!"*

Buğra duyduklarını iyice sindirdikten sonra konuşmaya başladı.

"Ayata haklıymış. Bunları Aşina Anne kırk gün boyunca kurgulamış! En baştan içimize koymuş! 'Bu kurguyu yapacak bir ruh olmaz' demişti! Yanılmış! Aşina Anne bunu yapmış! Bizden daha ne kadar ileridesin Aşina Anne? 'Bunu senin için yaptım. Kanımı kanına kattım. Adak adadım, dilek diledim, kurban verdim. Üst

âlemden aldım, alt âlemden aldım, hep kendimden aldım, hepsini sana verdim' diyor! Ben bilmememe rağmen ayı beni o yüzden biliyormuş ve gelip beni bulmuş. İlk saf anımda o yüzden üst dünyanın en üst mertebesine çıktım demek ki! Ben bu mektubun tamamını nasıl çözerim? Ağabey, gerçekten benim bundan sonra işim çok zor. Ne yapayım, nereden başlayayım? Ne önerirsin?"

"Kardeşim istersen biraz dinlen. Bu hafta ikimiz için de çok yorucu geçti. Ben normalde burada çarşamba ve cuma akşamı programa çıkıyorum. İnan Zahit'ken Zi olmak aşırı zor. Çarşamba akşam saat sekizde burada ol, ben senin için bir şeyler hazırlayacağım, bana güven."

"Peki, Zahit Ağabey. Sadece son bir şey sormak istiyorum, sonra hemen giderim. Biz neden sahafa her telefon ettiğimizde tiyatro sergiliyoruz? Sonuçta ya babam arıyor ya da ben, sen ikimizin sesini de tanıyorsun. Jülide üniversitede, Meftun zaten telefona cevap veremez! Telefonu mecbur sen açıyorsun. Sadece sen tiyatro yapsan yetmez mi? Sonuçta oradaki müşteri beni duymaz."

"Kardeşim teknoloji devirle birlikte çok hızlı gelişiyor, ben teknolojiden pek anlamam. Beni Jülide uyardı. Konuşmalar dinlenebiliyormuş ve bunu fark etme şansımız yokmuş. Son dönemde beni huylandıran şeyler oldu, zaten o yüzden artık burada buluşuyoruz. Göz ardı edemezdim. Lütfen sahafı aramanız gerektiğinde aynı şekilde devam edin, ben sizi anlıyorum merak etme. Şüphelerim daha da artarsa telefonu da kaldırabilirim. Tedbiri elden bırakamam."

-27-

Buğra çarşamba akşamı tam saatinde yine bardaydı.

"Nasılsın kardeşim, kafanı toparladın mı? Bir gelişme, aksi bir durum var mı?"

"Gayet iyiyim ağabey teşekkürler. Pazartesi okul çıkışında polis sağlam operasyon yaptı, epey adam topladılar. İki gündür çok rahat eve gidiyoruz. Aksi durum dersen benim için var. Neşe okula gelmiyor. İlk kez bir kızla ufak da olsa duygusal yakınlık kurdum ama maalesef... Sanırım babası onu başka okula aldırdı."

"Senin adına üzüldüm ama sıkıntı yapma kardeşim, akışa bırak. Sana ilave bir şeyler getirdim. Zor biliyorum ama bence buradan devam etsek iyi olur."

Zahit'in elinde kalınca bir dosya vardı.

"Bu dosyada hem tasavvuf şiirleri hem de Tapınak Şövalyeleri'yle ilgili bilgiler var Buğra. Bunları iyice öğrenmeni istiyorum. Yoluna ışık tutacağını düşündüğüm bir de elyazması kitap getirdim. Dosyanın içindeki şiirlerden bir tanesini okuyayım. Bence sen buradan başlayıp hepsini çözebilecek birikime sahipsin. Bu ikimizin de imtihanı... Dinle..." diyerek şiiri okudu:

"Hakîkat bir gizli sırdır
Açabilirsen gel beri
Küfr içinde îman vardır
Seçebilirsen gel beri

Açıldı cennet kapusu
Lâ'l ü gevherdir yapusu
Kıldan incedir köprüsü
Geçebilirsen gel beri

Cânımız melek canıdır
Tenimiz Selmen tenidir
İçtiğim arslan kanıdır
İçebilirsen gel beri

Pîrimden öğüt almışam
Üstâdımdan ders almışam
Men kanadım bağlamışam
Uçabilirsen gel beri

Men bağçelerin gülüyem
Ayn-ı cem'in bülbülüyem
Kırk kapunun kilidiyem
Açabilirsen gel beri

Şah Hatâyî'm eydür heman
Dağları bürüdü duman
İşte İncil iste Kuran
Seçebilirsen gel beri..."

"Ağabey ne yaptın ya! Yemin olsun tek mısraını anlamadım. Sen benim bunları çözmemi mi bekliyorsun?"

"Bu A planı kardeşim, rahat ol, her zamanki gibi bir B planımız da var."

"Zahit Ağabey! Sen beni Sadrettin dedemle karıştırdın galiba! Tamam, neredeyse tüm öğretileri işledik. Tasavvufa da girdik ama bunlar çok zor. Bir de ağabey, ben ayıya ve uçmaya ulaşmaya çalışmıyor muyum? Bunların uçmakla, ayıyla ne alakası var? Tasavvufun en derinini ben bu yaşımda nasıl çözerim? Bunların hepsi ayrı bulmaca! Lütfen B planına geçebilir miyiz?"

"Tabii ki; B planı Ayata'nın yolu... Ayata haklı Buğra, kaybolan ayıyı ve uçma yetini kazanmak için astral seyahat ve alt dünya, üst dünya çalışmalarına odaklanman lazım. Ama o, senin kendi

kendine çözmen gereken bir konu. Ben sana A planıyla ilgili dosya getirdim" deyip elindeki dosyayı Buğra'ya uzattı. "Kitabın orijinalini sana veremezdim, kusura bakma, o yüzden fotokopisini dosya yaptım. Seçtiğim şiirler de dosyanın en başında. Sen dosyayı iyice incele. Bir yandan da B planıyla ilgili ne yapman gerektiğini araştırmaya başla."

"Tamam ağabey." Buğra dosyayı açtı, kapağında *Alp, Alperen, Derviş, Evliya* yazıyordu. "Kitabın adı bu mu?"

"Kardeşim bu bir elyazması. Yazarı belli değil, kendi adını şifreli yazmış, henüz çözemedim. Kitabın bir adı yok aslında, adı kitaba göre ben verdim. Bir nüshası daha olduğu söylenir ama bilinmez. Kitabın kendisini zaten o yüzden sana getirmedim. Fotokopilerde bir sayfada orijinali, diğer sayfada benim sade bir dille yaptığım çeviri var... Bu akşam programa kalacak mısın?"

"Yok, işimiz bittiyse ben kalkarım. Geçe kalınca biliyorsun... Ben vaktiyle evime gideyim. Düşünmem gereken çok fazla şey var."

* * *

Buğra bir süre kitabı çözmeye çalıştı, epey yol aldı ama asıl yapması gereken Astral çalışmalarla ilgili kendisine yardım edebilecek birini bulmaktı. Onu nasıl araştıracaktı? Ayata'yı düşündü, son dönemde çok popüler demişti. Sabahtan mahalledeki kahvehaneye gitti. Oturdu tek tek gazetelerin ilan sayfalarını inceledi. Spiritüel yolculuk adı altında birçok ilan vardı.

"Of, Ayata haklıymış, bunlar resmen keriz arıyor. Ülkemde seviye buralara indi demek ki... Neyse, yakın bir tanesinden başlayalım."

Diğerlerine göre daha ciddi görünen bir ilanın adresini aldı yürüyerek yola koyuldu. Bir apartmanın giriş katıydı. Kapıyı açtı girdi, kapının üzerinde tavandan aşağı sarkan borular vardı, kapıyı açınca melodik bir ses çıkartmışlardı. İçeride minderler, duvar dibinde bir Buda heykeli, mistik görünen süsler ve her yerde yanan tütsüler... Son derece fit görünen tayt giymiş bir kadın geldi.

"Hoş geldiniz, hangi programımızla ilgileniyorsunuz? Enerji çalışmaları mı, nefes egzersizleri mi?"

"Ben aslında astral seyahat için gelmiştim."

"O seviyeye çıkmak için önce nefes egzersizlerine, sonra enerji çalışmalarına, sonra çakra çalışmalarına ve en son da enerji kanalınızdaki temizlik çalışmalarına katılmanız gerek. Yaklaşık dört aylık bir program. İsterseniz bizleri tanıma adına bir aylık bir tanışma paketimiz var."

"Yani bunları biraz... Bir dakika ya, benim başım dönmeye başladı. Burada farklı bir şey var."

"Enerjimizi fark etmenize çok sevindim. Bizim enerjimiz çok yüksektir. İlk andan etkilendiniz, siz harika bir öğrenci olacaksınız."

"Ben bunu daha önce yaşadım, ilaç kullanmadığım için kolay etkileniyorum! Burada farklı bir şey var."

Etrafı dikkatle inceledi, garip görünen bir tek şey vardı, tütsüler!

"O tütsülerin içinde ne yakıyorsunuz siz?"

Kadın hemen panikledi ve bağırmaya başladı.

"Derhal buradan gider misiniz! Güvenliiiiik, çabuk diyorum ama!"

Yaka paça Buğra'yı kapının önüne koydular. Buğra neye uğradığını şaşırmıştı. Kendi kendine söylenerek evinin yolunu tuttu.

"Yok, bunu böyle çözmem mümkün değil! Kolayını bulmuşlar, giren de diyor ki ben nasıl bir yere geldim! Kadın da veriyor gazı. Çalışmaya katılınca on dakika solusan kendini İsa sanırsın... Zaten bu tür bilgiler parayla satılamaz ki! Bunların cinci hocalardan tek farkı cinci hocalar alenen... Yazık bu millete! Yok, bu böyle olmayacak, ben buradan bir yere varamam. İçlerinde mutlaka gerçek öğretiye sahip, işini ciddi yapan hocalar vardır ama benim onlara ulaşmam anladığım kadarıyla mümkün değil. Zahit Ağabey o yüzden bunu B planı yapmış. Mecbur A planına dönmek zorundayım..."

Buğra, elyazmasına ve Zahit Ağabey'inin verdiği şiirlere geri döndü. Yazmayı okuyor, şiirlere dönüp anlamaya çalışıyordu. Bir noktada tıkanıyor, çözemiyordu. Hepsinin ortak bir özelliği olmalıydı.

* * *

Hayat tüm hızıyla devam ediyordu, okulda arkadaşlar edinmişti ama hiç de hayal ettiği gibi olmamıştı. Onların dertleri bambaşkaydı. Buğra, onların derdi olan dünya işlerini çoktan aşmıştı. Bunların ne kadar anlamsız olduğunu ve üzüntüsünün boşa olduğunu fark etti. Sadece onlar gibi görünmeye çalışıyordu, maske takmayı öğrenmişti.

Hafta sonları arkadaşlarından birinin evinde bir araya gelip ders çalışıyorlardı. Buğralara geldikleri hafta hepsi Buğra'yı hor görmüştü. Evleri bahçeli ve çok eskiydi. Hepsi apartman dairelerinde oturuyordu. Oysa bu evi marangoz dedesi kendi elleriyle yapmıştı. Babası da Buğra da bu evde doğmuştu. Üstlerinde ya da altlarında oturan kimse yoktu. Tulumbanın buz gibi suyunda yüz yıkamanın ne demek olduğunu hayal bile edemezlerdi ama Buğra'yı küçük görmüşlerdi.

Arada Zahit Ağabey'ine uğruyor, sohbet edip bazen programı izlemeye kalıyordu. Konulara girmiyorlardı, yeterince hazır hissetmemişti. İkinci dönemin sonuna doğru Buğra birikimlerini sahafla paylaşmaya karar verdi.

"Hoş geldin kardeşim, telefondaki mesajından anladığım kadarıyla bu akşam ciddi bir akşam."

"Doğru anlamışsın ağabey, vardığım noktayı artık tartışmamız gerekiyor çünkü tıkandım."

"Tamam, kardeşim, nereden başlamak istersen doğrudan başlayabilirsin."

"Şövalyelerden başlayalım. Sen zaten konuya hâkimsin o yüzden ayrıntıya girmeden anladıklarımı özetliyorum. Şimdi, bu

adamlar çok masumane başlayıp istemeden büyük bir örgüt kurmuşlar. Öyle çok paraya kavuşmuşlar ki tefeciliği ülkelere borç verir noktaya getirmişler. Bu arada kendilerinin parayla hiç işleri yok. Hepsi dinine sıkı sıkıya bağlı koyu Hıristiyan, kendilerini bu yola adayıp evlenmedikleri için geçim dertleri de yok. En büyük dertleri karın doyurmak. Aslında verdiğin yazmadaki dervişlerin 'Bir lokma bir hırka' felsefesinden çok farklı değil...

Papanın onlara bağışladığı arazilerde kurdukları yapılarda hayatlarına devam ediyorlar. Örgütün kazandığı paraya şahsi menfaat için dokunmuyorlar çünkü bir şahsi menfaat gütmeleri söz konusu değil. Onlara en başta görev veren Fransa kralına gönülden bağlılar. En çok borca giren de Fransa kralı. Hem istedikçe para veriyorlar hem de görevleri gereği faiz uyguluyorlar. Fransa kralı aldığı paraları yatırım amaçlı kullanmıyor, saraylar yaptırıyor, eğlenceler düzenliyor. Konu öyle bir noktaya geliyor ki kral borcun taksitini ödemek için saraydaki gümüş ve altın eşyaları çatal kaşığa varasıya erittirip para basmak zorunda kalıyor, hazinede kuruş yok. Sonraki taksiti ödeyemeyeceğini bildiği için elinde son kalanları mevcut papaya rüşvet olarak verip aslında koyu Hıristiyan olan bu adamlar için papanın 'Dinden çıkmış sapkın bir tarikat' açıklaması yapmasını sağlıyor ve aforoz ediliyorlar. Bilinen ne kadar örgüt üyesi varsa hepsi toplanıyor ve tarifsiz işkencelere maruz kalıyor, önemsiz görünenlerin hepsi anında öldürülüyor. Tam bir cadı avı... Günler süren korkunç işkencelerle yalan yanlış itiraflar alıyorlar. Eşcinsel ilişki mi istersin, şeytana kurban mı, satanist ayin mi istersin?... İşkence ettikleri dahil yakaladıkları kim varsa öldürüp örgütün mallarına el koyuyorlar. Papa payını alıp çekiliyor, kral da kendini kurtarıyor ama bu adamlar vazgeçmiyor. Bu arada adamlar Sultan Süleyman'ın hazinesi gibi bilinen bilinmeyen ne kadar gömü varsa hepsini ele geçirmişler. Hatta Ahit Sandığı'nın bile onlarda olduğu düşünülüyor ve örgütlenme gizli olduğu için papa ve kral bunların sadece ön planda olan bilindik temsilcilerini alabiliyor.

Kutsal saydıkları ve uğruna baş koydukları davanın yalan olduğunu görüp dinden çıkıyorlar ama tam çıkamıyorlar çünkü özde koyu Hıristiyanlar. Diyorlar ki aslında İsa ölmedi, din bu haliyle yalan, doğruyu biz biliyoruz. Aslında haklı da olabilirler çünkü İsa'nın var olduğuna ve anlatıldığı gibi öldürüldüğüne dair hiçbir somut kayıt yok. Bugün elimizde o dönemdeki Roma askerlerinin izin ve günlük yemek listesi bile var çünkü adamlar her şeyi yazmışlar ama İsa'ya dair tek bir not yok. İsa'nın çevresinde müritler toplanıyor, devlet onu tehlike olarak görmeye başlıyor ve çarmıha gererek acı içinde ölmesini sağlıyor ve bunları yazmıyor! Neyse... Adamlar bu sinirle tüm mal varlıklarını gizliden taşıyıp kendi ülkelerini kuruyorlar: İsviçre! Zaten bugün baktığında avuç içi kadar ülkenin bir guguklu saat, bir çakıyla öyle bir zenginliğe ulaşması mümkün değil. Hiçbir uluslararası oluşumda yoklar, kayıt dışı tüm bankacılık faaliyetleri ellerinde, çekinmeden simgelerini ülkenin bayrağı yapmışlar.

Dünyada elmasın sertifikasız satılması yasak. Sertifikalı elmasları satan ülke İsviçre ve ülkede elmas madeni yok! Sertifikalı ham elmasın gramını on dolara satıyorlar! Afrika'da adam en ilkel koşullarda elleriyle akşama kadar yüzlerce gram elmas çıkartıp bir dolar kazanıyor! Bunun gibi çok fazla şey var. Anladığım kadarıyla bu adamlar sonradan bir devlet daha kurmuşlar: ABD! Dosyadaki notlarda kanıt olarak ABD'nin yedi kurucu babasından dördünün ispatlı bir şekilde kesin mason olduğu, diğer üçü için de şüpheye sebep verecek miktarda delil olduğu yazılı. Sanırım sen en başta masonluğa o yüzden dikkat çektin. Bu noktada birbiriyle alakasız ama sanki birmiş gibi hareket eden üç unsur var. Yahudiler, masonlar ve Tapınak Şövalyeleri.

Tapınakçılar koyu Hıristiyan, masonlar giderek seçkinleşmiş ama aslında inşaat işçilerinin kurduğu bir örgüt ve en mantıksız olanı Yahudiler! Ben bunları kafamda birleştirmeyi başaramadım. Mantıken tek ortak noktaları insan olmak! Yahudilerin bunlarla birlikte hareket ediyor olması zaten mantıksız, dini öğretilerinin

arasında uçurumlar var. Yahudilik ile İslamiyet arasında özellikle temel unsurlarda çok fazla ortak nokta olmasına rağmen birbirlerine düşmanlar, öyle düşün! Fransız İhtilali'ni bu adamlar yapmış. Halkı kışkırtıp isyan çıkartmışlar, kraldan intikamlarını krallığı tarihe gömerek almışlar. Kiliseler basılıp rahibeler çırılçıplak soyulmuş, kiliselerin içinde dans etmeye zorlanmışlar ve tabii tecavüz kaçınılmaz! Böylece Papalık sisteminden de onu yıkarak intikamlarını almışlar. Bir çağ her anlamda son bulmuş.

Atatürk'ün yaptıklarını Fransız İhtilali'ne benzetme çabasının nedenini de çevreme bakarak çözdüm. Atatürk dünyadaki en büyük devrimcidir, Fransız İhtilali yanında küçük kalır ve asla o tür şeyler yaşanmamıştır. Bugün etrafımızı hızla saran tarikatların yetiştirdiği insanların tamamı Atatürk'ten nefret eder. Sebebi de yapmamış olmasına rağmen sözde dine verdiği zarardır. Geçen gün bizim sınıftan bir çocuk benzeri laflar etti. 'Sen sonradan mı Müslüman oldun, kaç yıldır Müslüman'sın?' diye sordum. Bana kızdı. 'Peki' dedim. 'Baban mı sonradan Müslüman olmuş, deden mi sonradan Müslüman olmuş?' Ona da 'Hayır' dedi. 'Benim bütün ceddim Müslüman!' Ben de dedim ki: 'O zaman demek ki Atatürk bu ülkeyi kurarken kimsenin dinine karışmamış, İslam'ı yasak etmemiş! Sen Bayburtlusun, Bayburt'u Ruslar işgal etmiş ve şanlı bir kurtuluş mücadelesi vermişler. Bugün Ortodoks Hıristiyan olabilirdin, değilsen bunu Atatürk'e borçlusun!' Dondu kaldı, cevap veremedi. Anladığım kadarıyla Fransız İhtilali'ni yapanlarla bu tarikatları yönlendiren adamlar aynı!

Tapınak Şövalyeleri'yle ilgili şimdiye kadar anladıklarım bunlar, eksik ya da yanlış varsa üzerine konuşalım."

"Bravo kardeşim, yürekten tebrikler. Tam olarak çözmüşsün. Günümüze bakıp anlam yüklemiş olman eşsiz. Ayrıntısına girmeden haklısın diyorum. Eksik yok, üzerine bir şey söylesem devamı için aklını karıştırmış olurum çünkü devamı biraz daha çetrefilli. Bunlar şimdilik yeterli. Tasavvuf konusunda neler yaptın?"

"Ağabey açıkçası o konuda çok fazla yol alamadım. Özellikle şiirlerde zorlanıyorum. Bir noktaya geliyor ve çözemiyorum. Eksik bir şeyler var. Çünkü okuduğun gibi anlamaya kalkarsan saçma oluyorlar. Yine de çok önemli olduğunu düşündüğüm ayrıntılar yakaladım. Bence belli bir seviyeye ulaşmadan tam olarak çözmek imkânsız. Verdiğin elyazması ise muhteşem, ona göre yorumlarsam bu şiirleri yazan adamlar eren ya da yaşayan evliya. Yani ermişler! Peki, neye ermişler? Ermek ulaşmak demek! Sırra ulaşmışlar ağabey! Bir sır var, kimsenin ne olduğunu söylemediği, sadece ulaşınca neleri açıkça görebildiğini anlattıkları büyük bir sır var. Ben bu sır lafını ilk kez Sadrettin dedemden duymuştum. Hasan Ali'nin öldüğü o korkunç kazada kafamı kaldırdığımda Hasan Ali'yi görmüştüm. Sapasağlamdı, havada duruyor ve gülüyordu. Sadrettin dedem bunu 'Normal insanlar sadece ölüm anında sırra vâkıf olur ve bu çok büyük mutluluk verir' diye açıklamıştı. Sır ne diye sorduğumda da 'Henüz çok erken' demişti. Sanırım doğru zaman geldi. Ayata'ya Hasan Ali olayının ne olduğunu anlatmadım ama ona göre bu olay bende bilinç sıçramasına sebep olmuş ve ilk aşama olarak ben odamda uçmaya başlamışım, bana bağlı olan ayı da aynı sıçramayla dilimi çözmüş. Bu açıdan bakınca Şah Hatayi akıl almaz ipuçları veriyor. Cenneti tarif etmiş, 'Ustalarımın öğüdüyle kanatlarımı bağladım, sen uçabilirsen yanıma gelirsin' demiş. Kanatlarını hangi seviyede bağladı, nerede duruyor? 'Kırk kapının kilidiyim' demiş. Bunlar sanırım öte âlemlerde açılan kapılar. Ben üçüyle zorlanıyorum ve daha çözemedim adam 'kırk kapı' diyor! En ilginci de 'İşte İncil işte Kuran, seçebilirsen yanıma gelirsin' demiş. Kuran'la İncil arasında dağlar kadar fark var ağabey. Demek ki konu dinlerin öğretisinin üzerinde. Demek ki dinler sadece bu yolda bir araç. Amaç çok farklı ve konu yine sır! Bende şiirlerin oluşturduğu ortak kanı 'öz' yani aslında kendin. Zaten tıkandığım nokta bu ağabey, ben kendimi biliyorum ama hepsi bu. Kısacası bir ustadan yardım almak şart. Benim böyle bir ustam yok

ağabey. Rüyalarımda da hâlâ bir gelişme yok, demek ki aslında hiç yol alamamışım. Ben kendi başıma bundan ötesine gidebileceğimi sanmıyorum. Yorumunu da çok merak ediyorum."

"Ben buna yorum yapmam kardeşim çünkü ne söylersem söyleyeyim seni yanıltmış olurum. Bu konu sadece seninle ilgili o yüzden bu yolda tamamen yalnızsın. Sadece şunu söyleyebilirim, kimseden sana sırrın ne olduğunu söylemesini bekleme. Biri söyleyebilecek olsa bu sır olmazdı. Bilen yutmak zorundadır çünkü bu sadece kişinin kendisiyle ilgilidir. Aşina Hatun'un mektubunu düşün belki fikir verebilir."

"Ağabey artık mektubu ezbere biliyorum. 'Bir ben yaptım, kendim yaptım' diyor. Sanırım bunu kastediyorsun."

"Evet, kardeşim, aynen bu, maalesef bu yolda kendi başınasın."

Bu ilk kez oluyordu. İlk defa sahafta sorularına cevap bulamamıştı. Zahit çok katı ve çok net söylemişti, yardım yoktu. Kalbiyle birlikte umutları da kırılmıştı. Konuştukları konularla ilgili Zahit yeni bir bilgi vermemiş tamamen ona bırakmıştı. Tapınakçıların dosyası karmaşıktı fakat çözülebiliyordu ama tasavvuf ve astral konusu! Verdiği şiirler ona yardım almalı demesine rağmen Zahit yardım etmiyordu.

"Buğra senden iki şeyi asla unutmamanı istiyorum. Birincisi, bizlerin yolunu açan geçmişimizdir. İkincisi, yol açık görünmüyorsa açma sırası sende demektir!"

* * *

Canı sıkkın, derin düşünceler içinde eve doğru yola çıktı. Bir süre yürüdükten sonra durdu. Derin bir nefes aldı ve ellerini yukarı açıp kafasını geriye atarak var gücüyle bağırdı!

"YETER ARTIK! Anlamıyor musun yapamıyorum! Koca adamlar 'pir gerek' diyor! Şu koca âlemde bana yol gösterecek bir pir yok mu yani! Annemi aldın yetmedi mi! Sen Tengri'ysen ben de hakanım!"

Tekrar derin bir nefes aldı. Var gücüyle bağırmak iyi gelmişti, rahatlamıştı. Sokaktaki ona anlamsızca bakan insanlar umurunda değildi.

Epey bir süre yürüdü, dalgınlıkla normalde geçmediği sokaklara saptı. Artık eve yaklaşmıştı. Aklı karmakarışık, zihni düşüncelerle dolu ilerlerken duraksadı, tanıdık bir ses vardı. Dikkatlice dinledi. Ses az aşağıdan geliyordu. Biraz ilerledi sesin geldiği evin önünde durdu. Bu onların evine benzeyen eski tip bir evdi. Bahçe kapısı aralıktı.

"Kam davulu mu bu?"

Bahçe kapısından içeri girdi, avluya geçti. Tek katlı, onlarınkinden çok daha küçük bir evdi. Sol taraf bahçe duvarı, sağda tek bir oda. Ses odadan geliyordu, kapısı açıktı. İçeride çok zayıf bir aydınlık vardı, içeri baktı. Sabit ve yavaş bir ritimde ihtiyar olduğu her halinden belli bir adam mum ışığında kapıya arkası dönük, kam davulu benzer bir şey çalıyordu. *Dümm-tek, dümm-tek, dümm-tek...*

Kapının yüksekliği Buğra'nın boyundan epey kısaydı, üzerine bir de yaklaşık otuz santimlik eşik vardı. Buğra başını eğdi, bükülerek sessizce eşiği geçti. İhtiyar onu duymamıştı aynen devam ediyordu, arkası dönüktü, Buğra'yı görmemişti. *Dümm-tek...*

Kapının ardındaki mindere oturdu ve izlemeye koyuldu. İhtiyarın şekli belli belirsizdi. İhtiyar bir süre daha aynı ritimde çalmaya devam etti sonra duraksadı, yüksek bir sesle bağırdı: "Huuuuuuu." Ardından tekrar birkaç kez aynı tempoda çaldı. *Dümm-tek...* Tekrar bağırdı: "Huuuuuuu." Sonra tekrar: "Huuuuuuu..." Derin bir nefes aldı, başını yukarı kaldırdı. "YAAA HAKK!" diye bağırdıktan sonra tekrar davulu çalmaya başladı, bu kez ritim daha hızlıydı: *Düm-tek-tek, düm-tek-tek, düm-tek-tek.*

Buğra kendini ritme kaptırdı, karşı koyamıyordu. Bacaklarını uzattı, duvara yaslandı, ellerini iki kenara bıraktı, avuçlarını açtı, dans eder gibi titreyen mumun alevine baktı, ucundan çıkıp savrulan incecik dumanı gördü, gözlerini kapatıp kendini tamamen

ritme bıraktı, dumanla birlikte yükselmeye başladı. İhtiyar, ritmin üzerine sözler okumaya başlamıştı. Dünyadan koptu Buğra, yükseldi, üst âleme varıp uçmaya başladı. Ritim iyice hızlandı: *Düm teke düm tek, düm teke düm tek...*

"Derman arardım derdime, derdim bana derman imiş.
Bürhan sorardım aslıma, aslım bana bürhan imiş.
Sağ ü solu gözler idim, ben dost yüzün görsem deyû
Ben taşrada arar iken ol can içinde can imiş.
Öyle sanırdım ayrıyam, dost gayrıdır ben gayrıyam
Benden görüp işideni bildim ki ol canan imiş.
Savm ü Salât ü Hacc ile sanma biter zâhid işin
İnsan-ı kâmil olmayâ lazım olan irfân imiş.
Kanden gelir yolun senin, ya kande varır menzilin
Nerden gelip gittiğini anlamayan hayvan imiş.
Mürşid gerektir bildire Hakk'ı sana Hak-kal yakîn
Mürşidi olmayanların bildikleri güman imiş.
Her mürşide dil verme kim yolunu sarpa uğratır
Mürşidi kâmil olanın gayet yolu âsân imiş.
Anla hemen bir söz dürür, yokuş değildir düz dürür
Alem kamu bir yüz dürür, görünen anı hayrân imiş.
İşit Niyazi'nin sözün, bir nesne örtmez Hak yüzün
Hak'tan ayan bir nesne yok, gözsüzlere pinhan imiş."

Yüreği bir kez daha sonsuz huzurla doldu, bu kez yere inmeye hiç niyeti yoktu, uçtukça uçtu. Yeşilliklerin, ormanların, denizlerin üzerinde uçtu. Bir anda duyduğu sesle irkildi, gözlerini açtı: *DÜM, DÜM, DÜMMM!*

Yüreği hâlâ huzur doluydu. Toparlandı.

"Hoş geldin evlat!"

"Hoş gördüm dede. Geldiğimi görmedin sanmıştım, bölmemek için ses çıkartmadım. Evine izinsiz girdim, sesi duydum, dayanamadım. Kötü bir niyetim yok, özür dilerim dede."

"Görmek için bakmak şart mı?"

"Ne işin var burada dede? Bu viranede bir başına ne yapıyorsun? Gördüğüm kadarıyla birkaç minderden başka hiçbir eşyan yok, elektriğin yok, bu devirde hâlâ mum kullanıyorsun."

"Çilem dolmamış demek ki! Virane yeter ki kalbin olmasın. Kendini sığdıracak kadar bir yer, karnını doyuracak kadar lokma dışında ne ihtiyacın olabilir ki? Bunu bu dünyada anlamayanlar, sadece sığacağı kadar çukura koyulduğunda anlar!"

"Yalan dünya bu!"

"Bunu anladıysan ne mutlu sana evlat."

"O çaldığın kam davulu mu dede?"

"Bu kam davulu değil bendir ama sen istersen kam davulu diyebilirsin. Önemli olan yüreğine dokunması."

"Hem de öyle bir dokundu ki dede. Bir süredir tasavvuf çalışıyorum ama okuduğun şiiri anlamadım. Senin sözlerin mi dede?"

"Sözler Niyazi Mısri hazretlerine ait, anlayana insan-ı kâmil diyorlar. Umarım bir gün sözleri anlarsın."

Buğra içinden *"İnsan-ı kâmil! Sadrettin dedem bana ona varmak zorundasın demişti. Ben bu şiiri anlamak zorundayım..."* diye geçirdi.

"Ben bir süre önce çok sevip saygı duyduğum, sohbetinden zevk aldığım dedemi kaybettim. Öz dedem değildi ama daha yakındı. Ben ona akıl danışırdım, o bana yol gösterirdi. Ben seni çok sevdim dede. Sen hep burada mısın?"

"Burada yoksam çilem dolmuş demektir evlat."

"Ben seni arada bir ziyaret etsem, akıl danışsam, dedeme sorduğum gibi sorular sorsam bana kızar mısın? Sen bundan sonra benim dedem ol. Buna izin verir misin?"

"Buna izin vermek bana düşmez evlat! Mademki sen bu kapıdan girdin bu kapıyı senin için açık tutmaktır bana düşen. Akşam ezanı sonrası olmak şartıyla ne zaman istersen gelebilirsin."

"Ben seni gerçekten çok sevdim dede. Sen artık benim dedemsin. Şimdi izin verirsen gitmem lazım. Benden bir isteğin var mı dedem? Bir eksiğin, bir ihtiyacın?"

"Bizim eksiğimiz candır, isteğimiz dost yüzü. Sen gel bana, yeterli."

Buğra çok mutluydu. Kalktı dedenin elini öptü, sarıldı. İçi huzur dolu, büyük bir mutlulukla evine gitti. Babasına ve Pakize Anne'sine heyecan içinde anlatmaya başladı.

"Ne oldu biliyor musunuz? Ben tesadüfen bir dedeyle tanıştım, yalan dünyayı biliyor. Tasavvuf ehli, her soruma cevap verebilir. Üstelik bize çok yakın bir viranede bir başına yaşıyor. İzin istedim, ne zaman istersen gel dedi."

"Neredeymiş oğlum bu dede?"

"Şurada, az yukarıda oturuyor."

Babası ve Pakize Anne'si birbirine baktı. Pakize Anne'si "Olur oğlum, ne zaman istersen dedeyi ziyarete gidebilirsin. Bir ihtiyacı var mıymış, sordun mu?" dedi.

"Sordum Pakize Anne, eksiğim can, isteğim dost yüzü, sen gel yeterli dedi."

"Tamam, oğlum, ilk ziyaretinde bizim de selamlarımızı ilet. Allah razı olsun dediğimizi, dualarını bizden eksik etmemesini istediğimizi, bir ihtiyacı olduğunda sana söylemesinin yeterli olduğunu söylersin. Senin adına çok sevindim. Nereyi tarif ettiğini sanırım anladım. Gündüz fırsatım olduğunda ben de uğrar, hatırını sorar helallik alırım."

* * *

Buğra çok mutluydu, gökte ararken yerde bulmuştu. Dede her sorusunu sabırla cevaplıyor, tıpkı Sadrettin dedesi gibi bazen uyarıp "Daha erken" diyordu.

Zaman su misali akıyordu. Yaz bitiyordu artık. Buğra henüz dedeye onun okuduğu şiirin manasını soramamış, o müzik yaptığı sırada üst dünyada doyasıya uçtuğunu söyleyememişti. Dede tam olarak bu konuların uzmanıydı ve Buğra'ya ilk aşıladığı sabır olmuştu. Sabır tasavvufun temeliydi. Dede "Pişmelisin" diyordu. Her şeyin bir zamanı vardı.

Sencer'lerin zihinlerine aşıladığı fikirler işe yaramıştı. Killa'nın artık bir kedisi vardı. Filozof, kız arkadaşıyla birlikte çok güzel bir gezi gerçekleştirmiş, bu onda İtalyan hayranlığı uyandırmıştı. Döner dönmez İtalyanca kursuna başladı. Türkiye'deki Sencer'in Mustang'i satıldı. Killa hariç diğer iki Sencer bilgisayarla tanışmış ve her ikisi de çok sevmişti.

Lise ikinin sonuna doğru Buğra, bir geceyi sabaha kadar filozofla fizik çalışarak geçirdi. Sabah ezanıyla uyandı, yatağında oturdu, çok şaşkındı.

Filozof önce *sicim teorisini* incelemişti. Bu teori, tavandan sarkan kalın bir halattaki her sicim kadar dünya var diyordu! Hepsi aynı yönde, aynı zamanda, birbirine paralel yüzlerce dünya!

Filozof ardından başka bir fizikçiyle tanıştı: Stephen Hawking. Hawking sicim teorisini bir adım daha ileri götürmüştü. İnsan doğduktan sonra yaşadığı hayatta aldığı her önemli kararda bir paralel evren açar diyordu! Önem seviyesi kişiye göre değişiyordu. Mesela üç gülük ücretsiz bir tatil kazandın ve gidemedin. Başka bir sen o tatile gidiyor, tatilini yapıp evine dönüyor, bir diğeri gidiyor ama trafik kazası geçirip ölüyor, bir diğeri gidip orayı çok seviyor ve oraya yerleşiyor gibi... İnsan istemeden ve bilmeden buna sebep oluyordu. Hawking buna *paralel evren* diyordu ve kendince haklı ipuçları vardı! Kafası karman çorman olmuştu Buğra'nın ama onun için çok önemli bir bilgi öğrenmişti: Paralel evren! Öte âlemlerde açılan başka kapılar! Bunlar bire bir aynıydı. Öte âlemler paralel evrenlerdi. Bu kez daha zor bir soru vardı. Paralel evrendekilerin adı neden Sencer, neden bambaşka ülkelerdeler ve bu paralel evrenleri kim açtı? Yatağından fırladı, üzerini değiştirdiği gibi sofaya koştu.

"Günaydın Pakize Anne, bir şey sormak istiyorum, benim için çok önemli. Sencer adı ilk nereden çıktı?"

"Günaydın oğlum. Rahmetli annen oğlu olursa adını Sencer koymaya karar verdi ama senin gücünü görünce vazgeçip adını Aykun koydu."

"Tabii ya, bu kapıları yani paralel evrenleri benim doğumum açtı" dedi kendi kendine. "Ben sadece yaşadığım evrende alametlerle doğdum, alametlerle doğmayan başka benler olmalı. Onlar benim gibi insanüstü güce sahip değil ve alametlerle doğmadıkları için anneleri ölmedi! Anneleri o gücü görmediği için kararlaştırdığı gibi oğluna Sencer adını verdi! Şimdiden birçok olasılık var. Uzun olabilirim, kısa olabilirim, engelli olabilirim. İyi de bunlar başka ülkelerde olmalarını açıklamıyor! Bir etken daha olmalı!"

Tüm bu düşünceler içindeyken babası sofaya geldi, "Günaydın" dedi.

"Günaydın baba. Senin önüne hiç Almanya ve Fransa'ya gitme fırsatı çıktı mı?"

"Evet, oğlum, nereden bildin? Sen daha bebektin. İşçi alıyorlardı, marangoz ustası olarak hem Almanya'dan hem de Fransa'dan davetiye hazırladılar ama ben evet diyemedim. Seni oralarda büyütemezdim. En basitinden ben 'tamam' desem sahafı da sürüklemek zorundaydım."

"İşte bu, demek ki aynı teklif, adı Sencer olanların ailelerine de yapılmış. Olasılık resmen yüzlerceye çıktı."

"Peki, baba, Şeref Amca sana kereste işi için ortaklık teklif etti mi?"

"Ah be oğlum, bu en büyük pişmanlığımdır, evet en başta bana teklif etti ama ben korktum evet diyemedim. Sormadan söyleyeyim, müteahhitler bana da evin yerine apartman yapalım dediler ben ona da evet diyemedim."

"Yok, baba onu sormayacaktım, onu iyi yapmışsın. Mahallede apartman olmayan birkaç ev kaldı ama ben bu evde çok mutluyum, apartmanda yapamazdım. Bence onlarınki saçma. Deprem olsa beton altında kalırlar, bizim ev ağaç karkas, sallanıp sallanıp durur. En doğrusunu yapmışsın. Ama keşke kereste işine evet deseymişsin."

"Bu garip soruları neden soruyorsun?" diye sordu Pakize Hanım.

"Pakize Anne, bulmacanın bir parçasını daha çözdüm. Öte âlemlerde açılan başka kapılar paralel evrenlermiş! Ben sadece kendimden başka üç kapı görüyorum ve fizik olarak benimle tamamen aynılar. Aslında yüzlerce belki binlerce kapı açılmış, Aşina Anne sadece diğer üçünü görmemi istemiş, çünkü onların tecrübeleri benim işime yarıyor. Bir hayatta alamayacağım yolu almamı sağlamış, bundan eminim. Bu müthiş."

Babası anlamamıştı. "Ne diyorsun oğlum, ne paraleli ne evreni?"

"Boş ver baba, öte âlemlerde açılan başka kapıların sırrını çözdüm, siz böyle anlayın."

-28-

Buğra'nın motivasyonunu çok yükseltmişti. Doğru yoldaydı. Yaşadıkları onu tasavvuf yoluna sokmuştu. Tasavvufu da diğer tüm öğretiler gibi anlamalı, işine yarayacak kısımlarını almalıydı. Dede öğretinin her ayrıntısını biliyordu, o bilge bir Bektaşi dedesiydi. Sabırla Buğra'yı yönlendiriyordu.

Devam eden zamanda, sahafın verdiği dosyaların da çözümünü bitirdi. Tasavvuf öğretisinde çok fazla yol aldı ve hepsini birleştirdiğinde Aşina Anne'nin onlar için yazdığı mektubu anlayabiliyordu.

Buğra lisenin son senesinde zor bir karar verdi. Çok yol almış ama çok yorulmuştu. Üniversite sınavına girip başka bir şehirden tek tercih yapacaktı. Uzaklaşmak istiyordu. Mutlak hafızada çok fazla bilgiye erişmeye başlamıştı. Öğrenimi tüm yaşıtlarından çok ilerideydi. Sınavda uzak bir şehirdeki bir üniversiteden kesin kazanacağı bir bölümü tek tercih olarak yaptı.

Çok olgunlaşmıştı. Attığı her adıma, ağzından her çıkana dikkat eden oturaklı, genç bir adamdı artık.

Aldığı karardan hiç kimseye söz etmeden sınava girmişti. Yakında sonuçlar açıklanacaktı. Evde hep birlikte akşam yemeği yediler. Pakize Anne kahve hazırlıyordu.

"Beni hesaba katma Pakize Anne. Şimdi çıkıp dedemi ziyaret edeceğim. Dedemden sonra Zahit Ağabey'in yanına geçerim. Sonra da programa kalmayı düşünüyorum. Geç gelirim, beni beklemeyin."

* * *

Dede çoktan bendirini almış çalmaya başlamıştı. Ses çıkartmadı, kenara oturup zihnindeki manevi yolculuğuna çıktı. Dedeyle

sayısız kez üst dünya, alt dünya ve orta dünya çalışması yapmışlardı. Dede çalmayı bitirdi, Buğra yolculuğunu tamamladı.

"Nasılsın dede?"

"Çile dolduruyorum evlat. Sen nasılsın?"

"Ben bir süre uzaklara gitme kararı aldım dede."

"Bizler de taşrada olgunlaşıp olduğumuz yere vardık. Ustandan el istemeye mi geldin?"

"Yok dede, ben henüz o seviyede olmadığımı biliyorum. Kanatlarım açılmadı ki kendi başıma uçayım! Sadece öyle olması gerektiğini düşünüyorum. Uyarın için teşekkür ederim. Pirimden el isteyecek seviyede değilim, haddimi biliyorum dede."

"Beni çok mutlu ettin evlat. Seni doğru yetiştirmişim. Yolun açık olsun."

Buğra kalktı, dedenin elini öptü, helallik aldı. Şimdi sırada Zahit vardı. Yürüyerek Zahit Ağabey'inin yolunu tuttu.

"Hoş geldin kardeşim, nasılsın? Anladığım kadarıyla beni önemli bir akşam bekliyor."

"Hoş gördüm ağabey, doğru anlamışsın. Vardığımız noktayı tartışıp izin istemeye geldim."

"Hayırdır Buğra, ne izni?"

"Ağabey lafı uzatmadan konuya girmek istiyorum. Konuşacak çok şey var, çok fazla yol aldım ve çok yoruldum. Kendimi bir dönüm noktasındaymış gibi hissediyorum. Üniversite sınavında uzak bir şehirden tek tercih yaptım ve kesin kazanırım. Bizimkiler çok kızacak biliyorum ama sanırım bir süre her şeyden uzaklaşıp kendi başıma kalsam iyi olacak. Giderim, 'yeter' dediğim noktada da döner gelirim diye düşünüyorum. Derdim üniversite okumak değil, bana verebilecekleri her türlü bilgiye istesem zaten mutlak hafızadan erişirim biliyorsun."

"Hayırlısı olsun kardeşim, bence doğru karar. Ne çocukluk yaşadın ne gençlik. Git herkesten uzak yalan dünyayı tecrübe et bakalım. Bana bu akşam neler anlatacaksın?"

"Bir süredir derinlemesine o konulara girmedik. Verdiğin dosyaların tamamını çözümledim. Tapınakçılardan başlayalım... Doğru anladıysam bu adamlar şu an dünyayı örümcek ağı gibi sarmış durumda. Hedeflerinde sadece biz yokuz, tüm dünya var. Tefeciliği öyle bir noktaya getirmişler ki şu anda küresel anlamda dünyadaki borç mevcut kaynağın üç katı yani asla ödenmesi mümkün değil. Tüm savaşları bu adamlar çıkartmış, dünyadaki tüm seçimlere müdahale ediyorlar ve koltuklara sadece onların adamları oturuyor. Sinema ve televizyon en etkili silahları. İzleyenleri etkileyecek bir sürü bilinçaltı yöntem geliştirmişler. Hakkımızda çok uzun yıllar süren araştırmalar yapmışlar, ülkemizi işgal ettiklerinde neden başarısız olduklarını bulmaya çalışmışlar. Sırf ayakaltında gezinmeyelim diye İkinci Dünya Savaşı'na bizi katmamışlar. Çünkü bizim olduğumuz tarafta denge bozuluyor ve acılarımız aşırı taze! Haklı da çıkmışlar, yıllar sonra yaptıkları araştırmanın sonunda CIA raporlarına 'Olağanüstü durumlarda Türklerin davranışları öngörülemez' yazılmış!

Almanya kalkınmak için bizden işçi almış. Binlerce insan gitmiş. Almanya gelen insanları asimile etmek istemiş ve sadece Türklerin üzerinde başarılı olamamış! Üç nesil sonra orada doğmuş Türkler bile hâlâ ilk gelenlerin kültürünü taşıyormuş. Bunu araştırınca karşılarına hiç beklemedikleri bir sonuç çıkmış: Türk aile yapısı! Binlerce yıllık, din kitaplarında olmayan yasalar, yani Türk töresi! Türkler gittikten sonra eşlerini de yanlarına almış ama aslında hiç gerekmediği halde anne babalarını da almışlar! İşe giderken çocuklarını anne babalarına bırakmışlar. Anne babasını yanına alamayan çocuğunu Türkiye'ye götürüp bırakmış, çocuklarını belli bir yaşa gelince yanlarına almışlar, o yaşlı insanlar torunlarını yetiştirmiş! Türklerin bu yolla kültür aktarımı gerçekleştirdiğini bu yüzden asimile olmadıklarını fark etmişler, bunu anladıkları anda ilk yaptıkları okulöncesi eğitimi mecbur kılmak olmuş, tıpkı bugün bizde olduğu gibi! Bu çok değerli bir bilgi ağabey, hedefi en çıplak haliyle ortaya koyuyor! Doğrudan Türk aile

yapısına saldırmaya başlamışlar. En başından zaten Atatürk'ün attığı temelleri bozmuşlar. Eğitim ve üretim sistemi çöküşe geçmiş, özendirme ve aşağılık kompleksi pompalanmış. Süt üreten insanlara kimyasallarla dolu süttozu dağıtmışlar, süt değersiz olmuş. Süttozu da üretemiyorsun. Her anlamda Amerikan özentisi ön plana çıkmış! Sonra bir anda ülkeme güya özgürlük gelmiş! Ayaklar baş olmaya o zaman başlamış! Renkli televizyon, özel kanallar, radyolar... Filmlerle, dizilerle insanlarımıza saldırmışlar. Çocuklar büyüklerinin yanında masaya ayaklarını uzatmayı medeniyet sanmış! Adamlar nokta atış Türk aile yapısına, Türk töresine saldırmış. Bunu eğitimi özelleştirerek desteklemişler. Makasın ucu giderek açılmış.

Gelelim baştan çözemediğim üçlü ortaklığa: Masonlar-Tapınak Şövalyeleri-Yahudiler. Ağabey en başta neden ortak olmuşlar diye düşündüğüm için çözememişim. Ortak falan değiller. Tapınakçılar hepsini ele geçirmiş. Bu adamlar İsviçre'yi kurmaya çalıştıkları dönemde hesaplarını tekrar yapmış ve yöntemlerini değiştirmişler. Fransa kralından intikam alıp krallık dönemini bitirmeleri dört yüz yıl almış! O derece sabırlılar. Kendi başlarına yayılmak yerine mevcuttaki köklü oluşumların içine sızıp ele geçirme yoluna gitmişler. İsviçre'yi kurma çabaları sırasında ilk hedef masonluk olmuş, masonluğu komple ele geçirince harekete geçmişler. O yüzden günümüz masonluğunda önemli Tapınakçı simgeleri ve alakası olmayan mason simgeleri var. İşlerine ne yarıyorsa tutmuşlar. Bugünkü masonlar masum duvarcı ustası değil ağabey, aslına bakarsan birçoğu da elit bir gruba üye olmaktan mutlu, neye hizmet ettiğini bilmiyor bile.

Ardından neredeyse tüm insanlığın görmezden geldiği bir şey olmuş: İngiliz İhtilali! Derslerde bile anlatılmaz ama Fransız İhtilali'nden öncedir ve bence daha da önemlidir. Adamlar önce İngiltere'de monarşiyi bitirip kukla haline getirmiş. Buraya dikkat! Fransız İhtilali'nden daha önemli yapan nokta şu: Monarşiyi bitirip ele geçirmişler ve demokrasiyi monarşinin eline tutuşturmuşlar!

Bir taşla iki kuş! Aslında çok zorlanmamışlar, İngiltere'de kraliyet ailesini daha önce Vikingler bitirmiş. Başa geçip tahta oturan hakan, toprakları oğulları arasında paylaştırmış. Bak hakan diyorum çünkü onlar da hakan diyorlar, onlar bizim uzaktan akrabamız! Bu arada papadan intikamlarını da tam olarak aynı şekilde almışlar. Riske girmek yerine sabredip Papalık'ı komple ele geçirmişler. İnanması zor ama çok basit bir ispatı var. Bugün sanki dünyada adam kalmamış gibi papayı İsviçreli özel muhafızlar koruyor!

Sırada Yenidünya var. Papanın emriyle keşifler başlıyor, başta her şey güzel ama o da ne? Yenidünya'da çok tanıdık bir şeyler var. Buradaki yerli halklar Gök Tanrı inancındalar ve şamanları var, eğilip bükülmüyorlar, meğer başından beri mücadele etmekte zorlandıkları Türkler, buzul çağında kıtalar henüz bütünken Bering Boğazı'ndan bu kıtaya geçip çoktan yayılmışlar. Haçlı Seferleri'nde de yüzlerce yıl boyunca bu inanca mensup insanlarla mücadele etmişler ve başarılı olamamışlar. Yalnız bir fark var, bu soyut kıtada bu adamlar bir hayat kurmuşlar ama onlar kadar gelişmemişler. Gelişim dediğin top tüfek ve hastalıklar! İstisnasız hepsinden faydalanmışlar. Çiçek ve vebadan ölmüş insanların sarıldığı kumaşları getirip yerlilere hediye etmişler. Kitlesel ölümler olmuş. Ardından açlıktan ölsünler diye ana besin kaynağı bizonları sıfıra indirene kadar avlamışlar. Şimdi bizimkiler televizyonda keyifle *Bufalo Bill* filmleri izliyor! Ne kadar acı!

Ardından soykırım başlamış ve tüm kıtayı ele geçirmişler. Tüm kültürel mirası yok etmişler, tüm kaynakları almışlar. İçini boşalttıkları bu ülkeye azılı suçluları göndermişler. Ne kadar katil, tecavüzcü, hırsız varsa yeni kıtaya kaçmış. Bunun adına da 'umuda yolculuk' demişler! Yenidünya düzeni lafı ilk burada geçiyor!

Lafı daha çok uzatmadan Yahudiliğe geçiyorum. Mantıken koyu Hıristiyan bir oluşumun kendilerinden daha katı koyu dindar bir oluşumu ele geçirmesi imkânsız. Zaten bunu fark edip zorlamamışlar. Yahudilerin bir yumuşak karnı var: Vaat edilmiş topraklar! Bu adamlar kafaları ticarete inanılmaz çalışan, katı dini

kuralları olması sebebiyle basit haliyle hak yemeyen insanlar. 'Çobandan koyun satın alma' diye kuralları var! Düşününce ne kadar felsefi! Çobanın sana satacağı koyun kendi koyunu olmayabilir, alma ki onu da suça teşvik etme! Bu insanlar tarihleri boyu kullanılıp kovulmuşlar. En büyük dertleri bu. Kendilerine ait bir ülkeleri yok. Bu adamlara hayallerini vaat etmişler ağabey. Vaat edilmiş topraklarda ülke kurmalarına yardım edecekler ve başkentleri öğretilerindeki gibi Siyon olacak! Böylece Siyonizm doğmuş! Bu çok kritik bir ayrım, Siyonizm Yahudilerin değil, Amerika'yı kuran Tapınakçıların projesi. Normalde Siyon sadece başkent! Bunlar yarın bir gün bu konulu filmler yaparlar, bizim geri zekâlılar da ağzından salyalar akıtarak filmleri izler. Heriflere para kazandırıp, 'Vay be, adamlar yapmış' diye de yorum yaparlar!

Neyse, bu vaatle gönüllerini kazanmışlar ve içlerine sızmışlar. Şu an en azılı Yahudiler devşirme Tapınakçılar ve gariban Yahudiler bu konuda bir şey yapamıyor. Tek yapabildikleri sandığa gidip oy kullanmak ama aslında sandığı koyan da oyları sayan da aynı kişi, tanıdık geldi mi ağabey?

Gelelim büyük soruya. Bu adamlar bunları neden yapıyor? İnançları şu şekilde: Allah, oğlu İsa'yı tekrar yeryüzüne gönderecek ve kıyım başlayacak! Tam olarak İslam inancındaki kıyam günüyle aynı ama bir farkla, İsa gelecek! İsa Mesih! Bu Yahudilerde de var! İsa gelecek, bir grup gerçek inananı seçecek. Bu adamların inançlarındaki fark şu, bu olay, büyük Yahudi devleti kurulup yıkıldıktan sonra olacak! Yani ön şart, büyük Yahudi devletinin kurulması ve yıkılması! O yüzden Yahudilere destek oluyorlar, insanlar da bunları Yahudiler yapıyor sanıyor.

Yahudiler arasında çok ciddi bir uyanış başladı, bunu görebiliyorlar, bu adamların büyük İsrail'i kurmaya yardım etmelerindeki amaçlarının kurduktan sonra yıkmak olduğunun farkına vardılar. Aslında onlar mevcut halden şikâyetçi değiller, zaten artık bir ülkeleri var! Karşı çıkıyorlar ama ellerinden demokrasinin izin verdiğinden fazlası gelmiyor, demokrasi dediğin de aslında bu adamlar!"

Zahit'in gözleri gururla ışıldadı. "Müthişsin kardeşim, gerçekten tüm taşları yerine oturtmuşsun."

"Yalnız içimi çok acıtan bir ayrıntı var, izin verirsen onu da söyleyeyim. Hitler'in Yahudi soykırımında belli bir hedef kitlesi varmış: Yahudi Türkler! Hazar Türkleri! Bu adamlar bölgede çok güçlü bir devlet kurmuşlar. Tüm dini liderler bu güçlü devleti yanına almak için temsilciler göndermiş. Baştaki hakan hepsini değerlendirmiş ve hepsinin birbirinin aynısı olduğuna, dolayısıyla biri gerçekse bunun ilk gelen din olacağına karar vermiş! Türk töresine göre halkına baskı yapmamış ama 'Ben Museviliği seçtim' demiş. Birçok insan da hakanı takip edip Museviliği seçmiş.

Fakat temelde büyük bir sorun var: Yahudi olamazsın, Yahudi doğarsın! Yahudiliğe geçiş söz konusu değildir, kandan geçer ve sadece anneden geçer! Dolayısıyla mevcut Yahudiler, Hazar Türklerini Yahudi olarak asla kabul etmemiş, bu günümüzde de aynıdır!

Hitler, Afrika'da görev yaptığı sırada Ari ırk fikrini Rothschild'lardan alıyor, onlarla yakın temasa geçiyor ve hayran kalıyor. Aslında Hitler Alman değil! Bu adamlar Hitler'i destekliyor ve başından beri Yahudi olarak kabul etmedikleri Hazar Türklerine soykırım yapmasının yolunu açıyor. Bolca para veriyorlar. Bunu sonrasında propaganda amacıyla kullanmışlar. Her anlamda hedefe giden yolda amaca müthiş hizmet etmiş."

"Bu anlattıkların bizim adımıza çok güzel Buğra, müthiş gelişmeler. Peki, tasavvufta hangi noktadasın?"

"Ağabey, tasavvufta dedem sağ olsun, çok fazla yol aldım. Bana en başta sabrın önemini öğretti ve bana karşı gösterdiği sabırla bunu pekiştirdi. Öfkenin bana vereceği zararları ve gözümü kör edeceğini öğretti. Görmek için bakmanın gerekmediğini öğretti. Öfkem gönül gözümü kör ediyordu. Aklımın bana nasıl engel olduğunu öğretti. Dünya gözüyle görmediğim hiçbir şeye inanmamam gerektiğini, gördüklerimeyse asla inanmamam gerektiğini öğrendim! Yalan dünyada akıl insanın en büyük düşmanıymış

ağabey, akıl aldanır ve seni aldatır. Aklımı susturup gönül gözümle görmeyi öğrendim. Senin verdiğin ve sonrasında dedemin okuduğu tüm şiirleri çözdüm. Bunların sonucunda sırrın ne olduğunu ve neden hiç kimsenin sana anlatamayacağını öğrendim. Sır herkes için kendisidir ağabey. Benim için sır benim! Bunu sadece kendim çözebilirim, o yüzden kimse bana sırrı söyleyemez. Tüm önemli gördüğüm öğretilere göre biz 'bir'iz. En başta birden çoğaldık ve 'bir'e geri döneceğiz. Bugün fizikçiler diyor ki: En başta bir mutlak hiçlik vardı, büyük patlamayla evren oluştu ve zaman başladı. Yine bir! Aslında bir enerji var ve hepimiz onu bölüşüyoruz, kökten birbirimize bağlıyız. Bu bağı göremiyoruz çünkü aklımız gözümüzü kör ediyor! Hayvanlar bu bağı görüyor ve biliyor, bitkiler biliyor ve doğrudan bağlılar. Tüm kadim öğretiler bunun farkında. Binlerce yıl sonra çıkan dinler de bu öğretiden besleniyor, dünya ve ahiret diye ikiye ayırıyor.

Mevcut din kitapları aslında günlük yaşamı düzenlemeye çalışan bir anayasa gibi. İnsanı erdemli yapmaya çalışıyor. Eğer doğuştan birtakım erdemlere sahipsen önde başlıyorsun. Ya da sana anlatılmak istenenin ne olduğunu anlayabilirsen üst seviyeye geçiyorsun. O seviyede dinin, ırkın, cinsiyetin önemi kalmıyor. Gerçekten tüm erdemlere sahip, bu yolda ömrünü geçiren bir keşiş, şaman, Budist rahip, derviş o seviyeye çıkabiliyor. Dinlerin amacı zaten bu. Ama insanların akılları, gözlerini kör edip bunu görmelerine engel oluyor, ardından şekilcilik başlıyor. Evlenmesi yasak olan bir rahip, bunun sağlamaya çalıştığı erdemi anlamıyor, ona emanet edilen çocuklara tecavüz edip Allah'tan özür diliyor ve affedilmeyi umuyor! Aynısını tarikatlardaki sözde hocalar da yapıyor! Sonra tövbeden gelip namaz kılıyorlar, hacca gidiyorlar! İbadetlerini yaparak nereye varmaları gerektiğinin farkında bile değiller! Sanıyorlar ki şeklen yaptın mı işlem tamam.

Tüm bunları anladıktan sonra atalarıma inanılmaz saygı duydum ağabey. Binlerce yıl önceden hepsini biliyorlarmış. Bugün bilim insanları bunları tartışıyor ve paralel evren diyor! Benim

atalarım biliyormuş, öte âlem demiş. Astral seyahat, üst dünya, alt dünya; hepsini biliyorlarmış. Geleceği görebilen kamlar varmış. İnsanın enerji olduğunu çözmüşler, aslında tüm evrenin enerji olduğunu, bir olduğunu ve birbirine bağlı olduğunu çözmüşler. Suları kirletmemişler, suyun ruhundan özür dileyip kullanmışlar, doğayı kirletmemişler, yaşamsal olmadığı sürece bir hayvan öldürmemişler, kesmek zorunda olmadan ağaç kesmemişler ve kesmeden önce ondan özür dilemişler. Tüm sistem mutlak hafızadan besleniyor. Toprağa gömdüğün ay çekirdeği büyüyüp yüzünü güneşe dönüyor; kutup tilkisi yaza girerken gri, kışa girerken beyaz tüy çıkartıyor; birçok kuş türü göçmen ve göç edeceği yolu biliyor, bir yön tabelası yok! Bir tek insan bilemiyor, doğuştan aldığı bilgilerle yetiniyor çünkü aklı gözünü kör ediyor. Bu yüzden bilene 'insan-ı kâmil' diyorlar, 'arif' diyorlar hatta belki 'meczup' diyorlar.

Atalarım tüm bu öğretiye sahipmiş ve binlerce yıl önce bu öğretiyi Anadolu'ya getirmişler. Bildiklerini burada gördükleriyle harmanlamışlar. Sonra dinlerle tanışmışlar. En çok İbrani dinlerde zorlanmışlar çünkü yaratıcı anlayışları çok farklı. Gök Tanrı inancında tanrı sana yol gösterendir, senin arkadaşın, sırdaşındır. Sana cezalar ya da ödüller vaat etmez. Seni yaratmış, akıl vermiş ve tam bir dengenin içine bırakmıştır. Sen dengeyi bozmadan saygıyla hareket edersin. Herkes eşittir, hatta kadın erkekten üstündür, fazladan saygı göstermek gerekir. Yaratıcı seni yaratmış ve vicdan vermiştir. Sana doğa kanunlarını yani töreyi vermiştir. Ama İbrani dinlerde Allah korkusu vardır! Cennet ve cehennem vardır! İslam'da bir erkek dört kadınla aynı anda evli olabiliyor. Bunlar binlerce yıllık kadim öğretiyi bilen insanların asla kabul edemeyeceği kurallar! Onlar da zaten kabul etmemiş, yine her zamanki gibi güzel yanlarını alıp kendi felsefeleriyle harmanlamışlar. Ortaya Allah korkusu yerine Allah sevgisi, Allah dostluğu çıkmış. Kendi öğretilerindeki gibi İslam'ın Allah'ını dost kabul edip ona varmaya çalışmışlar. Ortaya muhteşem bir şey çıkmış. Binlerce yıllık savaşçı, gözü kara Alp, derviş olmuş! Bunu dedemin derviş teberini

gördüğümde anladım. Uzun bir kargının ucuna geçirilmiş; bir ucu çekiç başı, diğer ucu aşırı keskin küçük bir balta! İlk gördüğümde şaşırdım, 'Dede bununla odun kesemezsin, senin gibi bir Allah dostu bununla ne yapar ki?' diye sordum. Bana anlattı. Tüm dervişler aslında eşsiz birer gözü kara savaşçı. Bir adam düşün, dağ bayır bir başına geziyor. Doğaya ve insanlara aşırı saygılı, sadece üzerini örtecek kadar kıyafete, onu hayatta tutacak kadar gıdaya ihtiyacı var. Karşısına milyon türlü insan ve mahlukat çıkabilir, kendini nasıl savunacak? Dövüş sanatlarını öyle iyi biliyor ki elinde sadece uzun bir sopaya takılı balta var. O derviş aslında bir Alp ve Alp olmak için bir orduya tek başına kafa tutacak cesarete sahip olman, bunu ispatlaman lazım! Aynı şeyi bu coğrafyaya gelmeyen atalarımızda da görüyoruz.

Bu noktada çok üzüldüğüm kısmı anlatmak istiyorum. Osmanlı da benim ecdadım, ne inkâr ederim ne kötülerim... Ama çok üzüldüm. Orhan Gazi Bursa'yı alırken yanında Geyikli Baba varmış, benim dedem Koca Gazi Aksungur da yanlarındaymış. Geyikli Baba sırf bu şanlı fetih için geyiğine binerek Orta Asya'dan gelmiş ve fethe katkı sağlamış. Bir adam düşün, önemli bir fethi bilip onca yolu geliyor. Bu tesadüf olamaz! Osmanlı böyle kuruluyor ve yüzlerce yıl Türk töresiyle yönetiliyor. Devlet yapılanması, ordudaki teşkilatlanma, alınan yerlere götürülen adalet, hepsi tamamen Türk töresi. Sadece bir konuda töreden çıkıyorlar. Hakan! Baban hakansa sen hakan olacaksın diye bir kural yoktur ağabey! Baban hakan olduğu için sen o lider vasfını taşırsın, bu sana artı yazar ama kararı beyler verir! Babanın koltuğuna oturmak için bunu hak etmen gerekir. Bize okulda Osmanlı'nın Anadolu'da yaptığı savaşları ismen verip geçtiler. Anadolu'nun kapısı 1071'de açıldı diye öğrettiler. Osmanlı, Avrupa'ya Anadolu'dan önce açılmıştır diye öğrettiler ama nedenini öğretmediler.

Anadolu'da Osmanlı'nın yaptığı savaşlar diğer Türk devletleriyleymiş ve onlar tam olarak töreyle yönetiliyormuş. Anadolu'da yaşayan Alplerin derviş olması, evliya seviyesine çıkması, kadim

öğretiyi aktarması saraydaki devşirmeleri çok rahatsız etmiş! Bu adamlar eğilip bükülmüyor, müthiş savaşçılar ve tüm bildiklerini öğrettikleri öğrencileri var ama menfaat için savaşmıyorlar! Sarayda oturan, padişaha yakın tipler, bu kontrol edemedikleri gücü ortadan kaldırmayı seçmiş! Yüzlerce yıl Anadolu'da Türk kıyımları yapılmış. Yenemeyeceklerini anlayınca 'Kızılbaş' diyerek türlü iftiralar atmışlar! Kadını erkekle eşit gören, tüm törenlerini kadın-erkek ayırmadan birlikte yapan, kız çocuklarına ayrı özen gösteren, 'Allah her şeye kadir ama benim dilimi mi bilmiyor?' diyerek ibadetlerini sadece Türkçe yapan, günlük hayatta Türkçe kullanmayı şart koşan insanlardan mum sönünce 'kim kimi tutarsa' diye karışmayı beklemek ahmaklıktan çok ötedir ağabey!

Ben tüm bunları kafamda birleştirdim. Benim atalarım binlerce yıl önce henüz dinler icat edilmeden tüm bu öğretiye sahipmiş. Aşina Anne öyle bir seviyeye çıkmış ki özel bir ruh kodlamış. Mektubunu artık anladım. Aşina Anne'nin mektubu aslında bir yol haritası. Neler yaptığını ve neler olacağını yazmış. Ben ve özel güçleri taşıyan tüm kadim atalarım aynı ruhu taşıyoruz. Ben en son Pehlivan Hasan'da olan ruhu taşıyorum. Sizler o yüzden sürekli 'Yaşadığın hayat sana ait değil, yalan dünyada gördüklerin yanına kâr kalacak' diyorsunuz. Ben bu ruhu biraz daha eğitip benden sonra kullanacak olan kahramana bırakmak üzere emanet aldım. Bu ruh kusursuz olsun diye Aşina Anne alt, orta, üst dünyadan ve kendi şaman ruhundan birçok şeyi alıp bu ruha yüklemiş. Seçilmiş olmak bu demek.

Ben kendimden başka üç paralel evrendeki yaşantımı görebiliyorum. Bu dört hayatta edindiğim tecrübe ve aldığım bilgiler beni bugün Alp seviyesine yaklaştırdı. Bu öğretiyi kavrayabilmem için Sadrettin dedem ve sen beni tasavvufa yönlendirdiniz. Çünkü bu öğretinin son savunucuları onlar, bu topraklarda yaşayan kadim Türkler. Bunları görerek ülkeme bakınca çok üzülüyorum çünkü bugün Aleviler kendilerini Arap Alevisi ya da Kürt Alevisi olarak tanımlıyor, oysa mantıken bu mümkün değil.

Halbuki biraz mantıkla baksalar görecekler. Bugün saygı gösterdikleri, benim şiirlerini çözerek bu noktaya vardığım yedi ulu ozanın tamamı Türk. Hacı Bektaş Türk, Orta Asya'dan kuş şeklinde uçarak gelmiş, bu Şamanizm! Kırklar meclisi, bir pir olması, Hazreti Ali'nin aslan şekline girmesi hep Şamanik öğretiler. Nerede Arap, nerede Kürt? Bugün tabii ki olabilir, yüzlerce yıl geçmiş. Ama özü asla ne Arap ne Kürt. Alevilik İslam'ın Şamanizm yorumudur!

Peki, ben tüm bunlardan ne anladım, ne seviyedeyim? Öncelikle çok olgunlaştığımı hissediyorum. Yaşadığım dört hayatta edindiğim tecrübeler, aldığım ağır felsefi ve psikolojik eğitim; diğer taraftan günümüze uygun savaşçı olarak yetiştirilmem, tecrübelere ve öğretilere dayalı gelişen strateji bilgisi beni Alp olmaya yaklaştırdı ama ben eren olmak zorundayım. Eren derken tıpkı onlar gibi astral seyahatler yapabilmeli, korkusuzca ve istediğim her anda diğer dünyalara ve paralel evrenlere geçebilmeliyim. O yüzden oldum diyemiyorum çünkü hâlâ büyük bir eksiğim var: AYI! Ayıya ulaşmadan asla ben olamayacağımı biliyorum. Henüz atalarım gibi uçamıyorum çünkü beni o savunmasız anımda koruyacak bir güç yok. Çalışmalar yaparken hep dedem yanımdaydı ama sonrasında olmayacak, orada ayının olması lazım. Yapacağım zihinsel yolculuklarımda ve astral seyahatlerimde ruhsal bir koruyucum olması şart. Yani ayıyı bulmadan oldum diyemem, çok üzgünüm...

Oldum mu evet, tam mı hayır! Artık insanlara baktığımda enerji boyutlarını görebiliyorum. İyi ve kötüyü uzaktan bile ayırabiliyorum. Kendi enerjimi kullanmayı öğrendim, yaklaşık on metre içindeki nesneleri hareket ettirebiliyorum. Pehlivan Hasan için söylenen 'Uzakta da olsa elini kaldırdı mı, devirirmiş' işte bu demek. Zamanla o seviyeye ulaşacağıma eminim. Dedem bana vücudumu kontrol etmeyi öğretti. İstersem kalp atışlarımı ve soluk almayı ölüm seviyesine yaklaştırabiliyorum. Bu gerçek anlamıyla metabolizmamı yavaşlatmak demek. Bu mucize değil, kış uykusuna yatan

tüm hayvanlar bunu yapıyor ve derviş değiller. Bu doğal olan. İstersem tam tersi metabolizmamı hızlandırabiliyorum. Hatta bunu istemeden de yapıyorum, bunu da Aşina Anne hediye etmiş. Yaralarım bu sayede hızlı iyileşiyor. Bu artık o kadar hızlı oluyor ki en son bisiklet kullanmayı öğrendiğim gün canım acıdı, artık çok ileri gitmedikçe fiziksel acı hissedebileceğimi sanmıyorum. Hatta bunu paylaşabiliyorum, bunu da Aşina Anne hediye etmiş. İnsanların kırıklarını bu sayede kaynatabiliyorum, yaralarını iyileştirebiliyorum ama bu benim ömrümden çalıyor. Sadrettin dedem o yüzden bu hem iyi hem kötü demiş meğer.

Metabolizmamı yavaşlatmayı başardığım için normal bir insanın bir günde ihtiyacı olan besin beni çok daha uzun süre idare edebilir. Bektaşi dergâhlarında bunu başarabilenler kırk gün sonunda çilehaneden sağ çıkmış, başaramayanların ise ölüsünü çıkartmışlar."

Birkaç saniye sessizlik oldu. İkisi de söylenenleri sindirmek için bekledi.

"Tebrik ederim Buğra, aldığın yol inanılmaz. Gerçekten sana verdiğim tüm dosyaları çözmüşsün. Açıkçası bu kadarını beklemiyordum. Peki dede bu durumu nasıl yorumluyor?"

"Ağabey, dedem çözüm olarak çilehane diyor. Yanıma sadece biraz ekmek ve su alarak, ışığı olmayan, penceresiz, sadece uzanacağım ya da oturabileceğim büyüklükteki çilehaneye kapanıp uzun bir manevi yolculuğa çıkmam gerektiğini söylüyor. Tam kırk gün, yeterli olmazsa üzerine bir kırk gün daha! Açıkçası kendimi o olgunlukta görmediğim için denemeye cesaret edemedim. Çilehane çıkışı sindirim sistemi iflas etmesin diye günlerce sade çorbayla besleniyorlarmış. Belki ileride..."

"Anlıyorum kardeşim, şimdi neden bir süre uzaklaşıp dinlenmek istediğini daha iyi anlıyorum. Bir süre dinlen bakalım. Peki, görevin hakkında ne düşünüyorsun?"

"İşin o kısmı çok karışık. Tamam, ben bunlarla mücadele etmek zorundayım ama ortada net bir savaş yok. Bu adamların bir

tane yüzü yok. Görüntüde uluslararası şirketler var. Ne yapayım, merkez binalarına girip çalışanlarını mı döveyim? Anladığım kadarıyla şu an yaşadığımız son Haçlı Seferi ve karşımızda ata binen, kılıçla dövüşen şövalyeler yok. Bunun yerine uluslararası şirketler ve medya var. Maddi ve manevi her anlamda kuşatılmışız, hatta çoktan işgal edilmişiz diyebilirim. En tanıdık, en ön planda olan görünen yüzleri İlluminati. Bu yüzlerini iki yönlü kullanıyorlar. Bir dizi seyrediyorsun, adamın boynunda her şeyi gören göz kolyesi var. Kadın geliyor omzunda ucu kesik piramit dövmesi var. Yarışma izliyorsun, adam ellerini birleştirip göz işareti yaparak konuşuyor. İnsanlar bunları fark edip dillendirmeye başlayınca da 'Ne kadar komik, yapacak olsalar o kadar gözünüze sokarlar mı?' algısı oluşturuyorlar. Bunu o kadar çok uyguladılar ki sokakta birine 'İlluminati' desen, uzaylılar aramızda demişsin gibi tepki verir. İçimize işlediler! Günlük hayatta karşısına çıkan önemli simgeleri görüyor ama beyni normal karşılıyor. Tüm dünyayı öyle bir sarmalamışlar ki... Ve bunu küresel ölçekte yapıyorlar. Mesela Amazon'da ağaçları kesip tarım alanları açan onlar ama bunu protesto edip zararlarını halka anlatan bir de vakıf kurmuşlar. Sen zararlarını o vakıftan öğreniyor, haklı buluyorsun. İki dolar bağış yapıp vicdanını rahatlatıyorsun ve bir daha bunu düşünmüyorsun çünkü sen üzerine düşeni yapmışsın, hem de oturduğun yerden, sonuçta orada bunun için mücadele eden birileri var.

Sağlık örgütü kuruyorlar, bu örgüt hastalıklarla mücadele ediyor ama sen hasta olduktan sonra! Hasta olmanı engellemiyorlar, hasta olduktan sonra sana iyileşmeni sağlayacak ilacı satıyorlar. İlacı onlar üretiyor. Aslında seni hasta edenler de onlar.

'Dünya nüfusu çok arttı, gıda yetişmiyor' diyerek genetiği değiştirilmiş bitkiler ve hayvanlarla sözde üretimi artırıyorlar, bu bitkilerin tohumlarını ve hayvanları sana satıyorlar. Aslında bu canlılar seni ve topraklarını zehirliyor, hasta ediyor... Sonra seni ve toprağı tedavi ediyorlar! Bu arada dünyanın yarısı obeziteyle, diğer

yarısı da açlıkla mücadele ediyor! Tavşan kaç, tazı tut! Tavşana kaç diyenle tazıya tut diyen aynı adam!

Gelelim ülkemize. Daha önce söylediğim gibi, ilk andan itibaren Türk aile yapısına ve bizi bir arada tutan değerlere saldırarak başlamışlar işe. Çünkü Kurtuluş Savaşı'nda bu halkın nasıl bir olduğuna şahitlik etmişler. İçini yeterince karıştırdıklarını sandıkları bu toprakların insanı; Laz'ı, Çerkez'i, Türk'ü, Kürt'ü, Arap'ı, Müslüman'ı, Yahudi'si, Hıristiyan'ı bir olup cephede hep birlikte gövdelerini siper etmiş. Türkmenistan'dan, Azerbaycan'dan, Kazakistan'dan, Doğu Türkistan'dan yani tüm Türk coğrafyasından insanlar kalkıp canını vermek için gelmiş. Gelemeyen kolundaki bileziği sıyırıp göndermiş. Bileziği olmayan evindeki buğdayı, ördüğü çorabı göndermiş! Böyle bir birliktelikle dünyadaki herhangi bir güç baş edemez! Edememişler de zaten! Bu yüzden araştırıp önce bu birlikteliği çözme yoluna gitmişler. Bunu başarmak için toplumda çok keskin kutuplaşmalar olması şart. Eğitimin tamamen çökmesi şart. Halkın devletine güvenini tamamen yitirmesi şart. Toplumda umutsuzluğun hâkim olması şart.

Şart olan ve gözden kaçan çok önemli bir şey var: Türk töresinin en güçlü direği, KADIN! Türk aile yapısına anaerkil bile diyebiliriz, kadının yeri törede erkekten yukarıdadır. İslam'a geçildikten sonra en uygulanmayan kural erkeğin dört eşi olmasıdır. Bunu Türk kadınına kabul ettiremezsin. Padişah, şehzade, saraya yakın zengin züppeler dışında hiç kimsenin haremi olmamıştır! Türk kadınına iki yönden birden saldırıyorlar ağabey. İçini boşaltıp kendilerince sulandırdıkları İslam'la inanç sahibi Türk kadınlarını Arap'ın vasıfsız 'avrat' seviyesine indiriyorlar. Muhalif tarafın önüne de süslü püslü seks objesine dönüştürülmüş örnekleri koyuyorlar! Her iki şekilde de törenin temel direği sarsılıyor. Türk kadını ikisi de değildir! Türk kadını, ailesini ayakta tutan temel unsurdur. Aile obayı, oba beyliği, beylik devleti ayakta tutar! Türk kadını Kara Fatma'dır, Tomris'tir, Aşina'dır! Ne isim vermeye bile tenezzül edilmeyen, isim yerine sıfat verilen Rabia'dır, ne de Barbie'dir!

Bir de işin terör ve uyuşturucu boyutu var. İstisnasız dünyadaki tüm terör örgütlerini bu adamlar kurmuş ve yönlendiriyorlar. Tüm dünya insanlarını uyuşturucuya sevk ediyorlar. Önce üretip satarken kazanıyorlar, ardından düşürdükleri bilinçle yönlendirme yapıp kazanıyorlar. Şimdi senin aklından şu geçiyor: Buğra olayı tamamen yüzeysel algılamış. Hayır, ağabey, ben bana yol gösterenin, vardığım noktayı varmamdan çok önce bildiğini görebiliyorum artık. Bunlar yüzeysel kısımları. Bu adamlar ilk kuruldukları andan sonra bir gerçeğin farkına varmış: Yalan dünya! İnsanların bu bilince varmasına izin vermemişler. Buna, en başta onlara yolu açan papa izin vermemiş. İnsanlar o bilince ulaşsa Papalık'ın ve aslında diğer tüm dinlerin bir anlamı kalmayacak. Kadim öğretiler insanlığa üst bilince ulaşma yolunu açabiliyor ama o zaman bu zevatlar gereksiz duruma düşüyor. Bu noktada çok büyük bir yol ayrımı olmuş. Papanın onlara tüm kadim öğretilerin en önemli açıklayıcı bilgilerini toplatıp rafa kaldırttığını fark etmişler. Mahabarata, Ahit Sandığı'nda saklanan Yedi Emir, Mısır'daki kadim öğretinin özü, Tibetlerdeki yazmalar, Sümer tabletleri, aklına gelebilecek tüm kadim öğretilerin kilit yazmaları! Gerekeni alıp kalanını yakmışlar. Tüm tarih boyunca tüm büyük kütüphaneler yanmış. Bunu sadece papa yapmamış, papadan önce şu an onları yöneten kötücül güç yapmış.

Tapınakçılar Papalık'ı tümden ele geçirip kadim bilgilerle dolu devasa bir kütüphane olduğunu görünce ikiye ayrılıyorlar. Bir grup bunun aynen devam etmesi gerektiğini savunuyor, diğer grup insanlığa ait bu bilgilerin insanlığın hizmetine açılması gerektiğini savunuyor. İşte bizim tek şansımız bu, yoksa biz çoktan işgal edilmişiz. Adamların amacına ulaşmasına bir adım kalmış. Aslında burada iyi ve kötü diye ikiye ayrılmışlar. Başından beri var olan denge yine hayat bulmuş. Şu an kendi içlerinde büyük bir mücadele içindeler. Ayata ve dedemin bana bastıra bastıra öğrettikleri, var olması gereken iyi ve kötü. Anladığım kadarıyla iyi taraf bize hep yardım etmiş çünkü bu adamların öğretileri gereği hedefte hep biz varmışız.

Peki neydi öğretileri? Yani başından beri inanıp dünyayı bu noktaya getirdikleri neydi? Büyük İsrail kurulup yıkılacak, İsa Mesih gelecek, bir grup gerçek inananı alacak, yeni dünya düzeni başlayacak ve üst bilince geçecekler! Burada atladığımız çok önemli bir nokta var: Kurulan büyük İsrail devletini kim yıkacak? Bunu da 'Kuran yetmiyor' diyerek yazdıkları hadis kitaplarında açıklamışlar! Halbuki Enam 38. ayette 'Yerde yürüyen bütün canlılar ve iki kanadıyla havada uçan bütün kuşlar, sizin gibi sosyal nizama tabi birer topluluktur. Biz kitapta hiçbir şeyi eksik bırakmadık. Sonra onların hepsi Rab'lerinin huzurunda toplanacaklardır' diyor. Benzer iki ayet daha var, yani aslında Kuran bu ayetlerle 'Kuran yeterli değil' diyenlere kapıyı önceden kapatmış!

Peki, ilgili hadiste ne diyor? 'Küçük gözlü, kırmızı yüzlü, yassı burunlu, yüzleri kılıflı kalkanlar gibi olan, kıldan elbiseler giyen Türklerle savaşmadıkça kıyamet kopmaz!' Ne güzel oturtmuşlar değil mi? Ağabey, bu adamlar büyük İsrail'i kuracak ve bize yıktıracaklar! Savaşacak olan bizleriz! Biz normalde bu noktaya varmasına izin vermeyiz, o yüzden bunları yapıyorlar. Bizi her anlamda bilinçsiz ve güçsüz bir noktaya getirecekler ama bize ihtiyaçları var, aslında sadece savaşacak ordumuza ihtiyaçları var. Yani bizim biat kültürünü sonuna kadar kabul etmiş, ne emir verilirse yapan her anlamda güçlü bir ordu kurmamızı sağlayacak, bunu yaparken de ses çıkartmamamız için toplumumuzu bilinçsiz denizanası seviyesine indirecekler! Bunu yapmak çok uzun zaman alır ama yüz yıldır bunun hazırlığını yapıyorlar. Fazlasıyla sabırlılar.

Topluma bakınca bu adamları ve kim olduklarını görmek zor değil. Mantıkla bakıp da o seviyeye nasıl ulaşmış diyeceğin herkes onlardandır. Bu kadar basit.

Bir tek şansımız var ağabey, vardıkları yol ayrımında iyi tarafa geçenler! Onlar 'Bu savaşlara gerek yok' diyor. Bu öğretileri insanlara ulaştırsak zaten topluca o bilince ulaşırız! Bunu daha önce yapmış kavimler var, o bilince topluca ulaşıp iz bırakmadan ortadan kaybolmuşlar.

Şimdi sen bana söyle ağabey, benim görevim ne? Ben hangisiyle mücadele edeyim? Ben görevimi zamana bırakıyorum. Önümde net bir düşman yok ama işgal edilmiş ülkem var. Onlar sabırlıysa ben de sabırlıyım. Söyleyeceklerim bu kadar Zahit Ağabey."

"Vardığın noktayı takdir etmemek mümkün değil kardeşim. Uzaklaşıp dinlenmek istemeni anlıyorum, bazen durup bir adım geriye çekilmek tabloyu daha net görmemizi sağlar. Sana hak veriyorum. Bir süre dinlen, sular biraz durulsun, belki dip istediğin gibi net görünür."

"Desteğin için çok teşekkürler Zahit Ağabey, bizimkiler bu olgunlukla karşılamayacak biliyorum, haklılar da. Yalnız, gitmeden sahafa uğrayıp emanetleri ziyaret etmek istiyorum."

"Seni anlıyorum kardeşim ama son dönemde biraz sıkıntımız var, lütfen seni aramamı bekle. Sanki yolunda gitmeyen bir şeyler var ama henüz çözemedim. Ben sana haber veririm. Programa kalacak mısın?"

"Evet, bu akşam programı sonuna kadar izlemek istiyorum, evden izin aldım, merak etme. Sahafa uğramak için senden haber bekleyeceğim, gitmeden ziyaret edeyim bana yeter. Çok teşekkürler ağabey."

Buğra o gece programın sonuna kadar kalıp tadını çıkarttı ve eve gitti.

-29-

Birkaç gün sonra üniversite sınav sonuçları açıklandı ve evde kıyamet koptu. Haklıydılar. Evden uzaklaşacağı için endişe ediyorlardı. Şehir dışında çocuk okutmak maddi olarak da oldukça zordu. Her anlamda endişe hâd safhadaydı ama Buğra kararını vermişti, sükûnetle karşılayıp olgunca cevaplar vermişti, o da kendince haklıydı.

Bir hafta sonra üniversite kayıtları açılıyordu, son hazırlıklar yapıldı. Zahit Ağabey hâlâ gel diye aramamıştı.

Buğra avluda antrenman yapıyordu. Önce uzaktan bir patlama sesi duyuldu. Bir süre sonra itfaiyeler geçmeye başladı. Dışarıdan gelen siren seslerine önce aldırış etmedi. Ama sesler kesilmek bilmiyordu. Çalışmayı bıraktı, sokağa çıktı. Herkes onun gibi sokaktaydı, herkes bir şeyler konuşuyordu. Doğruca kahvehaneye gitti, televizyonda yangın görüntüleri vardı.

Oturanlara "Neresi yanıyor?" diye sordu.

"Çarşı" dediler. "Çarşıda çok büyük yangın var!"

"Tam neresi?"

"Sahaflar yanıyor!"

"NEEE!"

Fırladı Buğra, var gücüyle çarşıya doğru koşmaya başladı. Çarşı mahşer yeri gibiydi. Polis ve itfaiye, hanın sahaflar çarşısının olduğu bölümüne kimsenin yaklaşmasına izin vermiyordu. Korkunç bir yangın vardı. İnsanları ite kaka en öne kadar geçti, polis daha ileriye geçmeye izin vermiyordu. Çaresizce izledi. Sahaflar çarşısından korkunç alevler yükseliyordu, tarihi taş binanın duvarları hariç her şey yanıyordu. İtfaiye müdahale etmeye çalışıyordu ama yangın öyle büyüktü ki yaklaşamıyorlardı.

Saatlerce yangını izledi, Zahit Ağabey ve Meftun kesin oradaydı, okullar kapalı olduğu için Jülide de sahafta olabilirdi. Bütün zihni yangında eridi, tüm varlığı gözünün önünde yanıp kül oluyordu.

Saatler sonra alevler kesildi, hâlâ sıcak olduğu için kimse yaklaşamıyordu. İtfaiye hâlâ su sıkıyordu. Hava kararda, polis insanları uzaklaştırmak için anons yapıyordu. Buğra dünyadan kopmuş, hiçbir şey düşünemez halde şuursuzca eve döndü. Evde de panik vardı.

"Oğlum neredesin? Sahaflar çarşısı yandı haberin var mı?"

Ruhsuz bir şekilde, donuk bir ifadeyle "Her şey bitti" dedi Buğra. "Tüm hayatım gözlerimin önünde yandı! Buraya kadarmış!"

* * *

Televizyon açıktı, kimse konuşmuyordu, haber bültenini bekliyorlardı. Saatler sonra haber bülteninde ayrıntılar verildi.

"Tarihi Sağırkaya Hanı'ndaki sahaflar çarşısında çıkan yangında maalesef tüm sahaf dükkânları yandı. Yangın, hanın diğer bölümlerine sıçramadan kontrol altına alındı ama günün en yoğun saatinde çıkan yangında can kaybının çok büyümesinden korkuluyor. İlk belirlemelere göre yangında hayatını kaybeden vatandaşlarımızın isimleri şöyle: Gülcan Özen, Zahit Arslan, Meftun Çoban, Jülide Gariboğlu, Kemal Söylemez, Kadriye..."

"Her şey bitti! Ben ne yaparım? Tanrım sen aklımı koru."

"Dur oğlum, gün doğmadan neler doğar!" diye sakinleştirmeye çalıştı Pakize Anne.

"Yok, Pakize Anne, sen yangını görmedin. Gün doğunca sadece küller olacak. O yangından canlı ya da cansız herhangi bir şeyin kurtulmuş olması mümkün değil. Her şey bitti. Sadece... Listede bir tane Jülide var, onun da soyadı Zahit Ağabey'le aynı değil. Sanırım Jülide o sırada handa değildi. Baba ben bundan sonra ne yaparım? Tüm arşiv yandı, Zahit Ağabey öldü! Jülide yaşasa ne olacak?"

"Sakin kalmaya çalış oğlum. Yarın olsun, ayrıntıları bir görelim. Hemen enseyi karartma."

Ertesi sabah, sabah namazının ardından Pakize Anne doğruca sahafın evine gitti. Sokağa taşan bir kalabalık vardı. Güçlükle eve girdi, Zahit'in eşi tam anlamıyla çökmüş bir şekilde bir köşede oturmuş, cevap bile vermeden taziyeleri kabul ediyordu. Gece boyunca ağladığı besbelliydi. Çok bitik görünüyordu. Pakize Anne bir şey soramadı, görünürde Jülide yoktu.

Cenazeler otopsi için hastanede tutuluyordu, hiçbiri teslim edilmemişti. Üç gün sonra cenazeler teslim edildi. İlk andan itibaren hastane kapısında Buğra ve babası da vardı. Teslim edilen tüm cenazeleri dikkatle izlediler. Zahit'in eşi sadece kıymetli eşinin cenazesini teslim alıp büyük bir kalabalıkla hastaneden ayrıldı. Ayakta duramıyordu, iki kişi kollarından tutuyordu. Zorlukla imza attı.

Muzaffer listeleri kontrol etti, biraz soruşturdu. Meftun Çoban ve Jülide Gariboğlu'nun cenazelerini yetimhane yetkilileri teslim almıştı. Mezarlığa gidip son görevlerini yerine getirdiler. Oradan kalabalıkla birlikte eve geçtiler. Jülide hâlâ ortalıkta yoktu. Ölen Zahit'in kızı Jülide'yse neden soyadı aynı değildi ve neden cenazeyi Zahit'in eşi teslim almamıştı? Eğer o değilse, o zaman Jülide neredeydi?

Çözemedikleri çok fazla şey vardı, Buğra tam anlamıyla dağılmıştı. Bir türlü kendini toparlayamıyordu. "Sahipsiz kaldım" diyordu. "Tüm geçmişim kül oldu! Amacım kalmadı. Tüm bunlar tekrar benimle başlayamaz, küçücük bir çocukken gördüm ve ben o odadan güç aldım! Beni bugüne o odadaki emanetler, yazmalar ve sahaf getirdi. Şimdi hepsi yok oldu..."

Pakize Anne "Sakin olun" diyordu. "Eşi elbet kendisini toparlar, konuşuruz."

Baba oğul beşinci gün yangın yerine gittiler. Tedbir önlemleri kaldırılmış, temizlik başlamıştı. Sadece taş duvarlar duruyordu, ahşap karkas çatı yanmış ve çökmüştü. Yan yana sıralı sekiz dükkânın dördüncüsüydü onlarınki.

Dükkânın enkazının önüne geldiler. Şaşırtıcı bir şey vardı. Dükkânların hepsi aynı büyüklükteydi ve hiçbirinin arkasında emanetlerin bulunduğu gibi bir alan yoktu. Üç dükkân hariç diğerlerinin

arka duvarları duruyordu. Dükkânların arkası, hanın arkasında kalan ara sokağa bir kat yükseklikten bakıyordu. İlginç olan diğer bir nokta ise dükkânların doğramalarının demir olmasıydı. Arka duvarı olmayan dükkânların, önde olması gereken doğramaları da yoktu. Yanmış olamazdı! Ellerine cevaptan çok soru geçmişti.

Buğra her geçen gün daha büyük umutsuzluğa kapılıyordu. Hiçbir olumlu gelişme olmuyordu.

Pakize Anne, kahvaltıdan sonra yedisi mevlidine katılmak üzere sahafın evine gitti, Zahit'in eşini uzaktan da olsa görebileceği bir yere ilişti. Salavat getirildiği sırada çığlıklar yükselmeye başladı.

"AMBULANS ÇAĞIRIN! DOKTOR YOK MU!"

Zahit'in eşi olduğu yere yığılmıştı. Kalabalığın arasından güçlükle çıkartıp dışarıdaki bir arabaya bindirip hastaneye götürdüler. Yüreği bu acıya daha fazla dayanamamıştı. Tıpkı Sadrettin Bey'in eşi gibi, o da eşinin ardından Hakk'a yürüdü.

Artık Buğra'nın soru sorabileceği kimse kalmamıştı. Zaten yaşasa bile Zahit'in eşinin belki Buğra'dan haberi bile yoktu. Onca yıl yanına gitmiş ama Zahit'in eşini bir kez bile görmemişti. Tam anlamıyla amaçsız hissediyordu. Bunca yıl, bunca emek...

Yangının üzerinden on gün geçti. Evde hiçbirinin morali yerinde değildi, kimse kendine gelemiyordu. Sanki cenazeler onların evinden çıkmıştı. Yemek sonrası kahve faslı yoktu. Yemeği bile zordan birkaç lokma yiyen kalkıyordu.

"Baba... Pakize Anne... Bu böyle olmayacak. Ben gittikçe daha çok karamsarlığa kapılıyorum. İyi ki sınava girip bir tercih yapmışım. Kayıtlar açıldı, ben zaten bir süre dinlenme kararı almıştım. Gidip okuluma kayıt yaptırayım. Bence bu konu kapandı. Bugüne kadar yaşadığım her şey rüya gibi gelmeye başladı hatta boynumdaki muska, Aşina Anne'nin yüzüğü ve soyadımız olmasa rüya olduğunu hemen kabullenebilirim. İnanmayacaksınız ama sahafın yanmış halini gördükten sonra mutlak hafızadan hanın planlarına ulaştım. Emanetlerin durduğu oda planlarda yok! Sanki üçümüz birden ortak bir rüya görüyormuşuz gibi. En

azından gidip okuyayım, uzaklaşırsam belki kafamı daha çabuk toparlarım. Beni ben yapan her şeyi; herkesi bir yangınla kaybettim. Ben yarın gideyim, değişiklik bana iyi gelebilir. Sanırım hepimiz için böylesi daha iyi olacak. Gözünüzün önünde olmazsam belki siz de olanları daha kolay kabullenirsiniz. Bence her şey bitti, siz de bunu böyle görmeye başlasanız iyi olur."

* * *

Küçük de olsa bir heyecanla Buğra otobüse binip okulunun olduğu şehre gitti. Pakize Anne "Önümüz kış" diyerek ne bulduysa çantaya tıkıştırmıştı. Buğra'ya pazardan bir de kahverengi keçe yelek almıştı. Dışı keçe, içi yün. "Bu seni üşütmez, karakışta giyersin oğlum" demişti.

Bu, evdeki herkes için yeni bir tecrübeydi. Buğra terminalde inince ilk iş eve telefon edip sağ salim vardığını haber verdi. Sordu, soruşturdu, üniversiteye giden otobüslerin yerini öğrendi. Koca çantasıyla otobüse binip okuluna gitti.

Çok kalabalık yoktu, hızlıca kaydını yaptırdı. Devlet yurdu da çıkmıştı. Memura yurdun yerini sordu, çok yakındı. Yurda gitti, listede adını bulup yurda da kaydını yaptı. Sonra odasını buldu, çantasını yere bıraktı ama anlamsız bir şeyler vardı. Binlerce kişilik yurt bomboştu. Sadece birkaç genç görmüştü. Kapıdaki görevliye nedenini sordu.

"Daha okul başlamadı aslan parçası, şu an bütünlemelerin sonu. Yurtta sadece büt öğrencileri var. Dersler on gün sonra başlayacak."

"Nasıl yani bu pazartesi başlamıyor mu?"

"Allah boy vermiş ama... Neyse aslanım, sen elindeki evrakı okumadın mı? On gün sonra açılacak diyorum."

"Peki, ağabey, okumadım ne bileyim?..."

Odasına döndü, düşündü. "*Ben on gün burada tek başıma kafayı yerim. Ne yapsam acaba, saat daha erken. En iyisi gidip şehir merkezini biraz gezeyim, oradan gara gider bir otobüse atlar, eve dönerim. Burada kalmaktan iyidir.*"

Elinde koca çantası şehir merkezine gitti, ucuz bir şeyler yedi, bir süre gezip etrafı tanıdı. Yoldan geçen birine sordu. "Kardeş kusura bakma, buranın yabancısıyım. Gara nasıl giderim?"

"Bak şu caddeden birkaç yüz metre git, kavşaktan sonraki ilk durakta bekle, gara dolmuşlar kalkıyor. Tabelasında gar yazan dolmuş gelince bin, son durak gar, karıştırmazsın korkma."

"Yanlış anlama ama saat çok geç değil. Yürüyerek gidemez miyim? Çok mu uzak?"

Adam Buğra'yı süzdü. "Yo" dedi. "Senin gibi birine zor gelmez, uzak ama sana koymaz. Bak şu sokaktan..."

Buğra koca çantasını omzuna atıp yola koyuldu. Saatlerce yürüdü. Saat akşam ona yaklaşıyordu, gideceği yere vardı, çantasını yere bıraktı.

"Hadi bee. Tren garı! Gar aslında tren kalkan yer ve bu şehirde tren var! Neden otogar diye sormadım ki?" diye söylendi kendi kendine.

Gerçekten yorulmuştu, çantasını alıp gar binasından içeri girdi, arkaya trenlerin olduğu kısma geçti, bir banka oturdu ve ne yapacağını düşünmeye başladı.

Etrafa bakınırken biraz ileride bir kız olduğunu fark etti. Çantası koluna takılı, elinde kâğıt kalem, bir şeyler yazmaya çalışan onun kadar olmasa da uzun boylu, dalgalı uzun saçlı bir kız. Etrafında fakir olduğu her halinden belli zıplayıp duran üç çocuk. Kız çok düzgün giyimliydi, ortamla uyumlu görünmüyordu.

Çocuklara dikkat etti, bir tanesi kızla konuşuyor diğer ikisi kızın arkasında dolanıyordu. Bir anda çocukların enerjisi negatife döndü. Ya korktular ya endişe içindeler diye düşündü. Yolunda olmayan bir şeyler vardı. Dikkatle çevreyi inceledi, gar binasının ona yakın kıza uzak kısmında, duvarın arkasından biri kafasını uzatıp bakıyor sonra geri çekiliyordu. Onun enerjisi de negatifti.

Çantasını bıraktı, dikkat çekmeden gar binasına doğru yürüdü. Duvar dibinden hareket olan köşeye doğru sessizce ilerledi. Bu sahneyi defalarca Almanya ve Fransa'da görmüştü. Köşeye

yaklaştığı sırada kızın çığlığı duyuldu. Bakmadı bile, sakince köşeyi döndü, önünde diğer tarafa dikkat kesilmiş sinmiş bir adam vardı. Adamı ensesinden tutup kaldırdı.

"Çok ayıp, çocukları buna alet etmen çok yanlış."

Elini biraz sıktı, adam bayılana kadar bekledi. Adamı duvar dibine bırakıp binanın ucuna doğru ilerledi. Plan belli, veletlerin biri çantayı kapacak ve üçü ayrı yöne koşacak. Çantayı alan gar binasının önünden dolanıp çantayı adama getirecek. Binanın köşesine yaklaştığı anda elinde çanta olan bir çocuk hızla köşeyi döndü. Çocuğu yakaladı, çantayı aldı. Çocuk karşısında Herkül gibi birini görünce donakalmıştı. Buğra son üç yılını gece gündüz çözümleme yaparak geçirmişti. Çok kısıtlı ve dar bir çevrede işine odaklı çok yoğun bir tempoda çalışmıştı, bunların dışında tek aktivitesi her gün düzenli bir şekilde yaptığı antrenmanlardı. Fedai Ağabey ölünce babası salondan birkaç malzeme getirmişti. Ağırlıklar, barlar, bir istasyon... Artık bir doksan altı boyunda ve yüz beş kiloydu, gram yağı yoktu, işin kötüsü nasıl göründüğünden haberdar değildi, değişimini görüp değerlendirecek biri olmamıştı!

Elini çocuğun boynuna götürdü, yüreğini gördü, üzüldü. Çocuğun yüreğine korku saldı! Bir daha hırsızlık yaparsan yine gelirim diyordu. Çocuğu bıraktı. Çanta elinde geri döndü. Kızın bağırışlarına görevli polis gelmişti. Son derece sakin onlara yaklaştı, polisin arkası dönüktü.

"Amirim! Hanımefendinin çantasını çaldılar, tesadüfen köşedeydim, çalan çocuğun elinden aldım. Şu köşeye giderseniz orada baygın bir adam ve şaşkın bir çocuk göreceksiniz. Onlar size ne olduğunu anlatır. Ben hanımefendinin çantasını aldım, olay yok yani."

Çantayı kıza doğru uzattı.

"Çantam, yaşasın! Konu bu çantaydı memur bey, deminden beri bunu anlatmaya çalışıyorum."

"Tamam, anlaşıldı" dedi görevli memur. Buğra'yı tepeden tırnağa süzdü. "Çantanıza kavuştuğunuza göre sorun yok. Sağ olasın delikanlı, sen az kaybolma, ben şunlara bir bakayım."

Kız sevinçle çantayı Buğra'nın elinden kaptı, kafasını kaldırdı. Göz göze geldiler. Buğra'nın beyninde şimşekler çakmaya başladı.

"Tanrım! Bunlar nasıl gözler böyle! Artık biliyorum ama bu renk ELA! Ne olur o kadar derin bakma, lütfen, yüreğime bakıyorsun ama!" dedi içinden. Uzun bir süre sessiz kaldığını fark edince toparlanıp konuşmaya başladı. O sırada kız da aynı duygularla konuşmaya çalışınca ortaya garip bir görüntü çıktı.

"Çantanız, aldım ben, yani ordaydı aldım, çocuk vardı, adam vardı, aldım, sorun yok yani, bu saatte sizin gibi güzel biri buralarda..."

"Öğrenciyim ben, sosyoloji; ben de, yeni geldim; araştırma yapıyorum, siz bu saatte burada?"

Durdular ve kahkahalar içinde gülmeye başladılar. Kız kendini toparladı. Buğra'nın yüzüne baktı. "Teşekkürler kahramanım, bir bira ısmarlayayım ödeşelim."

"Ben daha önce hiç bira içmedim!"

"Tamam, kahve olsun o zaman. Buraya Olympos'tan direkt tren olduğunu bilmiyordum."

"Anlamadım?"

"Boş ver, safım benim. Anlaman uzun sürmez nasılsa."

Birlikte gar binasından çıktılar, Buğra ilerideki otobüs durağına yöneldi.

"Nereye gidiyorsun Yunan heykeli? Benim arabam var, bu tarafa gel."

Buğra şaşkınlıkla kıza doğru yürüdü, otoparka geçtiler. Son model bir arabanın önünde durdular. Buğra çantasını bagaja koydu. Arabaya geçtiler, yola çıktılar.

"Ee kahramanım, bir adın vardır umarım."

"Buğra... Sizin?"

"Çiğdem ama siz deme artık. Hadi benim işim vardı, sen ne arıyordun garda? Bu saatte tren olmaz ki?"

"Ya nasıl desem, ben aslında otobüs garına gitmeye çalışıyordum" diye başladı anlatmaya.

Kahkahalarla dolu bir yolculuk yaptılar. Çiğdem Buğra'yı bir bara götürdü, birlikte kahve içip sohbet ettiler. Buğra'nın ayakları yerden kesilmişti. Açık kestane dalgalı saçlı, ela gözlü, buğday tenli, aceleci tavırlarla cümleler kuran, lafın sonunu getirmeden başka bir cümleye başlayan, ince uzun parmaklı, laflarını elleriyle tamamlayan, arada saçlarıyla oynayan bu heyecan dolu fevri kız Buğra'nın tüm kalbini kaplamıştı. Aynı şey Çiğdem için de geçerliydi.

"Allahım... Ya bu rüya ya da sen bana özel bir hediye gönderdin. Bu fizikte, bu kadar yakışıklı ve bu kadar ağırbaşlı bir erkek dünyada kaldı mı? Konuşurken resmen sesi titriyor. Hepsini geç o derin bakışları, vallahi ben âşık oluyorum!" diye geçirdi içinden Çiğdem.

Bir süre sohbet ettiler. Çiğdem saatine baktı.

"Buğra artık kalkmamız lazım. Eve dönmekte kararlı mısın? Seni nereye bırakayım?"

"Yurt bomboş, orada kalmak istemediğim için eve dönme kararı aldım. Sana sonra anlatırım. Sen beni gara bırak ama otobüs garına."

Tekrar kahkahalarla güldüler.

"Buğra, aslında şöyle yapabiliriz. Bizim sınıftan kızların öğrenci evi var, büt zamanı sadece biri buradaydı, o da dün gitti. Normalde dört kişiler ama şu an ev boş yani. Bende anahtarı var, istersen seni oraya bırakayım. Yarın sabah gelir alırım. Şehri gezeriz, okulu gezeriz. On gün için hiç gitme istersen. On gün boyunca tüm yemekler benden, ödeşmiş olalım. Zaten böyle bir kahveyle olmadı."

Buğra gülümseyerek Çiğdem'i süzdü, çok heyecanlı ve mutlu görünüyordu, enerjisi de bunu destekler nitelikteydi. "Olur" dedi.

Çiğdem sabah söz verdiği saatte gelip Buğra'yı aldı. Birlikte önce kahvaltıya gittiler. Sencer'lerden edindiği tecrübeler aklına bile gelmiyordu. Âşık olmuştu. Kendi hayatında ilk defa Pakize Anne'nin hazırlamadığı bir kahvaltı yaptı. Muhteşem bir on gün geçirdi, yaşadığı her şey onun için yeniydi. Misafir kaldığı evin sahipleri gelmişti, zaten yurt ağzına kadar dolmuştu. Son üç gün yurtta kaldı. Oda arkadaşlarıyla tanıştı.

-30-

Okul açıldı, dersler başladı. İkisi de konuyla ilgili konuşmamıştı ama artık el ele gezen sevgiliydiler. Çiğdem dersi bittiği gibi soluğu Buğra'nın bölümünün önünde alıyordu. Buğra farkında değildi ama Çiğdem gerçekleri görüyordu. Buğra fakir bir gençti. Onu kırmadan, para harcamayacağı şeyler yapıyorlardı. Ders çıkışı Buğra'yı alıyor arabasıyla manzara seyretmeye bir yerlere götürüyordu.

Buğra, ilk kez bir kızın elini tutmuştu, ilk kez öpüşmüştü...

Sınıfında, bölümünde ve yurtta bir sürü arkadaş edinmişti. En sevdiği arkadaşı yurttan oda arkadaşı olan Ergin'di. Ergin son sınıftı. Sürekli ona öğütler veriyordu. Artık hayata onlar gibi bakmaya başlamıştı. Görevim nedir diye düşünmüyordu, çevresindeki insanlar gibi kaygılar edinmişti. Okulunu bitirip çalışmaya başlamalıydı. Hatta artık hayal bile kurabiliyordu, istisnasız hepsinde Çiğdem vardı.

Fırsat buldukça Çiğdem'in arkadaşlarının evine kaçıyor, doyasıya öpüşüp koklaşıyorlardı. Çiğdem çok rahat görünüyordu ama aslında kuralları olan bir ailesi vardı. Ailesi tutucu değildi, sadece haber vermesini istiyordu. Bir keresinde akşam gecikeceğini söylemek için babasını aradığında Buğra tüm konuşmayı duydu. Babası ofisindeydi, annesi çok daha sert olduğu için Çiğdem bu tür gecikmeleri babasına söylüyordu. "Babacım, nasılsınız? Ben bu akşam biraz gecikirim babacım, anneme de siz söylersiniz." Öz babasına siz diye hitap ediyordu. Kendi ailesinden oldukça farklıydı...

İki ay kadar sonra bir gün, ders çıkışı Çiğdem bölümün önüne yine arabasını çekmiş bekliyordu. Buğra'yı gördüğü gibi heyecanla bağırmaya başladı.

"Çabuk gel, acele et."

Buğra koşarak yanına gitti.

"Ne oldu kır çiçeğim, ne bu heyecan?"

"Buğra Bolu'ya kar yağmış."

"Yani, öyle bir söyledin ki Bolu halkı için üzülsem mi sevinsem mi bilemedim, hayırlı olsun, ne diyeyim?"

"Yaa, salak. Bu Abant şu an kar altında demek. Bunu kaçıramam, gidelim hafta sonunu Abant'ta geçirelim. Babama haber verdim. Sen Abant'ı hiç karla kaplıyken gördün mü?"

"Ben Abant'ı hiç görmedim ki! Sen bildiğine göre kesin muhteşemdir. Hadi gidelim."

"Yalnız Buğra, gitmeden yurda uğrayalım, üzerine kalın bir şeyler al. Oralar fena soğuk, sen bilmezsin."

Buğra, Pakize Anne'sinin ona pazardan aldığı kalın keçe yeleği giydi. Montu elinde Çiğdem'in yanına oturdu. Abant'a yaklaştıkça hava sertleşiyordu. Yerde bir karış kar vardı. Çiğdem gergin ve sinirli görünüyordu.

"Ah be Buğra, neden araba kullanmayı bilmiyorsun ki! Çok zorlanıyorum, aslında bu erkek işi. Şu an arabasıyla beni Abant'a sen götürüyor olmalıydın. En azından araba kullanmayı bilseydin de şimdi arabayı sen kullansaydın olmaz mıydı?"

Bunlar Buğra'ya çok anlamsız geliyordu. Yaşadıklarını düşündü, aldığı zorlu eğitimi... İstese kullanabilirdi. Türkiye'deki Sencer'den dolayı biliyordu! Kara delik nedir, bir yıldız nasıl ölür, dört boyutlu düzlemde zaman nasıl bükülür, kanadın olmadan uçmak nedir, Paris'te aşk köprüsüne neden kilit takılır, insanı tek vuruşta öldürecek noktalar nereleridir? Bildikleri bu kadar uçlardaydı ve bunların yanında arabayı kullanan taraf olmak basit kalıyordu. Demek ki aslında Çiğdem'in beklentisi, onu kendi arabasıyla Abant'a götüren kendisi gibi zengin bir erkek! Bu canını yaktı ve anında üzerini örttü. Çok az konuşuyordu ve aslında Çiğdem'e araba kullanmayı bilmiyorum dememişti.

Çiğdem bata çıka, kaydıra kaydıra Abant'a girdi. Göle çok yakın bir otelin önünde durdu. Etraf araba doluydu.

"Buğra git sor bakalım, çift kişilik bir odaları var mıymış?"

Buğra heyecan içinde otele girdi, resepsiyonda umursamaz tavırlı gözlüklü bir adam oturuyordu. Heyecanla "Ağabey çift kişilik bir odanız var mı?" diye sordu.

Adam gözlüğünün üzerinden Buğra'yı süzdü. "Yok, kardeş" dedi.

Buğra Çiğdem'in yanına döndü, "Yokmuş" dedi.

Çiğdem bir anda deliye döndü. "Şu haline bak, böyle keçi çobanı gibi gidip sorarsan yok derler tabii! Üstündeki yeleğe bak! Senin doğru düzgün kıyafetin yok mu?"

Buğra gerçekleri ilk kez o an gördü, onun bilmediği bir dünya vardı. Hiç öğretilmemişti, aslında hiç ihtiyacı olmayacak olan, çoktan aşmış olduğunu düşündüğü dünya. Aştığını düşündüğü o dünyanın acı gerçekleriyle ilk kez yüzleşiyordu. Bu kadar ağır olabileceği aklına bile gelmemişti.

"Sen sorsaydın o zaman, senin kıyafetlerin düzgün. Madem sorun o, neden beni gönderdin?"

"Park edecek yer mi var, arabayı mı kullanayım, odayı mı sorayım? Bunu da sen yap dedim, ne var bunda?"

"Çok haklısın. En iyisi ben inip sana bir park yeri bulayım. Sonra gönül rahatlığıyla oda var mı diye git kendin sor. Ben buradan yurda dönerim merak etme!"

Çiğdem defalarca özür diledi ama olan olmuştu. Kâinatın en muhteşem aşkında ilk tartışma gerçekleşmişti, ilkti ama öyle derin bir yara açmıştı ki! Buğra görmezden geldikleriyle yüzleşmek zorunda kalmıştı.

Çiğdem göle yakın otel ısrarından vazgeçti, güçbela Buğra'yı ikna edip tekrar arabaya bindirdi, arabasını gölün uzağına doğru sürdü. Dört yıldızlı güzel bir otel buldu. Çift kişilik bir oda kiraladı. İlk kez birlikte bir gece geçireceklerdi. Buğra yaşadığı şoku henüz atlatamamıştı. O andan itibaren hiç konuşmamıştı. Çiğdem üzerinde bornozla banyodan çıktı.

"Aşkım, lütfen unutalım artık. Çok hatalıyım, çok üzgünüm, yol beni çok gerdi, ilk kez böyle bir yolda araba kullanıyorum. Her yıl mutlaka geliriz ama ailece, arabayı babam kullanır. Bu kadar zor görünmüyordu. Çok özür dilerim, bak tüm hafta sonu bizim. Hadi git duşunu al, orada bir bornoz daha var. Hadi bir tanem, lütfen. Ne olur kırma beni aşkım."

Buğra hiç ses çıkartmadan Çiğdem ne diyorsa yaptı. Banyodan üzerinde bornozla çıktı. Çiğdem yatakta yorganı boğazına kadar çekmiş, elleriyle sımsıkı tutuyordu. Sadece kafası dışarıdaydı.

"Aşkım ışığı kapatır mısın?"

"Neden?"

"Utanıyorum aşkım, lütfen ışığı kapat, yanıma öyle gel. Bunlar benim için çok yeni şeyler..."

İkisi için de bu ilkti, hesap yapmadan, sonunu düşünmeden birlikte oldular. Dün yoktu, yarın yoktu, sadece o an vardı. Eline dokunmaktan ruhuna dokunmak noktasına varmışlardı. Doyasıya sabaha kadar tadını çıkardılar. Tüm hafta sonu odadan hiç çıkmadılar. Artık aralarında çekinecek bir şey kalmamıştı.

Çiğdem odaya şarap istedi, Buğra hayatında ilk kez alkol aldı, iki kadeh şarapla sarhoş oldu. Bunun Çiğdem'in yanında olması eşsizdi. Aşk sarhoşu diye dalga geçip bir şişe şarap daha istediler. Hiç giyinmiyorlardı, yataktan hiç çıkmıyorlardı. Bir şeyler yiyip, şarap içip kahkahalarla gülüyorlar, gülmedikleri her anı sevişerek geçiriyorlardı. Muhteşem, eşsiz, kelimelerle tarif edilemez...

Buğra elinde olmadan çapkın Sencer'lerin tecrübelerinden faydalanıyordu. Çiğdem bu yüzden üzülmüştü. "Sen benim için ilksin, ben de senin için ilk olmayı çok isterdim" demişti. Bu apayrı bir yaraydı. Sen de benim için ilksin dese yalancı olduğunu düşünebilirdi. Sadece sustu.

Her güzel şey gibi bu da çok çabuk bitti. Çiğdem'in arabasına binip gerçek hayata geri döndüler. İkisi için de hem tarifsiz güzel hem de acı gerçeklerle dolu bir hafta sonu olmuştu.

Haftada en az iki akşam birlikte bara gidiyorlardı, Buğra alkolü sevmişti, iki bira içip Çiğdem'le dans etmek, üzerine kaçamak yapmak eşsizdi. Artık arada yaptıkları kaçamaklarda birlikte oluyorlardı. Tek vücut olmak ikisi için de inanılmaz güzeldi, Buğra "Bu ibadet gibi" diyordu. Çiğdem'i o kadar çok seviyordu ki kendi enerjisinin birlikteyken en saf haline ulaştığını görebiliyordu. En sevdiği an seviştikten sonra Çiğdem'e sarıldığı andı. O andan itibaren Çiğdem tüm aceleci tavrıyla elleriyle destekleyerek anlatmaya başlıyordu. Bu Buğra için inanılmaz güzeldi. Âşık olduğu heyecan dolu kadın en saf haliyle buydu. Ne anlattığının Buğra için hiç önemi yoktu, çünkü onun için her cümlesi ayrı bir şiirin mısralarıydı.

Çiğdem bir keresinde "Buğra biliyor musun ne fark ettim? Ben aslında seni hiç tanımıyorum. Sen benim küçükken mahallede yaptığım yaramazlıkları bile biliyorsun ama ben seninle ilgili bu tarz hiçbir şey bilmiyorum. Tamam, dinlemen hoşuma gidiyor ama sen hiç anlatmıyorsun!" dedi.

"Ne bilmek istiyorsun canımın içi?"

"Mesela doğum gününü bile bilmiyorum."

"Benim doğum günüm yok!"

"Saçmalama, herkesin doğum günü vardır. Annem beni güzün hasat zamanı tarlada doğurmuş diyecek değilsin herhalde? Hangi devirde yaşıyoruz!"

"İnsan susuyorsa ya dilsizdir ya da ruhu acıya doymuştur, böyle kabul etsek olmaz mı? Bildiğin kadarı seni mutlu ediyorsa emin ol öğrenmeye çalıştıkların canını yakacak demektir."

"Ya Buğra sana da laf söylemeye gelmiyor, ne zaman bir şey söylesem felsefe kitabı yutmuş gibi konuşuyorsun!"

"Peki... Sen hiç doğum gününde aslında yas tutmak zorunda hisseden birini gördün mü?"

"Görmedim ama açıkçası saçma geldi."

"Annem ben doğduktan sonra ölmüş! Takvim olarak ertesi gün ama benim doğumumla annemin ölümü arasında yirmi dört saat

yok! Ben hiçbir zaman doğum günü kutlayamadım, ufakken yapıyorlardı ama ertesi gün evde mevlit okunuyordu, bu canımın daha fazla yanmasına sebep oluyordu! Ben asla doğum günü kutlamam! Aklımın erdiği ilk anda buna son verdim."

"Özür dilerim aşkım, annenin öldüğünü bilmiyordum!"

"Bak canımın içi, öncelikle artık benden bir daha özür dileme, çünkü anlamını çoktan yitirdi. Ben sana bildiklerin seni mutlu ediyorsa öğrenmeye çalıştıkların canını yakar dedim. Çünkü öğrenmeye çalıştıkların seni mutlu edecek olsaydı onları da bilirdin! Sana anlatılmamışsa sen mutlu ol diyedir. Benim hayatımı çok kurcalamayalım istersen. Mutluysan sorun yok, değilsen söyle nasıl çözeriz onu konuşalım."

"Tamam, aşkım, o zaman şöyle yapalım; hııımm, mesela, diyelim biz evlendik, ben hamileyim. Kız mı olsun isterdin, erkek mi?"

"Kız olsun isterdim ama bir şartla."

"Ya, ben de kız olsun isterdim, erkek demeni bekliyordum. Neymiş o şart?"

"Bana hiç benzemeyecek, tamamen sana benzeyecek. Senin kopyan olacak."

"Neden böyle bir şey isteyeceksin ki? Bence kız olsun ama ikimize de benzesin."

"Hayır, tamamen sana benzesin. Böylece hayatımda senden iki tane olur, üstelik küçük halin. Biri karım, diğeri yaramaz kızım. Herhalde dünyada benden daha mutlu bir insan olamazdı."

"Buğra beni gerçekten bu kadar çok mu seviyorsun?"

"Hem de tüm kalbimle. Yoksa sen sevmiyor musun?"

"Saçmalama manyak, seni her şeyimle seviyorum, her şeyimi sana verdim ben. Farkında değil misin yoksa?"

Evlilik lafı ilk kez o gün geçmişti. O an belli etmedi ama bu Buğra'yı düşüncelere sevk etti. Evet, hayatta böyle bir gerçek vardı. Düşününce hayatının kalanını Çiğdem'le birlikte aynı evde koca-karı olarak geçirmek, her akşam birlikte aynı yatağa girmek, dertleri ve mutlulukları paylaşmak, baba olmak... Aslında kendi

hayalleri de bu yöndeydi. Çiğdem de dile getirince iyice ümitlenmişti. Hayallerde sınır yoktu, olumsuz kısımları düşünmeden görmezden geliyordu.

Doğduğundan beri ilk kez diğer insanlarınki gibi bir hayatı olmuştu. Sencer'lerin hayatlarını da yaşıyordu ama bu tür tecrübeler eksik kalmıştı. Üstüne bir de onu çok sevip üzerine titreyen bir sevgilisi vardı. En baştan beri görevini bilmediği için oluşan belirsizlik ortadan kalkmıştı. Artık hedefleri vardı.

-31-

Dersten çıktı, koridorun camından dışarıyı kontrol etti. Çiğdem gelmiş onu bekliyordu ama yüzü çok asıktı, çok düşünceli görünüyordu. Enerjisi çok düşüktü. Hızlandı, aceleyle yanına gitti.

"Aşkım neyin var, yüzün düşmüş? Kim üzdü benim kır çiçeğimi?"

"Buğra konuşmamız gereken çok önemli şeyler var, lütfen bir an önce buradan uzaklaşalım!"

Çiğdem arabasını kampusun ücra bir köşesine sürdü, ağaçların arasında durdu. Hemen konuya girdi.

"Buğra annem bizi öğrenmiş, babam evde yokken kıyamet koptu. İnkâr ettim ama faydası yok, artık biliyor. Birileri bizi görmüş anneme yetiştirmiş."

"Ne var bunda? İnkâr edecek neyimiz var ki? Neden korktuğunu anlamadım. İstersen ben gider konuşurum."

"Buğra! Bunu yaptın diyelim sonra ne olması gerekiyor? Sizinkiler gelip beni isteyecek, söz yapılacak, nişan yapılacak, uzun vadeli hesaplar yapılacak. Seni kırmak istemiyorum, lütfen bunları gözünün önüne getirir misin?"

Seni kırmak istemiyorum lafı Buğra'yı sarstı, haklıydı. Pakize Anne'si ve babası Çiğdem'i istemeye mi gidecekti! Gözünde canlandırdı.

"Biz sizi sorduk öğrendik, üzerine soracak bir şeyimiz olsa gelmezdik! Sizce de uygunsa kızınıza gelinim demek, torunuma eş etmek isterim!"

"Ha haay! Bizi sormuş öğrenmiş! Sen kimsin ki bizi soruyorsun? Biz de sizi sorduk öğrendik, çulsuzmuşsunuz!"

"OLAMAZ, MANTIKDIŞI! Bırak kız istemeyi bizimkilerle Çiğdem'in ailesi aynı salonda oturamaz bile! Devamı zaten olanaksız!" dedi içinden.

Çiğdem'e döndü ve boyun eğdi.

"Tamamen haklısın Çiğdem, peki ne olacak şimdi?"

"Ne olur söyleyeceklerimi yanlış anlama. Akşamdan beri düşünüyorum, bulabildiğim bir tek çare var. Benim ailem çok katıdır, annem de babam da çok serttir ama babamın bana karşı pamuk gibi bir kalbi vardır. Biliyorsun, benim bir ağabeyim ve bir erkek kardeşim var. Babam beni çok ayrı sever, bana hiç kıyamaz. Ben her şeyi göze alıp seni babama anlatabilirim. Çok seviyorum derim, senin durumunu açıkça anlatırım. Önce kızar ama bana kıyamaz, destek olur. Bir sürü büyük patron arkadaşı var. Seni şimdiden bir işe sokar, hem okur hem çalışırsın. Babamın desteğiyle annemi senin okul bitene kadar idare ederiz, babam anneme senden övgüyle bahseder. Sen okulu bitirince de babam seni bir yerlere yönetici yaptırır. Annem bu kez hiç itiraz edemez ve biz evlenebiliriz. Ne diyorsun?"

"Çiğdem sen bana ne teklif ettiğinin farkında mısın? Benim bunu kabul etmem mümkün değil. Ben bunları yaparsam ben olamam ki? Bence doğru yol bu değil, madem öğrenmiş gidip annenle konuşalım. Beni olduğum gibi kabul ediyorsa eder. Etmiyorsa keyfi bilir. Biz madem birbirimizi çok seviyoruz annenin onayına ihtiyacımız yok ki? Türk töresi kız istediğine varır der, aslında annenin buna karışmaya hakkı yok! Beni olduğum gibi kabul etmezse gönlüm son derece rahat elinden tutar, seni memleketime götürürüm, bizimkilerle tanışırsın, işte gelininiz derim. Nikâhımızı yaparız, gelip okulumuzu bitirir hayata atılırız. Sizinkiler ister kabul eder, ister etmez."

"Buğra bunu yapamam, sen de beni anla. Sen bana tüm ailemden vazgeçmekten bahsediyorsun. Elimde ne varsa alırlar."

"Alsınlar, ne var bunda, ben buraya gelirken Çiğdem beni arabasıyla gezdirir, otellere götürür diye gelmedim. Hatta öyle bir anda buraya geldim ki seninle yaşayacaklarımı anlatsalar inanmazdım. Yurtta kalıyorum, devletimin verdiği yemekle karnımı doyuruyorum, otobüse, metroya biniyorum ve bunlar bana zarar

vermiyor. Birlikte çalışır o arabanın daha güzelini alırız. Bugüne kadar ufacık bir bilgiyi bile hiç kimse bana hazır vermedi. Bildiklerimin tamamını gece gündüz çalışarak öğrendim, araba alacak para mı kazanamayacağım yani! Senin annen baban sahip oldukları zenginliği çalışarak yapmamış ki! Atalarından miras kalmış! Çalışmadan elde ettiği servetle beni kimse hor göremez, tek ölçüt para olmamalı! Aklınca bana seçenek sunup karar ver diyorsun ama bence karar vermesi gereken sensin. Sen sevgiyi menfaatle karıştırıyorsun ve ben dünyadaki hiçbir menfaat için kendimden taviz vermem. Madem gerçekten beni seviyorsun, doğru olanı yap!"

"Aşkım, seni gerçekten çok seviyorum." Çiğdem daha fazla dayanamamış var gücüyle ağlamaya başlamıştı. "Ben dünyada hiçbir kimseyi böyle sevmedim. Söylediklerinde çok haklısın ama ben bugüne kadar hiçbir zaman para harcarken hesap yapmadım. Ben ay sonunu görmek için hesap yapmam gereken, faturaları ödemek için hesap yapmam gereken bir hayatı kabul edemem. Bu kadar katı olmak zorunda mısın? Biraz esnek davransan birlikte muhteşem bir hayatımız olabilir. Buğra seni gerçekten çok seviyorum, lütfen kırma beni, lütfen beni sensiz bırakma."

"Yapamam Çiğdem, tavizin büyüğü küçüğü olmaz. Bugün sevgim için bunu yapıp ömrümün kalanında bu utancı yüreğimde taşıyamam. Seni gerçekten çok fazla seviyorum ama bunu yapmaktansa yüreğimde senin acını taşımayı tercih ederim. Biz seninle en başta dibi görünmeyen bir kuyuya dibi yok varsayarak el ele tutuşup atladık. Artık dibi görünüyor. Senin paraşütün var ruhumun kır çiçeği. Şimdi lütfen elimi bırak, paraşütünü aç ve benim dibe çakılmama izin ver. Ben bunu fazlasıyla hak ettim. Abant'ta bu arabaya tekrar binmemeliydim. Affet aşkım, seni kırmak istemiyorum, lütfen beni affet. O yönetici koltuğuna da hak eden biri otursun..."

Buğra arabadan indi ve arkasına bakmadan devam etti.

* * *

Kendini bildiği ilk günden beri sürekli derin acılar yaşıyor, küçücük yüreğinde bunları saklamaya çalışıyordu. Umutsuzluğa kapıldığı anda hayatında yeni bir sayfa açılmış sahafla tanışmıştı. En zor anda beliren bu umut ışığına var gücüyle sarılmış ne gerekiyorsa yapmıştı. Yaşıtlarının asla kaldıramayacağı onlarca olaya hedefine varma adına göğüs germiş, ona yol gösterenler ne diyorsa yapmıştı ama sonra hepsi yanıp kül olmuştu. Yaşadığı en büyük travmayı atlatmak için buraya gelmişti, ilk kez normal insanlarınki gibi bir hayatı olmuştu ama o hayatta hiç hesap etmediği kadar derin bir yara almıştı. Bundan kurtulmak için gidebileceği üçüncü bir adres yoktu.

Günlerce yurttan çıkmadı. Hayatında ilk kez normal insanlar gibi hayaller kurmuştu ama tüm hayallerinde Çiğdem vardı, onu çıkartınca hayalleri anlamsız kalıyordu. Ergin gelip gidip laf ediyordu. "Kalk, toparlan, devamsızlıktan kalacaksın" diyordu.

Bir süre sonra Buğra biraz olsun toparlandı ve giyinip çıktı ama gittiği yer okul değildi. Doğruca Çiğdem'le birlikte gittikleri bara gitti. Kabul etmek istemiyordu ama ya gelirse diye gitmişti. Çiğdem gelmedi, hayatının en anlamsız birasını içti. Ertesi akşam yine gitti, sonra yine... Çiğdem gelmiyordu. Cebindeki üç kuruşu biraya veriyordu. Barmenle samimi olmuştu, artık bardakiler onu tanıyor adıyla sesleniyor, samimi davranıyorlardı. Derken bir akşam tam kalkmak üzereyken hiç tanıdık olmayan bir kız sesi duydu.

"Neden bu kadar dertlisin? Kim seni bu kadar üzdü?"

Buğra anlamsızca kızın yüzüne baktı. "Çok mu merak ettin?"

"Evet, çok merak ettim, günlerdir seni izliyoruz. Kimseyi gözün görmüyor. Ben kızlarla iddiaya girdim. Gidip o yakışıklıyla konuşurum dedim."

"Yani?"

"Kazandım sanırım..."

Buğra kocaman bir kahkaha attı. Uzun bir süre sonra ilk defa gülüyordu. "Haklısın aslında, vaktim olsa seninle sohbet bile edebilirdik. Kalkmam lazım."

"Neden ki, saat çok geç değil. Saat on ikide kabağa mı dönüşüyorsun yoksa?"

"Kabağa dönüşmüyorum, on birden sonra yurda sokmuyorlar."

"Sokmasınlar, biz iki kız kocaman bir evde oturuyoruz. Salondaki üçlü koltuğa rahat sığarsın. Bir gece de koltukta yat, olmaz mı yani?"

Buğra tekrar kocaman bir kahkaha attı. "Tamam kız, gerçekten iddiayı kazanmayı hak ediyorsun. Koltuk da kabul ama biralar senden..."

Buğra için yeni bir yol açılmıştı. Her akşam bara gidiyor ona içki ısmarlayacak birilerini gözlüyordu. Çapkın Sencer'lerin tüm tecrübelerinden faydalanıyordu. Öyle ileri götürmüştü ki yeni birileriyle tanıştığında geceyi geçireceğimiz bir evin var mı diye soruyor, yok derse başka av arıyordu. Aslında tek derdi Çiğdem'i görmekti ama Çiğdem gelmiyordu. Her akşam aynı bardaydı, barın sahibi, çalışanları ve müdavimleriyle iyi dost olmuştu. Herkes bu uçarı yakışıklıyı olduğu gibi kabul etmişti.

Akşamüzeri geceyi geçirdiği evden çıktı. "Kübra'nın evi de ne kadar uzakta arkadaş! Onu listeden çıkartma zamanı gelmiş. Her gün bu yol çekilmez!" diye söylendi. Durağa yürüyüp metroya bindi. Metro kalabalık sayılırdı, oturacak yer bulamamıştı. Kapının yanındaki direğe tutunmuş dalgın dalgın dışarıyı seyrederken bir el, bileğinin açıkta kalan kısmını sımsıkı kavradı. Son derece bakımlı bir kadın eliydi bu. Kafasını çevirdiği anda gördüğü mavilikte kayboldu. Hiçbir şey söyleyemedi. Laciverte yakın koyu mavi bir çift göz... Sadece aklından "Sarışın afet" diye geçirdi. Sapsarı saçlar, beyaz bir ten, koyu mavi gözler, üzerinde son derece şık bir mavi elbise.

Sarışın afet gözlerini Buğra'nın gözlerine dikmiş saniye bile ayırmadan ifadesiz bir şekilde bakıyordu. Metro durdu, kapı açıldı. Buğra'nın bileğini bırakıp indi. Buğra donup kalmış hiçbir şey söyleyememişti, adım atıp inemedi bile. Geçirdiği her saniye aklına kazındı. Dalgın bir şekilde birkaç durak sonra indi ve barın yolunu tuttu.

"Kanka hoş geldin, ben hayatımda senin kadar dakik birini görmedim. Resmen işe gider gibi her akşam aynı saatte geliyorsun. Sana güvenmekte haklıymışım."

"Bu kötü mü? Kızıyorsanız yarım saat sonra geleyim."

"Yok, kanka hemen yükselme, senden emin olduğum için senin adına bir söz verdim. Başına talih kuşu kondu. Merve Hanım dün akşam seni görmüş, kimdir diye bana sordu."

"Talih kuşu Merve Hanım mı? Sen benim adıma ne söz verdin?"

"Aynen, ta kendisi kanka. Bu iyiliğimi unutmazsın artık. Bu akşam için seni onunla tanıştıracağıma söz verdim. Sırf bunun için bana yüz dolar bahşiş verdi. Gerisini sen düşün. Her akşam tam yedide burada olduğunu bildiğim için Merve Hanım'a çeyrek geçe gel dedim, birazdan gelir. On numara şen dul."

"Ne iş oğlum bu Merve Hanım, jigolo muyum ben?"

"Lan geri zekâlı, her akşam uzun, kısa, güzel, çirkin demeden beleş içki, beleş yatacak yer için bardan birilerini kaldırmaya çalışan babam mı! Hatunu sen seçince normal, seçilince mi kötü! Bunda yatacak yerden fazlası var. Birazdan gelir, git de hayat neymiş, nasıl yaşanırmış öğren, bu iyiliğimi de unutma. Aha, bak, geldi işte. Ben sözümü tutup sizi tanıştırayım, sonra ne yaparsan yap."

Bu aşırı ağır bir tokat olmuştu. Bir anda sarsıldı ve kendine geldi.

"Kendine iyi bak kanka, bir daha görüşeceğimizi sanmıyorum..."

Kimseye aldırmadan hızla bardan çıktı Buğra. Kafası bir anda inanılmaz karışmıştı. *"Ben ne zamandır yurda gitmiyorum? Ben bu hale nasıl geldim?"*

Önce bir korna sesi duydu, durdu kafasını çevirdi. Ona doğru hızla gelen bir çift far gördü, arabanın lastiklerinin çıkarttığı acı fren sesini duydu ve...

-32-

Gözlerini açmaya çalışıyordu ama sanki biri gözkapaklarını yapıştırmıştı. Belli belirsiz sesler vardı: "Kendine geliyor, geri döndü, tamam hemşire hanım atropine gerek kalmadı, anesteziyi kesmeyin biraz daha uyusun..."

Yavaş yavaş gözlerini araladı. Zihni bomboştu. On şişe şarap içmiş gibi hissediyordu, görebildiği kadar etrafı süzdü.

"Neredeyim ben?"

"Oo, Herkül Bey. Hoş geldin. Uyanmana tüm birim çok sevinecek sayın mucize."

"Ne Herkül'ü, sen kimsin? Ben neredeyim?"

"Üzerinden kimlik çıksaydı adınla hitap ederdik, Herkül adını biz taktık, ben ve diğer beş vardiya arkadaşım."

"Hanımefendi sorularıma düzgün cevap verir misiniz?"

"Pardon, kusura bakmayın... Bir süredir demirci ve Çiğdem diye sayıklıyorsunuz. Sanırım hatırlamıyorsunuz, kötü bir trafik kazası geçirdiniz. O kazayı kırıksız atlatmış olmanız mucize gibi olduğu için size ekip Bay Mucize adını taktı. Biz de kendi aramızda Herkül diyoruz. Kırık olmamış ama ciddi iç kanamalarınız vardı. Üç kez ameliyata alındınız. Bir kez kalbiniz durdu. Verilmiş sadakanız varmış, şu an bir probleminiz yok ama dinlenmeniz gerek. Rahatlamaya çalışın, doktor bey uyandığınızda yapılmak üzere iğne yazdı."

"Adım Buğra, bana Herkül deme, hele Yunan heykeli asla!"

Hemşire serumun içine elindeki enjektörü sıktı...

* * *

Uğultular vardı, giderek netleşti.

"Dün geceden beri son durumu nedir hemşire hanım? Dosyasını alabilir miyim?"

"Durumu stabil hocam, vücudu ilaçlara olumlu tepki verdi. Şu an tüm değerleri normal. Gerçekten mucize gibi bir genç adam. Bu arada bize adını söyledi. Adı Buğra'ymış."

"Süper, ilaçlara devam, iğnenin tekrarını yapın dinlensin. Yarın bir daha değerlendirelim."

Ekip odadan çıktı, Buğra etrafı inceledi. Gerçekten hastanedeydi, demek ki gerçekten trafik kazası geçirmişti, hemşirenin söyledikleri tamamen doğruydu yani. Ölümden dönmüştü. Bu çok ciddi bir sorun demekti, trafik kazası geçirmiş ve görü gelmemişti!

"Bu nasıl olur! Saat kaç acaba? Mutlak hafızadan bakayım, bakalım o ne durumda? Lanet olsun! Mutlak hafızaya erişemiyorum! Ben kendime ne yaptım böyle?"

Az önce doktorun yanında olan hemşire elinde bir enjektörle odaya girdi, elindeki enjektörü Buğra'nın koluna bağlı serumun lastiğine takmak üzereyken Buğra bağırdı.

"Hayır! Sakın o ilacı yapma! Siz ilaç yaptıkça uyuyorum ama benim kalkmam lazım!"

"Bunu yapmak zorundayım Buğra Bey, zaten uyumanız için yapıyoruz."

Buğra kolundaki serumu söküp attı ve ayağa fırladı. Fırlamasıyla birlikte acı içinde bağırması bir oldu.

"AAAAAAAAHHH, çok canım acıdı!"

"Ne yapıyorsunuz Buğra Bey! Acıyacak tabii, derhal yatın!"

"Hayır! Gitmem lazım! Acımaz, acıyamaz, benim canım acımaz! Bu çok kötü!"

Bağırışlarına koridordaki güvenlik harekete geçmişti, içeri üç kişi girdi. Onu tutmaya çalışan güvenliği Buğra basit hareketlerle fırlatıp attı.

"Yapmayın! Zarar vermek istemiyorum! Kıyafetlerim nerede?"

Koridor ayağa kalkmıştı, nöbetçi hekim içeri girdi.

"Neler oluyor burada?"

"Hocam bırakın gideyim, ben iyiyim."

"Hemşire hanım! Madem o kadar iyi evrakı imzalatın, kıyafetlerini verin defolsun gitsin. Burası hastane, sirk değil! Tek hastamız o değil!"

Buğra ölüm tehlikesi riskini kabul ettiğini, tüm sorumluluğu aldığını belirtir evrakı imzalayıp hastaneden çıktı. Hava kararmıştı ama çok geç görünmüyordu. Başı dönüyordu, her adımda tüm vücudu sızlıyordu. Onu üniversite hastanesine getirmişlerdi. Yurt yürüyerek on beş dakika kadar uzaktaydı. Yurda vardı, doğruca odaya çıktı. Ergin odadaydı, Buğra'yı görünce hareketlendi ve gelişine Buğra'ya var gücüyle bir tokat attı.

"Neredesin lan sen!"

"Ergin Ağabey neden vuruyorsun! Ağabey diye saygı gösterdim haddini aşma! Sana ne, neredeysem neredeyim!"

Ergin bir tokat daha attı!

"Düne kadar arıyordu, baban da umudu kesti senden! Babanla ben konuştum. Kendi gelememiş, tanıdıklarını araya koymuş. Kampusta seni bulamamışlar! Haftalardır yurda uğradığın da yok! Seni sordu, cevap veremedim! Neredesin sen? Babaannen öldü!"

"Ne, ne diyorsun ağabey sen! Pakize Annem mi ölmüş?"

"Ölmüş tabii! Beyimiz göt gezdiredursun!" Ergin duraksadı, Buğra'nın yüzüne baktı. "Sinirden fark etmemişim, ne oldu aslanım sana, ne bu yüzünün gözünün hali?"

"Ağabey trafik kazası geçirdim, kaç gün bilmiyorum, bir süredir hastanede yatıyordum. Ne var yüzümde gözümde?" Gitti aynaya baktı, gördüklerine inanamadı.

"Benim böyle yaralarımın olması olanaksız, bunlar basit yaralar, hemen iyileşmeliydi. Yalan dünya beni tamamen yutmuş, her şeyimi kaybettim ben! Pakize Anne..."

Olduğu yere yığıldı. Ergin Buğra'yı toparlayıp yatağa oturttu, kolonya getirip ellerini yüzünü sildi.

"Kusura bakma, kaç gündür baban aradıkça sana kuruluyorum. Adam telefonda ağlıyor. Başın sağ olsun ama ne olursa olsun suçlusun Buğra. Bir kızın ardından dağılıp gittin. Bak dönem bitti, sen kesin tüm derslerden devamsızlıktan kaldın. Yarın ben de memlekete dönüyorum. Bir an önce aklını başına al, nasıl yaparsın bilmiyorum ama bu durumu çözmek zorundasın."

"Ergin Ağabey yerden göğe kadar haklısın. Annem doğumdan sonra ölmüş, beni babaannem, Pakize Annem büyüttü. Ben annemi hiç görmedim, o benim hem annem hem de babaannemdi! Ben her şeyimi kaybettiğimi sanarak buraya gelmiştim ama meğer daha kaybedecek çok şeyim varmış. İnan bunu hesap edebilsem buraya hiç gelmezdim. İnsan çaba göstermeden sahip olduğu şeylerin değerini kaybedince anlıyor. Benim çok acil evime dönmem lazım."

"Buğra sen böyle söyleyince içim daha bir acıdı, senin adına çok üzüldüm. Tekrar başın sağ olsun. Yarın sen de evine dön kardeşim."

"Ergin Ağabey çok utanıyorum, benim şu an senden başka kimsem yok. Kazadan sonra kim yaptı bilmem ama cüzdanımı almışlar. Uyduruk bir saatim vardı, onu bile almışlar. Babamın bana gönderdiği parayı çektiğim banka kartı ve kimliklerim cüzdanımdaydı. Benim şu an beş kuruş param yok."

"Ben veririm rahat ol, sonra ödeşiriz."

"Ağabey benim geri dönmeye niyetim yok."

"Sorun değil Buğra, ödemesen de olur."

Buğra Ergin'e sarılıp bir süre ağladı. Sonra biraz olsun toparlanıp ayağa kalktı. "Gitmeden aklıma takılan bir şeyi halletmem lazım. Burada seni rahatsız etmeyeyim. Ben etüt odasına iniyorum, sabah görüşürüz. Sana iyi geceler Ergin Ağabey."

Kâğıt kalem ayarladı ve bir mektup yazdı. Sonra yurdun bahçesine çıktı, elinde mektubuyla sabaha kadar ağladı. Ağlarken düşündü, düşündükçe daha çok ağladı. Yaşadıklarını düşündü, vardığı noktayı düşündü. Pakize Anne'si artık yoktu ve o son

yolculuğuna çıkarken yanında değildi. Cenazesine bile katılmamıştı. Demirciyi düşündü, onu başından beri kor ateşe sokup yakan, sonra soğuyana kadar çekiçlerle döven demirciyi! Bir gün onu soğuk suya sokup dağılacak mı diye bekleyecek olan demirciyi! Bu yaşadıkları kor ateş miydi soğuk su muydu? Her koşulda bu demircinin hâlâ işbaşında olduğunu gösteriyordu. Demek ki aslında hiçbir şey bitmemişti. Bugüne kadar hiçbir acıyı, hiçbir tecrübeyi normal insanlar gibi yaşamamıştı. Tamamı olabilecek en uçtaydı ve yine öyle olmuştu. Aşkı bile en sert haliyle tecrübe etmiş, normal bir insanın belki bir ömürde yaşayacağı şeyleri birkaç ayda yaşamıştı. Bu kez tam anlamıyla dibe inmiş, yalan dünyanın onu yutmasına izin vermişti.

Sadrettin dedesini, Bektaşi dedesini, Zahit Ağabey'ini düşündü. Üçü de bu konuda onu uyarmıştı. En başta sahip olduğu görü yeteneğini bile kaybetmişti. Sonra uzun zamandır rüyalarında Sencer'leri görmediğini fark etti, aslında artık hiç rüya görmüyordu.

"Ben nasıl çıkarım buradan? Demirci hâlâ işbaşında olduğuna göre aslında hiçbir şey bitmemiş! Bu kadar eğitimle nereye vardım? Öz! Özüme dönmeliyim! Zahit Ağabey bana 'Yol açık görünmüyorsa yolu açması gereken sensin demektir' demişti!" Sabah ezanı okunmaya başladı. "Başlangıç bu olsun" dedi.

Bir süre bekledi, sonra kalkıp yurdun yemekhanesine gitti. Tıpkı eski günlerdeki gibi sabah ezanı sonrası kahvaltısını yaptı. Elinde mektubuyla yurdun kızlar bölümüne gitti ve B Blok'un önünde beklemeye başladı. Beklediği Neslihan'dı. Nesli, Çiğdem'in sınıftan en yakın arkadaşıydı. Epey bir süre sonra Nesli elinde bavuluyla binadan çıktı, Buğra sakince kenarda bekledi. Ona yaklaşınca seslendi. Nesli hışımla yanına geldi.

"Oğlum, sen hayvanın tekisin. Ne yaptın lan sen Çiğdem'e! Neler yaşadı biliyor musun? Hayat ışığını söndürdün lan kızın!"

"Nesli lütfen, beni dinle!"

"Ne dinleyecem lan seni! Hepiniz hayvansınız oğlum, alacağınızı aldınız mı dönüp gidersiniz!"

"Nesli yüzüme dikkatli bakar mısın?"

"Oha ne oldu lan sana, biri seni fena benzetmiş! Kusura bakma üzüldüm diyemem, sen fazlasını hak ettin."

"Nesli lütfen, sana açıklamaya çalışmayacağım, bildiğin doğrudur. Aynen kabul ediyorum. Senden bir tek ricam var, ailesinin eline geçmesin, bu mektubu Çiğdem'e verir misin?"

"Oğlum senin dünyadan haberin yok, başına neler geldi bilmiyorsun. Çiğdem şu an..."

"Nesli ne olur anlatma. Onu bu dünyadaki her şeyden daha çok sevdim. Ağzından çıkacak ufacık bir şeyde tüm kararlarımdan vazgeçip dünyanın öbür ucunda bile olsa koşarak yanına giderim. Onun için tüm dünyayı yakarım ben, aldığım karar onu çok sevdiğim içindi, onu korumak içindi! Sen bizim her şeyimizi bilen tek insansın. Ben geri dönmemek üzere gidiyorum. Tek ricam bu mektubu Çiğdem'e ulaştırman. Bunu lütfen onun için yap. Ve lütfen benim nasıl göründüğümden bahsetme."

"Tamam, lan, bunu Çiğdem için yaparım, ama hepiniz aynı bokun soyusunuz!"

Koşarak kaldığı bloka döndü. Ergin onu bekliyordu.

"Neredesin be aslanım, hadi acele et, benim otobüs kaçmasın."

Eşyalarını aldı ve Buğra evine doğru yola çıktı.

-33-

Sabahın erken saatlerinde terminalde otobüsten indi, koca çantasını sırtlayıp evlerine yakın geçen minibüslerin olduğu durağa gitti. Şoförün hemen arkasındaki koltuğa oturdu. Bir süre sonra minibüs duraktan çıktı. Ağır hareket ediyor, yolcu arıyordu. Biraz ileride duraktan ön koltuğa biri bindi. Oturduğu yerden rahatça görebiliyordu. Kafasında sarık, üzerinde cüppe, uzun sakallı, gözleri sürmeli, elinde uzun bir değnek olan biri! Dikkatle inceledi, siması çok tanıdık geliyordu.

Adam şoföre para uzattı, şoför almadı. "Aman hocam, sizden para alınır mı? Akşam zikre gelince yüzünüze nasıl bakarım?"

"Ben böyle birini nereden tanıyor olabilirim? Biraz daha düşündü, sarığı at, sakalı at, yüzüne bir daha bak. Oha Selim bu, Sarı Selim! Umarım gerçekten hidayete ermiştir, dur bakalım öğreniriz."

Selim evlerine epey mesafe kala minibüsten indi, kalanını yürürüm diyerek Buğra da arkasından indi. Selim değneğini yere vura vura yürümeye başladı, Buğra arkasından seslendi.

"Selim! Sarı Selim!"

Adam hışımla döndü. "Kimsin sen, deyyus! Seni nurumla yakmadan var yoluna git!"

"Allah aşkına beni nurunla yak, bak tam önünde duruyorum, bir yere gitmeye de niyetim yok!"

Adam Buğra'ya baktı, başını eğip kaşlarını çattı, mırıl mırıl bir şeyler okumaya başladı, Buğra sakince yanına gitti kulağına uzandı.

"Buğra ben, marangoz Muzaffer'in oğlu. Artık okuma istersen."

"Buğra! Hay maşallah, kalıba bak, tıpkı baban gibi olmuşsun. Yüz göz mosmor, demek ki babanın yolundan gidiyorsun. Ağabey

affet, kötü bir şey yapmadım, ne olur düzenimi bozma. On numara ortam kurdum."

"Ne ortamı Selim, nasıl bir düzen kurdun?"

"Ağabey en başta biz aşağı mahalledeki Deli Ziya'yla cuma namazlarına gitmeye başladık. En son girip kapıya yakın oturuyorduk, en önce camiden fırlayıp yere oturup yalvarmaya başlıyorduk. Filistin'e yardım, Kerkük'e yardım; artık o an aklımıza ne gelirse. Cemaat bizi önceden gördüğü için para veriyordu. Birkaç cumada epeyce bir para topladık, gittik İstanbul'da iki gecede hepsini yedik. Sonra bu işte para var diyerek bu kıyafetleri aldık. Ziya başka mahalleye gitti. Ben muska yazmaya başladım. Çok para kazandım."

"İyi de Selim, senin okuma yazman yok ki!"

"Ağabey Kuran'ın rasgele bir sayfasını açıp gözlerinin önünde baka baka yazdım. Anladım ki yazı ne kadar kötü, o kadar çok para var. Sonra karıların göbeklerine yazmaya başladım. Neler yaptım aklın durur, hiçbiri gıkını bile çıkartmadı. Sonra işi büyüttüm, kazandığım parayla ev aldım, artık akşamları evin bodrumunda müzik açıp zikir çekiyoruz. Kendime bir sahne yaptım, sahneye küçük bir oda koydum, perdeden. Zikir başlıyor, kimi beğenirsem yanına gidip zikre katılıyorum, sonra bir ara elinden tutup odaya çekiyorum. Cezbelendim diyorum, sonra Allah ne verdiyse!"

"Yuh! İnsanlar buna nasıl inanıyor! Hiç kimse yahu hoca sen beni alenen ... demiyor mu yani? Çok abarttın bence Selim. Bu mümkün değil!"

"Vallahi ağabey ya, yalanım varsa ekmek Mushaf çarpsın. Seni nurumla yakarım diyerek baktıktan sonra hastaneye yatan insanlar var! Artık ben de kendime inanmaya başladım, bende gerçekten bir şeyler var ağabey. Geçen akşam zikirde birini elinden tuttum götürürken başkasına kafamla gel dedim. Ne desem oluyor resmen, hiç itiraz eden yok. Allah rızası için düzenimi bozma ağabey. Hapı tüpü kökten bıraktım ama artık o küçük mavi haptan alıyorum. Halime baksana rengim maviye dönmeye başladı, Şirin Baba gibi geziyorum."

"Böyle işlere Allah'ın adını karıştırma Selim! Sırf bu yüzden bu kez kırmaz, o kolunu kopartır bir yerine sokarım! Nasıl bir düzen bu, ne ara bu kadar kokuştu? Senin işini bozmam. Alan razı veren razı! Zorla yapmadığın sürece sorun yok ama bu böyle gitmez, elbet bir gün biri gözünü açar. Hadi var git yoluna, Sarı Selim hoca efendi..."

Gerçekten artık aşırı kokuşmuş bir düzen vardı. İlerleyen yıllarda Selim şikâyet üzerine yakalanacak, kamuoyu önünde Buğra'ya anlattıklarını tekrar edecekti.

Buğra yürüyerek mahallesine geldi, dükkândadır diyerek önce dükkâna uğradı ama kapalıydı. Eve gitti, sofaya geçti, babası her sabah Pakize Anne'sinin namaz kıldığı yerde yığılmış gibi oturuyordu. Sakalı uzamış epey zayıflamıştı.

"Baba?"

Muzaffer kafasını kaldırdı, gözleri resmen kan kırmızıydı, oturduğu yerden fırlayıp Buğra'ya sağlam bir tokat attı, Buğra yere yığıldı. "Kalk!" diye bağırdı. Buğra ayağa kalktı, Muzaffer sağlam bir tokat daha attı. "Kalk itin dölü! Nasılsa canın yanmıyor!"

Tekme tokat girişti! Buğra dayanabildiği kadar ayakta durdu sonra yığıldı. Yerde iki büklüm öksürmeye başladı, ağzından burnundan kan akıyordu.

"Anam adını sayıklayarak öldü! Bir kere sesini duyayım dedi, günlerce yurdu aradık! Nasıl yaparsın bunu?"

Yerde yatan Buğra'yı elleriyle tutup kaldırdı ve tekrar vurmaya başladı. Sonra duraksadı. Buğra'yı bıraktı. Buğra iki büklüm yere yığıldı. Öksürüyor, öksürdükçe ağzından burnundan kan geliyordu. Buğra'nın bir kolunu omzuna doladı, sıkıca kavradı ayağa kaldırdı. Bahçeye çıkartıp tulumbanın yanına bıraktı. Tulumbadan su çekip buz gibi suyla oğlunun yüzünü yıkadı. Tüm yüzü kan içindeydi.

"Bu nasıl olur evlat?"

Buğra bir yandan öksürüyor bir yandan babasına yalvarıyordu. "Durma devam et baba, lütfen biraz daha vur ve burada bitsin, artık çok yoruldum..."

"Ne oldu sana?" Buğra'yı bir kez daha kavradı, odasına götürdü. Yüzünü gözünü temizledi, kıyafetlerini değiştirdi. Vücudundaki dikişleri gördü, bir kısmı patlamıştı. Hâlâ ağzından kan geliyordu. Kova getirdi. Başından hiç ayrılmadı. Buğra öksürdükçe kan kustu. Sonra kanaması hafifledi uykuya daldı.

Rüyasında Pakize Anne'sini görüyordu. Aydilge annesini gördüğü yeşillikte yani üst dünyadaydılar. Pakize Anne her zamanki gibi dimdikti. Buğra onun önünde yerde oturuyordu.

"Sana kırgın değilim oğlum, vazgeçmek sana yakışmaz. Kaçma artık, geri dön ve görevinle yüzleş. Aşina Anne kaçmamış, çünkü yakışmazmış. Şimdi sana hiç yakışmaz. Baban senin adını en seçkin kurbandan aldı. Sen sadece ne yaşaman gerekiyorsa onu yaşadın."

Uzandı Pakize Anne'sinin elini öptü, ayağa kalktı boynuna sarıldı. "Peki annem" dedi. "Hakkını helal et."

"Helal olsun kınalı kuzum..."

Tık, tık, tık.

Alllahuuuu Ekber...

Tüm havayı içine çekercesine derin bir nefes alarak yatağında doğruldu, oturduğu yerde öksürmeye başladı, yerde uyuyakalmış babası sıçradı.

"Oğlum, iyi misin?"

Bir süre öksürdü Buğra. "İyiyim baba, merak etme.."

Muzaffer yanına oturup Buğra'ya sarıldı. Hıçkırarak ağlıyordu.

"Bunu bize nasıl yaptın?"

Bir süre sonra kendini biraz olsun toparladı, geri çekildi. Kocaman elleriyle Buğra'nın yüzünü tuttu, sevdi, saçlarını okşadı.

"Çok zayıflamışsın, belli ki çok dert çekmişsin. Ne oldu oğlum sana? Senin canın acımaz, yaran olmaz, hemen iyileşir! Çok korkuttun bizi, seni kaybettiğimizi sandık. Üstüne anamı kaybettim. Hayat durdu benim için, günlerce Allah'a canımı al diye yakardım, demek bu yüzden duam kabul olmamış, sen geri dönecekmişsin. Ömrümden ömür gitti, anamın da benim de neler yaşadığımızı

hayal bile edemezsin. Anamın hastalanıp yatağa düşünce tek isteği sesini duymak oldu. Anamı bilirsin, seninle konuşacak, her zamanki gibi dimdik durup sana belli etmeyecekti. Yapamadı Buğra, yapamadı. Adını sayıklayarak gözlerini yumdu. Seni kaybettiğimizi düşündük, tek korkumuz gerçek oldu dedik. Hasta anamı bırakıp yanına gelemedim. Sahaf da yok! Rica minnet tanıdık birilerini bulup sana ulaşsın diye gönderdim ama bulamadı. Okulda yoksun, yurtta yoksun! Tüm umudumu kaybettim. Senin uğruna çok sevdiğim karımı toprağa verdim ben, üzerine anamla tüm hayatımızı sana adadık ve sen yoktun. İnan, anamı toprağa verdiğim günden beri yaşamıyorum. Ne oldu sana, gurbet elde başına ne geldi oğlum?"

"Öyle üzgünüm ki baba. Sizlere bunları yaşattığım için, son yolculuğunda Pakize Anne'min yanında olamadığım için, görevimi unuttuğum için... İnan benim yaşadıklarım bunların yanında komik kalır, anlatsam beni öldürene kadar döversin. Boş ver, ben dersimi aldım, almaya da devam ediyorum. Pakize Anne'min mezarı nerede? Ziyaret etmek istiyorum."

"Annenin yanına gömdük oğlum. Rahmetli gelinini çok severdi, Aydilge'm de onu öz anası gibi severdi. Cebimdeki son parayla Aydlige'min yanındaki yeri satın aldım. Üzerine gömelim dediler, kabul etmedim. Sana vasiyetimdir; babayı mezarına varsa oğlu indirir, beni kucaklayıp Aydilge'mle kavuştur. Benim daha bu dünyadan hiçbir beklentim kalmadı. Sen büyüdün, artık başının çaresine bakabilirsin, ben kocadım evlat, yokluğun beni iyice bitirdi, benden daha bir şey bekleme."

"Baba ne olur, böyle konuşma, benim dünyadaki tek dayanağım sensin. Senden başka hiç kimsem yok. Her şeye sıfırdan başlamak zorundayım. Yalan dünya beni yuttu baba. Her şeyimi kaybettiğimi sanarak gittim, kaybedecek çok fazla şeyim olduğunu anlayarak geri döndüm. Demirci hâlâ işbaşında baba, hiçbir şey bitmemiş. Sahafın yok olması bir şey değiştirmemiş. Ben yanılmışım, devamını getirmek zorundayım. Vazgeçemeyiz baba ve benim marangoz Muzaffer'e her zamankinden daha çok ihtiyacım var."

İkisi de aşırı üzgündü, ikisi de kendi gerçekleriyle çok acı bir şekilde yüzleşmişti. Ayağa kalkma zamanıydı.

Pakize Anne'nin yokluğu evin her zerresine şimdiden işlemişti. Buğra tıpkı çocukluğundaki gibi gidip bakkaldan taze ekmek aldı, babası çay demledi. Dolapta kalan zeytin peynirle kahvaltı yaptılar. Kahvaltı hiç bu kadar tatsız ve anlamsız olmamıştı, çok büyük bir boşluk vardı.

Muzaffer günler sonra dükkânına gitti. Buğra evde tek başına kaldı, ev Pakize Anne olmadan çok anlamsızdı, sanki her an çıkıp gelecek gibiydi ama çoktan uçmağa varmıştı, Buğra onunla üst âlemde konuşmuştu.

"*Bir yerden başlamak zorundayım*" diyordu. Bahçeye çıktı, her şey yerli yerindeydi. Bahçe kapısını açtı, dışarı çıktı. Biraz ısınalım dedi, hafif tempo yaklaşık üç kilometre koştu eve döndü. Bacak açma çalışmalarından başladı. Çok şey kaybettiğini fark etti, geçen aylar boyunca hiç spor yapmamıştı. Akşama kadar çalıştı, geçen zamanın farkında değildi. Babası eve döndü.

"Oğlum kendini bu kadar hırpalama, bir günde olmaz. Dön bakayım bana. Yaraların epey kapanmış! Doğru yoldasın evlat ama kendini bu kadar zorlama..."

* * *

Yaklaşık üç hafta sonra, Buğra ilk kez rüyasında paralel evrene geçti. Killa'yı görüyordu. Adrenalin dolu bir gece geçirdi, sabah ezanıyla uyandı. Yatağında doğrulup oturdu. Kollarını kontrol etti. Her yeri hâlâ sızlıyordu.

"Zerre acıması yok, bu yaşında altın kemer aldı. Halime bak, tüm kaslarım şişmiş, demek ki ben onlardan fiziksel olarak da besleniyormuşum. Sürekli olduğu için fark etmemişim. İnsan birini döverek öldürür mü ya? Gerçekten acımasız bir katilsin Killa!"

Killa lise hayatı ve sonrası geçen zamanda çok fazla yol almıştı. Göğsünün üzerine kocaman bir kurt dövmesi yaptırmıştı.

Arkasında, omuz kaslarının üzerinde de "Tengri biz menen" yazıyordu. Saçları uzamıştı, arkadan topluyordu. Tıpkı tarihteki Türk hakanları gibi görünüyordu. Altın kemer mücadelesinde rakibini üçüncü rauntta nakavt etmiş, yüklü bir para ödülü almıştı. Maçtan sonra ağabeyleri onu yemeğe götürmüş, sana hediyemiz var demişti. Killa restorandan çıkıp arka tarafa geçti, sokak lambasının altında deri kıyafetli punk saçlı biri durmuş sigara içiyordu, bu onu bıçaklayan dazlaktı...

"Hoş geldin Buğra" dedi kendi kendine. "İyi başlangıç oldu."

Ertesi gece ise rüyasında züppenin evrenindeydi. Tam da tahmin ettiği gibi, züppe efsane bir spor arabayı gün boyunca sürdü. İlginç bir şey vardı, iki kapılı, uzay mekiği gibi görünen bu efsane spor arabanın direksiyonunun üzerinde kanatlı at figürü vardı. Arabanın markası "Türkiz" modeli "Tulpar"dı. Bu çok anlamsız geldi, yaşadığı evrende böyle bir araba yoktu!

İlerleyen günlerde filozofun evrenine de geçti. Kız arkadaşıyla tartışıyorlardı. Tatil planları yapıyorlardı ama kız arkadaşının sadece Fransız pasaportu vardı ve vize sıkıntısı yaşıyordu. Filozof "Seni çok seviyorum, beklemenin âlemi yok, nikâh yapalım senin de Türk pasaportun olsun, vizeye takılmadan tatil yapalım" diyordu. Bu Tulpar arabadan daha anlamsızdı! Hepsinin hayatını tekrar gözden geçirmeye karar verdi.

Önce Killa'yı Almanya tarihi okumaya zorladı. Hitler ilk suikastta ölmüştü. O katliamları Buğra'nın bildiği düzeyde gerçekleştirememişti! Almanya savaşı çok daha önce kaybetmiş, ağır bir anlaşma imzalamak zorunda kalmıştı. Ülkedeki Yahudi nüfus kendi isteğiyle göç etmiş, bu ülkede derin bir çalışan nüfus eksikliği ve maddi kayba yol açmıştı. Almanya ağır bir tazminat yükü üstlenmişti. Çareyi başta eski müttefiki Türkiye ve diğer ülkelerden işçi desteğiyle yardım istemekte bulmuştu. Gelişmiş Türk toplumundan gelen işçiler Alman vatandaşlarında huzursuzluğa sebep olmuş Nazi kültürü hortlamıştı. Almanya'dan göç eden Yahudiler Amerika'yı tercih etmiş, giden Yahudi bilim insanları

sayesinde Amerika süper güç konumuna gelmişti. Birçok şey benzeşiyordu...

Filozofu Fransa tarihi okumaya zorladığında daha çok şaşırdı. Almanlar, Fransa işgalinde çok başarılı olmuşlardı. Fransızlar Birinci Dünya Savaşı'nda neredeyse hiç varlık gösterememiş, azınlık hükümeti gibi kalmışlardı. Sonuçta Almanya yenilince galip sayılmış, toparlanma sürecine girmişlerdi. Devamında farikadaki birkaç sömürge devlet dışında dünyada hiçbir ülke Fransa'yı ciddiye almamış, bir gelişme gösterememişlerdi. Çareyi Türkiye gibi güçlü ülkelerden destek istemekte bulmuşlar, Türkiye kalkınmaları için uzman ve usta desteği sözü vermişti. Bu yarısı Afrika göçmeni Fransa toplumunda çatlaklara sebep olmuş, kalkınmayı Türklerden öğrenmek ağır gelmiş, toplumda kutuplaşmalar olmuştu. Bu aynı şekilde Türkiye'de yaşayan etnik azınlıklara da ağır gelmiş ve çareyi Fransa'ya gitmekte bulmuşlardı. Bunlar ilk andan beri sanki hepsi kötüymüşçesine Sencer'lerin başına gelen olayları açıklıyordu, kendi evreninde dünya böyle değildi.

En şaşırtıcı tarih züppenin yaşadığı paralel evrendeydi. Ona Cumhuriyet tarihini inceletti. Atatürk, üzerine oynanan tüm oyunları alt ediyordu. 1938'de ölmemişti! 1952 yılında eceliyle huzur içinde ölmüştü. 1938'de ölen İnönü'ydü!

Atatürk başlattığı devrimleri tamamlamış sonuçlarını tüm ülke halkı görmüştü. Cumhuriyet kurulduğu anda ortaya çıkan Tapınakçı destekli muhalifler başarıya ulaşamamış, halk yükselen refah düzeyiyle gerçekleri görmüş ve buna izin vermemişti. Atatürk ilkelerine sıkı sıkıya bağlı kalmışlardı. Amerika ve İngiltere'yle anlaşmalar imzalanmamıştı! Atatürk Almanya'daki tüm bilim insanlarına davet göndermiş, başta tıpkı kendi evreninde olduğu gibi az bir kısmı kabul edip Türkiye'ye gelmiş kalanları Amerika'yı tercih etmişti. Devamında, kırklı yıllarda, Türkiye'nin sanayi ve kalkınma devrimindeki eşsiz başarısından etkilenmişler ve Amerika'dan Türkiye'ye gelmişlerdi. Bunların arasında 1933 yılında Amerika'ya giden, en başta Atatürk'ün davet ettiği Einstein da vardı. Dolayısıyla Amerika

atom bombasını icat edememiş, roket teknolojisinde gelişememiş ve Japonya'ya atom bombaları atamamıştı!

Tüm bu gelişmeler Atatürk'ün kontrolünde Türkiye'de olmuş, savaş amaçlı kullanılmamış ama Türkiye'yi süper güç haline getirmişti. Atatürk başından beri hedefi olan büyük Türk birliğini kurmuş, Sovyet Rusya bu yüzden dağılmış ve küçük bir kara parçasına hapsolmuştu. Savaşın galibi Japonya büyük Türk birliğine katılmıştı. Çin bu büyük Türk birliği karşısında çaresiz kalmış, bugün işgal etmiş olduğu toprakları ve kendi yüzölçümünün büyük çoğunluğunu Japonya'ya kaptırmıştı. Kalan topraklarında bayrağını Atatürk'ün çizdiği Doğu Türkistan Devleti'nin kurulmasına engel olamamış ve neredeyse sömürgesi durumuna düşmüştü!

İkinci Dünya Savaşı ise başlamadan biten sokak kavgası gibiydi. Büyük Türk birliği dünyanın yöneticisi konumundaydı. Tapınakçıların sürekli karıştırdığı Ortadoğu'da huzur hâkimdi. Bölgede Türk birliğine bağlı, cumhuriyetle yönetilen güçlü ve bağımsız devletler vardı. Arap dünyası Türk birliği kontrolündeydi. Tıpkı Osmanlı'daki gibi tüm hac yolu ve Kâbe'nin güvenliğini Türk askerleri sağlıyordu. Bir Yahudi devleti kurulmamıştı! Bölgeye tam anlamıyla huzur hâkimdi. Atatürk'ün tüm hayali, 1938'de ölmediği için gerçek olmuştu.

Birinci Dünya Savaşı'nda yokmuş gibi görünüp planlayıcı rolü üstlenen Amerika, başlattığı sanayi devrimini tamamlayamamış, tüm eyaletler bağımsızlığını ilan etmişti. Bugünkü Avrupa'da yer alan fonksiyonsuz ülkecikler gibi, İngiltere'nin kontrolü altında zorlama bir birleşik devletler konumundaydılar.

Atatürk'ün kurduğu uçak fabrikası bugün dünyanın en ileri teknolojisine sahip savaş uçakları üreten lider firma konumundaydı. Birçok yerli araba markası vardı ve Japon arabalarıyla rekabet ediyorlardı.

Buğra sesli düşünmeye başladı.

"Bunlar inanılır gibi değil! Ben bunları nasıl gözden kaçırdım? Ben lise boyunca çok ağır tasavvufla uğraşırken onların gördüğü

dersleri kaçırmışım demek ki! Bu benim farkında olmadan paralel evrenlerde gördüklerimi kontrol edebildiğimi gösteriyor aslında. Sadece ilgimi çekecek, eğitimime katkı sağlayacak şeyleri görmüşüm. Ben hep onları farklı birileri gibi gördüm, hayatlarını film izler gibi izledim ama hepsi aslında benim! Zekâları benden az ya da çok değil sadece çevre koşulları farklı. Züppeye gerçekten saygı duydum. Bitirdiği koleje sınavla girmiş. Demek ki eğitim sistemi sadece benim yaşadığım evrende bu denli çürümüş. Hatta öyle bir sapma olmuş ki en farklı görünen benim yaşadığım evren. Atatürk üçünde de 38 yılında ölmemiş, en yakın olan Killa'nın evreni, onda da 42 yılında ölmüş. Dört yıl fark bile bizi başka bir seviyeye taşımış. Siyasal anlamda inanılmaz büyük farklar var, üçünün evreninde de bizim başımıza geçen liderleri tanımıyorlar bile. Bunlar sadece bizim başımıza geliyor, aslında Tapınakçılar asla bu kadar başarılı olamamış. Bakınca çok fazla kırılma noktası var ve hepsi tamamen sadece bu evrende onların işine yarayacak şekilde gerçekleşmiş. Zaten o yüzden öbür evrenlerde bana ihtiyaç yok, onlar o yüzden alametlerle doğmamış! Hatta züppenin yaşadığı evrende Atatürk toplumu öyle bir bilince ulaştırmış ki tüm dünya bize hayran. Kadın, aynı kadim Türk öğretisindeki gibi el üstünde tutuluyor. Tabii ya, bunlar dişil enerjiye düşman, çünkü o bambaşka bir seviye! Ben bu halimle bile Aydilge annemin olduğu noktaya ulaşamıyorum. Dişil enerji, nasıl göremedim bunu! O yüzden Türk kadınına her yerden saldırıyorlar, yapısını bozuyorlar. Ama öyle yanılıyorsunuz ki. Çok üstümüze geliyorsunuz ama sizin başını örtüp Araplaştırdığınızı sandığınız kadın zor zamanda Tomris'e, içini boşaltıp yaftaladığınız Atatürkçü kadın Kara Fatma'ya dönüşüverir ve omuz omuza bu ülke için savaşırlar. Siz tarihten hiç ders almamışsınız!

Yüzlerce paralel evrenden ben sadece bunları gördüğüme göre... Bunlar en aşırı uçlar, tıpkı benim hayatım gibi! Ne diyor Aşina Anne. 'Kışta obaya ilaç bendim, yazda obaya ağaç bendim!' Ben en zorunu yaşıyorum! Peki neden?... Denge! Denge sadece burada bozulmuş.

Sicim teorisine göre birbirine paralel, temas etmeyen yüzlerce evren var ve aralarında müthiş bir denge olmalı. Birbirine paralel zamanda, çok büyük farklar olmadan ilerlemeli çünkü paralel evrenlerin açılmasına küçük farklar sebep oluyor. Böylesi büyük bir sapma söz konusu olmamalı! Sokaklar tayt giyip saçını örten kadınlarla, hacca gidip kul hakkı yiyen insanlarla, yarı çıplak gezip Müslüman'ım diyen insanlarla ve terör örgütlerini savunup Atatürkçüyüm diyen insanlarla dolu. Böyle bir zıtlık olamaz! Hiçbir paralel evrende yok. Gerçekten tüm ayaklar baş olmuş. Bu nasıl zor bir görev, resmen 1200'lerde doğup kılıç sallamayı tercih ederdim. Düne kadar bunları göremedim çünkü zihnim ilk defa bu kadar berrak."

Buğra uzun bir uykudan uyanmış gibiydi.

-34-

Buğra yılmadan çalışmaya devam etti. Öğrendiklerini sürekli tekrarlıyor, hatırladıklarını yazıyor ve aksatmadan antrenman yapıyordu. 98 kiloya kadar çıktı. Neredeyse üniversiteye gittiği günkü seviyeyi yakalamıştı. Sadece enerjisini kullanamıyor ve insanların enerjilerini göremiyordu. Mutlak hafızaya da kısmen erişebiliyordu. Bu şimdilik yeterli diyerek ani bir karar aldı.

Marangoz Muzaffer akşam ezanı öncesi evine geldi, uzun süre sonra evde mis gibi yemek kokusu vardı. Buğra ocağın başındaydı.

"Hoş geldin baba. On numara yemek hazırladım. Tarhana çorbası ve menemen. Bol soğanlı, soğansız olana menemen demeyen bir kitle var. Kahve yapmayı da öğrendim, merak etme."

Baba oğul uzun zaman sonra keyifli bir akşam yemeği yedi. Buğra kahve yaptı. İçerlerken Buğra haberi verdi.

"Baba, ben bugün askerlik şubesine gidip yoklamamı oldum, askerliği tecil ettirmedim."

"Bunu neden yaptın oğlum? Her gün onlarca şehit haberi alıyoruz, biraz daha bekleyemez miydi?"

"Yok baba bekleyemezdi, zamanı geldi diye düşündüm. Benim üniversiteye dönmeye niyetim yok. Şu an asker alım zamanı, kaçırmak istemedim. Ara dönem gitsem daha kötü. Üç gün yol izni verdiler. Yarın akşama yola çıkıyorum baba."

"Bu kadar çabuk mu? Nereye gideceksin?"

"Baba sence bu fizikle nereye giderim? Yüzbaşı daha görürken on numara komando geldi dedi. Oradan dağıtımın nereye yapıldığını da öğrendim. Hiç ümitlenme baba, acemi birliğinden sonra doğrudan güneydoğuya çatışmanın göbeğine gidiyorum. Zerre

korkum yok. Sonuçta ben vatanım için canımı vereceğim. Ha bugün ha yarın..."

"Yapma evlat, benim bu yorgun yüreğim bir de senin şahadet haberini kaldıramaz. Keşke bu zor zamanda gitmeseydin."

"Yapacak bir şey yok baba, bu olmak zorundaydı. Ne kadar çabuk o kadar iyi bence, kaybedecek zamanım yok. Adamlar her gün ülkemi biraz daha ele geçiriyor."

* * *

Muzaffer oğlunu terminalden otobüse bindirip gözyaşları içinde uğurladı. Buğra doğruca birliğine gidip teslim oldu. Sivil kıyafetlerini alıp depoya kaldırdılar, yerine askeri kıyafetler verdiler. Sabahı çakı gibi askerdi, ilk içtimaa çıktı. Kendisi gibi yüzlercesi vardı. Okuldaki beden dersinde öğrendikleri gibi sıra oldular. Komutan kürsüye çıkıp herkesi onurlandıracak bir konuşma yaptı. Konuşmanın arasında "Dedeler size anlatacak" diye bir parantez açmıştı. Bölükte kalan, aynı eğitimi almış kıdemli erata "dede" deniyordu. Tezkereleri yakın çocuklardı, bölüğü ve olacakları iyi biliyorlardı.

Tüm gün ne deniyorsa yaptı Buğra. Akşam yemeğinden sonra yat saatine kadar herkes serbestti. İki tane "dede" gelip hepsini yatakhaneye topladı.

"Torunlar; haftada bir gün banyoda sıcak su var, hamamda bir tane cenabet çeşmesi var, rüyaya kalan sabah içtimadan önce oraya koştursun, yemekhane sırası..." diye başladılar ve bildiklerini anlatmaya koyuldular. "Bir de deli başçavuş var, asıl adı Atilla Koçibey. Ne olursa olsun ona bulaşmayın. Ne diyorsa yapın. Güneydoğu gazisi, onurlu bir subaydır. Deli başçavuşta kayış kopuk. Burada yatıyor. Ne zaman, nereden çıkacağı belli olmaz. Gece ya da gündüz diye bir şey deli başçavuşta yok. Koridorda kendi kendine konuşur, boşluğa selam verir! Görürseniz sakın ha gülmeyin! Alay komutanı bile onun elinden kimseyi alamaz! Emekliliği

çoktan geçmiş ama gidecek yeri, kimsesi yok. Aslında burada bir görevi yok ama herkes komutanım der, idare eder. Sürekli hakkında yazışmalar gelir. Tamamen danışıklı dövüş. O üstün cesaret madalyası olan bir gazi. Sayısız arkadaşı gözünün önünde, bazısı kollarında şehit olmuş. Kendisi esir düşüp uzun süre o itlerin elinde kalmış, çok işkence görmüş. Ellerinden kurtuluşu hakkında bir sürü efsane var. Genelkurmay başkanı bile deli başçavuşu bilir. Ölene kadar bu birlikte kalacak. Bize en büyük komando diye tanıttılar, siz de öyle tanıyın."

On beş gün kadar askeri terbiye, yanaşık düzen eğitimi aldılar, sonra herkese birer G3 verildi. Mermi ve şarjör verilmemişti. Bir süre geceleri mermisiz silahlarına sarılıp uyudular. Sırt çantaları ve tüfekleriyle birlikte uzun koşular yaptılar. Sonra ilk atış talimi olan "üç nokta teşkil" anlatıldı. Herkese üçer mermi verecekler ve 25 metreden hedefe atmalarını isteyeceklerdi. Hedefin neresini vurdukları önemli değildi, önemli olan vurdukları noktada üçgen oluşmasıydı.

Büyük an geldi. Kısım kısım beşerli gruplar halinde tam teçhizat bin metre koşup atış yapacakları yere gelip yere yatıyor, verilen üç mermiyi 25 metre uzaktaki hedefe atıyorlardı. En iyi üç nokta teşkil kâğıdı, nizamiyenin girişine asılarak ödüllendirilecekti. Tüm birlik atışları tamamlayıp istirahata çıktı. Akşamüzeri bölük komutanının çağrısıyla herkes tören alanında bitişik nizam toplandı.

"Evlatlarım! Hepinizle gurur duydum. Hepiniz yüreği vatan sevgisiyle atan birer kahraman komandosunuz. Benim gözümde hepiniz kahramansınız ama aranızdan bir kişi en iyi atışı yaptı. Onun vurduğu hedef bir ay boyunca nizamiye girişindeki müştemilatın panosunda sergilenecektir. Buğraaaaa Uçarkannnn..."

Buğra şakındı, böyle bir şey beklemiyordu, herkes yatakhanesine döndü. Nöbetçi asker geldi.

"Buğra Uçarkan; Koçibey Komutanım seni odasında bekliyor! Derhal!"

Buğra hemen toparlandı, postallarını giydi, kendine çekidüzen verdi, nöbetçi askeri takip etti. Asker kapıyı çaldı, gir komutuyla içeri girdiler.

"Emriniz üzerine er Buğra Uçarkan'ı getirdim komutanım, arz ederim!"

"Gel bakalım aslan parçası."

"Emredersiniz komutanım!"

Deli başçavuş, masanın önündeki misafir koltuğuna oturmuştu, yanında iki tane hazır kıta asker vardı. Buğra önüne geçti, topuklarını vurdu, selamını çaktı hazır ola geçti.

"Tebrik ederim Uçarkan, ben yıllardır böyle muhteşem üç nokta teşkil görmedim. Resmen tüfeği ayarlamaya gerek yok. Ya o tüfek senin için ayarlanmış ya da sen daha önce iyi bir eğitim almışsın. Sen avcı mısın aslanım?"

"Olumsuz komutanım, ben hiç ava gitmedim."

"Bu atış tesadüf olamayacak kadar muhteşem! Bin metre koşudan sonra ilk atışta kâğıdı tutturana aferin diyoruz. Normalde böyle bir atış eğitimimiz yok. Bu tamamen aralarında varsa senin gibi ustaları bulmak içindi! Avcı değilsen, silah eğitimini sana kim verdi?"

"Ben hiç silah eğitimi almadım komutanım."

"Bu mümkün değil Uçarkan! O zaman şöyle sorayım, sen hangi örgütün elemanısın?"

"Ben hiçbir örgütün elemanı değilim komutanım!"

Deli başçavuş bağırdı. "Dipçik!"

Yanında duran iki asker bir anda Buğra'ya tüfeklerinin dipçikleriyle acımasızca vurmaya başladı. Bir süre sonra deli başçavuş "Yeter!" diye bağırdı. Rasgele vurmuşlardı, Buğra kendisini savunmayı doğru bulmamıştı. Kafasına epey darbe almıştı, dudağı patlamıştı. Buğra tekrar dimdik hazır ola geçti.

"İnsan gibi son kez soruyorum. Hangi örgüte üyesin? Sana kim eğitim verdi?"

"Ben ömrünü bu vatana adamış bir doğuştan askerim komutanım! Benim herhangi bir örgüt üyesi olmam söz konusu değil!"

Deli başçavuş askerlere "Ellerini arkadan kelepçeleyip sandalyeye oturtun, sonra çıkın" talimatını verdi.

"Ben senin gibi neler gördüm, şimdi seni açarım merak etme.."

Buğra'nın etrafında dönüyor, hem söyleniyor hem yumruk atıyordu. Buğra metabolizmasını yavaşlattı, yaraları hemen iyileşmemeliydi. Ağzı yüzü kan içindeydi.

"Artık konuşmaya başla, sırada cop var, ona göre! Sabaha kadar buradayız! Söyle lan, hangi örgüte üyesin!"

Buğra sürekli "Ben bir örgüte üye değilim komutanım" diyordu.

Deli başçavuş çok sinirlenmişti. Yumruğunu kaldırdı. "Şimdi senin ananı..."

Buğra daha fazla dayanamadı, kafasını yumruğa doğru eğdi, yumruk alnının üzerine kafasının en sert noktasına geldi ve deli başçavuşun parmakları kırıldı.

"Komutan! Sakın bir daha annemi anma, laflarına dikkat et! Benim annem cennette! Bu birliği kafana yıkarım, dünyayı gözüm görmez bilmiş ol!"

"Vay or..."

Buğra ellerini sanki kelepçe yokmuş gibi çekip açtı. Sol elini deli başçavuşun gırtlağına yapıştırıp havaya kaldırdı.

"Komutan dedim, deli dedim sustum! Sen deli görmemişsin! Bu dünyadaki hiç kimse benim anama laf edemez!"

Her ikisi için de bir anda korkunç görüler geldi. Buğra tereddüt etmeden deli başçavuşu indirip elini açtı.

"Neler yaşamışsın sen komutan! Bunlar gerçekten oldu mu? Bir insanın canlı canlı derisi yüzülür mü?"

"O benim şeref madalyam" dedi deli başçavuş. Üniformasının düğmelerini kopartarak önünü açtı. Tüm göğsü buruş buruştu, göğüs uçları yoktu!

Deli başçavuş birden hazır ola geçti.

"Emredersiniz komutanım! Emredersiniz komutanım! Benim için şereftir komutanım! Gözünüz arkada kalmasın komutanım!" dedi ve hemen sonra Buğra'ya dönüp konuşmaya devam etti.

"Uçarkan, sen Pehlivan Hasan'ın torunusun! Neden söylemedin? Bundan sonra sadece benim emrimdesin Uçarkan! Senin için acemi birliği burada bitti. Bundan sonraki eğitimini bizzat yapacağım. Böyle emir aldım. Şimdi gidebilirsin!"

Bunlar normal bir insan için anlamsızdı ama Buğra onun yaşadığı orta dünyayı biliyordu ve yüreğini görmüştü.

"Emredersiniz komutanım, şeref duyarım, ama gitmeden yapmam gereken bir şey var. Lütfen kırıklar olan elinizi bana uzatın."

Deli başçavuş elini uzattı, Buğra kırılan parmaklarını doğru şekle soktu ve eski haline getirdi. Bu sırada *"Benim hayatımda bir tane normal bir şey olmayacak mı? Bu ne böyle, az kaldı askerliği yakıp vatan haini damgası yiyecektim!"* diye geçirdi içinden.

Buğra koğuşuna döndükten bir müddet sonra nöbetçi asker yanına geldi. "Uçarkan, artık Koçibey Komutan'ın emir erisin! Belgeyi imzaladı, sevkini yaptı. Sana yarın izin verdi. Sabah içtimaına ve sonraki eğitimlere katılmayacaksın. Komutan 'Uyusun, dinlensin' dedi."

Buğra için yeni bir dönem başlamıştı. Sonraki günlerde deli başçavuş özenle birlikteki tüm silahları kullanmayı öğretti. Atış eğitimleri yapmadıkları zamanı dağlarda geçiriyorlardı. Günlerce dağdan dönmedikleri oluyordu. Harita okumayı, yön bulmayı, iz takibi yapmayı, kamuflajı ve vahşi doğada hayatta kalmayı öğrendi. Yanlarına yiyecek almadan çıkıyorlar, avlanarak karın doyuruyorlardı.

Son haftaya girmişlerdi. Deli başçavuş "Ya Buğra, hepsi tamam da sana hiç tabanca vermedik. Eğitim alanına gidelim de benim beylikle sekiz on şarjör at bari, en kolayı tabanca zaten" dedi. Eğitim alanına gittiler, deli başçavuş beylik silahını Buğra'ya verdi.

"Bu silah elime küçük geldi komutanım!"

"Sende nasıl el var öyle, sana uyacak tabanca zor! Olduğu kadar at bence."

Buğra tabancaya bir süre baktı sonra baş aşağı çevirdi. Kabzanın ucu yukarı bakıyordu, namlu aşağıdaydı. Serçeparmağını

tetiğe geçirdi. Silahın sırtını bacağına sürtüp mermiyi yuvaya yerleştirdi ve şarjörü boşaltana kadar ateşledi.

"Bravo Buğra! Gayet iyi atışlar. Şimdi dikkatini topla, sonuçta ters tutuyorsun, hesabını namluya göre yap, devam et aslanım..."

* * *

Buğra acemi birliğini tamamlayıp usta birliğine teslim olmak üzere izinli olarak evine döndü. Babası bıraktığından daha bitik haldeydi.

"Hoş geldin oğlum, geçmiş olsun. Acemi birliği bitti demek."

"Hoş gördüm baba, kolay kısım bitti. İyi görünmüyorsun, neyin var?"

"Tadım tuzum yok evlat. İşler tamamen bitti. Dükkâna gidip akşama kadar oturuyorum, eve geliyorum ev bomboş. Duvarlar üstüme geliyor. Dayanılacak gibi değil. Takatim kalmadı oğlum. Beni sen hayatta tutuyorsun."

"Öyle deme baba. Benim de kolumu kanadımı kırma. Hep ya sabır demiyor muyuz? Nelere göğüs gerdik. Para kazanılır, o kolay. Şu askerliği bitireyim. Az sabret ne olur. Bir hafta iznim var."

Buğra doğup büyüdüğü evi daha önce hiç böyle görmemişti. Dağınıktı, pisti. En kötüsü ev küskün görünüyordu. Renkler solmuştu resmen. Sokağa çıktı, bir süre anlamsızca gezdi. Görmek isteyeceği bir tek babası vardı, onu da görmüştü. Dedeme gidemem diye düşünüyordu. Hâlâ yüzü yoktu. Ziyareti askerlik sonrasına bıraktı. Biraz daha kendini toparlayıp dedeyi öyle ziyaret etmek istiyordu.

Mezarlığa gitti, annesinin ve Pakize Anne'sinin mezarlarını ziyaret etti. Otları temizledi, mezarlarını suladı. Sadrettin dedesinin mezarına gitti, Zahit Ağabey'inin mezarı hemen yanındaydı ve sevgili eşinin. İkisi de eşleriyle yan yana yatıyordu. Çarşıya gitti, Sağırkaya Hanı'na girdi, sahafların olduğu kısım bıraktığı gibi duruyordu. Tadilat başlamamıştı. Yürüyerek Zahit Ağabey'inin

çalıştığı barın sokağına gitti. Bar kapanmıştı, yerinde dürümcü vardı. Aklına Çiğdem düştü, kim bilir şu an nerede ve ne yapıyordu. Onu unutmuş olabilir miydi? Belki yeni bir sevgilisi vardı, belki nişanlısı! Bu haliyle hayat çok anlamsız ve çok boştu. Yalan dünya diye düşündü, hepsi yalan.

Akşam ezanından sonra Muttalip'i ziyaret etti. Epey konuştular. Muttalip ona askerlik anılarını anlattı. Gülüp eğlendiler. Eve döndü, hayat gerçekten çok anlamsızdı. Bir an önce görevine odaklanmalı, bunun için askerliği bitirmeliydi. Kalan günler evden çıkmadı.

Maddi durumları çok kötüydü. Ömer Bakkal'dan borca alışveriş yapıyorlardı. Askerde yazamamıştı, önemli diyerek acemi birliği günlerini kâğıda geçirdi. Her gün mutlaka spor yaptı, "Sencer'lerin son hallerini yakalamam gerek" diyordu. Rüyalar tam gaz devam ediyordu ama hafta sonları ayı ve uçmak yoktu.

Killa üniversiteye gitmiyordu, tüm zamanını salonda geçiriyordu. Çok güçlü bir yol motoru vardı, sürekli limitlerini zorluyordu. Tam bir adrenalin bağımlısına dönüşmüştü. Filozof kız arkadaşını ikna edememiş, tartışmaları çok büyümüş ve ayrılmışlardı. Üniversitede fizik okuyordu ve çok başarılıydı. Züppe dünyanın en iyi üniversiteleri ülkesinde olduğu için ülkesinde okuyordu ama başka şehre gitmişti. Üçünün de cep telefonu vardı.

-35-

Bir haftayı bitirdi Buğra ve uzun bir otobüs yolculuğuyla birliğinin olduğu şehre vardı. Otobüs terminali askeri araç doluydu. Gelen herkesi kontrol ediyor, birliğine gidecek askerleri alıp zırhlı bir araca bindiriyorlardı. Buğra'nın bindiği araç dolunca biri önde, diğeri arkada silahlı ve zırhlı iki koruma aracıyla yola çıktılar. "Bu benim ülkem mi?" diye düşündü. "Kendi askerini korumak zorunda olan bir ülke! Adamların bu seviyeye varmasına kim izin verdi peki? Şu haliyle hem buraya gelen çocukların yüreğine korku salıyor hem de izleyenlere ümit veriyorlar. Bu bir tiyatro... Hepsi senaryonun bir parçası, devlet âciz gösteriliyor! Yine aynı oyun, tavşan kaç, tazı tut. Peki, tempoyu tutan kim?"

Birliğine teslim oldu, sivil kıyafetlerini verdi, askeri kıyafetlerini ve tüfeğini teslim aldı. Dört şarjör ve boynuna iki sıra dolanacak kadar mermi. Bir de kasatura. Ranzasını buldu, yatıp dinlenmeye koyuldu. Sabah herkesle birlikte kalktı. İçtimaa çıktı. Tüm ülkede gidebileceği en tehlikeli yere gitmişti. Burası usta birliğiydi ve kurallar daha esnekti. İki gün taktik ve stratejik eğitim verdiler. Operasyona çıktıklarında taşıyacakları yeni ekipmanları tanıdılar. Buğra tamamını biliyordu, deli başçavuş hepsini öğretmişti. Üçüncü günün sabahı içtima sonrasında on kişinin adı okundu. Aralarında Buğra da vardı. Söylenen yere gitti.

"Hoş geldiniz çocuklar. Benim adım Yakup Kurt. Şanlı Türk ordusunun şanına yakışır olmaya çalışan bir üsteğmeniyim. Sizler gibi komandoyum. Sizi seçtim çünkü hepinizin ayrı özel meziyetleri var. Ortak noktanız sizi yetiştiren komutanların birliğimize sizler hakkında övgü dolu yazılar göndermiş olması. Sizler bu

birliğin en seçkin timini oluşturacaksınız! Eski akıncılar gibi bir vur-kaç timi olacağız. Teröristler bizim geldiğimizden ertesi gün haberdar olacak. Biz herkesten önce gidip birliğimiz için yolu açacağız. Haritalar çıkartacağız. Gidip aralarına girip, kelle alıp ses çıkartmadan geri döneceğiz. Yakalarınızda gündüz gidiyorsak sadece soyadınız yazacak, gece gidersek o da olmayacak, künyelerinizi çıkarken dolabınızda bırakacaksınız. Ben dahil hepimiz rütbesiz aynı üniformayı giyeceğiz! Giydiğimiz anda aramızda rütbe yok, hepimiz eşitiz. Sadece soyadımız var! Bir saatiniz var, ilk operasyonumuza çıkacağız! Gidin sevdiklerinize mektup yazın, dönüşte kendiniz atacaksınız! Sırf bu yüzden dönmek zorundasınız! Bir saat sonra burada olun, yeni ekipmanlarınızı vereceğim. Şimdi gidebilirsiniz."

"EMREDERSİN KOMUTANIM!"

Bir saat sonra komutanın yanındaydı. Diğer çocuklar da geldi. Komutan önce isimliklerini, sonra hücum yeleği ve miğfer verdi. Ayrıca bolca şarjör, el bombası, ayrıca keskin bir komando bıçağı...

Çocukların hepsi yaklaşık aynı boyda ve aynı cüssedeydi. En uzunları Buğra'ydı. Hepsi heyecan içindeydi.

"Çıkmadan soracağınız bir şey var mı çocuklar?"

Buğra, "Önce bize de bir eğitim versen daha iyi olmaz mıydı Kurt!" dedi.

"Ne biçim konuşuyorsun benimle!"

"Rütbe yok, isim yok diye kendin dedin Kurt! Şu an hiçbirimizin rütbesi yok. Sen donanımlısın ama biz değiliz! Bildiklerini önce bize öğretmen gerekmez miydi?"

"Haklısın Uçarkan, rahat ol. Tatbikat gibi düşün. Benim zaten avucumun içi gibi bildiğim bir bölgede eğitim amaçlı keşif yapıp geri döneceğiz. Dönüşte eğitimlerinize devam edeceğim. Hazırsanız araca binelim. Gazamız mübarek olsun!"

Zırhlı araca binip kışladan ayrıldılar, yine biri önde diğeri arkada iki koruma aracı vardı. Araçlar dağa yöneldi, epey yol gidip bir düzlükte durdu. Aracın kasasından indiler, toplandılar.

Yakup Üsteğmen aracın şoförüne "Haber vermezsem beş saat sonra bizi buradan alırsın, sürekli dinlemede kalın, buradan sonrası araçlar için tehlikeli, açık hedef oluruz, siz geri dönün" dedi. Sonra time döndü. "Arkadaşlar kama düzeninde ilerleyeceğiz. Uçarkan; sen tim liderisin. En önde sen varsın, Sakin; Uçarkan'ın sağında üç metre uzağında ve iki metre gerisindesin. Sen sağ baştaki ağır makinelisin. Sağ tarafın kontrolü sende. Kara; sen aynı şekilde sol ağır makinelisin. Sol taraf sana emanet! Maraşlı, Uçarkan'ın arkasında üç metre geridesin. Ben en arkadayım, timin arkası bana emanet. Sizi sessizce yönlendireceğim. Attığınız her adıma dikkat edin, ses çıkartmayın, tüm çevrenizi gözleyerek yürüyün."

Yaklaşık iki saat sessizce yürüdüler. Koruluk bitti, çorak arazi başladı. Sadece çıplak kayalar vardı. Buğra insan büyüklüğünde bir kayanın gerisinde durdu. Devamı açıklık bir araziydi ve vadi gibi görünüyordu. Ortada yaklaşık yirmi metre bir boşluk vardı. Sol taraf dik bir kayalıktı, sağ tarafta düşenin ardından sadece Fatiha okunacak cinsten debisi yüksek, kayalara çarparak köpükler içinde akan bir nehir vardı ve yaklaşık üç yüz metre ileride kayalık bir tepe vardı. Çok riskli görünüyordu.

Buğra durunca tim durdu. Buğra geriye dönüp üsteğmene baktı. Kurt eliyle devam işareti yaptı. Buğra düzlüğe çıktı, açıklığın sonuna yaklaştığı anda görü geldi. Tam kafasına bir mermi isabet ediyordu. Bir an duraksadı. İlk şoku atlatıp eğilerek geri döndü ve "PUSUUUU!" diye bağırdı. Kendini soldaki kayaya doğru fırlattı, kayanın dibine gizlendi. Herkes bir anda eğildi ve dağıldı. Sadece tam arkasındaki Maraşlı donup kalmıştı. Buğra adeta ağır çekim izliyordu. Kurşun Maraşlı'nın gözünden girdi ve kafasının arkasını patlatarak çıktı. Maraşlı olduğu yere yığıldı. Tüm kanı hızla boşalıyordu.

Buğra bağırdı. "Kanasçı var, kafanızı uzatmayın!"

Hemen ardından korkunç bir kurşun yağmuru başladı. Buğra sesleri dinledi.

"Altı Kalaşnikov var! Rasgele atıyorlar! Bizi kanasçıya yem etmek istiyorlar! Sakın kıpırdamayın! Etrafımız sarılı!"

Geriye doğru baktı, üsteğmen ortalıkta yoktu!

Hızlıca düşündü Buğra. "Ne diyor Aşina Anne; yal ol, ya öl! Buradan çıkışımız yok, ya şimdi ya asla!" Gözlerini kapadı. "Korkmuyorum, bana zarar veremezsiniz!"

Bedeninden ayrılıp göğe yükseldi! Etrafındaki seslere kulaklarını kapattı, varlıkları görmezden geldi. Epey yükseldi. Tam üstlerinden bakıyordu. Hızlıca haritayı çıkarttı. Gerçekten altı terörist vardı, saklandıkları yerden ateş ediyorlardı. Karşıdaki hâkim tepede bir keskin nişancı tam siper yatıyordu. Tam tahmin ettiği gibiydi. Keleş atışından panikleyen çıkacak, kanasçı indirecekti, sonuçta timdeki askerler usta değildi. Görü gelmese kanasçı zaten en az ikisini çoktan indirmişti. Yol aradı, dibine sığındığı kayanın arkasından bir patika çaprazlama soldaki iki keleşçinin arasından arkaya geçiyordu. O yolu kullanıp soldaki üçüncü keleşçiyi indirerek kanasçının arkasına dolanabilirdi. "İşte bu" dedi ve anında bedenine döndü.

"ARKADAŞLAR! İçinizden beşe kadar sayıp rasgele karşı kel tepeye kafanızı kaldırmadan atmaya başlayın ve benim için dua edin!"

Tüfeğini kayanın dibine bıraktı, arkadaşlarının atışlara başlamasıyla birlikte fırladı. Kafasındaki haritadan takip ederek yamaç yukarı koşuyordu. Bir süre sonra "Aradan geçtim" diyerek sağa yöneldi, hafif bir yay çizdi. Tam karşısında üçüncü keleşçi kayanın arkasına gizlenmiş yerde yatıyordu, kafasını çıkartmadan aşağı doğru ateş ediyordu. Hız kesmedi ona doğru devam etti, geldiğini duymamıştı. Kafasının üzerine var gücüyle basıp kafasını patlattı, eğilerek koşmaya devam etti.

Koşarak hâkim tepenin arkasından yukarı doğru tırmanmaya başladı. Ucuna geldi, aşağı baktı. Kanasçı yaklaşık üç metre aşağıda yere uzanmış hedef kolluyordu. Kendini boşluğa bıraktı, bacaklarını altında topladı. Bir kaya gibi kanasçının sırtının tam üzerine düştü. Adam anında dümdüz oldu ve kesekâğıdı patlatır gibi bir ses çıktı. Vakit kaybetmeden kanası alıp omzuna yasladı. Art arda

beş atış sesi duyulu. Dürbünden üsteğmene baktı. Buğra'nın ilk anda durduğu kayanın arkasında yerde yatıyordu. Ayağı dışarıdaydı.

"Siper almasını bile bilmeyen bir şerefsiz nasıl üsteğmen olur!"

Kanası bırakmadı, ayağını kanasçının ense köküne bastırdı, eğildi sağ eliyle adamın başını çekti koparttı. Tepeden aşağı dümdüz indi, tüm arkadaşları bir elinde kanas, bir elinde kafayla gelişini görmüştü. Doğruca kayanın önüne gitti. Üsteğmen ayağa kalkmış kayanın arkasından çıkmıştı.

"Al, bunu sana getirdim!" diye bağırdı Buğra, elindeki kafayı üzerine doğru attı. Üsteğmen istem dışı ellerini açıp kafayı havada tuttu, kopuk kafanın ağzında ciğer parçaları vardı. Buğra kanası namlusundan tutup arkasına saklandığı kayaya öyle bir vurdu ki tüfek paramparça oldu. Elinde namlusu kaldı. Namluyu da fırlatıp "Bu da senin olsun, sen bunu ne yapacağını bilirsin!" dedi. Sonra elini üsteğmenin boğazına yapıştırdı. Görüler başladı.

"Nasıl ya! Bu birlikte sekiz kişisiniz, sekiz vatan haini! Evlerde toplanıp talimatları değerlendiriyorsunuz! Amacınız bu ülkeyi yıkmak! Aranızda birlik komutanı albay da var, bir de binbaşı! Ve hepiniz uzman çavuşa ağabey diyorsunuz! Ülkeyi yıkma hesapları yapıp diğer terör örgütleriyle ortaklaşa iş yapıyorsunuz ve utanmadan üzerine namaz kılıyorsunuz! Kendinizi mi kandırıyorsunuz Allah'ı mı? Bir üstünüzü tanımıyorsunuz! Bu üzüm salkımı odak sistemi, bunu dinci terör örgütleri kullanır! Anlaşılan daha fazla bilgin yok. Öyle olsun, ben de bildiğin kadarını temizlerim!"

Arkasını dönüp siper aldığı kayaya gitti. Tüfeğini aldı, boynuna geçirdi. Gitti şehidini, Maraşlı'yı kucakladı, yürümeye başladı.

"DÖNÜYORUZ ARKADAŞLAR!"

Aracın onları alacağı yere doğru yürüdüler, üsteğmen telsizden bildirmemişti ama çatışma sesleri yüzünden onları getiren ekip araçlarla yola çıkmıştı. Yaklaşık üç kilometre sonra karşılaştılar. Buğra şehidini bırakmadı, kendi taşıdı.

Buğra araçta arkadaşlarına "Kimseye bir şey anlatmayın" dedi. Telsizden birliğe haber verdiler, birlik şehit vermişti. Vardıklarında

Buğra şehidini "Şehit Tahliye Kısmı'na" teslim etti, kapıda bekledi. Kamuflaj uyku tulumuna koyulmuş şehidi kapıdan çıktı, sevkıyat bölümüne götürüldü. Buğra kimseden emir almadan, kimseye laf söyletmeden şehidinin başında nöbete geçti. Ertesi gün sabaha kadar hazır olda, kıpırdamadan nöbet tuttu. Geçen saatler boyunca aklından yüzlerce şey geçti, türlü planlar yaptı.

Dönen timin diğer sekiz kişisi suskundu, ne olduğunu anlatmıyorlardı. Kimse tam olarak ne olduğunu öğrenememişti. Sadece Buğra'nın kahramanlık yaptığı ve timi kurtardığı anlatılıyordu. Tören yapıldı, birlik şehidini memleketine uğurladı.

Buğra koğuşuna döndü. Üzerini değiştirirken nöbetçi asker geldi.

"Buğra Uçarkan; tüfeğini, bıçağını, hücum yeleğini, kasaturanı, şarjörlerini ve postallarını senden teslim almak üzere emir aldım."

"NEDEN?"

"Süresiz izinliymişsin. Eğitimlere ve operasyonlara katılman yasaklanmış."

"Tamam" dedi, itiraz etmedi. *"Ben şehidimin nöbetindeyken boş durmamışsın anlaşılan!"*

Buğra tüm teçhizatını ve postallarını teslim etti, çok yorgun ve uykusuzdu ama uyumaktan vazgeçip terliklerini giyerek bahçeye çıktı. Nöbetçi yazıcı erin yanına gitti.

"Tertip kolay gelsin, şu nöbet listesine bakabilir miyim?"

"Bak tertip, liste burada."

"Sanırım izin kâğıdım gelmiş, bana yazılan nöbetleri çizmişsin."

"Sen Buğra mısın?"

"Evet, ta kendisi."

"Kardeşim, hepimiz sana minnettarız, timi kurtarmışsın. Neler oldu anlatsana?"

"Boş ver, şehidimiz var, yaptıklarımın önemi kalmadı."

Buğra'nın listeye bakmaktaki amacı öğrendiği diğer hain yedi rütbelinin gece nöbet günleriydi.

"Güzel, tam düşündüğüm gibi, tek başına gece nöbete kalmıyorsunuz. Kesin gece boyu devamında yapacaklarınızı konuşuyorsunuz! Siz ona ne diyordunuz? Hah, istişare! İstişareyi birlikte yapalım bakalım! Bu gece üçü bir arada süper."

Bir haftalık listeyi inceledi. Nöbetçi askere listeyi geri verdi.

Üçü bu gece nöbetçiydi. Nöbetçilerden biri binbaşıydı.

Buğra gitti ve akşama kadar uyudu, yat saatinden önce kalkıp bahçeye çıktı. Koğuş arkadaşlarıyla vakit geçirdi. Yat saatinde yatağına girdi ama uyumadı. Yaşadıklarını düşündü. Gerçek anlamda ilk astral deneyimini yaşamıştı, üstelik çok başarılı bir şekilde. "Demek ki o yoğunlaşma seviyesine ulaşmam için üzerime mermi yağması gerekiyormuş! Aşina Anne ya ol ya öl derken şaka yapmıyormuş. Bugüne kadar hep korktum, ayıdan korktum, yükselmekten korktum, aslında korkumu yendim. Çok ürkütücü ama inanılmaz güzel bir deneyimdi. Fısıltılar vardı, kokular vardı, müzikler vardı, varlıklar vardı, hepsini hissettim. Çok güzeldi, dünyaya yukarıdan bakmak, düşünce hızında hareket etmek; muhteşem bir duygu bu! Kötücül enerjiye hizmet ettiklerinin farkında bile değiller! Beyinleri yıkanmış. Yazık bu vatanın evlatlarına, sen öpüp koklayarak, üzerine toz düşse üzülerek, yemeyip yedirerek büyüt bu yaşa getir, devletine emanet et; sonra bir avuç kıçı boklu saçma sapan bir ideoloji uğruna düşünmeden kurban etsin! Ben sizin BOP'unuzu (Büyük Ortadoğu Projesi) başınıza yıkarım! Ne demişti dönemin Siyonist dışişleri bakanı: BOP kapsamında Ortadoğu'da sınırları değişmedik ulus devlet kalmayacak! Bu bölgedeki tek ulus devlet biziz! Gözümün önünde dağ gibi delikanlıyı devirdiniz! Normalde aynı masada yemek bile yiyemeyecek pislikler ülkemi bölmek için işbirliği yapmış! Demek bizi böleceksiniz, toprak istiyorsunuz! Merak etmeyin bizim gönlümüz geniştir, bizden bir şey isteyeni geri çevirmeyiz. Her isteyene verecek iki metre toprağımız var..."

Saat gece iki buçukta sessizce kalktı, yatağına sanki o varmış gibi şekil verdi. Sessizce yatakhaneden çıktı. Kapıda nöbetçi er

vardı. Arkadan yaklaştı, sıkıca ağzını ve boynunu tutup onu bayılttı, zihnine nöbette uyuduğu fikrini aşıladı. İdari binaya doğru karanlıktan çıkmadan sessizce gitti, duvar kenarında beklemeye başladı. Sabah namazına yaklaşık bir saat kala önce astsubay çıktı, beş dakika sonra da uzman çavuş. Mescide doğru gidiyorlardı.

"Sabah namazı öncesi istişare yapacaksınız, sonra utanmadan namaz kılacaksınız!"

Beş dakika kadar sonra binbaşı da binadan çıktı, tam tahmin ettiği gibi mescide yöneldi.

"En yüksek rütbeli sensin, bakalım neler biliyorsun?"

Buğra karanlıktan çıkmadan binbaşıyı takip etti. Mescidin olduğu yer oldukça karanlıktı. Tam girmek üzereyken binbaşıyı bir eliyle ağzını kapatarak diğer eliyle ensesinden tutarak çekti. Yeni hiçbir şey yoktu. Binbaşı daha fazlasını bilmiyordu.

"Ne yaptığını bilmeden vatanına ihanet ediyorsun! Resmen robota dönmüşsün! Şimdi sessizce mescide gireceksin, ses çıkartmadan bir kenara oturup bekleyeceksin. On dakika sonra silahını çekip diğer ikisini kafasından vuracak sonra silahı kendi kafana dayayıp ateşleyeceksin!"

Buğra geldiği gibi karanlığa saklanarak yatakhaneye döndü. Yaklaşık beş dakika sonra art arda üç el silah sesi duyuldu, sirenler çalmaya başladı. Hiç umursamadı bile, o izinliydi! Ertesi gün öğleden sonra uyandı, iyice dinlenmişti. Kalktı, terliklerini giydi yemekhaneye gitti. Yemek saati dışı girmek bile yasaktı ama adını söyleyince ona hemen yemek hazırladılar. Karnını doyurdu er gazinosuna gitti. Onun dışında herkes talim alanındaydı. Televizyonu açtı haberleri izlemeye başladı.

"Teröre bugün de üç şehit verdik, hainlerin kurduğu pusuda binbaşı..."

Görmek istediği tam olarak buydu, bu adamlar devletin tüm kademelerini ele geçirmişlerdi! Halka doğru bilgi vermiyorlardı.

Akşamüzeri tören düzenlendi. Sözde şehitler memleketine uğurlandı. O gece listesinde olanlardan nöbete gelecek olan kimse yoktu.

Buğra sakin bir akşam geçirdi. Bu sırada hücre evinden bilinmeyen bir üst makama gönderilen mektup adresine varmıştı!

"Ağabey,

Elimde olmayan sebeplerden dolayı görevimde başarısız oldum. Emrinizi yerine getiremedim. On şehit yerine bir şehit istediğiniz infiali yaratmayacaktır, beni affedin. Listesini verdiğiniz on kişinin arasında gördüğüm kadarıyla insanüstü biri var. Tek başına pusuyu gördü ve yardı. Yedi dava kardeşimizi tek başına şehit etti. Olağanüstü şeyler gördüm, hepsini anlatmaya gerek yok. Yüz kiloluk bir adamı tek başına kucakladı ve üç kilometre kucağında taşıdı! Böyle biriyle baş edemeyiz, uğraşmak bizim için zaman kaybı olur, gelecekteki tüm planlarımızı bozar! Lütfen gereğini yapın. Muhabbetle kucaklıyorum. Künyesini yazıyorum:

Buğra Uçarkan

T.C. No 8372.....

Baba adı: Muzaffer

Ana adı: Aydilge

Adresi: AK Şemseddin Mah. Türbedar Sk..."

-36-

Buğra tüm gece dinlendi, sabah erkenden kalktı. Kahvaltısını eratla birlikte yaptı. Onlar eğitime gitti. Yapacak hiçbir işi yoktu, elleri arkasında, ayağında terliklerle birliğin içinde gezerken listesinde olan bir uzman çavuşun geldiğini gördü. Etrafa bakındı, gezinen ikisinden başka hiç kimse yoktu.

"Bak ne güzel kendi ayağıyla gelmiş, boş çevirmek olmaz!"

Kendini toparladı, yaklaştığı anda selamını çaktı. Tam yan yana geldikleri anda uzman çavuş elini indirirken seri bir hareketle boynunu tuttu.

"Lan nasıl bir örgüt bu! Hiçbiriniz üstünde kim var bilmez mi? Üstelik sen hepsinin başı, hücre ağabeyisin! Neyse, demek saat dörtte subay gazinosunda buluşacaksınız. Boş yere buluşmayın o zaman..."

Saat dörde beş kala Buğra yatakhaneye geçti, yatağına uzandı. Beklemeye başladı. Bir süre sonra üç el silah sesi duyuldu, sirenler çalmaya başladı. Buğra yatağında keyifle gülüyordu.

Bu arada mektubun ulaştığı hücre evinden üst ağabeye gönderilen mektup okunup incelenmiş, bir üst ağabeye devamı yazılmıştı.

"Ağabey,

Çok önemli olarak görüp özenle hazırladığımız infial yaratacak operasyonu yürütecek olan arkadaşımız bize başarısızlığın ardındaki sebebi tüm açıklığıyla iletti. Yaptığımız araştırma sonucu başarısızlığa sebep olan kişinin ailesinin çok önceden örgütümüz tarafından mimlendiğini, çok küçük yaşından itibaren kişinin yakın kontrole alındığını ve olumsuz rapor düzenlendiğini gördük. Raporlarda bir hata olabilir. Kişiyi şu an askeri birliğin

içinde tutuyoruz. Orada imha etmeyi uygun bulmadık. Bu konu sivilde araştırılmalı kanaatine vardık..."

Buğra zihnini okuduğu kişilerde mektupla haberleştiklerini görüyordu ama mektuplar postaya verilmiyor elden posta kutusuna bırakılıyordu. Gittikleri adresleri almıştı, kışladan çıkması mümkün olmadığı için takip edemiyordu. Kendisiyle ilgili yazışmalar olduğundan haberdar değildi.

Art arda gerçekleşen intihar ve sözde cinnet vakalarının ardından birlikte olağanüstü hal ilan edilmiş, tüm operasyonlar iptal edilmişti. Üsteğmen ve albay da birliğe gelmiş, çıkış herkes için yasaklanmıştı. Ankara'dan heyet gelip inceleme yapacaktı. Akşamüzeri son (sözde) şehitler için tören düzenlenecekti. Üç tabut yine bayrağa sarılıp şehit muamelesi yapıldı. Kürsünün önüne masalar koyulmuş, üzerine tabutlar yan yana yerleştirilmişti. Buğra'nın listesindeki son iki kişiden biri olan albay konuşma yapmak üzere kürsüye geldi. Üsteğmen birkaç metre uzağında duruyordu.

"*Sizlere dokunup zihninizi okumayı çok isterdim! Kaç gündür ortalıkta yoksunuz, kim bilir neler oldu...*"

Albay konuşmaya başladı, önce ölenler için herkesten Fatiha istedi. "Son bir haftada bu birliğin içinde altı elim vaka gerçekleşti. Onlar benim dava arkadaşlarımdı! Biz bu dava uğruna canımızı hiçe sayacağımıza dair en başında ant içtik!"

Buğra dışında hiç kimse gerçekte neden söz ettiğini anlamıyordu.

"*Ben bu adamlarla nasıl baş ederim! Sürekli zeytinyağı gibi üste çıkıyorlar ve halk bunlar ne dese inanıyor!*"

* * *

Ankara'dan gelen ekip tüm incelemeleri bitirdi. Birliğin başına yeni bir albay atandı. Ertesi gün misafir ekip dönüyordu. Öğlen tören vardı. Buğra küfürler ede ede törene katıldı.

Herkesle birlikte rahat pozisyonunda töreni izledi. Devir teslim yapıldı. Tören sonunda birliğin yeni komutanı albay mikrofonu aldı.

"Yaşadığımız tüm bu acı dolu olaylar arasında içimizden çıkan bir kahramanı unuttuk sanmayın! Kendisi bir başına pusuyu yarmış, timini kurtarmıştır. Bunları açıklayıp madalyasını verme onurunu; bu şanlı görevi üstlenmek bana düşmüştür. Huzurlarınızda bu kahraman askeri madalyasını takıp ödülünü vermek üzere kürsüye davet ediyorum. Kahraman er BUĞRA UÇARKAN!"

Buğra şaşkındı, terlikleriyle kürsüye çıktı, komutanları selamladı. Albay madalyayı göğsüne iliştirdi: "Üstün Cesaret Madalyası!"

Gelen ekipteki bir misafir komutan Genelkurmay'dan gelen imzalı bir plaket verdi, alnından öptü. Albay tekrar konuşmaya başladı.

"Bu ülke bugün ayaktaysa bunu tarihte çıkarttığı Seyit Onbaşı, Kara Fatma ve adı yazılmamış yüzlerce gizli kahramana borçludur."

"Atatürk'ü anmadı! En bariz ortak özelliğiniz bu zaten!"

"Bugün sizlerin huzurunda onlar seviyesinde bir kahramana madalyasını takmış olmak benim için bugüne kadar elde ettiğim en büyük onurdur! Ödülünü de sizlerin önünde takdim etmekten ayrıca gurur duyarım. Bu kahraman askerimizin ödülü, elimde tuttuğum terhisini gösteren tezkeredir! Kendisine sivil hayatında başarılar diler, kalbinin vatan sevdasıyla atmaya devam etmesini temenni ederim."

Çok anlamsızdı, ölüm bekliyordu ama terhis edilmişti. Onun için askerlik bitmişti. Göğsünde madalyası, elinde plaketi kürsüden inerken iki inzibat geldi. Ellerinde Buğra'nın içinde sivil kıyafetlerinin olduğu çanta vardı. Birlikte önce koğuşa gittiler, dolabını topladı. Hiç kimseyle vedalaşmasına izin verilmemişti. Kendisine burada verilen ne varsa teslim etti.

Sabahın erken saatinde memleketindeki terminale vardılar. Onları bir askeri araç bekliyordu. İnzibatlarla birlikte binip Buğra'nın evine gittiler. İnzibatın biri bahçe kapısını çaldı.

"Buğra babam çoktan dükkâna gitmiştir" diye düşünüyordu, ses çıkartmadı. İçeriden babasının sesi duyuldu.

"Kim o?"

"Oğlunuzu getirdik Muzaffer Bey!"

Muzaffer koştu bahçe kapısını açtı, oğlunu iki inzibatın arasında görünce panikledi.

"Oğlum ne yaptın sen! Firar mı ettin yoksa?"

"Baba sakin ol, sence ben firar eder miyim? Tam tersine, kahraman oldum, madalya aldım, terhis oldum. Bu arkadaşlar da beni evime kadar getirdiler, hem de kuruş para harcatmadılar!"

Eğildi babasının elini öptü. İnzibatlar geldikleri araca binip gitti.

"Benim hiçbir yere uğramadan eve vardığımdan emin olup gittiler, bu işte bir pislik var ya, dur bakalım..."

"Oğlum, bir ayda askerlik mi biter? Ne yaptın sen?"

Buğra çantasından ona verilen madalya, plaket ve terhis kâğıdını çıkartıp babasına verdi. Muzaffer hepsini inceledi.

"Evlat, plakette senin için kahraman diyor. Sen kahramansan evde ne işin var?"

"Ben de bilmiyorum baba, sen bu saatte evde ne arıyorsun?"

Babası çok bitik görünüyordu. Pakize Anne'sinin Hakk'a yürüdüğü günden beri tıraş olmadığı belliydi, sakalı epey uzamıştı, çok zayıflamıştı. Dağ gibi marangoz Muzaffer küçücük görünüyordu, çökmüştü.

"Evlat, işler iyice bitti. Dükkânı artık açmıyorum. Açıkçası epey kira borcum var. Satayım dedim benim eski makineler para etmedi. Artık evden çıkmıyorum. Sen geldin ya, bir şekilde ayağa kalkarız. Her gün korku içinde haberleri izliyorum. Sürekli şehit haberleri geliyor, senin birliğinden çok şehit haberi geldi. Tek varlığım sensin, iyi ki döndün evlat, bunca şeyin üzerine senin şahadet haberini kaldıramazdım. Hoş geldin oğlum."

Buğra babasına olanları en sade haliyle anlattı. Marangoz Muzaffer kahraman oğluyla gurur duydu. Buğra yaşadığı sıkıntılardan ve gördüklerinden hiç bahsetmedi. Baba oğul hasret giderdiler.

Akşamüzeri olmuştu. Buğra buzdolabını açtı, dolap bomboştu. Kilere gitti, birkaç kavanoz reçel dışında bir şey kalmamıştı. Doğruca Ömer Bakkal'a gitti.

"Nasılsın Ömer Amca?"

"Oo Buğra, hoş geldin, ne işin var burada?"

"Ömer Amca, büyük bir çatışmaya girdik. Televizyonda haberleri görmüşsündür. Çok şehit verdik. Ben yaralandım, terhis ettiler. Gazi sayılırım, madalyam var. Artık buradayım, bir şeyler alacaktım."

"Tebrik ederim Buğra, geçmiş olsun aslanım; kötü haberci gibi olmak istemem ama babanın borcu dağ gibi, aylardır bir kuruş almadık. Babanı çok severim, saygım sonsuz ama ben de kazandığım parayla evimi geçindiriyorum oğlum. Bunu bir şekilde çözmen lazım."

"Biliyorum Ömer Amca, başkası olsa bu kadar idare etmezdi. Ben bir yolunu bulurum merak etme. Bu akşamı atlatalım, yarın yine uğrarım konuşuruz. Bana biraz sucuk, on yumurta, iki ekmek, küçük kutu çay ve yarım kilo şeker verirsen çok sevinirim."

Buğra evine döndü, akşam yemeğine sucuklu yumurta yaptı. Baba oğul keyifli bir akşam geçirdi. Marangoz Muzaffer çok mutluydu, hayattaki tek varlığı yanındaydı. Endişe edecek bir şeyi kalmamıştı. Yataklarına geçtiler. Günler sonra Buğra normal bir gece geçirecekti, tedirginliğini atmıştı. Yatağında ve huzur doluydu. Sabaha kadar rüyasında Çiğdem'i gördü, çok özlemişti...

Her zamanki gibi sabah ezanı okunmadan hemen önce uyandı. Sofaya indi, çayı demledi. Gitti iki taze ekmek aldı. Yumurta kaynattı, bir kavanoz reçel açtı. Ezan okunalı çok olmuştu ama babası sofaya inmemişti. Gitti kapısını çaldı, seslendi. Cevap gelmedi, içeri girdi. Babası hâlâ uyuyordu. Yanına oturdu, yanağını severek uyandırayım diye düşündü. Dokunduğu anda elini çekti. Babası buz gibiydi.

-37-

Tıpkı annesi gibi öğle namazının ardından babasını son yolculuğuna uğurladı. Pakize Anne'si gibi dik durmaya gayret gösteriyordu.

Babasının vasiyetini yerine getirdi, onu annesinin mezarına kendi elleriyle indirdi, tahtalarını dizdi, ilk toprağı attı. Mahalleli ilk andan itibaren onu yalnız bırakmamıştı, onca yokluğa rağmen mahallede kalan eski komşuları onun ailesine saygı duyuyordu. Cenaze çok kalabalık değildi...

Evine döndü. Sofadaki mutfak tezgâhı tencerelerle yemek doluydu. Komşular yapıp getirmişti. Türk töresinde cenaze evinde ocak yanmazdı, ocakları sönmüştü! Zaten ocakta kaynatacak bir şeyleri yoktu.

Akşamüzeri herkes evine çekildi, Buğra tek başına kaldı. Koca dünyada artık tamamen tek başınaydı. Evi gezdi, tüm ışıkları açtı. Her şey çok anlamsız geliyordu.

Babasının asla parmağından çıkartmadığı koca şövalye yüzüğünü hoca babasını yıkarken Buğra'ya teslim etmişti. Gitti Pakize Anne'sinin sandığını açtı. Asırlık el oyması kutuyu açtı. Babasının yüzüğünü Aşina Anne'nin yüzüğünün yanına koydu. Kutuyu yerine koyacakken küçük bir kese fark etti. Aldı, içinde birkaç tane küçük altın vardı. Tek kalan buydu. Yarın bozdurur acil borçları öderim diye düşündü, keseyi cebine koydu.

Sabah ezanıyla kalktı, doğruca çarşıya gitti, altınları bozdurup mahalleye döndü. Gitti dükkânı açtı. Depoda mal yoktu, olanlar anca hurdaya verilir diye düşündü. Dükkân sahibine gitti. Cebindeki para kira borcunu kapatmıyordu. Biraz para ayırıp borcun bir kısmını ödedi, dükkânı en kısa zamanda boşaltıp tüm borcu kapatacağını söyledi. Zaman istedi. Dükkân sahibi olgunlukla karşıladı.

Hırdavatçı Zekeriya'nın yanına gitti. O babasının her şeyini biliyordu. Babasının malzeme aldığı yerlere de borcu olduğunu öğrendi. Bakkal Ömer'e gitti. Cebinde kalan parayı ona verdi ama borcu kapatmaya yetmedi.

"Ömer Amca kalanını da ilk fırsatta öderim. Lütfen beni bir süre idare et. Ev para eder herhalde en kötü evi satacağım" dedi.

"Bu kadar üst üste olmak zorunda mı? Kimsem kalmadı ama üzülecek kadar bile zamanım yok! Bir yol bulmak zorundayım. Askerde yaşadıklarım normal şeyler değildi. Bu adamlar beni boş yere evime göndermez. Şimdi düşünecek durumda değilim, önce para kazanmam lazım."

"DAAAAAAATTTTTT!" sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı. Kafasını çevirdi, öyle dalgındı ki sokağın ortasında yürüdüğünün farkında değildi. Son model lüks bir spor araba dibine kadar girmiş kornaya basıyordu, kenara çekildi pardon dedi. Araba tam hareket ettiği sırada tekrar durdu. Buğra arabaya baktı, ona bakan taraftaki cam açıldı. Türbanlı bir genç kız kafasını eğmiş ona bakıyordu.

Buğra "Pardon hanımefendi, dikkatsiz davrandım, özür dilerim" dedi.

Arabadaki kız ona baktı. "Buğra?"

Buğra kızı süzdü, tanımıyordu. Kız kontağı kapatıp arabadan indi. Yüksek topuklu ayakkabılar, dar bir pantolon, çok şık bir kıyafet, türban, gözünde kocaman bir güneş gözlüğü! Aşırı makyajlı şuh bir yüz ona bakıyordu.

"Sen Buğra'sın; Buğra Uçarkan. Siman hiç değişmemiş ama kocaman bir şey olmuşsun."

"Pardon ben sizi çıkartamadım."

Kız gözlüğünü çıkardı. "Şimdi tekrar bak" dedi. "Aşkım desem bir şey ifade eder mi acaba?"

Buğra kızın gözlerine baktı. "SEMANUR?"

"Unutmamışsın..."

Arkaya bir araba gelmişti, kornaya basmaya başladı. Semanur Buğra'ya baktı, "Atla hadi" dedi.

Buğra arabaya bindi, hareket ettiler. Semanur'u inceledi. Semanur da arada ona bakıyordu.

"Buğra efsane bir şeye dönüşmüşsün, Yunan heykeli gibisin! Neler yapıyorsun anlatsana?"

Buğra Semanur'u bir daha inceledi. "Çok seksi görünüyorsun, bir şişe parfümü üzerine dökmüşsün, resmen azdırıcı bir kokun var! Türban takmışsın, her yerin kapalı ama 'Örtün' derken bunları kastettiğini hiç sanmıyorum!"

"Kimin, cici babamın mı? Cici babamı tanıyor musun?"

"Hayır, canım, Kuran'ı kastetmiştim. Sana örtün diye cici baban mı dedi?"

"Evet! Aman boş ver, kimin söylediğinin ne önemi var? Yıllar sonra buradayım, ilkokulumu göreyim dedim sonra yolu kaybettim ama seni buldum, neler yapıyorsun anlatsana?"

"Aslında anlatacak bir şeyim yok, görüyorsun bıraktığın yerdeyim. Hiçbir şey değişmedi yani. Asıl sen anlat. Seni son gördüğümde annen baban memurdu. Cici baba falan, bu zenginlik?"

"Buradan taşındıktan sonra annemle babam ayrıldı, zaten geçinemiyorlardı. Annem kadastroda memurdu. Orada tanıştığı bir müteahhitle evlendi. Sonra Allah cici babama yürü ya kulum dedi. O da yürüdü tabii. Buradan büyük bir ihale almış, hastane mi ne yapacakmış, önden beni gönderdi. Ya böyle ben direksiyonda olmuyor, bir yerlerde oturup kahve içelim ne dersin?"

"Aslında ben eve gitsem daha doğru olur Semanur, başka zaman yapsak?"

"Hayatta bırakmam, kahveler benden."

Semanur bir süre yola devam etti sonra tekrar lafa girdi.

"Buğra bir şey söyleyeceğim ama ne olur yanlış anlama, cici babam peşin peşin uyardı. Seni görünce heyecana kapıldım, şimdi aklıma geliyor. Kendisi çok göz önünde bir insan. Seninle otururken biri resmimizi çekse çok sıkıntı yaşarız, sen çok dikkat çekici bir erkeksin. Evim buraya çok yakın, kahveyi bende içsek?"

"Evimden çok uzaklaştık, sonrasında beni eve bırakırsan olur."

"Bırakırım, zaten yapacak bir işim yok tüm gün boş boş geziyorum."

Lüks bir sitenin otoparkına girdiler, asansörle en üst kata çıktılar. Semanur'un evi teras dubleksti. Açık mutfaklı salona geçtiler. Semanur kahve makinesinin düğmesine bastı.

"Buğra, canım; kahve birkaç dakikaya olur. Sen olunca al, ben sonra kendime yaparım. Sabahtan beri aynı kıyafetlerle geziyorum, ben üzerimi değiştirip geleyim..."

Buğra kalktı kahvesini aldı, salonun camından tüm şehir kuşbakışı görünüyordu. Üst kattan su sesleri geliyordu. Sonra ses kesildi, bir süre sonra ortalığı bir parfüm kokusu kapladı.

Buğra cama yakın berjere oturdu kahvesini yudumlamaya başladı. Semanur aşağı indi, saçları açıktı, üzerinde yere kadar, incecik tülden bir gecelik vardı, topuklu bir terlik giymişti. İçinde sadece iç çamaşırları vardı. Aşırı seksi görünüyordu. Buğra'ya doğru yürümeye başladı. O anda görü geldi. Semanur kucağında otururken boynuna bir iğne sokuyordu. Tam ayağa fırlayacaktı ki kendi kendine *"Dur"* dedi. *"Sen onlara nasıl ulaşırım derken onlar sana geldi. Yanlış bir şey yapma, teslim ol seni alsınlar. Bu fırsat bir daha eline geçmez! Tabii ya, Semanur! İlkokul aşkım, ilk aşkım! Siz nasıl bir örgütsünüz? Yedi yaşında bir kız çocuğunu bile kullanıyorsunuz ve onu robota dönüştürüp tekrar üzerime salıyorsunuz! Sakin ol Buğra, akışa bırak!"*

Semanur Buğra'nın önüne kadar geldi, üzerindeki tül kıyafeti omuzlarından yere bıraktı, Buğra kahve fincanını sehpaya bıraktı, kucağına oturabilmesi için dizlerini kapattı. Semanur bacaklarını açıp Buğra'nın kucağına oturdu, bir elini boynuna doladı, diğer elinde iğne vardı. Semanur boynuna sarıldı, dudaklarına yapıştı ve aynı anda iğneyi boynuna saplayıp sıktı.

Buğra anında metabolizmasını yavaşlattı. Birkaç saniye sonra kalp atışları ölüme yakın seviyedeydi. İlacın kanına karışmasını engellemiş, bayılmış gibi koltuğa uzanmıştı. Bedeninden ayrılıp olanları izlemeye başladı.

Etrafında çok fazla ses vardı, aşırı kötücül bir enerji hissediyordu, canı yanmaya başlamıştı. Bedenine geri döndü, yaşadıkları onu korkutmuştu. Ayata ve dede koruyucu olmadan yapma diyerek onu uyarmıştı. Askerde yaşadığı gibi değildi. Sakin kaldı. Semanur'un gittiğini ayak seslerinden anladı, kapı kapanmadan içeri başka birileri girdi. Hiç tepki vermedi. Vücut ritmi hâlâ çok yavaştı, kendini toparladı ilacı geri itti. Semanur'un yaptığı iğnedeki ilaç damla damla vücudundan dışarı aktı. Gözleri kapalı baygın numarası yapmaya devam etti.

Ellerini arkadan bağladılar. Ayaklarını bileklerinden bağladılar. Gözlerini geniş bir örtüyle kapatarak arkadan bağladılar. Başına kalın bir çuval geçirdiler. Kendi aralarında söylene söylene Buğra'yı asansöre taşıyıp otoparka indirdiler. Bir minibüsün arkasına atıp yola çıktılar.

Buğra hiç kıpırdamadan baygın numarası yapıyordu. Bir saatten fazla yol aldılar. Şehrin dışına çıkmışlardı. Bir süre sarsıntılı bozuk bir yolda ilerlediler. Araba yavaşladı, manevra yapıp geri geri gitti ve durdu.

Buğra'yı minibüsten aldılar. Tüm kıyafetlerini çıkartıp bir deli gömleği giydirdiler, sıkıca bağladılar. Gözündeki bağı çıkartıp gözlerinin üzerine bir paket pamuk koydular ve koli bandıyla defalarca başının etrafında tur atıp bantladılar. Sonra onu taşıyıp bir yere bıraktılar. Üzerinde deli gömleği, altı çıplak ses çıkartmadan baygın numarası yapıyordu. Bir süre bu şekilde bekledi. Hareket olmayınca sanırım ayılmamı bekliyorlar diye düşündü. Deli gömleğiyle hareket etmek çok zordu, epey uğraşarak oturur pozisyona geçti. Bir süre sonra kapının açılma sesini duydu. Üç kişi onu ayağa kaldırıp çekiştirerek götürdü. Adımları sayıyordu. Etrafı dinliyordu. Bir sandalyeye oturttular.

"Hoş geldin BUĞRA UÇARKAN! Seninle, ilgili her şeyi biliyoruz. Bilmediklerimizi anlatmak için buradasın! Bizim vaktimiz bol, içinde olduğun durumu düşün, ona göre mantıklı cevaplar ver. Zorluk çıkartmazsan senin için iyi olur, bir an önce kurtulursun.

En sondan başlayalım; babanı ve Pakize Anne'ni biz öldürdük! Şu üniversitedeki sevgilin, Çiğdem! Şu an hamile! İstersek onu da öldürürüz! Tabii karnındaki bebeği de!"

"Psikolojik baskı altına almaya çalışıyorlar, hiçbiri doğru değil, inanma ama inanmış gibi tepki ver! Sahaftan haberleri yok, olsa oradan yürüyecek çok fazla şeyleri olurdu. Bu aslında çok güzel ama yangını kim çıkardı? Üstelik öncesinde patlama oldu! Bunlar yapmadıysa kim yaptı?"

"HAAYIIIIIR, bunları yapmış olamazsınız! Ne istiyorsunuz benden? Ne öğrenmek istiyorsunuz? Sorun söyleyeyim."

"Hah şöyle yola gel, ne sorarsak doğru cevap ver kurtul. En baştan başlayalım. Soyadınız Uçarkan, bu soyadını size Atatürk vermiş! Neden böyle bir soyadı vermiş? Sizi Atatürk'e soyadı verdirecek kadar özel yapan nedir?"

"Dedem çok uçarı ele avuca sığmayan bir adammış. Gençliğinde sürekli evden kaçar, güreşlere gidermiş. Güreşmediği halde pehlivan demişler. Kurtuluş Savaşı'nda çok delice işler yapmış, uçarılığı devam etmiş yani. Hayatta kalması mucize! Atatürk o yüzden o soyadını vermiş, aslında Uçarıkan demiş ama memur yanlış yazmış. Atatürk sokakta şakalaştığı insanlara bile soyadı vermiş, dedem gibi bir gaziye de vermiş olması garip mi?"

"Hadi bunu yedik diyelim. Sondan bir soru sorayım o zaman. Sen o pusuyu nasıl yardın? Ateş edilmeden pusu diye bağırmışsın? Adamın kafasını kopartmışsın! Bir kişiyi de kafası ezilmiş bulduk. Diğerlerini tek atışta indirmişsin. Üstüne yüz kiloluk bir adamı kilometrelerce kucağında taşımışsın. Bunları sıradan biri yapamaz!"

"Acemi birliğinde deli başçavuş benimle özel ilgilendi. Dedemi bilip de deli başçavuşu bilmediğinizi söylemeyeceksiniz herhalde! En önde ben gidiyordum, karşı tepede bir şey parladı, ilk anda bunun dürbün camı olduğunu düşündüm çünkü ortam pusuya çok uygundu. Panikle pusu diye bağırdım ve haklı çıktım. Sen hiç kafası dağılmış, beyni dışarıda birinin titreyerek tüm kanının

boşaldığını gördün mü? Ölüm korkusu nedir bilir misin? Diğerlerine sebep olan ise adrenalin, tıpkı Seyit Onbaşı gibi!"

"Anlaşıldı, sen doğru cevaplar vermeyeceksin. Bunu hücresine götürün akıllansın! Salak var sanki karşında! Sen neyle karşı karşıya olduğunun farkında değilsin!"

Buğra ilk günlerde zorlanmadı. Mutlak hafızaya bıraktığı saat ve takvimden zamanı takip edebiliyordu. Her yeri uyuşmuştu, bu çok rahatsız ediciydi. Tuvalet yoktu. Olduğu yere yapsın diye altını çıplak bırakmışlardı. İstese deli gömleğini açabilirdi ama adamları son ana kadar zorlamak istiyordu. Bir noktada yanında rahat konuşmaya başlayacaklar, çözemeyince daha üst birileri gelecekti, en azından öyle umuyordu. Hiç direnmedi, olağanüstü bir şey görmek istiyorlardı. Onlar Buğra'yı sorguladıklarını sanıyordu, Buğra da onları. Öldürmeye kalksalar görü geleceği için rahattı. İstediği an bu durumdan kurtulabilirdi ama adamların bir üstlerini bilmediğinden emindi. Sahaftan haberleri yoktu, bildikleri sadece yüzeysel şeylerdi. Sabretmeliydi. Yemek vermiyorlardı. Sorgu sırasında boynundan serum takıyorlar hayatta kalmasına yetecek kadar besin veriyorlardı. Metabolizmasını yavaşlatmıştı, dayaklar sırasında oluşan yaraların hızlı iyileşmesine izin veremezdi. Ayrıca enerjisini tasarruflu kullanmalıydı, ihtiyacı olacaktı. Yeterince bilgi topladığı anda gömleği yırtıp kurtulacaktı. Tepedekilere ulaşmalıydı, bunlar piyondu.

Hücrede olduğu sırada kollarını gömleğin içinde hareket ettiriyor, kan dolaşımını elinden geldiğince sağlıyordu. Uyuduğu zamanlarda Sencer'lerin hayatlarını görüyor, bununla avunuyordu.

Umduğu gibi olmadı, gereğinden fazla uzun sürdü. Bir süre sonra yaşadığı hayat terse dönmeye başladı. Sanki uyuduğu zamanlarda yaşıyor yaşadığı zamanlarda uyuyor gibiydi, artık verdiği cevaplar idare etmemeye başlamıştı. En baştaki dayak ve elektrik yerini kimyasallara bırakmıştı. Verdikleri seruma ilaç karıştırıyorlardı. Yirmi gün bu şekilde geçti. Hücresinde kendi pisliği içinde yuvarlanıyordu. Temizlik yapmıyorlar, çok kötü koktuğu için

bazen sorguya götürmeden önce hortumla Buğra'yı yıkıyorlardı. Yavaş yavaş gerçeklik algısını yitirmeye başladı. Zaman kavramı artık anlamsız geliyordu. Gündüz gece çoktan kaybolmuştu. Artık deli gömleğini yırtacak kadar gücü yoktu. Her şey için çok geçti, umduğu hiçbir şey olmamıştı, artık kurtulması imkânsızdı.

Yaşadıklarını kabullenmeye başladı, artık hayat Buğra için bu demekti. Sanrılar görmeye başladı. Hücreden gelip onu alıyorlar, bu sırada yanlarında yürüyerek sürüklenen bedenini takip ediyordu. Sorgu odasına gidiyordu, toplam beş kişiydiler, bilgisayarlar vardı. Hepsini izleyip hücresine geri dönüyordu. Sonra sırayla Sencer'ler geliyor, onlarla sohbet ediyordu. Bazen Zahit Ağabey'i, bazen Sadrettin dedesi, bazen Pakize Anne'si, bazen babası... Bazen küçük bir çocuk oluyor, bazen asker Buğra. Artık bedeni dışındaki dünyalarda yaşıyordu.

Sorguda olmadığı zamanları alt, orta ve üst dünyada geçiriyordu. Karşılaştığı varlıklara artık şaşırmıyordu. Alt âlemde ayısını arıyordu, üst âlemde annesini. Aldığı tüm öğretileri tekrar etmişti. Artık müzik dinlemek istediğinde aklına sadece bendir sesi geliyordu. Öyle bir hal aldı ki o sabit ritim onu hiç yalnız bırakmıyordu. Sadece düşünerek âlemler arasında gezmek, annesi ve ayısı dışında her istediğine ulaşmak, geçmişine dair istediği ana dönüp tekrar yaşamak olağandı. Her şey çok basit görünmeye başlamıştı, en başta yaşadığı tüm acılar!

"Her şey çok anlamsız... Bir enerji var, sadece bir! Büyük patlamayla parçalara ayrılan ve evreni yaratan enerji, aslında tüme varmaya çalışıyoruz, aslında hepimiz biriz! Aslında hepimiz hiçiz! Hiç, mutlak hiçlik! Varmaya çalıştığımız nokta bu, döneceğimiz öz mutlak hiçlik!"

Hücrenin kapısı açıldı, birkaç dakikadır bunu bekliyordu. Adamlar girdi, bedenini gömleğin kollarından tutup sürüklemeye başladılar. Uzun süredir tek heyecanı buydu, bedenine yapılan sorguyu izleyecekti, yanlarında yürüdü, bedenini inceledi. Sandalyeye oturttular, yere yığıldı. Bir tanesi geldi, nabzına baktı.

"Ağabey adamın nabzı neredeyse yok. Ölmek üzere. Bence çok bile dayandı, kırk üçüncü gündeyiz. Boşa inat ediyorsun, günler önce bitirmeliydik. Boynunda serum takacak yer kalmadı, her yeri cılk yara! Bence artık sonlandıralım!"

"Sonlandıramayız! Bu kadar dayanmış olması bile olağanüstü bir şeyler olduğunu gösterir! Mutlaka öğrenin ve ölmesin dediler. İlaç yap ölmesin!"

"Ağabey öyle bir ilaç yok, adam birkaç dakikaya ölür. Kabul et artık."

"Nasıl yani, ben ölüyor muyum? Hayır, buradayım işte, hatta hiç bu kadar iyi hissetmemiştim!"

Yerde yatan bedenine baktı. "Et bedenim ölüyor! Tamamen enerjiye dönüşmek üzereyim! Bunca öğreti, yaşadığım tüm acılar... Hepsi bunun içindi demek ki, şimdi çok net görüyorum. Madde anlamını yitirdikçe mana yükselmeye başladı, renkler soluyor, madde dünyasının sonundayım, gerçekten bedensel ölüme çok yakınım sanırım..."

"Ağabey inat etme, hiçbir şey öğrenemedik. Bu normal bir adam, kabul et artık, bildiği bir şey olsa şimdiye kadar çoktan anlatırdı. Ben gözünün önünde yüzlerce insanı konuşturmadım mı? Bas artık şu düğmeye, gidelim buradan. Bu görev bitti."

"Haklısın galiba, aslında ben de çok sıkıldım. Günlerdir havanda su dövüyoruz, adam kendinde bile değil."

Kalktı, bilgisayarların yan tarafındaki dolabın kapağını açtı. Kırmızı bir düğmeye bastı. Düğmenin üzerindeki dijital saat çalışmaya başladı...

"Hadi o zaman, yirmi beş dakikamız var. Hemen toparlanın çıkalım, gidiyoruz."

Buğra'nın bedeni artık ölüm sınırındaydı.

Hızlıca çıktılar, sorgu odasının kapısını çekmediler bile. Onlar çıkar çıkmaz kapıdan devasa bir ayı homurdanarak girdi.

"Yok, artık, hayattaki tek korkumu biliyor olamazlar!"

Ayı iki ayağının üzerine kalkıp kükredi! Korkudan anında bedenine döndü. Ayı koşarak üzerine geliyordu. Omzundan ısırdı,

onu bırakmadan koşarak arkasındaki duvara doğru zıpladı. Duvar yıkıldı ve birlikte dışarı çıktılar. Ayı onu silkeleyerek bıraktı, ağzında omzundan kopardığı parçayla homurdanarak gitti.

Çamurun içindeydi Buğra, ayı koşup uzaklaşmıştı. Kurtulmaya çalıştı ama daha çok çamura battı. Çıkamıyordu. Kendine doğru uzanan bir derviş teberi gördü, ışıl ışıldı. Bu teberi tanıyordu. Hemen tuttu, kafasını kaldırdı.

"Dede... Ne arıyorsun burada?"

"Ben hep buradaydım evlat, sen şimdi geldin."

Buğra kendine baktı. Omzu sapasağlamdı, tıpkı eskisi gibi çok güçlü görünüyordu. Yere doğru baktı, bacakları çamurun içinde değildi. Çamur yoktu, her yer yemyeşildi.

"Dede biliyor musun, ben hatayı nerede yaptığımı anladım. Ben başından beri kahraman olmaya uğraşıyorum ama uğraşmama gerek yokmuş. Bedenimde bastırmaya çalışsam da öyle aşırı şeyler yaşadım ki ruhum öfke içindeydi! Tüm öfkem dindi dede, hiçbirine gerek yokmuş, şu an inanılmaz bir huzur içindeyim. Sonsuz hukukluktayız ve o benim başından beri içimdeymiş."

Kafasını çevirdi, ayı az ötede ondan kopardığı parçayı yiyordu.

"Git oğlum, korkma artık. Artık korkacak bir şeyin kalmadı!"

Buğra sakin adımlarla ayıya doğru gitti. Ayı iki ayağının üzerine kalkıp kükredi, artık korkmuyordu. Elini ayıya doğru uzattı. Ayı dört ayağının üzerine inip kafasını Buğra'nın eline yasladı. Bir oldular!

Kükreme gibi bir ses tonuyla konuştu ayı.

"BUĞRAA... NİHAYET..."

"Adın nedir?"

"Adım henüz yok, sen vereceksin."

"Adın Alpagu olsun!"

Çok uzaklardan gelen, şiddeti giderek artan bir müzik duymaya başladı. Tüm evrendeki dengeyi gördü, sonsuz bir kütüphanenin içinde gibiydi, kütüphane de onun içinde! Bir yıldızın doğuşunu ve ölüşünü izledi, evrenin ilk andan itibaren var oluşunu izledi,

dengeyi gördü, artık dengenin bir parçasıydı ve iyi tarafındaydı. Duyduğu müthiş müzik evrenin sesiydi. Kendini müziğe bıraktı, koşulsuz teslimiyetin ne olduğunu gördü ve tam anlamıyla teslim oldu. O olsun ya da olamasın bu müzik devam edecekti, onun katılması sadece yeni bir ses eklemişti, yeni bir renk. Müzikte artık onun da payı vardı.

Her şey anlam buldu, bu eşsiz esere hayran kaldı. Birdi, yaratıcısıyla bir! Artık tümün bir parçasıydı. Tüm öğretiler bunun içindi, sır buydu, menzil buydu, artık varmıştı.

"Aramıza hoş geldin evlat, çilen nihayet doldu. Artık özgürsün."

Buğra ayının yıkıp çıktığı duvara döndü yürümeye başladı. Duraksadı arkasına döndü.

"Dede, şu an ne fark ettim biliyor musun, ben senin adını bilmiyorum. Hiç sormadım. Bana adını söyler misin, bana kanatlarımı kazandıran dedemin adını öğrenmek istiyorum."

"Şimdi git evlat, önce şu cendereden çık, çok vaktin kalmadı. Eve dönünce gündüz yanıma gel, seni bekliyor olacağım. O zaman konuşuruz. Bir daha da kimden ne istediğine dikkat et olur mu!"

"Haklısın dede, ben onu tamamen unuttum. Bir düzenek çalıştırdılar ama benim bedenimde hiç gücüm yok ki!"

Alpagu, "Artık ben varım Buğra, biz artık biriz. O deli gömleği bizi durduramaz. Vakit kaybetme!" dedi.

Buğra koşarak yıkık duvardan içeri atladı. Bedeni yerde yatıyordu, hemen bedenine dönüp ayağa fırladı, deli gömleğini yırtıp çıkardı. Gözlerindeki bandı çıkartarak kırk üç gün sonra dünyaya bedenindeki gözleriyle baktı. Görüntü yavaş yavaş geldi. Duraksadı, bedeninin günlerdir hareket etmeyen kısımlarını esnetti, derin bir nefes aldı, evrenin tüm enerjisini içinde hissetti. Etrafına bakındı. Oda aynen bildiği gibiydi. Demek ki günlerdir gerçekten bedeninden ayrı yaşıyordu.

"Alpagu?"

"Buradayım Buğra, artık aramızda kopmaz bir bağ var, birlikte öleceğiz ve enerjimiz tüme dönecek. O ana kadar biriz ve dilediğin

her an benimle düşünerek iletişime geçebilirsin. Ben üst dünyada her an seni izliyor olacağım. Şu an yaptığın gibi enerjimden faydalanabilirsin ama bu sonsuz değil! Gerçekten istersen beni orta dünyaya indirebilir, bana dönüşebilirsin. Birlikte çok güçlüyüz ve yapabileceklerimizin sınırı yok. Şimdi acele et, dördü binadan çıktı, sonuncusu çıkmaya hazırlanıyor, çok vaktin kalmadı bina patlayacak."

"Alpagu, kıyafetlerimi bulmam lazım."

"Acele et Buğra, tek katlı eski bir evin altına sonradan yapılmış bir bölmedesin. Olduğun yerin dışında iki oda daha var, şu an olduğun katta kimse yok, acele et."

"Önce şu işi bitirelim Alpagu, bunca acıyı boşa çekmedim ben."

Bilgisayarlara yöneldi. Üç tane bilgisayar vardı. Aceleyle kasaları parçaladı, diskleri aldı. Alpagu'nun sözünü ettiği iki odadan biri kaldığı hücreydi, diğer odada kıyafetlerini buldu.

"Alpagu! Şimdi ne yapıyoruz?"

"Önündeki merdivene git, sonuna kadar çık ama kapıyı açma. Son adam binadan çıkmadı. Ben sana söylerim..."

"Evet, çıkabilirsin Buğra, son adam binadan çıktı arabaya doğru gidiyor."

Buğra kapıyı itti ama kalın demir kapı açılmadı, omuz atmaya hazırlandığı anda Alpagu araya girdi.

"Bedenini değil zihnini kullan Buğra, sen artık tümün bir parçasısın."

Diskleri yere bıraktı, ellerini pençe gibi açtı, kollarını kaldırdı kapıya doğru ellerini sabitledi. Kapı kasasıyla birlikte duvardan sökülüp fırladı.

"Acele et Buğra, çok az zaman kaldı, araba uzaklaştı. Derhal oradan çık. Solunda sokak kapısı var, oraya doğru koş ve durma."

Koştu Buğra, kapıyı açtı ve koşmaya devam etti. Yüz metre kadar gitmişti ki korkunç bir patlamayla yere yuvarlandı. Geriye baktı, evden eser kalmamıştı, etrafına bakındı. Terk edilmiş olduğu her halinden belli birçok köy evi vardı.

"Nasıl lanet bir yer burası Alpagu?"

"Buğra sana şu an en yakın insan iki kilometre kadar uzağında, o tarafa gitmeni önermem, bir çeşit iş yapıyorlar, açıklaman zor olur. Şu an baktığın yöne doğru üç kilometre kadar uzağında büyükçe bir çiftlik var, içinde bir kişi var, çok temiz bir enerji görüyorum. O yöne devam et, umarım enerjimiz seni oraya kadar götürür. Artık acele etme, enerjini dikkatli kullan."

-38-

Buğra, Alpagu'nun söylediği yöne doğru yürümeye başladı. Bir süre sonra uzaktan çiftlik görünmeye başlamıştı ama bitkin hissediyordu. Sabırla küçük adımlarla eve doğru yürüdü, bahçeye girdi, evin kapısına doğru ilerledi, artık iyice bitkindi. Hayvanlar korku içinde ondan kaçışıyordu.

Kapıya vardı, tahta kapıyı çalıp duvara yaslandı. Bir süre sonra kapı açıldı. Neredeyse iki büklüm yaşlı bir kadın kapıyı açtı. Buğra iyice bitkin, kısık gözlerle bakıyordu.

"Tanrı misafiriyim ana, bir tas çorban var mı?"

"Senin gibi bir fidana kim kıydı oğlum?" Sesi sevgi doluydu. "Gel içeri, ben kınalı kuzuma çorba yaparım hemen. Geç hemen şu ocağın yanındaki sekiye kıvrıl."

Buğra sekiye uzandı, yaşlı anne bez bir kese açtı, içinden tabağa döktü, üzerine su ekledi. Toprak tenceresini ocağa koydu. Tahta bir kaşıkla karıştırmaya başladığı anda çıkan koku Buğra'yı geçmişe götürdü.

"Tarhana yapıyor, çok severim... Pakize Anne?"

"Adım Hatice kınalı kuzum, Pakize annenin adı mı? Saçındaki kınayı annen mi çaldı?"

Sadece gülümsedi Buğra. *"Demek saçımdaki kınayı görüyorsun."*

Gözleri dolu dolu Hatice Anne'yi izledi. Hatice Anne çorba olurken gitti, bir battaniye getirdi, Buğra'nın üzerine örttü. Bir tas çorbayı Buğra'ya elleriyle içirdi. Saçlarını okşadı, yüzünü sevdi... Buğra'yı iki gün boyunca yattığı yerde çorbayla besledi. Yüzündeki yaralara kantaron yağı sürdü. İkinci gün Buğra sekide doğrulup oturdu.

Hatice Anne "Kazanı yaktım oğlum, yıkan paklan. Vücudunda yara varsa onlara da kantaron yağı sürelim" dedi. Buğra biraz olsun toparlanmıştı. Gitti yıkandı, geldi.

"Ellerin dert görmesin annem. Beni kurtardın, ölümden döndürdün. Bu ıssızlığın ortasında bir başına ne yaparsın, ne işin var burada?"

"Seni ben kurtarmadım kınalı kuzum, teslim olmak önemlidir, seni Rabbim kurtardı, ben sadece aracıyım. Rahmetli hacı deden aksi adamdı. Gençliğinde köylüye kızmış gelmiş, evini buraya yapmış, sonra beni bu eve gelin getirdi. Buralar ıssız değildi. Köy aslında az ötede. İki sene önce köy istimlak oldu, yol geçecekmiş, elektrik geçecekmiş. Herkes parasını aldı, kimi şehre gitti kimi öte tarafa ev yaptı. Bura uzak kaldı, istimlak da geçmedi. Böyle bir başıma kaldım. Senin adın ne kınalı kuzum, asıl sen buralarda ne ararsın?"

"Adım Buğra, çorbanı içmeye geleceğim varmış Hatice Annem. Geldiğim günkü patlama sesini duydun mu? Çocuklar seni neden yanına almadı?"

"Ah be Buğra oğlum, hacı dedenle en büyük kahrımız buydu. Rabbim bize evlat vermedi. Her şeyimiz vardı. Buralar hacı deden hayattayken cennet bahçesi gibiydi. Çok çalışkandı rahmetli. O kahır hacı dedeni yedi, bitirdi. Her zaman tek eksiğimiz çocuk sesi oldu. Seni kapıda görünce Rabbim bana evlat gönderdi dedim... Buralarda sürekli patlama olur, alıştım artık, yol yapıyorlar, dağı patlatıp dururlar."

"İyi demişsin Hatice Annem, artık bir evladın var. Burada bir başına nasıl geçiniyorsun?"

"Haftada bir muhtar uğrar, ihtiyacım ne ona söylerim sonraki hafta getirir. Hacı dedenden emekli maaşım var. Artık çile dolduruyorum Buğra oğlum. Gözümü yummadan bir evladım oldu, bu bana yeter..."

Buğra'nın kendini toparlayıp tam olarak ayağa kalkması birkaç gün aldı. Çiftliği gezdi, inceledi.

"Hatice Annem, ben artık evime dönecek durumdayım. Buradan şehir merkezine en kolay nasıl giderim?"

"Oğlum, muhtar sen yatarken geldi, yaralı geldiğin için belki müşkülün vardır diye muhtara bir şey demedim. İstersen iki gün bekle muhtar gelsin. Yürü desem tüm gün yol gidersin, kıyamam sana. Ahırda hacı dedenin eski motoru var. İstersen bak, çalıştırırsan bin git."

Buğra ahıra gitti motoru buldu, mutlak hafızadan yardım aldı, motoru itti, kaktı çalıştırdı. Hacı dede kenara benzin koymuştu. Depoyu doldurdu, Hatice Anne'yle vedalaştı, yola çıktı.

Eski motorla yavaş yavaş saatler sonra evine vardı. Evde elektrik yoktu, umursamadı, diskleri sandığa koydu, yattı uyudu.

Sabah ezanıyla uyandı. Evde yiyecek bir şey yoktu. "*Sonra düşünürüm*" diyerek evden çıktı. "*Dedeme söz verdim, eve dönünce gel, seni bekliyor olacağım*" dedi. "*Gidip elini öpüp helallik alayım. Bana adını söyleyecek. Beni bekliyordur.*"

Dedeye doğru yola çıktı. İlk kez gündüz gidiyordu, en başta akşam ezanı sonrası gelmesini istemiş, bu kez gündüz çağırmıştı. Sokağa girdi, dedenin evinin önüne geldi, dondu kaldı. Onlarca kez gelip açtığı girişteki bahçe kapısının yanında belediyenin yaptırdığı bir yazıt vardı:

> *"Sıdki Baba Türbesi; Hacı Bektaş-ı Veli Dergâhı'nda hizmet ettiği sırada Atatürk'ün isteğiyle Bektaşi/Alevi topluluklar tarafından oluşturulan mücahit birliğinde fahri yüzbaşı olarak görev almış, düşman işgaline karşı direnişte sembol olmuş isimlerdendir. Yolculuğu sırasında bu mekânda uzunca süre kaldığı, birçok öğrenci yetiştirdiği bilinmektedir. Adına oluşturulan bu sembolik türbede kendisine ait bir bendir, tespih ve derviş teberi bulunmaktadır. Asıl kabri köyündedir. Oğuz Türklerinin Bozok boyundandır, gerçek adı Zeynel Abidin'dir. 1865-1923."*

"DEDE!"

Dedeyle yaşadığı her şey gözünün önünden geçti.

"Ben o gece şu koca âlemde bana yol gösterecek bir pir yok mu diye isyan etmiştim. Arada uğramak için izin istediğimde de bana, mademki bu kapıdan girdin bana senin için açık tutmak düşer demişti!"

Kapıyı açıp içeri girdi. Bahçe tam olarak hatırladığı gibiydi. Odanın kapısı kapalıydı, kocaman bir asma kilit vardı, camından içeri baktı. Onlarca kez eşsiz bendirini dinlediği, mum ışığında otururken eşsiz sohbetinden dersler çıkardığı, alt ve üst âlemlere yolculuk yaptığı yerde dedeye ait sembolik bir sanduka duruyordu. Elinden düşürmediği tespihi, bendir ve teberi duvarda asılıydı.

"Demek bu yüzden beni bu kez gündüz çağırdı, bu yüzden bana son cümlesi 'Bir daha kimden ne istediğine dikkat et' olmuş. Bu bana verdiği son ders..."

Toparlanıp eve doğru yola çıktı.

* * *

Tam evin sokağına girdiği sırada arkasında bir korna sesi duydu, kornayı çalan renkli camlı, çelik jantlı eski bir arabaydı. Adam arabadan inip seslendi.

"Buğra!"

Zahit'i ziyaret ettiği bardaki güvenlik görevlisiydi seslenen.

"Bülent Ağabey, ne işin var burada?"

"Seninle az işimiz var Buğra, hadi atla arabaya."

Buğra şaşkın bir halde geçip arabaya bindi.

"Gel, önce karnımızı doyuralım" dedi Bülent.

Buğra'yı börekçiye götürdü. Bülent konuşmuyordu.

"Ağabey benimle ne işin var, söyler misin?"

"Sabır ne, bilir misin Buğra?"

"Benden iyi hiç kimse bilemez ağabey."

"O zaman biraz sabır, merak etme sana zarar vermem, istesem de veremeyeceğimi biliyorum!"

Arabaya binip yola çıktılar. Bülent bir katlı otoparka girip en üst katına kadar çıktı: Sağırkaya katlı otoparkı.

En üst katta bir bariyer daha vardı. Bülent arabayla yaklaşınca açıldı. Biraz ilerleyip arabasını son model lüks bir siyah arabanın yanına park edip aşağı indi, lüks arabaya geçti, şaşkın bakan Buğra'ya "Hadi gel" dedi.

Camları öyle siyahtı ki içerinin görünmesi imkânsızdı. Otoparktan çıkıp şehrin yeni yapılanan son dönemin popüler semtine yöneldiler. Yeni yapılan büyük bir alışveriş merkezinin otoparkına girdiler: Sağırkaya Plaza.

Bülent otoparkın en sonuna kadar ilerleyip kapalı bir garaj kapısının önünde durdu. Kapı kısa bir süre sonra yukarı doğru açıldı, Bülent arabayla içeri girdi, camı açıp kafasını dışarı uzattı, ardından yukarı doğru hareket ettiler, bir süre yol alıp durdular. Karşılarındaki garaj kapısı açıldı, arabayla asansörden çıktılar.

Bülent arabayı park edip durdu, "Geldik" dedi.

Plazanın en üst katında, ilginç bir alandaydılar. Bülent bir binanın girişine yöneldi, kapının yanında duran bir mekanizmaya başparmağını koydu, kapı açıldı. Son derece sade düzenlenmiş bir ofisti burası. Karşıda bir ofis masası vardı, üzerinde bir monitör, klavye, bir su şişesi... Duvarlar bomboş, hiçbir aksesuvar yok. Masanın ardında oturan genç kadın ayağa kalktı, yürüyüp masanın önüne geldi. Son derece şık ama sade kıyafetli, kızıl saçlı, sert bakan, hafif makyajına rağmen oldukça güzel görünen beyaz tenli bir genç kadın...

"Teşekkürler Bülent, sen dinlenebilirsin. Bizim işimiz uzun sürer. Hoş geldin Buğra!"

-39-

Yıllar sonra yine Buğra için her şey anlamsızdı. Cevap vermedi, genç kadının yüzüne baktı.

"Anlaşılan görüşmediğimiz dönem seni fazlaca olgunlaştırmış, bakışların çok değişmiş. Sanırım seni biraz açmak gerekecek, gel benimle."

Biraz yürüdü, çalışma masasının az ilerisindeki kapıyı açtı, Buğra'ya baktı. Buğra hızlı adımlarla genç kadının açtığı kapıdan geçti, karşısında garip bir kapı vardı. Genç kadın ardından geldi kapının önüne geçti. Önce elini açarak duvardaki panoya koydu. Panoda yeşil bir ışık yandı. Sonra panonun üzerindeki dürbün benzeri mekanizmaya gözlerini dayadı. Ardından bir adım geri çekilip durdu. Tavandaki kameradan kırmızı bir ışık kadını yukarıdan aşağı taradı. Ardından karşılarındaki kapı açıldı. En az otuz santim kalınlıkta metal bir kapıydı. Kadın kapıyı çekip sonuna kadar açtı.

"Önden buyur Buğra, sen bunu fazlasıyla hak ettin."

Buğra tereddütsüz kapıdan içeri geçti. Girdiği anda tüm ışıklar yandı.

Aman Tanrım bu nasıl olabilir? Önce şaşkınca etrafına bakındı, sonra gördüklerine dokunmaya başladı. Hepsi gerçekti. Yerleşim düzeni santimine kadar aynıydı! Geriye dönüp kapıda duran kadına baktı.

"JÜLİDE!"

"Jülide öldü Buğra, adım Aslıhan Sağırkaya! Sana biraz izin vereyim, tadını çıkart, ben içerideyim..."

Girdiği yer sahafın arkasındaki emanetlerin durduğu odaydı! Her şey yerli yerinde ve tamamen bildiği gibiydi. Yazmalara

dokundu, emanetlere dokundu. Pehlivan dedesinin resimlerine baktı. Tüm geçmişi geri gelmişti. Gerçekten Jülide'nin söylediği gibi bir süre tadını çıkarttı, sonra odadan çıktı. Çıktığı anda kapı kapandı. Diğer kapıyı açıp ofise geçti. Jülide oturmuş onu bekliyordu.

Buğra bir an önce öğrenmek istiyordu.

"Nasıl?"

"Sabır!"

"NELER YAŞADIM BİLİYOR MUSUN!"

"EVET! YA SEN, BEN NELER YAŞADIM BİLİYOR MUSUN?"

Buğra birkaç saniye sessiz kaldı. Belli ki bu çıkışı beklemiyordu.

"Sormam gereken çok fazla şey var."

"Senin her zaman sahafa soracak çok fazla şeyin vardı Buğra, sahafın görevi bu. Artık sahaf benim, ne istersen sorabilirsin."

"Madem yaşıyordun neden babanın cenazesine gelmedin?"

"Gelemezdim, oradaki cenaze Zahit Aslan'dı. Ben Kutay Sağırkaya'nın kızıyım."

"Peki, yangında sahafta ölen Jülide Gariboğlu kim?"

"Benim."

"Hiçbir şey anlamadım!"

"Ne soruyorsan ona cevap veriyorum Buğra. İstersen bırak en başından anlatayım."

"Evet, sabır! Dinliyorum Jülide."

"Jülide öldü Buğra, Aslıhan! Kısaca Aslı diyebilirsin."

"Peki, Aslı, seni dinliyorum. En baştan başlayalım. Önce patlama oldu, ben sesi duydum. Ardından yangın çıktı. Televizyon terör saldırısı dedi. Sonra ne oldu? Emanetler nasıl kurtuldu? Ben yangından sonra inceledim, mutlak hafızadan binanın projesine baktım. Hiçbir şekilde öyle bir oda yok!"

"Televizyondan duyduklarına inanmamalısın. Terör saldırısıydı evet ama anladığın şekliyle değil. Patlamayı biz yaptık, yangını biz çıkarttık. Biz emanetleri oradan taşımıştık zaten. Babam uzun süre önce şüphelenmişti. Seni sahaf yerine bara çağırdığında, biz

emanetleri tahliye etmeye başladık. Planlarda olamaz çünkü sonradan yapılmış ve mutlak hafızada gizlenmiş. Odadaki çalışma masasının altında olan geçit, hanın arkasındaki sokağa çıkıyordu. Oranın arka sokağa bakan kapalı bir de alt katı vardı. Emanetlerin olduğu oda büyüklüğünde kocaman bir alan ve içinde her an hazır bir kapalı kasa ve bir ticari araç. Araçla oraya arada bir girip çıktığımız için sokak sakinleri buna alışıktı. Emanetlerin tahliyesini de oradan yaptık zaten."

"Aslı, bak anlattıkça kafam karışıyor. Siz mutlak hafızaya ulaşabiliyor musunuz? Sen, Zahit Aslan ve Kutay Sağırkaya kim oradan başlayıp anlat?"

"İkisi aslında aynı kişi, sen Zahit Aslan'ı tanıyorsun. Kutay Sağırkaya her sene şehrin vergi rekortmeni listesine giren ama sorsan kimsenin tanımadığı, medyatik olmayan mülk zengini bir işadamı. Tabii ki mutlak hafızaya ulaşabiliyoruz. Sana tüm bu bilgileri veren, tüm sorularını anında cevaplayan insanlar bunları önceden biliyor demektir. Yaşamadığın bir tecrübeyi başka birine sadece kitabi bilgilerle anlatabilirsin. Sahaf senden her zaman bir adım önde olmak zorundadır... Atatürk senin dedene soyadı verirken benim dedeme de soyadı vermiş. Tarihin gördüğü en ileri görüşlü bu mucize insan benim ailemin önemini fark etmiş ve bizim için ayrı bir plan geliştirmiş. Atatürk senin ve benim ailemle ilgili tüm gerçekleri en çıplak haliyle biliyordu. Sahaf olmadan bu seviyelere gelemezsin. Ergenliğe girmeden normal bir insana dönüşürsün. Atatürk benim ailemdeki önemi görmüş ve çok farklı bir yol haritası çıkartmış. Bizi sahaf yapan Atatürk'tür. Din her zaman en güzel örtüdür, tüm pislikleri iki tel sakal kılıyla ya da bir metre başörtüsüyle, bir rahip kıyafeti ya da bir haham takkesiyle örtebilirsin! Atatürk bize iki ayrı soyadı, yani iki kimlik vermiş. İkisi de gerçek, en başından kütüğe kayıtlı. Sağırkayalara; ileride devir değişir, para önem kazanır diye düşünerek bu şehirdeki saray artığı, vatan haini yani malı mülkü bırakıp kaçıp giden ya da ihanetten idam edilen ne kadar insan varsa onların tüm mallarını

bağışlamış. Bugün tam olarak onun sayesinde buradayız, yoksa efsane son bulmuştu."

"Tamam, buraya kadar sıkıntı yok ama senin diğer soyadın neden Aslan değil? Anlattıklarına göre Jülide Aslan olman gerekmez miydi?"

"Haklısın, öyle olması gerekirdi ama ben öz kızları değilim. Ben yetimhanede büyüdüm Buğra! On sekiz yaşına gelene kadar yetimhanede kaldım, Aslanlar Jülide Gariboğlu'nun koruyucu ailesiydi ama Kutay babam beni Aslıhan olarak evlat edindi ve nüfusuna aldı. Benim de tıpkı onlar gibi gerçek iki kimliğim oldu. Hayatlarını çoğunlukla Aslan ailesi olarak geçirdikleri için on sekiz yaşına kadar yetimhanede kaldım. Hepimiz tamamen ikili bir hayat yaşıyorduk. Çocukları olmamış, babam sorun annemde çıkar çok üzülür diyerek doktora gitmeyi kabul etmemiş. Alternatif yöntemlere yönelmemişler, onun yerine evlat hasretini yetimhanelerdeki çocuklara destek olarak gidermişler. Bu zaten öğretinin bir parçası. Sonra karşılarına on beş günlük bebek Jülide çıkmış! Benimle ilgili tek somut bilgi bu. 'Adı Jülide, doğalı on beş gün oldu, lütfen ona iyi bakın' notuyla terk edilmiş bir bebek! Soyadımı yetimhanedeki memurlar vermiş. Gerçek ailemi aramadım bile, onları bulmak beni sadece üzerdi! Olduğu haliyle kabul ettim. Baştan neler olduğunun farkında değildim. Beş yaşından sonra beni testlere tabi tutmaya başladılar. Bunlar giderek ağırlaştı. Psikolojik, fiziksel ve zihinsel testler. Ben hepsinde başarılı olmuşum, olmasam Aslıhan Sağırkaya'dan asla haberim olmayacaktı! Sonrasında bana tüm gerçekleri açıkladılar ve çok zor bir eğitim süreci başladı. Tıpkı senin eğitimin gibi. Gelecek nesildeki sahaf olarak yetiştirildim. Jülide Gariboğlu, Sağırkaya Hanı'ndaki sahafta, koruyucu ailesinin yanında, okula gitmediği zamanlar çalışan, yetiştirme yurdunda kalan bir kızdı. On sekiz yaşını doldurunca yurttan ayrılmak zorundasın. Üniversite sınavında başka bir şehre bilgisayar mühendisliği kazanarak gittim. Bu daha rahat hareket etmemizi sağladı. Bu arada IQ'm 120'nin üzerindedir. Testlerden biri buydu.

Yaz tatilinde diplomamı alıp okuldan dönmüş koruyucu ailemin yanında çalışıyordum. Sonra o korkunç günü yaşadık. Tarikatta babamı şüphelendiren bir şeyler olmuş. Son dönemde yeni çok fazla insan geldi, takip edemiyorum diyordu. Sanırım fedailerimizden biri açık vermiş. Önce seninle buluşma yerini bizim bara aldı ve hemen emanetlerin tahliyesine başladı."

"Bizim bar derken? Fedailer derken?"

"Buğra, bilmediğin öyle çok şey var ki! Bunlar sana anlatılamazdı. Sadece eğitimine destek olacak şekilde bilmen gerekenler sana verildi. Sen küçük bir çocukken tarihi bir hanın arkasındaki sahaflar çarşısında, dini kitaplar satan küçük bir dükkâna geldin, arkasındaki gizli bölmede emanetleri gördün ve çok etkilendin. Sürekli seni tedirgin edecek cümleler duydun. Şimdi şu anki halinle düşün, o kadar kıymetli eşyalar bu kadar basit bir düzende tutulabilir mi? Gözlerinle gördün, bir yangında hepsi kül oldu! Sahafın olduğu hanın adı SAĞIRKAYA! Han bizim Buğra, sahaf dükkânlarının hepsini aslında biz işletiyorduk. Diğer dükkânlarda fedailer vardı. Fedailer Kurtuluş Savaşı'ndan beri Atatürk'ün emriyle kimsesiz çocuklardan seçilir. 'Sizin bu yolda çok insana ihtiyacınız olacak, kimsesiz çocuklara umut olun' demiş! Kız erkek fark etmez, ben de özünde bir fedaiyim. Hayatta umudu olmayan çocuklara bir hayat verilir ve bir eğitimden geçerler. Para diye bir problemleri yoktur. İstedikleri gibi normal bir hayat yaşarlar ama öğretiye gönülden bağlıdırlar. Mesela Meftun bir fedaiydi, üstelik en seçkinlerinden. Gözümün önünde öldü! Benim Meftun'dan hiçbir farkım yok Buğra. Hepimiz gördüğü umut ışığına sarılan kimsesiz çocuklarız. Bülent gibi... Soyadımızın, hangi koltuğa oturduğumuzun bir önemi yok. Ben şu an bu büyük zenginliğin tek vârisiyim ama bu zenginliğin bana ait olmadığının bilincindeyim. Tıpkı babam ve dedem gibi. İsteseler sahafı kapatıp süper lüks bir hayat sürebilirlerdi ama yapmadılar. Bizler de yapmayacağız. İnan, ben neye sahipsem bu binada güvenlik kıyafeti giyen kardeşim de ona sahip. Aramızda sadece eğitim ve öğreti farkı var.

Anlaması mümkün olmayan birine bazı bilgileri istesen de veremezsin, tıpkı sende olduğu gibi. O yüzden vermiyoruz. Gelecek kaygısı duymalarına asla izin vermiyoruz, oğlu okul kazansa burs bağlanıyor, kızı iş arasa seçenekler önüne dökülüyor. Asla hiçbir kardeşimin maddi manevi zora girmesine izin vermiyoruz, sadece herkes her şeyi bilmiyor, tek fark bu.

Bar da bizimdi evet, sadece bar değil, olduğu tüm sokak bizim. Orası eski bir Ermeni mahallesi. İstisnasız hepsi bulduğu ilk fırsatta onlara zulüm yapmamış bu millete ihanet etmiş sonra kaçmak zorunda kalmış olan insanlar. Bunu asla yapmamış, hâlâ huzur içinde yaşayan çok Ermeni vatandaşımız var. Sorsan senden benden çok kalpleri Türkiye için çarpar. Bu Atatürk'ün tarif ettiği Türk kimliği Buğra! Türkiye'de Türklük bir etnik kimlik değildir!

Rahmetli babam sana barda hep bir patrondan söz etti doğru mu? Ama sen o patronu hiç görmedin değil mi?"

"Aynen."

"Patron babamdı Buğra ama sana söyleyemezdi. Bu gerekli bir disiplin unsuru, tümü görebiliyor musun?"

"Görüyorum Aslı merak etme, çok daha zor tümleri çözdüm."

"Harika."

"Peki yangın günü ne oldu?"

"Emanetlerin hepsini taşımıştık. Dükkân sıradan bir sahaf olmuştu. O gün, günün en kalabalık saatinde dükkâna bir anda bir sürü insan girdi, bu normal değildi. Gelenler tedirgin bakıyordu, hepimiz gerildik. Saldırıya geçeceklerini anladığı anda babam kilit düğmesine bastı ve yan yana sekiz dükkânın kapısı kilitlendi. İçeri girenden fazlası dışarıdaydı ve etrafımızın sarıldığı belliydi. Anında mücadeleye giriştik, ilk anda bana saldıran kadınlardan birini boynunu kırıp öldürdüm. Kapıların kilitlenmesi A planı, mücadeleye girişmek B planıydı. Kapıları kilitleyip bir şey yokmuş diyerek açtığımız çok olmuştu, bu öyle değildi. Meftun doğrudan aralarına daldı. Babam yanıma geldi, öldürdüğüm kadın önümde yatıyordu. Meftun'u boğazını keserek öldürdüler! Babam

bunu görünce tezgâhın arkasına fırlayıp 'C planı!' diye bağırdı ve düğmeye bastı. C planı benim arka taraftaki gizli geçitten gidip kaçmamdı ve yedi dakikam vardı. Sekiz dükkânın üçünde bomba düzeneği vardı ve bombalar patladığı anda sekiz dükkânda birden yangın çıkartacak düzenek ateşlenecekti. Hayatımda kendimi hiç o kadar çaresiz hissetmedim Buğra. Babam düğmeye bastığı gibi bıçağını çekip önüme geçti. Bana saldırmalarını engelleyip fırsat yaratmaya çalışıyordu, başarılı da oldu. Kimliğimi öldürdüğüm kadının kimliğiyle değiştirdim, babamla göz göze geldik ve onu orada bırakarak arka sokağa çıktım. Böyle bir acı olamaz! Ben arabayla sokağa çıktıktan kısa bir süre sonra düzenek çalıştı ve patlama gerçekleşti, ardından devasa yangın! Amacımız iz bırakmamaktı. Plan işledi ve her şey yok oldu ama babamı kaybettim, ardından annemi! Cenazelerini uzaktan yabancı gibi izlemek zorunda kaldım. Sular durulup ne olduğunu net olarak görmeden seninle iletişime geçemezdim. Zaten tüm bu tedbirler seni korumak içindi, seni derken Aşina Hatun'un soyunu! Sen zaten üniversiteye gidip bir süre dinlenme kararı almıştın. Bu konudaki planlarımızı çoktan yapmıştık, gideceğin yere fedailer senden önce gidip yerleşti, tedbirlerini aldı. Bu kadar emek verilip sen çok önemli bir seviyeye geldikten sonra seni bir başına bırakamazdık. Orada olduğun sürece etrafında hep fedailerimiz oldu, her adımını izledik. Tam müdahale etmeye karar verdiğim sırada trafik kazası geçirdin ve kendi isteğinle geri döndün.

Askerde yanına kimseyi yerleştiremedim, çok ani bir karar verdin. Usta birliğinde sana verilen terhis belgesi sahte Buğra! Bunu yapmaları mümkün değil, sonuçta asla ve hiçbir zaman tüm ordumuzu ele geçiremezler. Öyle bir belge birçok elden geçer ve illa birileri bu olamaz diye itiraz eder. Aslında on beş günlük hava değişimi belgesi düzenlediler. Sana sahte bir belge verip evine gönderdiler ve dosyanı sumen altı ettiler. Bunun fark edilmesi çok zor. Askeriyedeki fedailerimiz bu bilgilere ulaştı ama açıkçası orada bizden güçlüler. Babanın cenazesi sonrası seni kaybettik. İlk defa

ben de endişeye kapıldım çünkü uzun süredir seninle doğrudan temasımız yoktu, sahaf yangını ve üniversitede yaşadığın çöküş sonrası kendini ne kadar toparladığını bilmiyordum. Askerlikten dönüşün çok ani oldu. Detaylı bilgiler bize ulaştığında seni kaybetmiştik. Sonrasında olanları bilmiyorum. Sürekli evini kontrol ettik, son bir haftadır Bülent sürekli oralarda. Nihayet seni bulduk. Bu kadar süre seninle temasa geçmeden beklemek zorundaydım. Sahafa yapılan saldırı senden dolayı mı emin olmam gerekiyordu."

"Yıllardır etrafımda müthiş bir tiyatro oyunu sergilemişsiniz, çok başarılıydı. Ben gerçekten bir barın kulisinde sahafla buluştuğuma inandım. Kızgın değilim, anlayabiliyorum. Çabanızı ve bilhassa Atatürk'ün verdiği önemi takdir etmemek mümkün değil. Bu omuzlarımdaki yükü ağırlaştırdı. En başından beri bana bu önemi anlatmaya çalıştınız ama ben anlayamayacak kadar küçüktüm. Bu arada bağlantımızı bilmediklerini ben de fark ettim."

"Buğra, seni kaybettiğimiz dönemde neler yaşandığını anlatır mısın? Sonuçta ben sahafım ve bunları yazmak zorundayım."

"Tabii, önce size utanıp anlatmadığım kısımdan başlayayım. İlkokulun ilk senesinde sınıfımıza çok güzel bir kız geldi..." diye başladı ve Semanur'la olanları anlattı.

"Kendi adına çok zor şeyler yaşamışsın ama senin hayatın hiçbir zaman kolay olmadı. Koruyucu erk hayvanını bulup öğretiyi sonuna kadar götürmen çok iyi olmuş, artık o seviyeye çıkman gerekiyordu. Dede sana daha önce söyledi ama sen erken dedin."

"Evet, o konuda haklısın, ben buna cesaret edemedim. Bilmeden beni çilehaneye soktular. Tam kırk üç gün, ölebilirdim ama çilehane de tam olarak bu zaten. Çektiğin çile açlık değil yalan dünya! En çıplak haliyle kendinle yüzleşip gerçekleri görüyorsun, ya görüyorsun ya da yalan dünya galip gelip seni öldürüyor. Gerçekten çok zor, bunu bile isteye yapan insanlara inanılmaz saygı duydum."

"Alpagu çok güzel bir isim, buluşmanız müthiş olmuş. O diskleri almakla çok büyük akıllılık etmişsin. Bülent seni bıraktığında onları ver, bana getirsin. Bakalım içinde ne var?"

"Bu çok iyi olur Aslı, ben de zaten nasıl açarım diye düşünüyordum. Bırak bilgisayarı evde elektrik bile yok."

"Biz hallederiz Buğra, rahat ol. Peki, geldiğin seviye nedir? Öze varıp tüme dahil olmak sana ne kazandırdı? Artık gerçekten yalan dünyayı aştın. Yazmalara göre dönem olarak Pehlivan Hasan bu dönemde telepati, telekinezi ve hipnoz konusunda tam bir ustaydı. Bunları başarabildin mi?"

Buğra elini masaya koydu, su şişesine doğru elini açtı ve su şişesi masada kayarak eline geldi. Sonra elini tekrar açtı ve su şişesi kayarak yerine geri döndü.

"Hipnozda vardığım noktayı askerde keşfettim. En başta töreye göre hüküm verdiğimde yüzlerindeki donuk ifadenin ve söylediklerimin aynen yerine gelmesinin hüküm gereği olduğunu düşünüyordum. Sonrasında aslında bunu yaparken bu insanları hipnotize edebildiğimi fark ettim ve bunu kullandım. Şu an tam olarak Pehlivan Hasan'ın enerjisini kullandığı seviyedeyim. Telepatiyi başkasıyla kurabilir miyim bilmiyorum ama Alpagu'yla sürekli iletişim halindeyim."

"Harika. Gel seni gezdireyim, binanın kalanını gör, sonra yemeğe geçeriz. Dönüşte sana bir yazma vereceğim."

"Söylediklerimi yazmadın!"

"Yazmama gerek yok Buğra, hepsi sen anlatırken yazıldı zaten. Eski sahaf döneminde değiliz. Birazdan ne demek istediğimi anlarsın..."

Birlikte binada yürümeye başladılar.

"Burası toplam 1700 metrekare, tüm plazanın üstü, üzeri kapalı ve aşırı güvenlikli. Buraya gelmenin iki yolu var, biri otoparktaki araç asansörü diğeri üzerindeki helikopter pisti, helikopteri çok nadir kullanıyoruz. B planı gibi düşün. Oradan binaya girmek imkânsız seviyesinde. Binanın yapımına babam hayattayken başladık. Emanetlerin olduğu oda basit anlatımla bir asansör. Tahliye etmek yok. Neredeyse mümkün değil ama olası bir kötü durumda blok halinde zeminin altına inip kilitlenecek. Bu kat orijinal

planlarda yok, her kattan yarım metre eksilterek bu katı oluşturduk. Dışarıdan bakınca farklı bir kat gibi algılanmayacak şekilde dizayn edildi. Bu araçlar bu katta görevli kardeşlerimin araçları, asansör girişinde araç ve plaka tanıma sistemi var. Plakayı kopyalayıp aynı model bir araçla giremezsin, renk tonundan bile ayırır, her araca taramada fark edilen ayrı izler bırakıyoruz, gözle görülmesi imkânsız. Ayrıca asansöre girişte sürücü yüzünü tanıtmak zorunda. Sistem maskeyi anında ayırt eder ve stres seviyesi ölçülüyor. Bina 9 şiddetinde depreme dayanıklı olacak şekilde yapıldı."

Otoparkın diğer tarafındaki kapıya geldiler. Burası bambaşka bir dünyaydı. Tam karşıda tüm duvarı kaplayan metrelerce uzunlukta ve yükseklikte parçalı bir ekran vardı. Etraflarında onlarca insan bilgisayarlara gömülü bir şekilde çalışıyordu.

"Bu çocuklar dünyanın en iyi siber ordusu Buğra, hepsi yetimhaneden. Artık savaşlar sadece topla tüfekle yapılmıyor, çağa ayak uydurmak zorundaydık. Tamamı üstün zekâlı, konusunda uzman çocuklar. Bu ordunun yapabileceklerinin sınırı yok."

Oradan çıkıp epey ilerledikten sonra Aslı başka bir kapıyı açtı. "Burası dinlenme alanı. Burada mesai saati ya da çalışma günü diye bir şey yok. İsteyen yorulunca ya da sıkılınca gelip burada dinlenir, isteyen burada yatıp uyuyabilir, isteyen evine gider, isteyen izne çıkar. Aramızda kadın erkek ayrımı yoktur, saygı esastır. Hata yapan başına ne geleceğini bilir. Herkes sorumluluğunu bilir, kimin kalıp kimin gideceğini kendi aralarında ayarlarlar. Tatil yapmak isteyene yazlık ve kışlık kendi otelimiz var, onlara her zaman sınırsız açık. Diğer personelimiz de bu tesislerden çeşitli avantajlarla faydalanabiliyor. Burada alkol dahil her şey serbest. Kimse kendini bozmaz, insanı bozan yasaklar ve sınırlardır. Biz hepsini kaldırdık."

Biraz daha ilerleyip başka bir kapıyı açtı. "Burası yemekhanemiz, 24 saat yemek ve kahvaltı servisimiz var. Kim ne zaman isterse gelip dilediğini yiyebilir. Gel yemeğimizi yiyelim, acıkmışsındır. Tüm kardeşlerimize buradakilerin aynısı yemekler sunuluyor.

Sadece bu katta saat sınırlaması yok." Birlikte yemek yiyip tekrar ofise geçtiler.

"Buğra, bu binadaki tanımlamalar için DNA örneğine ve fiziksel taramana ihtiyacım var." Kalem benzeri bir şey uzattı. "Ucuna parmağını bastır."

Buğra duraksadı.

"Aslı, ben bu kadar önemli bir insan olduğumu sanmıyorum. Tüm bu çaba, bu kadar insan, bu kadar masraf, bunca emek beni korumak için mi yani?"

"Bunlar senin önem seviyeni göstermiyor, sadece çağın gereklilikleri. Biz devletimizi koruyoruz, sen de bizim en önemli fedaimizsin. Ben elimdeki olanakları sonuna kadar kullanıyorum hepsi bu. Bir daha sahaf yangını gibi bir durum yaşamak istemiyorum. Babam sezgilerine güvenmese şu an gerçekten tüm geçmişin yok olmuştu. Biz o düzenekleri en zor durumda emanetler kimsenin eline geçmesin diye kurmuştuk. Şimdi parmağını uzat!"

Bir dosya kâğıdına sıkılana kadar onlarca imza attı. Aslı her koşulda atabileceği tüm imzalara sahip olmak istiyordu. Bir cihazın üzerine çıkıp taramadan geçti. Gözleri ve elleri ayrıca tarandı. Bir cihaza bağlandı, takılan bir gözlükten kanlı savaş sahneleri, gül bahçeleri, yavru hayvanlar gibi bir sürü video izledi. Cihaz tüm stres seviyelerini kaydetti.

"Senin bir dahaki gelişine kadar ben çalışmalarımı bitiririm. Şu an emanetlerin olduğu odaya sadece benim giriş iznim var. Sonrasında senin de olacak. O kapıyı açmak için önce tüm el izi taraması, ardından iki göz retina taraması ve son olarak vücut kitle endeksi taramasından geçmek gerekiyor. Kapı sadece üçü birden tamamlandığında açılır. Bu binaya girdiğin her anda sen farkında bile olmadan cihazlar vücut kitle endeksini günceller. Yani filmlerdeki gibi biri benim elimi kopartıp, gözümü çıkartıp kapıyı açamaz! Üç taramada da önce canlılık esastır. Son tarama vücut kitle endeksini ve stres seviyeni ölçer. Seninle tam olarak uyuşuyorsa ve stres altında değilsen kapı açılır. Yani sana ya da bana hiç kimse o

kapıyı silah zoruyla açtıramaz ya da bizi öldürerek açamaz. Zorlarsan kapı kilitlenir ve asansör mekanizması devreye girer."

"Aslı bir şey sormak istiyorum. Zahit Aslan sahaf yangınında öldü, sonra eşi kalp krizi geçirdi öldü. Peki, Kutay Sağırkaya ve eşine ne oldu?"

"Onlar o sırada özel tekneleriyle Yunan adalarında tatildeydiler. Bir koya yanaşırken kayalara çarparak kötü bir kaza geçirdiler. Kutay Sağırkaya o anda öldü. Eşi ağır yaralı hastaneye kaldırıldı ve birkaç gün sonra o da öldü."

"Peki, buna herkesi inandırabildin mi?"

"İçerideki çocukları gördün, sana sınırları yok dedim. Yunan hükümeti Türk elçiliğine taziye ziyaretinde bulundu, öyle söyleyeyim."

Eğildi, masanın çekmecesinden bir cep telefonu ve bir deste parayı alıp Buğra'ya doğru uzattı.

"Bu telefon ekibin elinden geçti, kriptolu. Rehberinde sadece benim ve Bülent'in numarası kayıtlı. Ailenin maddi durumunu biliyorum. Müdahale etmemiz yasak olduğu için yardımda bulunamadım, gelişimine zarar verebilirdi. Artık her şeyi bildiğine göre biraz nefes almana katkıda bulunabilirim. Bunu birinden para almak gibi görme, bu sadece sahafın sana katkısı. Tüm kardeşlerimize bayram yardımı, en iyi çalışan vs. adı altında bu tür yardımlar yapıyoruz. Bunu öyle gör lütfen. Zaten ortalamanın üzerinde bir para değil."

"Aslı sen çok ciddi bir yapılanma anlattın. Devlet bundan haberdar mı?"

"Kastettiğin gerçekten devletse evet, kadim devlet bizden haberdar. Buna benzer yapılar devlet içinde bin sene önce de beş bin sene önce de vardı. Unutma, bu ülkeyi yok olmak üzereyken ayağa kaldıran Atatürk İttihat ve Terakki mensubuydu! Çocukların adı bu yüzden fedai! Hükümeti soruyorsan hayır, hükümetler gelip geçicidir. Bize emri Mustafa Kemal ATATÜRK vermiş, sonrası bizi ilgilendirmez. Cumhuriyet'in sonsuza kadar ayakta

kalacağına söz verdik! Hadi, gel, tekrar emanetlerin olduğu odaya geçelim. Bir yazmayı okumanı istiyorum. Pehlivan Hasan'ın anılarından..."

Odaya geçtiklerinde Aslı yazmayı sayfasını açarak Buğra'nın önüne bıraktı. Yazma Cumhuriyet kurulduktan sonraki erken dönemde; Teşkilat-ı Mahsusa'nın istihbarat teşkilatına dönüştüğü yıllarda geçiyordu.

Dedesi Atatürk'ün emriyle görevine devam etmiş ve istihbaratın o yıllarda dünyada hiçbir devlette olmayan çok özel bir birimini kurmuştu. Amerika'da yaşayan Nikola Tesla dedesiyle telepatik olarak görüşüyor ve Atatürk'ten randevu talep ediyor, çok sıkıntılı bir dönemde olduğundan söz ediyordu. Dedesi bu gelişmeyi Atatürk'e bildiriyor, Atatürk özel bir ekip göndererek Tesla'yı Türkiye'ye getiriyordu.

Tesla ve Atatürk arasında çok gizli bir görüşme gerçekleşmişti. O üç buçuk saatlik çok özel görüşmede dedesi de bulunmuştu. Tesla Hatay'ın önemine vurgu yapmış, o bölgede bulunan çok eski bir kozmik kapıdan bahsetmiş, ileriki yıllarda bu tür kapılar yüzünden o bölgede çok büyük savaşlar çıkabileceğinden, icatlarını telepati yoluyla dünyanın bilinç seviyesini yükseltmeye çalışan pozitif enerjiden aldığından, Amerika'nın kontrolünün tamamen negatif enerjinin elinde olduğundan, o kapıların asla negatif enerjinin kontrolüne geçmemesinin gerektiğinden, icatlarının çağın çok ötesinde ve tamamen halkın yararına olmasına rağmen bu kötücül gücün sürekli önünü kapattığından bahsetmiş ve yardım istemişti. Kendi icadı olan ve havadan kablosuz dağıtılan elektrikten, herkesin elektriği sınırsız ve para ödemeden kullanabileceğinden, Ford'un icadı olan arabaya taktığı elektrikli motorla havadan bedava dağıtılan elektrik sayesinde ulaşımın sonsuz bir şekilde bedava olacağından bahsetmişti. Bu muhteşem icatları kabul etmemişler, elektriği çok daha düşük teknolojiyle insanlara kablolar aracılığıyla ulaştırıp parayla satmışlardı. Elektrikli arabasının yerine fosil yakıtlı arabayı kabul etmişlerdi çünkü yakıt

şirketleri de onlarındı! Atatürk'ün cevabı "Burada kal, aynen devam et, sana sahip çıkarız, tüm çalışmamalarına destek oluruz" olmuştu ama Tesla sekiz sandık dolusu çok önemli patenti alınmış icatlarının projelerini getiremediğini, bunları almak üzere geri dönmek zorunda olduğunu söylemiş, vereceği yardımla gidip bunları alarak geri döneceği sözünü vermişti. Atatürk kendisini yirmi kişilik bir koruma ekibi vererek geri gönderiyor, dedesiyle her an irtibatta olmasını istiyor, geri döneceği günü sabırla bekleyeceğini söylüyordu. Atatürk'ün ölümü tüm planı bozmuş, Tesla Türkiye'ye geri dönememiş ve bir otel odasında beş parasız ölmüştü. Bahsettiği sekiz sandık dolusu çok önemli çizim Amerikalıların eline geçmişti!

Buğra yaklaşık iki saat sonra odadan çıktı.

"Bu çok büyük bir kırılma noktası Aslı, bu gerçekleşse şu an dünya bambaşka olurdu. Atatürk'ün ölümü zamanda büyük bir kırılmaya yol açmış. Artık ölümü demek doğru olmaz, öldürülmesi! Neyle karşı karşıya olduğumu şimdi daha iyi anladım. İyi tarafın desteklediği Atatürk aslında son anda savaşı kaybetmiş, adamlar asla vazgeçmemiş, sadece planları yüz yıl kadar ertelenmiş. İşimiz çok zor, Tanrı yardımcımız olsun. Beni artık evime gönderebilir misin? Zor bir gün oldu."

"Bülent seni evine bırakır. Tüm yaşadıklarından sonra haklısın, git biraz dinlen. Birkaç gün sonra tekrar görüşelim, biz de hazırlıklarımızı bitirelim. Bülent'i ararsın o seni alır. Beni de Bülent'i de 24 saat tereddüt etmeden arayabilirsin. Lütfen bir gelişme olursa haber ver. Bunların dışında bizden bir isteğin var mı?"

"Yok Aslı, teşekkürler, gerçekten ağır bir gün oldu, sadece eve gidip biraz dinlenmek istiyorum."

-40-

Buğra diskleri Bülent'e teslim etti. Doğruca Bakkal Ömer'e gitti.

"Ömer Amca bizim borcun tamamı ne kadar?"

"Hoş geldin Buğra, tamam hemen hesaplayayım da nerelerdesin be oğlum? Epeydir ortalıkta yoksun. Adamın biri seni arıyor. Herkese seni sordu, avukatmış! Son dönemde Muzaffer epey sıkıntıdaydı, avukatlık iş olunca herkes gerildi, kime sorduysa tanımayız dedi. Ben de babasını tanırım, oğlu buralarda değil dedim ama adam vazgeçecek gibi değil. Bana kartını bıraktı, çok önemli gelince mutlaka beni arasın dedi. İstersen ara, gençten efendi bir çocuk ama avukat sonuçta."

Buğra tüm borcu ödedi. Kart elinde dükkândan çıktı. Kartta sadece Av. Oğuz ALTAY yazıyordu ve bir cep numarası vardı. Neyse ne, kaçacak halim yok, ne borç varsa söyler bir şekilde öderim diyerek numarayı aradı.

Adamla görüşmesi bitince hemen Aslı'yı aradı.

"Efendim Buğra?"

"Aslı, her gelişmeyi haber ver dedin. Mahallede bir avukat günlerdir beni soruyormuş, kart bırakmış. Aradım, geliyor. Adını versem bir bakar mısın? Adı Oğuz Altay, kartta başka bir bilgi yok."

"Kapatma Buğra, hemen bakıyorum... Buğra, bu çok genel bir isim, bu isimde birkaç avukat var ama açıkçası özel bir bilgi çıkmıyor. Hiç görüşme istersen, tehlikeli olabilir."

"Yok, Aslı, bu saatten sonra bana zarar veremezler merak etme. Gelsin bakalım."

"Sen yine de adamın cep numarasını söyler misin, oradan yürüyelim, bakalım bir şey bulabilecek miyiz? Ben sana haber veririm."

Buğra telefonu kapattıktan sonra bir süre bekledi. On dakika dolmadan önünde bir araba durdu. Adam aşağı indi. Buğra adamın enerjisini kontrol etti. Son derece pozitifti. Oldukça sıradan görünen, orta boylu, genç denilecek yaşlarda bir adamdı.

"Merhaba Buğra Bey, günlerdir sizi arıyorum, nasılsınız?"

"Teşekkür ederim, konu nedir?"

"Konu mülkleriniz Buğra Bey ama böyle ayaküstü olmaz, lütfen arabaya buyurun. Akşam yemeği saatindeyiz, birlikte bir akşam yemeği yiyelim, bu arada konuşuruz."

"Ne mülkü?"

"Lütfen, gerçekten ayaküstü konuşulmayacak kadar önemli, günlerdir sizi arıyorum."

Buğra'nın iyice kafası karışmıştı, arabaya bindi. İçinden "*Bakalım beni neyle kandırıp almaya çalışacak?*" diye geçirdi.

"Ne yemek istersiniz? Sizi nasıl bir yere götüreyim?"

"Az ileride bir pideci var, evden çok uzaklaşmayalım. Oraya gidelim."

"Pideci mi? Sınırsız harcama yetkim var Buğra Bey, rahat olun."

"Pideci iyidir, sen yine sınırsız harca. Pideci olunca anlatamıyor musun?"

"Yo, siz nasıl isterseniz."

Pideciye girip sakin bir köşeye oturdular, siparişlerini verdiler.

"Evet, Oğuz Bey, nedir bu mülk meselesi?"

"Buğra Bey, ben uluslararası bir tatil şirketi için çalışıyorum. Şirket Türk olduğum için beni görevlendirdi. Vârisi olduğunuz bir araziye şirketim talip ve konunun bir an önce çözülmesini istiyor. Çantamda size iletilmek üzere hazırlanmış çok ciddi bir teklif var."

"Kardeşim sen neden bahsediyorsun, benim vârisi olduğum tek mülk az aşağı sokaktaki dedemin yaptığı eski bahçeli ev!"

Adam çantasını açtı, bir dosya çıkarttı.

"Siz Buğra Uçarkan değil misiniz? Baba adı Muzaffer, anne adı Aydilge."

"Evet, o benim."

"Buğra Bey o bahsettiğiniz ev size baba tarafından kalmış. Bir de anne tarafından size kalanlar var."

"Nasıl yani? Annemden bana miras mı kalmış?"

"Evet, hem de oldukça yüklü hatta anladığım kadarıyla inanamayacağınız kadar yüklü bir miras. İsterseniz şimdi pidelerimizi yiyelim sonrasında daha rahat bir yerde ayrıntısını konuşalım!"

Avukat bu kez Buğra'ya seçenek sunmadı ve doğrudan lüks bir otele gitti. Lobiye geçtiler.

"Buğra Bey, anladığım kadarıyla siz konuya hâkim değilsiniz. Ben size en başından anlatayım."

Buğra pür dikkat dinliyordu.

"Size anne tarafınızdan kalan iki tür miras var. Bir kısmı annenizin annesinden, diğer kısmı annenizin babasından. Anneniz yıllar önce vefat ettiği için bunlar aslında ilk anda babanıza ve size kalıyor. Arada karmaşık bir durum var. Anne ve babanızın nikâh tarihinden kısa bir süre sonra anneanneniz vefat etmiş, hemen ardından annenizin dört ağabeyi elim bir kazada vefat etmiş. Annenizin babası bu olaydan sonra ortadan kaybolmuş. Şirketim bu söz konusu mirastaki bir araziyi almak isteyince beni görevlendirdi. Son bir yılımı bu konuyu çözmeye harcadım. Ben dedenizin izini zor da olsa buldum. Mezarı açtırıp yaşayan akrabalarından örnek aldırarak DNA eşleştirmesi yaptırdım ve o kişinin dedeniz olduğunu ispatladım. Aslında mirasın bir kısmı babanıza kalmış ama satış işlemi yapmak için gereken diğer kişi yani dedeniz ortalıkta olamadığından onu bulmak zorundaydım ve vefat ettiği bilgisini doğruladım. Annenizin ağabeyleri evlenmemiş ve mirasçıları yok. Yani ailenin tüm mirası tek vâris olduğunuz için size kalıyor."

"Peki ne kalmış, sizin pek kıymetli şirketinizin ilgilendiği kısım nedir?"

"Şirketimin ilgilendiği kısım 176 dönümlük bir arazi. Deniz kenarı bir vadi aslında, önünde muhteşem bir koy var. Koyla ilgili

tüm çalışmamı yaptım. Siz 'evet' dediğiniz anda önündeki koyu devletten 49 yıllığına kiralayacağım."

Buğra şaşkındı. "*176 dönüm diye bir ölçü nasıl olur? Evin arazisi toplam 200 metrekare, ben onu satar düze çıkarım diyordum! Dur Buğra, aklına mukayyet ol, bu gerçek olamayacak kadar güzel. Şimdi sen evet diyeceksin bu adam seni bir yere götürecek ve seni alacaklar! Sakinliğini koru, aynen devam et!*"

"Siz bu araziyi neden bu kadar çok istiyorsunuz?"

"Bu araziyle ilgilenme sebebimiz şahsa ait olması ve o bölgeye imar çıkmayacak olması. Yani satın alınabilir bir koy ve çevresine otel dikilemez! Zaten biz girdikten sonra buna izin vermeyiz. Bölge talan edilmiş durumda, burası bakir kalmış. Çalıştığım şirket sıradan bir tatil şirketi değil. Biz müşterilerimize hayallerini tatil olarak satarız. Örneğin, bir müşterimiz bizi arayıp ertesi gün eşinin doğum günü olduğunu söyledi. Verebileceği bir hediye yokmuş, tek isteği eşinin tüm günü mutlu geçirmesiymiş. Eşinin en çok ne yaparken çok mutlu olduğunu sorduk. Teknede balık tutmayı çok sevdiğini ama sadece belirli bir balık türünü tuttuğunda mutlu olduğunu söyledi. Bizden, eşinin yalnızca o balık türünü tutacağına dair garanti istedi. 45 metrelik süper yatımızı hazırladık. Eşinin tutmayı çok sevdiği balıklardan yüzlercesini canlı olarak taşıyan bir kafesi suyun altından tekneye bağladık. Bir dalgıç ekibi görevlendirdik. Malikânelerinden onları helikopterle tekneye götürdük, doğum gününü kutladılar ve eşi akşama kadar sadece tuttuğunda çok mutlu olduğu o balıktan yakaladı! Bizim müşterilerimiz dünyanın en zengin yüz kişisi listesinde olan kişiler ve gerçek Hollywood yıldızlarıdır. Şirketin telefon numaraları hiçbir yerde yazılı değildir. Numaramıza sahip olmak için ya bu kişilerden biri olmalı ya da bu kişilere numaramızı size verecek kadar yakın olmalısınız. Numaralarımız yılda bir kez değişir ve müşteri listesini tekrar oluştururuz. Biz bu insanlara makyaj yapmadan rahatça gezebilecekleri, çevrelerinde imza, fotoğraf isteyen insanların olmayacağını garanti ettiğimiz

bir tatil sunuyoruz. Bilmem anlatabildim mi? Sizin arazinize doğal yapıya dokunmadan, beton dökmeden küçük, ağaç bungalovlar yapacağız. Elektrik güneş enerjisiyle sağlanacak. Hiçbir lüks olmayacak, tamamen doğal. Ulaşım da sadece havadan olacak. Proje kabaca bu."

"Uçtukça uçtu. Lafı uzatmadan olur diyeyim de nereye götürecekse götürsün."

"Peki teklifiniz nedir?"

"Satın almak için 1,6 milyon dolar, ama tamamen satmak istemeyebilirsiniz diye farklı teklifler de oluşturduk. Bu arada, size kalan mirasın tamamını listeledim. Bu sadece bizim ilgilendiğimiz kısım. Anladığım kadarıyla anneannenizin ailesi oldukça varlıklıymış, bu arazi de ondan kalmış. Bunun haricinde 16 parça büyüklü küçüklü mülkünüz ve bankada da birikmişiniz var. İsterseniz hemen yola çıkıp gidip yerinde görebiliriz. Uzun bir yol ama kalkmaya hazır özel bir uçağım var. Dilediğiniz zaman gidebiliriz."

"Hah şöyle, konuya gel. Gidelim bakalım kimsiniz! Düğün mü yapıyoruz, bayram mı görelim!"

"Hemen gidebiliriz" dedi Buğra.

"Çok sevindim, ben pilotu arayayım uçuş hazırlıklarını yapsın. Bir buçuk saate havada oluruz."

Havaalanına vardıklarında gerçekten de onları bir özel jet bekliyordu. Uçağa bindikleri sırada Aslı'dan mesaj geldi.

"Buğra adam gerçek, yine de dikkatli ol, hakkında ilginç bilgiler bulduk. Konu neymiş?"

"Havalanmadan ben bir telefon görüşmesi yapsam, kız arkadaşıma haber vermeyi unuttum, merak eder."

"Tabii Buğra Bey, yalnız kısa tutun, kalkmak üzereyiz."

Buğa hemen Aslı'yı aradı.

"Aşkım!"

"Dinliyorum Buğra."

"Aşkım çok kısa konuşmak zorundayım. Acil bir işim çıktı, şu an özel bir uçakla annemin memleketine gidiyorum, bu gece beni bekleme, inince seni yine ararım."

"Anladım Buğra, biz takipteyiz, kapalı olsa da telefonunu görebiliyoruz. Tedbiri elden bırakma."

* * *

Sakin bir uçuş oldu, bir sorun yoktu. Beş yıldızlı bir otele gittiler. Buğra için çok lüks bir oda ayrılmıştı.

"Bu sizin odanız Buğra Bey, sabah kahvaltı sonrası yola çıkarız."

Buğra iyi geceler diyerek odasına geçti, çok lükstü. Yere kadar olan devasa camdan tüm şehir görünüyordu. Otel kültürünü Çiğdem'den dolayı biliyordu. Yüreği burkuldu, kapıdan girdiği anda elinde olmadan Çiğdem'i görmeyi umdu, tüm otel anıları onunla doluydu. Yutkundu, Aslı'yı aradı.

"Aslı merhaba, oteldeyim, şimdilik bir sorun görünmüyor."

"Biz de bir sorun göremedik. Adam gerçekten avukat. Amerika merkezli bir şirkette çalışıyor ama şirketin faaliyetlerine ulaşamadık. Müthiş bir kariyeri var, olduğu yere resmen tırnaklarıyla kazıyarak gelmiş. Şirketle ilgili bir şey anlattı mı? Konu neymiş?"

Buğra annesinden kalan arazileri anlattı. "Araziyi satın almak için 1,6 milyon dolar teklif etti. Saklı bir koyun arkasındaki vadiymiş! Pek inanasım gelmedi ama..."

"Doğru olabilir Buğra, ben o şirketi biliyorum. Vegas'ta bir kumarhaneleri var. Çölün ortasında devasa bir araziyi cam kubbeyle kaplamışlar. İçerisi sabit 24 derece. İçinde konuklar için villalar var, her villada 6 personel sunuyorlar. Giriş, konaklama tamamen ücretsiz, kapıdan girdiğin anda hiçbir şeyde sınır yok. Tek şartları var: Ellerindeki listede adın olacak! Müşterilerinin her oturduğu

masada milyon dolar bıraktığı söyleniyor! Sanırım adam gerçekten o şirkete bağlı bir avukat Buğra. İnternet kullanmıyorlar, telefonları sürekli değişiyor, bir sürü adaya sahip oldukları söyleniyor."

"Bilmiyorum Aslı, yarın ola hayrola. Ben sabah seni yine ararım. İyi geceler."

Sabah kahvaltıdan sonra arabaya binip yaklaşık üç saat yol gittiler. Araba şehrin epey dışında, denize yukarıdan bakan bir yerde durdu. Önlerinde aşağı denize doğru eğimli bir arazi vardı. Kenarda iki arazi aracı bekliyordu.

"Bundan sonrası biraz sarsıntılı bir yolculuk olacak Buğra Bey. Şu aşağıda gördüğünüz koya bakan tüm arazi size ait. Normal araçla girmek imkânsız. Zaten bu şirketi cezp eden bir unsur. Araçların birinde profesyonel bir ekip olası bir soruna karşı bize refakat edecek. Tüm araziyi görmenizi istiyorum."

Birlikte geze geze deniz kenarına kadar indiler. Neredeyse sonsuz çeşit meyve ağaçları vardı. Arazinin geneli zeytinlikti. Deniz kenarında yaklaşık üç yüz metrelik bir kumsal vardı. İki taraftaki kayalar denize doğru uzanıp burayı saklı bir cennete çeviriyordu.

"Evet, Buğra Bey, sözünü ettiğim arazi burası, bu koyu da devletten 49 yıllığına kiralayabiliyoruz. Yani deniz bizim oluyor."

"Müthiş, buranın dünyada bir eşi daha olduğunu sanmıyorum. Teklifiniz komik kaldı Oğuz Bey. Bence dönüp diğer tekliflerinizi konuşalım."

Araçlara binip tekrar yukarı çıktılar.

"Buğra Bey, sağ tarafta tepede görünen köy anneannenizin köyü. Bu kadar büyük olmasa da orada size kalmış epey arazi var, hepsi denize bakıyor, bu arada teklifimizi bir daha düşünün. Az dediğiniz rakam 1,6 milyon dolar!"

Buğra cevap vermedi. Telefonunu alıp Aslı'yı aradı.

"Aşkım, avukat bey 1,6 milyon dolar veriyoruz diyor, bence değmez ama sen ne dersin?"

"Buğra satar mısın bilmem ama bu adamlara orayı bırakacaksan kendine ait bir pay mutlaka ayır. Biz hissettirmeden içlerine gireriz."

"Anlıyorum aşkım. Hadi kocaman öptüm, yine ararım."

"Oğuz Bey, bizim burayı pek satasımız yok. İsterseniz şirketinize bunu bildirin. Hadi gidip diğer yerleri de görelim."

Avukat Oğuz, Buğra'ya tüm arazileri ve şehrin merkezinde kalan eski evi gösterdi. Sonra otele geçtiler, güzel bir yemek yediler.

"Buğra Bey, şirketten cevap geldi. Teklifi nakit 3,5 milyon dolara çıkardılar. Lütfen anlayın, onlar Türk tipi pazarlığı bilmez. Aradaki saat farkına rağmen şu an bu proje için çalışıyorlar ve pek sabırları kalmamış durumda. Yönetim kurulundan söz ediyorum!"

"Peki buna da hayır dersem beni yine de evime geri götürecek misin avukat?"

"Tabii ki, o bambaşka bir konu. Şirketin ne diyeceğini umursamam, sonuçta ben de Türk'üm. Bizim âdetlerimizde yarı yolda bırakmak yok."

"Bravo avukat, ben de tam olarak bundan bahsedecektim. Şimdi şöyle bir sıkıntı var. Anlar mısın bilmiyorum ama senin şirketin o üç buçuğun yanına altı tane sıfır da koysa ben bu araziyi senin şirketine satmam! Konu para değil! Seni aramadan önce borç aldığım bir parayla bakkalın borcunu kapattım. Sana saygım sonsuz. İşini çok iyi yapıyorsun, beni anlayacağını umuyorum. Son dönemde üç kuruşa önüne gelene satılan yerlere aldanma. Aldıkları mülklere devlet isterse yarım saatte el koyar ve onları sınır dışı eder, gık bile çıkartamazlar. Arazileri hükümet satıyor, devlet değil! Sana şöyle bir güzellik yapabilirim. Araziyi size satmam ama kiralarım, hem de devreden bir kontratla 49 yıllığına ama şartlarım var. Öncelikle dilediğim zaman benim ya da yakınlarımın kalabileceği, kenarda köşede 4 tane bungalov bana ayıracaksınız. Bu muhteşem koyda tatil yapmayı isterim. Merak etme senin yıldızlarınla selfie çekinmem ben, yaptıkları filmleri izlemiyorum bile. Şirketin bana yıllık yirmi bin dolar kira ödeyecek ama yıllık

kârdan da %3 verecek. Bunları aynen patronlarına ilet, kabul ederlerse hemen sözleşmemizi imzalarız. Yok derlerse kalkarız, sen beni evime bırakırsın."

"Bu tokat iyi geldi! Aynen iletiyorum. Şu konu kapansın diğer mülklerinizi de konuşalım. Size bir parça faydam olsun isterim."

Bir süre beklediler ve şirketten cevap geldi.

"Buğra Bey, şirket teklifinizi kabul etti, birazdan sözleşmeyi gönderirler. Bilerek mi yaptınız bilmiyorum ama o %3 size yılda en az beş yüz bin dolar yazar. Resmen sizden sonraki nesle miras bıraktınız. Tebrik ederim, hayırlı olsun. Arazi konusu netleşmeden sizi özellikle bankaya götürmemiştim. Bankada birikmişiniz var demiştim hatırlarsanız, önce onu görmenizi istemedim, kusura bakmayın. Sonuçta ben de işimi yapıyorum. Gelin önce bankaya gidelim, sizi orada bir sürpriz bekliyor. Ben tüm evrakı hazırladım. Sonra kalan mülklerinizi nasıl değerlendirmeniz gerektiğini anlatırım."

Birlikte bankaya gittiler, doğruca müdürün odasına geçtiler. Müdür Buğra'dan kimliğini istedi. Çay içerlerken tüm işlemler yapıldı. Buğra bir sürü kâğıda imza attı. Müdür hayırlı olsun diyerek Buğra'ya bir hesap cüzdanı ve bir anahtar uzattı.

"Bir de kasanız var Buğra Bey, isterseniz inip bakabilirsiniz. Hesap vadeli ve sürekli vadesi bittikçe yenilenmek üzere yapılmış. Bunca yıl katlanarak büyümüş."

Buğra hesap cüzdanını açtı; yüz on iki milyon yedi yüz seksen üç bin altı yüz yetmiş iki Türk lirası! *"Ne! Neredeyse 113 milyon lira ve hepsi benim adıma olan hesapta!"*

Olgun ve durağan tavrını bozmadan hesap cüzdanını katlayıp sehpanın üzerine bıraktı. Anahtarı aldı.

"Kasayı görebilir miyim?"

"Tabii ki, beni takip edin lütfen."

Buğra elindeki anahtarın üzerindeki numaradan kendisine ait olan kasayı buldu, açtı. Kocaman bir metal kutu vardı, çekti çıkardı, masanın üzerine koydu, kapağını açtı.

"AMMMMAAN TANRIM!"

Kutu çeyrek, yarım ve tam altın doluydu. Bir çanta aldı, hepsini içine doldurdu, eliyle tarttı, rahat beş kilo vardı!

Elinde beş kilo altın dolu çantayla avukatla birlikte otele döndü.

"Ee avukat, bundan sonra ne yapmalıyım söyle bakalım?"

Avukat Oğuz'la keyifli bir sohbet eşliğinde yemek yediler, ardından Oğuz Buğra'yı havaalanına yolcu etti.

-41-

Elektriği kesik evinde son derece huzurlu bir gece geçirdi. Sabah erkenden yüklü bir nakit çekip mahalleye döndü. Babasından kalan tüm borçları sorgulamadan fazlasıyla ödedi. Sonra Bülent'i arayıp onu almasını istedi.

"Hoş geldin Buğra."

"Hoş gördüm Aslı, nasılsın?"

"Gayet iyiyim, senin de iyi olduğun yüzünden belli."

"Nasıl belli olmasın Aslı, ben artık resmen zengin bir adamım. Babamdan kalan tüm borçları ödedim. Bana verdiğin parayı da getirdim. Artık ihtiyacım yok, ihtiyacı olan başka bir kardeşimize verirsin. Bunları da sana getirdim. Tahminen beş kilo altın var. Orada kalmasın diye aldım ama aslında ne yapacağımı da bilmiyorum. Sen bilirsin diye sana getirdim. Ben hiç böyle bir şeye sahip olmadım."

"Yaşadığın onca şeye rağmen hâlâ öyle saf ve öyle temizsin ki; takdir etmemek mümkün değil. Altınlarını emanetlerin olduğu odaya koyalım. Altın olarak dursun, hiç bozdurma. Tüm hayatını bilen bir insan olarak seni böyle mutlu görmek muhteşem bir duygu Buğra. Durumu gayet güzel idare ettin. Lütfen ayrıntılarıyla anlatır mısın? Yazmalara geçsin."

Buğra'nın gözü Aslı'nın masasının üzerinde yatan kediye takıldı. Pırıl pırıl sarı tüyleri olan bir miskin...

"Ne kadar sevimli, bir kedin olduğunu bilmiyordum. Çok şeker görünüyor."

"Yoktu aslında, onu senin hediyen olarak kabul ettik, sen gittikten sonra bir anda ortalıkta salınarak dolaşmaya başladı. Nasıl girmiş diye tüm kamera kayıtlarını inceledik. Bir güvenlik açığımız mı

var diye korktuk aslında. Bülent seni getirdiği sırada kapı açılınca arabanın arkasından girip köşede oturuyor, yukarı çıkıp kapı açılınca da asansörden çıkıp etrafta gezinmeye başlıyor şapşik. Kameraların ayarlarını kontrol ettik, normalde uyarması gerekiyordu ama uyarmamış. Çocuklar bir şey bulamadı, sanırım anlık bir hata olmuş. Tüm ekibin sevgilisi durumunda, meğer eksiğimiz onun gibi bir canmış. Yanımdaysa muhakkak masanın üzerinde yatıyor, değilse mutlaka birilerinin masasında ya da kucağında. Çocuklar adını Eftelya koymuş, artık ekibin bir parçası."

Buğra koltuğa oturduğu anda Eftelya kucağına atladı, Buğra'ya sürtünüp sırtüstü kucağına yattı. Buğra Eftelya'yı severken tüm yaşadıklarını en ince ayrıntısına kadar anlattı...

Aslı çekmecesinden bir cüzdan aldı ve Buğra'ya uzattı.

"Bunlara ihtiyacın olacak, uğraşma diye biz hazırladık."

Buğra cüzdanı açtı. Birkaç kredi kartı, bir araba ehliyeti ve bir de motosiklet ehliyeti vardı.

"Merak etme hiçbiri sahte değil, gönül rahatlığıyla kullanabilirsin. Sadece bunlarla zaman kaybetmeni istemedim. Kartlar doğrudan hesabına bağlı, ister nakit çek ister alışverişlerde kullan, limitsiz diyebiliriz. İstersen tek çekim bir spor araba alabilirsin. Banka hesabını değerlendirme işini Sağırkaya Holding'in hesaplarını değerlendiren kardeşlerime verdim. Paran güvende. Araba ve motoru büyük bir ustalıkla kullanabileceğini düşünüyorum, o yüzden ikisi adına da ehliyetini düzenledik. Tekrar hoş geldin Buğra, şimdi git biraz tadını çıkart."

Bülent, Buğra'yı bir motosiklet bayisine bıraktı. Araba istemiyordu. Daha akıcı, istediği an trafiğe takılmadan seyahat edebilmeliydi. Tüm ekipmanlarıyla birlikte dikkat çekmeyecek renklerde çok hızlı ve sert bir motor aldı. İşlemler tamamlandı ve Buğra motoruyla şehre karıştı. Bir süre gezip motorunu tanıdı. Yoldan iki bira aldı ve şehri yukarıdan gören ıssız bir tepeye gitti. Motoru park etti, kaskını çıkardı birasını açtı. Uzun zaman sonra ilk kez alkol alacaktı. Hava kararıyordu, bir ağacın altına oturup

şehrin manzarasına bakarak ilk yudumunu aldı. Aklına Çiğdem düştü.

"Şu an ne yapıyor acaba? Bu halimle yanına gitsem herhalde şok geçirir, keçi çobanı gibi görünmüyorum artık! Çuvalla param var, ailesi sadece buna önem veriyordu, şimdi gitsem herhalde karşı çıkmazlar!"

"Biz de sizi sorduk öğrendik, çok paranız varmış, kızımızı verdik gitti! Yeter ki ay sonu için hesap yapmasın, bir de cip alın!"

Bir an duraksadı. "İşte bu" dedi. Ayağa kalkıp birası elinde kahkahalarla gülmeye başladı! Kollarını açtı, başını yukarı kaldırdı ve var gücüyle bağırdı.

"DEMİRCİİİİİİİİ! OCAĞININ BAŞINDA OTURMUŞ DAĞILIR MIYIM DİYE BEKLİYORSUN! DAHA ÇOK BEKLERSİN! BU SOĞUK SU!"

"Bu nasıl bir kurgu? Gerçekten şu an tüm dünyaya sırtımı çevirip Çiğdem'i aramaya gidebilirim! Ne yazgı ne töre umurumda olmaz, kimse de bana hesap soramaz. Yapar mıyım?"

"HAYIIIIIIIRRRRR, DAHA ÇOK BEKLERSİN DEMİRCİİİİİ! BEN BU SAATTEN SONRA DAĞILMAM, ÖYLE ÇOK ACI ÇEKTİM Kİ ACININ NE OLDUĞUNU UNUTTUM! BENİ KANDIRAMAZSIN, TÜME VARDIM BEN, ARTIK SENİN BİR PARÇANIM! YOL BENİ NEREYE GÖTÜRÜRSE ORAYA GİDER VE YAKARIM, BUNU SEN İSTEDİN! ARTIK HER ŞEY BİTTİ! SONUNA KADAR GİDER HER ŞEYİ SENİN ADINA YAPARIM, ARTIK SONUÇLARA BEN DEĞİL SEN KATLANIRSIN! AHAHA! YOLUN SONU BURASI, DAĞILMADIM, ARTIK HESAP YAPMA SIRASI SENDE!"

Kendi kedine kahkahalarla güldü Buğra, onca acıdan sonra soğuk suyu çok daha ürkütücü hayal etmişti ama soğuk su tam olarak buydu. Dağılmaya niyetli değildi. Diğer birasını da hızlıca içti ve evine gitti.

Sokak araba doluydu, evinin kapısının tam önünde de bir araba vardı. Karşı apartmanın giriş katının camını çaldı, üçüncü

kattaki Nejat Bey'in arabası dediler. Zile bastı Nejat Bey cama çıktı.

"Kusura bakmayın Nejat Bey, arabanızı biraz çekerseniz motorumu içeri sokmak istiyorum, dışarıda bırakamam çalarlar!"

Adam camı sinirle çarptı, aşaği indi öfkeli görünüyordu. Buğra adamın tavırlarına çok sinirlendi.

"Nejat Ağabey, bak burası benim evimin girişi, insan geçecek kadar bile mesafe bırakmamışsın. Bir süredir yoktum ama artık buradayım. Buraya park etme demiyorum, bana motorumu içeri sokup çıkartacak kadar yer bırak yeterli."

"Park etme diyemezsin ki zaten! Belediyenin sokağı, belediyenin kaldırımı!"

"Tamam, ağabey, neyse! Sen şimdi arabanı buradan al, konu uzamasın..."

Motorunu girişe bıraktı, kıyafetlerini çıkarttı. Elektrik açılmıştı. Evde her şey normal görünüyordu. Saate baktı, neredeyse sekiz buçuk olacaktı. Bu saatlerde Muttalip'le görüşüyordu. Çok uzun zamandır görmedim, biraz sohbet iyi gelir diyerek evlerine gitti. Kapıyı çaldı. Kapıyı bir süre sonra Muttalip'in yaşlı annesi açtı. Buğra'ya baktı, gözleri doldu. Buğra eğildi elini öptü, hatırını sordu.

"Muttalip nerede ana?"

"Muttalip öldü oğlum, öldürdüler yavrumu!"

"Ne diyorsun ana! Kim öldürdü?"

"Sen epeydir yoksun, evvelden evde hep seni anlatırdı, tek arkadaşı sendin. Senden sonra bu yukarıda araba yıkamacı açıldı. Akşamları onların yanına gitmeye başladı. Ramiz Ağabey der dururdu, oranın sahibiymiş. Uyuşturucuya alıştırdılar oğlumu, Cenazesini caminin tuvaletinde bulduk, kolunda iğne hâlâ takılıydı. O pislikler öldürdü Muttalip'imi!"

"Başın sağ olsun ana! O da benim tek arkadaşımdı. Allah taksiratını affetsin. Bir eksiğin, bir ihtiyacın var mı? Ben de senin evladın sayılırım."

"Sağ ol oğlum, artık bakkala gitmeye utanır olmuştum. Ömer'in çırağı geldi, bir kâğıt bıraktı. Biri tüm mahallenin borcumu ödemiş üstüne Ömer'den alacağım varmış. Bana aylarca yeter. Resmen Rabbim Hızır gönderdi, bir de şu yıkamacı buralardan defolup gitse, her gün onları gördükçe acım bir kat daha artıyor. Oğlumu öldürdüler kendileri hâlâ gülüp eğleniyor geberesiceler! Kim bilir benim gibi kaç ananın yüreğini yaktılar!"

Buğra tekrar eğildi, elini öptü.

"Allah'a emanet ol ana, bir ihtiyacın olursa Ömer Amca'ya söyle o bana iletir."

Sakin kalmaya çalıştı ama artık mümkün değildi. "*Bu gece sebep olan herkesi cezalandırmazsam kanım kurusun!*" Ok gibi fırlayıp evin çaprazındaki oto yıkamacıya yöneldi.

"Alpagu, içeride kaç kişi var?"

-42-

Buğra bilgisayar çantasını aldı ve aynen geldiği gibi geri döndü. Motoruna atlayıp evine gitti. Yatağına yattığında sabah ezanına az bir zaman kalmıştı. Bir süre sonra cep telefonunun sesine uyandı.

"Efendim Aslı?"

"Bunları sen mi yaptın?"

"Neden bahsediyorsun Aslı sabahın köründe!"

"Benim bildiğim Buğra sabah ezanıyla kalkar. Sabahın körü dediğine göre sen yapmışsın! Neden böyle bir şey yaptın? Ülke çalkalanıyor!"

"Bu şahsi bir mesele Aslı, yapmak zorundaydım."

"Hemen buraya gel! Şu şahsi meseleyi bir konuşalım! Tanık bırakmamış olman mümkün değil, her yerde güvenlik kameraları var, mobeseler var."

Buğra kalktı, motoruna binip Aslı'nın yanına gitti. Araba asansörünün kapısı açılmayınca Aslı'yı aradı, asansör açıldı, yukarı çıktı. Aslı çok öfkeliydi.

"Buğra motorun anahtarını arkadaşlara ver, gerekli işlemleri yapsınlar. Hemen ofise geçelim."

"Aslı karnım çok aç, ben daha akşam yemeği yemedim, midem sırtıma yapıştı, öğlen olmuş! Hemen gel dedin, kalktım geldim, yemekhanede konuşalım."

Aslı öfke dolu bakıyordu, Buğra'yı takip edip yemekhaneye girdi. Buğra kahvaltı istedi, elindeki bilgisayar çantasını ve bir poşeti masanın üzerine bıraktı.

"Ne var bunların içinde?"

"Vekilin bilgisayarı ve sana özel bir hediye!"

Aslı poşeti açtı, içinde Buğra'ya askerde verilen madalya ve plaket vardı.

"Bu tür şeyler emanetlerin arasında duruyor, geçen defa unutmuşum."

"Nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun! Şu an resmen dünyanın gündemindeyiz. Haberleri izledin mi? Nedir şu şahsi mesele?"

"Ömrü hayatımda arkadaşım diyebildiğim, benden başka arkadaşı olmayan bir gariban cami tuvaletinde altın vuruş yapmış! Ucundan tutunca milletvekiline kadar gitti, hatta son ucu bir bakan! Sıra ona da gelecek! Şahsi meselem bu! Babası yoktu, yaşlı anasına bakıyordu... Ben bu kadar rahat olmak için ömrümü verdim Aslı! Ne çocukluk yaşadım ne gençlik! Ben ömrümü verdim siz de yazdınız! Okumadın mı yoksa? Şimdi izin ver kahvaltımı yapayım, panik yapacak bir şey yok. Vekilin yazdığı intihar notundan sonra dünyanın gündeminde olacağız tabii!"

"Vekilin yazdığı mı? Gündem o değil, vekil ölümümden kimse sorumlu değildir yazıp kendini asmış!"

"Nasıl yani! Vekilin çırılçıplak ölmüş fotoğrafları ve itirafları yok mu yani? VAY ŞEREFSİZLER!"

"Buğra bir saniye; anladığım kadarıyla sende bilinenden fazlası var. Haklısın, şimdi ikimiz de sakin olalım, sen kahvaltını bitir ve en başından tek tek anlat. Kahvaltını yaparken bir taraftan da izleyebilirsin."

Aslı arkasını dönüp çalışanlara seslendi. "Arkadaşlar, arkamdaki duvara son haber bültenini verir misiniz?"

"Türkiye bu sabah güne bir seri intihar ve cinayet vakasıyla uyandı. Polis güçlerinin başlattığı operasyonda öğlen saatlerine kadar ülke tarihinin en büyük uyuşturucu miktarı ele geçirildi ve tüm çete çökertildi. Çete liderinin galerici Recep Erkan olduğu düşünülüyor. Tahminler Güney Amerika türü mafya içi hesaplaşma olduğu yönünde. Herkesin aklında tek soru: Ülkemizde uyuşturucu kartelleri mi var? Başbakanlık yaptığı açıklamada 'Bunlar içimize sızmış hainler, dış mihrakların bu oyunlarına asla müsaade etmeyiz,

kahraman kolluk kuvvetlerimiz dün nasılsa bugün de aynen görevini başarıyla yürütmüştür. Tarihimizdeki en büyük uyuşturucu operasyonuna imza atmış kahramanlarımızı kutluyoruz. Dış mihraklar bizi bölemeyecekler!' dedi."

"Vay şerefsizler, hem tek başıma yaptığım operasyona çöküyorlar hem de üste çıkıyorlar! Vekil nerede, bakan nerede? Sevkıyat ağı nerede? Lan siz nasıl şerefsizsiniz?"

"Buğra şu an olaya tamamen farklı iki pencereden bakıyoruz. Lütfen benim gözümden bak. Şu an büyük ihtimalle sizin evi dağıtıyorlar ve her yerde seni arıyorlar."

"Hayır, Aslı, tek bir kanıt bile yok, hiçbir yerde iz bırakmadım, hiçbir şeye dokunmadım. Tek dokunduğum vekilin bilgisayarı ve onu da sana getirdim. Parmağımın ucuyla dokunduğum tek insan öyle bir terliyordu ki DNA kalıntısı bulamazlar, ölenlerin hiçbirinde bana dair bir iz yok! Girdiğim, geçtiğim her yerdeki kameralar yandı, bir kare görüntü bile yok! Bunu istemeden yapıyorum, askerdeyken fark ettim. Orada kamera olduğunu bilmiyordum bile, her yerde kameralar varmış, sonrasında komple değiştirdiler. Kameralar görüntü alsaydı ben şu an yoktum. Ben o ruh haline geçtiğimde kameralar beni kaydedemiyor, yanıyor! Git kontrol et. Bu benim şahsi meselem. Vekilin bilgisayarını getirdim. İçinde bulacaklarına inanamayacaksın. Televizyonda gördüklerine inanma diyen sen değil miydin? Bak bakalım beni arıyorlar mı? Alpagu'yu unutuyorsun! O beni sürekli uyarıyor. Bu arada sana verdiğim diskler ne oldu?"

Aslı otururken cep telefonundan kontrol etti, gerçekten Buğra'yla ilgili tek bir satır haber yoktu, evine giden kimse yoktu. Aslı biraz olsun sakinleşti.

Buğra kahvaltısını bitirdikten sonra ofise geçtiler. Eftelya yine Aslı'nın masasının üzerinde yatıyordu. Buğra'yı görünce ayağa kalktı, miskince gerindi. Koltuğa oturunca Buğra'nın kucağına atladı, anında huzur veren kedi mırlamasına başladı. Buğra Eftelya'yı severken en başından olanları anlattı. Her şey yolunda görünüyordu.

Haberler konuyu "Bir şehrin uyuşturucu ağını kolluk güçleri bir gecede çökertti" diye veriyordu. Çok fazla baskın ve tutuklama yapılmış, Cumhuriyet tarihinin gördüğü en yüksek miktarda uyuşturucu ele geçmişti.

Aslı konuşmaya başladı.

"Buğra diskleri tamamen çözdük. Düzenli olarak senin durumun ve anlattıklarınla ilgili raporlar geçilmiş. Sana yaptıklarını vücudun nasıl kaldırdı inanmak mümkün değil, çok üzüldüm. Sana dair anlık videolar atmışlar. En son seninle ilgili herhangi bir olağanüstü bulguya rastlamadıklarını ve senin 43. gün sonunda öldüğünü rapor etmişler. Buraya kadar sorun yok, karşı taraf ülke içinde bir adresmiş gibi görünüyor. Çocuklar derinlemesine inceleyip asıl adresi buldu. Asıl adres Roma'da bir AVM'nin otopark katındaki bir dükkân! Tüm talimatlar ilk andan itibaren o adresten geliyor. Adresi kontrol ettik, öyle bir adres yok, AVM'de orası boş görünüyor. Tek olumlu tarafı senin sahafla olan bağlantından haberdar değiller."

"Aslında hiç şaşırmadım, bu tür şeyleri Vatikan'dan yapamazlar! Demek ki merkez Roma! Vekilin bilgisayarı daha dolu, gördüklerine inanamayacaksın. Biz bitmişiz Aslı, ülkemiz resmen işgal edilmiş sadece bize söylemiyorlar."

Ekip Buğra'nın motoruna diğer araçlardaki gibi çıplak gözle görülmeyen, kameranın yakalayabildiği bir hologram yerleştirdi. Buğra'nın üzerindeyken ve motorun tek ağırlığı dahil tüm tanıma verilerini sisteme girdiler. Asansör artık Buğra'yı tanıyordu. Her şey yolunda görünüyordu ama onların bilmediği bir dosya "Her şey yolunda değil" diye bağırarak son durağına ulaşmıştı.

* * *

Başkomiser Serkan ŞIVGIN, üzerinde "çok gizli" ve "ivedi" kaşeleri olan imzalı, mühürlü bir dosyayı istihbarat bölge müdürünün masasına bırakıldı. Serhat Müdür dosyayı dikkatlice inceledi. Telefonu kaldırdı, numaraları tuşladı.

"Serkan'ım nasılsın?"

"Oo ağabey, gayet iyiyim, sen nasılsın?"

"İdare ediyoruz Serkan, sen bana şehit babanın emanetisin, epeydir seni görmedim, çok özledim. Akşam nöbetin yoksa bizim kuşçular lokaline gelsene."

"Gelirim ağabey, bizi biliyorsun 12/24; nöbetten çıktım. Akşam yedide kapıda olurum. Ben de seni çok özledim, rahmetli babamı yâd ederiz..."

Serkan Başkomiser lokale girdi, ağabeyi çoktan gelmiş, masayı donatmış onu bekliyordu.

"Serkan'ım hoş geldin, gittikçe rahmetliye daha çok benziyorsun. Sen de onun gibi bir vatan sevdalısısın, yattığı yer nurla dolsun..."

İkili bir süre sohbet ettikten sonra müdür konuya girdi.

"Serkan, bu nasıl bir dosya?"

"Sorma ağabey, o yüzden doğrudan sana gönderdim. Hatta dosyanın karakoldan resmi olarak çıkışı yok. Haberleri olsa herhalde akşama tayinim Şırnak'a çıkar. Tesadüf nöbetime denk geldi. İlk ihbar kuşçudan, sokakta başsız leşini bulup arıyorlar. Gittik baktık, adam intihar etmiş, kablo uzun olunca kafası kopmuş. İntihar etmeden önce mal verdiği ne kadar torbacı varsa tüm ayrıntısıyla yazmış, itiraflarının altına 'Ben şerefsiz bir piçim' yazıp imzalamış. Oturur vaziyette iki ceset daha vardı, onlar da intihar etmiş ama biri kafasına şarjörü boşaltmış, bu mümkün değil ağabey! Dördüncü bir sandalye daha vardı ama ceset yoktu. Onlarla uğraşırken yıkamacıdan ihbar geldi, mahalle ayağa kalkmış. Ayrıntısı yazılı, bir insan kafasını masaya vurarak intihar edemez, hele gırtlağını kendi keserek asla mümkün değil! Beyni buna izin vermez! Sandalyenin adamı ve koltuğu delip duvara saplanması fizik kanunlarına aykırı, herhalde 100 km hızla falan fırlaması gerekiyor. Bunlar dosyaya intihar olarak geçti çünkü ne bir zorlama belirtisi ne de başka bir iz yok. Yıkamacı Ramiz'in adı, kuşçu Sedat'ın intihar notundan önce yazdığı listede vardı. Sanırım biri konuştura konuştura hepsini ziyaret etmiş ama delil olacak toz zerresi bile yok. Oto galerinin arka

kısmında toplamda bir tondan fazla uyuşturucu ele geçirildi. Galeri ve vekilin ihbarları neredeyse aynı anda geldi, ikisi de bölgemin dışında ama işin içinde milletvekili olunca inisiyatif alıp doğruca gittim. Sabah arka komşusu ihbar etmiş, odaya girdiğimde intihar notunun olduğu ajandanın yapraklarını yırtıyorlardı. Beni bağır çağır dışarı çıkarttılar! Emniyete ulaşan intihar notundaki yazıyı vekilin elyazısıyla karşılaştırdım, tutmuyor ağabey! Galeriye giden başkomiser devrem. Konuştuk, şoktaydı. 'İki tane birbirinin kafasına sıkıp ölmüş, heykel gibi yerde yatan adam vardı!' dedi. Galerici sol eliyle kendi gırtlağını sıkarak intihar etmiş, devasa bir ifşa listesi bırakmış, hepsi itiraflarının altına ben bunları yaptım, ben piçim, ben ors... çocuğuyum falan yazıp öyle intihar etmiş. Bir de malların olduğu yerde duvara çarpılıp ezilerek öldürülmüş ve kafasını kokaine sokarak intihar etmiş birini bulmuşlar. Raporların son halini kontrol ettim, benim tuttuklarım dahil tamamı değiştirilmiş, olay resmen çarpıtılıp örtbas edildi. Çok büyük temizlik oldu, bu muhteşem ama bence cevaplanması gereken çok fazla soru var."

"Bunlar intihar değil bildiğin cinayet, vekil de bu işin içinde diyorsun anladığım kadarıyla. Biz olayı büyük bir gizlilikle tekrar inceleyelim bakalım. Bence büyük iş başardın Serkan."

"Ağabey dikkat edin siz de yanmayın."

"Merak etme oğlum, en kötü babanın yanına gideriz, zaten bunca zaman sıkılmıştır rahmetli, beni bekliyordur. Bu ülkenin gerçek vatan evlatları senin gibi karşılık beklemeden iş yapanlardır Serkan, baban yaşasaydı seninle gurur duyardı, umarım bizi izliyordur. Vekilin ajandası ve diğer notlar delil odasında mı?"

"Evet ağabey."

"Tamam, ben aldırırım..."

Derin bir çalışma başlatıldı. Parmak izi, tırnak içi farklı bir DNA kalıntısı ya da anlamsız intiharlarda zorlama tespit edilmemişti, olaylar gerçekten intihar gibi görünüyordu ama mantıkdışıydı. Kuşçuyla Ramiz'in itirafları orijinal haliyle dosyaya geçmişti ama galerici ve vekilin itiraflarını çözmeleri gerekmişti. Elyazısıyla

olduğu için alt sayfadaki izlerden çözdüler ama vekilin sadece son sayfaya yazdıkları vardı.

Ölüm saatlerine göre bir sıralama oluşturdular, hiç kamera kaydı yoktu, tüm kameralar yanmıştı ama yanma saatleri ölüm saatleriyle eşleşiyordu. Bir sıralama vardı ve başlangıç yeri belliydi. Bir yere varamamışlardı, Serhat Müdür çok sinirliydi, telefonu kaldırdı ve "O kilitlenmiş bedenleri istiyorum, gidin mezarları açın!" diye bağırdı.

Kriminal bedenleri inceledi, ayrıntılı bir rapor oluşturdu. Gasilhane raporlarını incelediler, cenazeleri yıkayan hocalarla görüşüp ayrı bir rapor oluşturdular. Bir yere varamamışlardı. Olay inceledikçe daha fazla mantıksız hale geliyordu. Serhat Müdür detaylı bir dosya oluşturup Ankara merkez istihbarat binasında görevli müsteşar yardımcısı devre arkadaşına elden gönderdi.

-43-

Buğra'nın açısından her şey yolunda görünüyordu. Ertesi gün Muttalip'in annesine tekrar uğradı. Anne çok mutlu görünüyordu.

"Oğlum, önce Hızır geldi borcumu ödedi, sonra sen geldin, sonra bu itlerin geberdiği haberini aldım. Bir anda dünyam değişti."

"Ne mutlu sana ana, bir eksiğin, bir isteğin var mı?"

"Ah be oğlum, isteyecek bir şeyim kalmadı ama param olsa sofra kurardım, Muttalip'im pek severdi, kimse aç yatmasın derdi..."

Öğleden sonra Muttalip'in annesinin kapısı çalındı. Bir hayırsever yemek ekibi göndermişti, Muttalip adına yemek dağıtılacaktı. Kendisini başında durmak üzere davet ediyorlardı. Mahallede aç kedi bile kalmadı...

Birkaç gün sonra Muttalip'in annesi huzur içinde Hakk'a yürüdü. Buğra cenazenin tüm işlerini kendi halletti, son ana kadar yanında oldu. Cenazesinin ardından bir yemek de onun için dağıtıldı.

Buğra yeni hayatına alışmıştı. Sürekli Aslı'ya gidip geliyor vekilin bilgisayarı çözüldükçe üzerinde konuşuyorlardı. Vekilin bilgisayarındaki talimatlarında asıl adresi yine aynı çıkmıştı. Roma'daki AVM'nin otoparkı!

Adres üzerinde epey çalışma yapmışlar bir sonuca varamamışlardı. Buğra Sencer'leri AVM'ye gönderme kararı aldı. Astral dünyada görmek istedi, başaramadı. Adresin olduğu bölge orada yoktu. Her seferinde güçsüz hissetmiş Alpagu'nun uyarısıyla geri dönmek zorunda kalmıştı. Önce züppeyi gönderdi. En uç paralel evren onunkiydi.

* * *

Müsteşar yardımcısı devre arkadaşının gönderdiği çok gizli dosyayı dikkatle inceledi. Masasındaki telefonu kaldırdı, "Kozmik birim şefinin çok önemli bir işi yoksa yanıma gelsin" dedi.

Bir süre sonra kapı çalındı, kozmik birim şefi İstemi Bey içeri girdi.

"Beni çağırmışsınız müdürüm."

"Gel İstemi, biliyorsun bizde tüm anlamsız dosyalar senin birimine verilir. Sana zor bir dosya geldi. Bu arada yalnız görünüyorsun ama yalnız geldin değil mi?"

"Ya müdürüm, siz bari cinci hoca muamelesi yapmayın. Biz bu ülkenin astral bekçileriyiz, biz izin vermeden ne bu ülkeye ne bu binaya hiçbir varlık giremez."

"Şaka yaptım İstemi, hemen alınma. Şu dosyaya bir göz at bakalım ne diyeceksin?"

İstemi dosyayı açtı, hızlıca inceledi.

"Evet... Evet... Süper... Evet! Müdürüm bunlar mümkün, bunlar cinayet! Bunları bu haliyle ya gerçek bir şaman ya da gerçek bir Alp-Eren yapabilir. Bildiğim tek gerçek şaman Bürküt, o bu tür işlerle uğraşmaz, tarzı değil, yine de sorarım. Alp-Erenlik artık unutulmuş bir öğreti. Günümüzde tarikat liderleri gözüne sürme çekip eren oldum diyor ama o öyle basit bir şey değil, önce Alp olacaksın sonra da gerçekten ereceksin! Villalarda yaşayıp lüks arabalarla gezerek olmaz o iş!"

"Emin misin İstemi? Kaynamış eklemler var. Çocuklar çok titiz çalışmış, dosya ayrıntılı. En baştan başla; iki kişi oturduğu yerde kafasına sıkmış, biri şarjörü boşaltana kadar sıkmış! İlk mermide öldü o adam, diğerlerini nasıl sıktı? İkisinin de kollarındaki tüm eklemler o pozisyonda kaynamış! Galeride kendi eliyle kendini boğarak intihar eden adam var, kolu o şekilde kaynamış, hatta el eklemleri kırılıp tekrar kaynamış! Heykel gibi yerde yatan iki kişi var, kriminale göre birbirlerinin kafasına sıkmışlar, onların tüm eklemleri kaynamış! Gözlerinin içine bakarak sıkmışlar! Röntgenlerin hepsi dosyanın sonunda, doktorlar bu derece kaynama için

en az üç ay o pozisyonda alçıda, kalıp içinde kalmalı demiş! Gasilhanedeki hocalar bunu destekliyor, eklemleri sıcak suyla açamamışlar bildiğin kırarak kefenlemişler!"

"Müdürüm, en başta söylediniz, tüm mantıksız dosyalar bize gelir. Bizim dünyamızda imkânsız diye bir şey yoktur. Gerçek bir şaman ya da gerçek bir Alp-Eren zamanda ve mekânda dilediği gibi gezebilir! Bir an sizi sadece sizin için, oturduğunuz koltukta zamanı üç ay ileri aldığımı ve bunu bu evrende yapıp bir saniye sürdüğünü düşünün! O seviyeye ulaştığını bildiğimiz sadece iki kişi var; Niyazi Mısri Hazretleri ve Hacı Bektaş-ı Veli, zorun çok ötesinde yani! Bir yolu daha var, o seviyeye ulaşmış şamanlar metabolizmalarını yavaşlatabilir ya da hızlandırabilir! Yani isterse kolundaki kırığı bir saniyede kaynatır ya da sivilcesinin üç ay geçmemesini sağlayabilir! Çok üst düzey şamaların bu özelliklerini paylaşabildikleri söylenir. Yani bu etkiyi istedikleri kişiye yansıtabilirler ama açıkçası bunu yapabildiğini bildiğimiz tek şaman Çin imparatoriçesi Aşina Hatun! Onu da sadece kendisine ait olduğunu düşündüğümüz bir elyazmasında okuduk, o da astral âlemde, gerçekte o yazmaya ulaşamadık. Sonuçta mümkün şefim!"

"Kendi gırtlağını kesen ve kafasını masaya vurarak intihar edene ne diyeceksin İstemi? Bir de kafasını kokaine sokup aşırı dozla intihar eden kadın var!"

"Bunları telekinezi ve hipnozla açıklayabiliriz. Eğer yeterince ustalaşmışsanız bunları karşınızdaki insana dokunmadan yapabilirsiniz. Zorlama belirtisi, parmak izi ve DNA kalıntısı olmaması bu cinayetlerin böyle işlendiğini gösteriyor. Bunlar da Eren veya üst düzey şaman özellikleri! Bedenini zamanda ve mekânlarda gezdirebilen insanlardan söz ediyoruz. Onlar için sınır diye bir şey yoktur."

"Yani bu cinayetleri bu özellikleri taşıyan biri işlemiş diyorsun!"

"Siz açıkla dediniz, açıkladım müdürüm, benden daha mantıklı bir açıklama beklemeyin. Yalnız dosyada aklıma takılan iki şey var. Birincisi adamı duvara saplayan sandalye. Telekineziyle o

sandalyeyi adamın kafasına fırlatabilirsiniz ama adamın içinden geçirip duvara saplamak için insanüstü bir güç ve çok ileri bir yoğunlaşma gerekir. Diğeri kuşçudaki dördüncü sandalye. Üç ceset var, bence dördüncü araştırılmalı, yaşayan bir tanığımız olabilir! Olayların başlangıç yeri oto yıkamacı, mahalle iyice incelenmiş mi? Şüphe çekecek kimse yok mu?"

"İncelenmiş İstemi, mahalle karışık. Son yıllarda çok değişmiş, yerli halk genelde evini satıp gitmiş. Çok fazla işyeri açılmış. Apartmanlar, eski evler, işyerleri... Karmakarışık yani. Çocuklar epey uğraşmış ama bir şey çıkmamış. Yalnız şu dördüncü kişi konusunda haklısın, en iyisi biz sil baştan çalışmayı genişleterek tekrar yapalım... İstemi, bu arada bu dosya bana elden geldi, içinde vekil falan var aman ha!"

* * *

Buğra'nın yönlendirmesiyle, züppe ani bir İtalya tatili planladı. Yanına mevcut sevgilisini de alıp üç günlüğüne Roma'ya gitti. Otele yerleştikten hemen sonra Buğra Sencer'i AVM'ye yönlendirdi.

Gezmeye birinci kattan başladılar. Eldeki mevcut planlara göre, ulaşmak istediği köşede bir zücaciye mağazası vardı. Sencer sevgilisinin elinden tutup neredeyse koşarak mağazaya girdi. Buğra artık Sencer'leri tam anlamıyla kontrol edebiliyordu.

Sencer kıza döndü, "Aşkım, sen şu çeyizlik olabilecek setlere bak, aklına yatan olursa alırız" dedi.

Kız "Gerçekten mi?" diyerek heyecan içinde elini bırakıp fırladı. Züppe hemen mağazayı incelemeye başladı.

"Tavan yaklaşık üç yirmi yükseklikte. Tavanda havalandırma boruları var, arkada paravanla ayrılmış bir kısım var. Orası personelin dinlenme alanı ya da depo sanırım. Burası sıradan bir AVM dükkânı, yaklaşık on metreye on metre bir kare, galiba otoparktaki kısım buranın tam altında kalıyor, AVM'nin köşesindeyiz, az ileride yürüyen merdivenler var. Otoparka inip bakmak şart!"

Doğruca merdivenlerden inip mağazanın altında kalan kısma gitti. Orada bir pet shop vardı. Üstteki dükkânın tam altında kalıyordu, kapıdan girdi. Burası da ona on bir mağazaydı, biraz bakındı, çıktı. AVM'nin en ucunda, otoparkın arka çıkışının dibinde bir dükkândı. Buğra göreceğini görmüştü. Birleştirilse iki katlı yaklaşık 200 metrekare bir mağaza. Sencer'in kontrolünü bıraktı.

* * *

Müsteşar yardımcısı makamında oturmuş derin düşüncelere dalmıştı. Aklında sadece intihar gibi görünen cinayetler vardı. Bir milletvekili de aynı gece intihar etmiş, ajandaya asıl yazdıkları ortadan kaldırılmıştı. Birileri tüm dosyayı değiştirmiş ve olayı örtbas etmişti. Kozmik şefin söyledikleri beyninde dönüp duruyordu. Vekilin bıraktığı asıl intihar notu diğerleriyle uyuşuyordu. Ya hepsi birden aynı gece hidayete erip pişman olmuş ya da biri hepsini sırayla ziyaret edip bu notları yazdırmıştı, notlar aynı kalemden çıkmış gibiydi. Soruşturmayı aşırı gizli tutmuştu. Sadece çok güvendiği elemanlardan yakın veya uzak geçmişte yaşanmış benzeri tüm olayların üzerlerine gitmelerini istemiş, güvendikleri muhbirlere üstü kapalı buna benzer olağanüstü olaylar yaşayıp yaşamadıklarını sormaları talimatını vermişti. Ülkedeki son beş yılda gerçekleşen tüm intihar vakaları tekrar inceleniyordu. Makam telefonunun sesiyle irkildi.

"Efendim?"

"Müdürüm ben Akın, kuşçunun olduğu mahallede garip bir şey buldum. Mahallede oturan son derece sıradan, fabrikada çalışan işçi bir adam, kırka merdiven dayamış, evlenmemiş ailesiyle yaşıyormuş. Yerden bitme at jokeyi gibi bir tip! Bu adam olay gecesinden beri camide yaşıyor, işe gitmediği için fabrikadan atılmış, evine bile gitmiyor. Gittim, insan gibi konuşup açmaya çalıştım tek kelime etmedi. Ne yapmamı önerirsiniz?"

"Ben hemen Serhat'la konuşayım, o seni arar. Göz ardı edemeyiz, olayla ilgili bir şey biliyor olabilir. Ekip gönderilsin alın, bölge merkezinde sorgulayın!"

"Tamam müdürüm. Bekliyorum, ben caminin önündeyim..."

* * *

Disklerin ve vekilin bilgisayarının çözümlemesi bitmişti. Buğra Aslı'nın odasında, Eftelya her zamanki gibi kucağında konuşuyorlardı.

"Buğra bu kedi seni başka bir türlü seviyor. Sen daha asansöre girdiğin anda koşup yanıma geliyor. Senin yaklaştığını biliyor resmen. Kapılara binada rahat hareket etsin diye sadece onun geçebileceği büyüklükte kedi kapıları yaptık. Resmen hür general. Sadece güvende hissettikleri kişilere bunları yaparlarmış."

"Ne bileyim, ne zaman kucağıma atlıyor, ne zaman sevmeye başlıyorum inan farkında değilim. Bak gene kucağımda. Neyse... Ne diyorsun Aslı, aklından geçen nedir?"

"Buğra bu çok sıkıntılı bir durum. Resmen ulaştığımız tüm talimatlar aynı merkezden geliyor ve biz onlara ulaşamıyoruz. Bu beni hem kızdırıyor hem üzüyor, nasıl bizden daha iyi olabilirler! Astral olarak da ulaşamıyoruz, yani öyle bir yer var ama yok!"

"Yani birileri ülkemde olan terör ve uyuşturucu faaliyetlerini Roma'daki bir merkezden yürütüyor ve bunlar sadece ulaşabildiğimiz sonuçlar. Ben bunların arkasında Vatikan'ın yani Tapınakçıların olduğuna eminim Aslı..."

-44-

Akın camide yaşamaya başlayan adamı aldı, bölge merkeze götürdü. Adam son derece sakindi, tepki vermiyordu. Elindeki 99'luk tespihi sürekli çekerek bir şeyler okuyordu.

"ARKADAŞIM! Yeter artık, şu an sorgudasın! Kendine gel, sorduklarımızı cevapla! Adını söyle bari konuşabildiğini bilelim!"

Adam durağan donuk tavrını hiç değiştirmeden "Adım Berat, ne öğrenmek istediğinizi biliyorum, anlatsam inanacak mısınız? Ben camide mutluyum, anlatınca beni tımarhaneye kapatmayacağınıza söz verirseniz anlatayım..." dedi.

"Tamam, söz, ne öğrenmek istiyormuşuz biz?"

"O gece Sedat Ağabey'in terasta olanları soracaksınız. Benim gibi bir zavallıya zaten soracak başka bir şeyiniz olamaz. Ne güzel yaşayıp gidiyordum, ben basit bir adamım, zebani bile beni adam yerine koymadı!"

"Ne zebanisi?"

"Cehennem zebanisi, hepsinin canını aldı, bana acıdı!"

"Ne saçmalıyorsun lan sen!"

"Bak gördün mü, şimdiden inanmıyorsunuz! Ben camide mutluyum ağabey, bana dokunmayın. Anlatsam inanmayacaksınız, beni tımarhaneye kapatacaksınız, bırakın beni!"

Serhat Müdür devreye girdi.

"Haklısın Berat, onlar genç, seni anlamaz. Ben onların müdürüyüm." Serhat adamlarına bağırdı. "Hepiniz dışarı çıkın!" Memurlar çıktıktan sonra devam etti. "Şimdi rahat ol, bak çıkın dedim hepsi çıktı. Sana söz veriyorum, kimse seni tımarhaneye kapatmayacak. Sen her şeyi anlattıktan sonra bir suça karışmamışsan

seni camiye bırakacağız. Ben sana inanırım. Şimdi en başından anlat. Söz camiye kadar yanında olacağım."

Adam başını kaldırıp Serhat Müdür'e baktı ve anlatmaya başladı.

"Müdürüm, ben sıradan bir adamım, hayattaki tek eğlencem işten geldikten sonra Sedat Ağabey'in yanına gidip cigara otlanmaktı. Sedat Ağabey komşumuzdur. Her zamanki gibi yine cigara döndürüyorduk. İkinci cigaranın ortalarıydı, Sedat Ağabey'in kapı hep kapalıdır hatta arkadan kaynaklıdır. Girmek için kullandığımız yan binanın terasından dev gibi bir adam yanımıza atladı. Orada Sedat Ağabey'in iti vardı, bizi bile sokmaz ama zebaniye ses çıkartmadı, geldiğini duymadık. Ben diyeyim iki, sen de iki buçuk metre, bildiğin dev! Öyle bir sesi vardı ki adam konuşmuyordu, kükrüyordu! Ağzını açtığı anda hepimizin kanı dondu! 'SEDAT HANGİNİZ?' dedi! Sedat Ağabey'in çakallar hemen beline sarıldı, silahlarını çekti, zebani havada elleriyle bir hareket yaptı, çakallar çektikleri silahları kendi ağızlarına soktular, çırpındılar ama çıkartamadılar! Sonra havada eliyle bir hareket yaptı, yanımda oturan çakal tetiği çekip kafasına sıktı. Kafası dağıldı, beyninin parçaları üstüme sıçradı. Sedat Ağabey 'Sen zebani misin?' dedi. Adam 'Evet, beni Erlik gönderdi, seni bekliyor' dedi. Sedat Ağabey 'Gitmeme gerek yok, galerici Recep'in malını satıyorum, madem kral artık o, ben de Erlik Ağabey'imin malını satarım' dedi. Zebani kâğıt kalem sordu, Sedat Ağabey getirdi. 'Torbacıları yaz, Erlik istiyor' dedi, Sedat Ağabey yazdı. Sonrasında konuşmadılar. Sedat Ağabey yerdeki kabloyu boynuna doladı, diğer ucunu teras demirine bağladı.

Sonra zebani bana döndü. Boynuma dokundu, 'Hayatta hiçbir şeye faydan olmamış' dedi, bana kızdı 'Bekle' dedi. Sonra geri çekildi, ellerini kaldırdı, Sedat Ağabey'e atla gibi bir işaret yaptı, Sedat Ağabey atlamak için koşarken diğer eliyle de başka bir işaret yaptı, Sedat Ağabey aşağı atlarken diğer çakal kafasına şarjörü boşalttı. Sonra bana döndü, 'Zavallısın' dedi. İki elini

havaya kaldırdı, bir anda dev gibi bir ayıya dönüştü, kükreyerek bana pençe attı. Ben bayılmışım. Kendime geldiğimde zebani yoktu, aşağı indim, Sedat Ağabey kafası kopuk yerde yatıyordu, tüm kanı sokağa boşalmıştı. Doğruca eve gittim, kıyafetlerimi çıkarttım. Göğsüm acıyordu, baktım pençe izi var, kanıyor. Kolonya bastım, sildim. Üzerimi giydim, evde duramadım. Fırladığım gibi camiye gittim. O dakikadan beri camiden çıkmadım. İlk şimdi çıkıyorum. Tuvaleti temizliyorum, camiyi temizliyorum, cemaat bana yemek getiriyor. Hiçbir şeye ihtiyacım yok çok şükür, sigarayı bile bıraktım. Huzuru buldum. Zebani bana camide dokunamaz. İşte, hepsi bu."

"Bu arada esrar çekiyorsunuz hem de ikinci sigara!"

"Bak sen de bana inanmadın ama seni ikna edebilirim, sonra beni doğruca camiye bırakın. Zebani buraya gelirse kaçacak delik ararsınız!" Üzerindeki tişörtü atletiyle birlikte tutup çıkardı. Zayıf bedeninin üzerinde sol omzunun hemen altından başlayıp çaprazlama karnına kadar inen devasa bir pençe izi vardı! "Şimdi bana inandın mı? Yaralar iyileşti ama yanık gibi izi kaldı."

Serhat yerinden kalktı, Berat'ın göğsünün yakından fotoğraflarını çekti. Bir cetvel isteyip ölçtü. Pençe izinin iki ucu arasındaki genişlik yaklaşık 26 santimdi.

"Tamam, Berat, sana tüm kalbimle inanıyorum. Zebani neye benziyordu? Yüzünü tarif eder misin?"

"Yüzünü görmedim, teras zaten loş, zebani sokak lambasının önünde duruyordu, yüzü karanlıktı."

"Bundan sonra doğru bildiğin yolda devam et Berat, üzerini giy de seni camiye bırakalım."

* * *

İstihbarat genel merkez binasında müsteşar yardımcısının cep telefonu çalıyordu.

"Söyle Necip."

"Müdürüm, muhbirlere sorun demiştiniz. Çok ilginç bir şey yakaladım. Bize kendi isteğiyle muhbirlik yapan olayın geçtiği yer doğumlu olduğunu bildiğim, tam anlamıyla vatan sevdalısı bir arkadaşımıza uğradım. Ben ucundan konuyu açtım, dosyadaki olayları az değiştirip kendi başımdan geçmiş gibi anlattım, geçmişte buna benzer paranormal bir deneyim yaşadın mı gibi... Çok ilginç şeyler anlattı. Kendisinin doğum yeri olayların gerçekleştiği şehir ve yıkamacının olduğu mahalle! Vatan sevdalısı bu kardeşimizin adı Kıvılcım ama eskiden Kadir'miş. Ben sohbetin ses kaydını hemen size atıyorum. Çok ilginç ve çok hoşunuza gidecek."

"Anladım Necip, bekliyorum."

Ses kaydı gelir gelmez oynattı.

"Buna benzer bir paranormal olay, evet yaşadım, hem de çok ama iki tanesi inanılır gibi değil. İlkini hayal meyal hatırlıyorum, çok küçüktüm. Benim bir sütkardeşim var, benden iki seneye yakın küçük. Annesi doğumda ölmüş, benim de onun doğumundan bir gün önce doğan kardeşim yaşamamış. Annem onu emzirmiş. İlginçtir onu sütten kestikten sonra annem ölmüş. Ben annesiz büyüdüm. Çok küçüktük, bunların kapının önünde koşturuyordum, ben Çingene'yim ya diğer çocuklar beni oyunlarına almıyor tabii! Allah var kardeşliğimin ailesi bize orada oturduğumuz sürece sahip çıktı. Neyse, koştururken düştüm ve kolum kırıldı, şöyle tam ortasından hem de. Canım yandı, çıkan sesi duydum, kolum kırılan yerden ikiye katlandı, gördüm! Benim sütkardeş kenarda oynuyordu, ben bağırınca kalktı yanıma geldi, kolumu düzeltti tuttu. Sonra kalkıp gitti. Koluma baktım sapasağlamdı, kırılmamıştı!"

"Yok artık."

"Vallahi bak, sonra çok daha acısını yaşadım. Mahalleye yeni bir bakkal açıldı, kıronun teki ama çocuklara çok iyi davranıyor. Beni diğerlerinden ayırmıyor, sürekli çikolata, çiklet, misket falan dağıtıyor, bedava daha doğrusu ben öyle sanıyorum! Bir gün bakkalda yalnızken beni kolumdan tuttu. Bana verdiği ne varsa

yazmış şerefsiz, 'Borcun bu, öde' dedi! Nasıl ödeyeyim? Sonra beni babana borcunu söylerim diye tehdit edip taciz etmeye başladı, sonra tecavüz! Çocuk aklınla bir şey diyemiyorsun, korkuyorsun. Sabah namazı saati işini görüyor piç, o sabah geç kaldım, kızdı tokat attı, geç arkaya dedi. İşe giriştiği sırada kapının kilidi kırıldı, kapı açıldı. Bir de demir sürgü var. Komple hepsi dağıldı, içeri benim sütkardeş girdi. Ben panikledim, beni çıplak gördü diye çok utandım. 6-7 yaşlarındayım. Ben ufak tefeğim zaten, bizim oğlan benim küçüğüm ama neredeyse iki katım. Bakkal donunu topladığı gibi tehditler savurup bağırmaya başladı. Ben gidip kardeşliğin ardına sığındım, bakkal bağırıyor ama sanırsın benim kardeşlik yürek yemiş, kıpırdamıyor bile. Bakkal bunun gırtlağına sarıldı, seninki bakkalın başparmaklarını tutup bir sıktı parmaklar patladı! Bakkalın gırtlağına ellerini yapıştırdı sıktı, herif mosmor oldu, sen kötüsün kuruyarak öl dedi! Hayatımın resmen en mutlu anıydı. Bakkalı bıraktı, herif bok çuvalı gibi yere yapıştı, sanki o yapmamış gibi bakkaldan çıkıp gitti. İşin ilginci ne biliyor musun, sonraki günlerde bakkal resmen gözümüzün önünde kurudu geberdi!"

"Fantastik film gibi."

"Ohoo daha bende neler var, buraya geldiğim sene, henüz ameliyat olmamışım. Taksiye bindim..."

"Dur şimdi, boş ver sonrasını, bunlar çok güzelmiş Kıvılcım. Resmen senaryo olur, adı ne bu sütkardeşinin?"

"Valla aslında o kısım da epey tuhaf, adı baştan Aykun'du, ilkokula başlayınca Buğra oldu. Neden diye sormadık, öyle kabul ettik. Soyadı değişmedi ama okuldan biliyorum. Zaten ilginç bir soyadı var, Uçarkan. Şu takside olanı anlatmazsam çatlarım..."

Ses kaydı burada bitiyordu.

"Güzel, aynı mahallede bir Aykun Buğra Uçarkan'ımız var. İstemi yorumlasın, bakalım ne diyecek?"

O sırada kapı çaldı.

"Geeell..."

İçeri elinde bir dosyayla görevli bir personel girdi.

"Müdürüm, günlerdir intihar vakalarını inceliyoruz. Galiba hoşunuza gidecek bir şey bulduk. Mesafe olarak çok uzak ama tarihler epey yakın. Olaylar tam da üzerinde çalıştığımız dosyadaki gibi ve örtbas edilmiş. Tüm ayrıntılarıyla dosyaladık."

"Kısaca özetler misin?"

"Güneydoğuda çatışmaların göbeğindeki bir askeri birliğe yeni erat gönderiliyor. Bir üsteğmen üç günlük askerlerden bir tim oluşturup operasyona çıkıyor. Mantıksızlık burada başlıyor zaten. Çocukların ortak özellikleri var, hepsi dağ gibi, hepsi acemi birliğinde farklı büyük başarılar göstermiş, hepsinin birliğe kendilerinden önce gelen acemi birliğindeki komutanları tarafından yazılmış mektupları var. Tim liderinin mektubunu deli başçavuş yazmış, övgü dolu, 'Onu durdurmaya kalmayın, sahip çıkın' cümlesiyle bitiyor. Bu çocuklar pusuya düşüyor ama pusudan çıkıp operasyondan bir şehitle dönüyor, yedi kelle alıyorlar! Kelleleri alanın tek başına tim lideri olduğu söyleniyor ama ardından çocuk resmen kızağa çekilmiş. Devam eden günlerde birlik kendi içinde altı şehit veriyor. İki ayrı olayda, resmen bizim üzerinde çalıştığımız olaylardaki gibi, biri önce diğerlerinin kafasına sonra kendi kafasına sıkıyor. Bir olay mescitte, bir olay subay gazinosunda... Birlik gözetim altına alınıp inceleme başlatılıyor. İnceleme sonunda ne oluyor tahmin edemezsiniz. Tim lideri olan asker üstün cesaret madalyası verilip hava değişimine gönderiliyor ve bir daha birliğine geri dönmüyor. Dosyası sumen altı! Bu askerin adı..."

"Aykun Buğra Uçarkan mı?"

"Sadece Buğra Uçarkan müdürüm, ikamet adresi de yıkamacının olduğu mahalle."

"Güzel, adamımızı bulduk. Bakalım camide yatan adamdan bir şey çıkmış mı?"

Telefonu kaldırıp Serhat'ı aradı hemen.

"Alo, Serhat, bir gelişme var mı?"

"Var müdürüm ama açıkçası mantıkdışı, işin ilginci ispatlı. Yazmayı bitirmek üzereydim, hemen size gönderiyorum ama bir yaban hayat uzmanı bulsanız iyi olur."

"Mantıkdışı olması sorun değil, o tür dosyalara kozmik birim bakıyor ama yaban hayat uzmanımız yok, kriminalin bağlantıda olduğu birileri mutlaka vardır da neden lazım?"

"Müdürüm olayın ispatı 26 santim eninde bir pençe izi, adam ayı yaptı diyor! Ayı aslında adammış, ayıya dönüşüp yapmış! Hepsini yazdım, bitirmek üzereyim. Göndereyim inceleyin..."

-45-

Buğra her zamanki gibi sabah ezanı sonrası kahvaltısını yapıp dışarı çıktı, motoruna atlayıp uzaklaştı. Bir süre gezip Aslı'nın yanına gidecekti. Son dönemde sadece birlikte çözümleme yapıyorlar, yol haritası çıkartmaya uğraşıyorlardı. Roma'daki gizemi çözmeleri gerekiyordu.

"Günaydın Aslı. Eftelya nerede?"

"Günaydın, şimdi gelir merak etme, al bak, geldi işte, seni hayatta kaçırmaz."

Buğra koltuğa oturdu, Eftelya kucağına atlayıp sırtüstü döndü ve kedi mırlamasına başladı.

"Ne durumdayız Aslı, bir gelişme var mı?"

"Olmaz mı! Vekilin bilgisayarı bize müthiş kapılar açtı. Yazıştığı herkesi patlattık. Bir şey diyeyim mi, ülkede ne kadar geri zekâlı, para için anasını bile satabilecek, her istenilene sormadan evet diyecek karaktersiz adam varsa bir araya getirip ekip oluşturmuşlar. Öyle salaklar ki teknolojiyi cep telefonu sanıyorlar. Çoğunun şifreleri kendilerinin ya da yakınlarının doğum günü. Kadın isimleriyle hesap açıp goy goy yapıyorlar, işin kötüsü kitleleri bunlara inanıyor! Şu an inanılmaz panik halindeler. Olanları anlamaları zaten mümkün değil, sadece her biri kendini kurtarma derdinde. Vekilin ihbarını arka komşusu yapmış. Fotoğraf çekmemesi mümkün değil diye düşündük cep telefonuna girdik. Evet, çekmiş. Adamı araştırdık, evde üç karısı iki Malezyalı cariyesi var. Kızları Malezya'dan satın almış! İki karısı imam nikâhlı, resmi nikâhlı karısı da para için boynuza evet demiş! Yani komple pislik! Malezyalı kızlar tam olarak zavallı, onların yeri hazır ama

diğerlerine acımam. Bir infaz da ben yapayım dedim. Çocuklar birazdan vekilin fotoğraflarını servis edecek. Yesinler birbirlerini!

Buğra... Yazışmalarda başka vekiller, bakanlar var! Hepsinin tüm yazışmalarını patlattık, tamamı talimatları aldıkları yeri ülkede bir üst makam sanıyor ama adres yine Roma! Sadece terör ve uyuşturucu yok yani! Ülkemizdeki büyük ihaleler, silah anlaşmaları, özellikle sağlık ve eğitim sektörü! Tamamı tek elden yönlendiriliyor! Hani Atatürk'ün Gençliğe Hitabe'sindeki son kısım var ya, işte biz şu an tam olarak onu yaşıyoruz! Sende bir gelişme var mı?"

"Aslı bunlar dehşet verici! Benim şu an yapabileceklerim sınırlı. Önce filozofa, sonra Killa'ya Roma'ya gitme fikrini aşıladım. Filozof yola çıktı, Killa yarın çıkacak. Onların evrenlerinde de binayı görmek istiyorum."

"Buğra umarım aklından geçen düşündüğüm şey değildir."

"Maalesef doğru tahmin ediyorsun Aslı. Son anlattıklarından sonra tamamen emin oldum. Ben oraya mutlaka gitmeliyim."

"Acele bir karar verme Buğra, çok zor oldu ama AVM'nin kamera sistemine girmeyi başardık. İnan, çocuklar ABD Merkez Bankası'na daha kolay giriyor, buraya çok önem veriyorlar. 24 saat görüntülüyor her ayrıntıyı inceliyoruz."

* * *

"Gel İstemi, gel. Şu dosyayı baş başa bir inceleyelim..."

İstemi gelip müdürün karşısındaki boş sandalyeye oturdu.

"Elimizde Buğra Uçarkan diye bir çocuk var. Sıradan bir aile, annesi doğumda ölmüş, babası marangoz. Büyük dede Kurtuluş Savaşı gazisi, onurlu bir asker. Soyadlarını Atatürk vermiş. Bu çocuğun karıştığı ilk olay askeriyede, öncesinde olağanüstü bir durum yok. Ama bir muhbirimiz bu çocuğun sütkardeşi ve inanılmaz şeyler anlattı. Dosyadaki olaylarla örtüşüyor."

İstemi dosyaya hızlıca göz attı.

"Müdürüm olaylar tamamen örtüşüyor, muhbirin anlattığı ilk olayda kolunun kırığını kaynatmış. Aslında bugün de aynı şeyi yapıyor ama bilinçli bir şekilde, tek fark bu. Muhbir önceleri adı Aykun'du demiş, güç tanrısı yani! Oğlan bakkalın parmaklarını dağıtmış, şöyle bir gözünüzün önüne getirin, beş yaşlarında bir çocuk ne kadar iri olursa olsun, boğazını sıkan koca bir adamın ellerini açabilir mi? Kütükte adı ne bu çocuğun?"

"Aykun, yok, kütükte adı Buğra."

"Buğra kurbanlık seçkin erkek deveye denir, isim olarak Türk kültüründe önemli bir yeri vardır. Hakan olacak genç beyleri simgeler! Bence burada önemli bir gizem var. Bu olay normalin üzerinde güçlü olduğunu gösteriyor, Aykun adı buradan geliyor olabilir ama neden Buğra? Bunu kendisi anlatırsa bilebiliriz."

"Peki, bakkala ne diyorsun? Muhbire göre kuruyarak öl demiş ve bakkal kuruyup ölmüş. Tarihleri kontrol ettim, olayla bakkalın ölümü arasında yaklaşık iki ay var ve başparmakları olay günü kesilmiş, muhbir parmakları patlattı diyor!"

"Müdürüm gerçekten olağanüstü bir gücü varsa bunu yapabilir, aslında bu yönde bir efsane var. Efsane 'Türk dünyası ne zaman dara düşse gerçekdışı bir kahraman çıkar' diyor. Atatürk gibi... Rivayetlerde Bursa'nın fethinde görev almış Orhan Gazi'nin bir silah arkadaşından bahsedilir. Şehrin kapısı çok kalınmış, ardına dört asker kalınlığında kütükle dayanak yapmışlar. Aksungur surları aşmış ve kapının ardındaki kütüğü tek yumrukla parçalamış... Bakkalın söylediği gibi ölmesi çok ilginç. Türk töresinde hükmü sabit suçlar vardır, cezası ölümdür, sadece ölüm şekli konuşulur, özellikle çocuklarla ilgili sapıklıklar aşırı ağır ölüm cezalarına çarptırılır, uzun ve zor bir ölüm yolu seçilir. Mesela bu bakkal gibi birini çıplak olarak çarmıha gerip dağa çıkartır ve bir kayaya sabitleyip bırakırlar. Vahşi hayvanlar ulaşabildikleri yerlerini kopartıp yemeye başlar. Tilkiler, çakallar artık boyu nereye ererse. Akbabalar başında ölmesini bekler. Tıpkı onun gibi ama bunun gerçekleşmesi için bir Türk

hakanı hükmü yüzüne okur. Biz bu çocuğun soyunu ne kadar takip edebiliyoruz?"

"Kurtuluş Savaşı öncesi yok İstemi. Hatta aslında sonrası da yok, dedesiyle ilgili çok az bilgiye sahibiz. Mesela namı pehlivan ama güreşmemiş. Atatürk soyadı vermiş, adam gazi ama madalya almamış. Savaş sonrası adam yok ama soyu devam etmiş. Hepsi sıradan insanlar. Elimizde daha ilginç şeyler var, devamını oku lütfen. Yorumlarını merak ediyorum."

İstemi bir süre daha dosyaya göz gezdirdi.

"Nasıl yani! On vatan evladını resmen pusuya götürmüşler ve onlar oradan bir şehitle sağ çıkmış! Operasyonun ayrıntısı elimizde var mı?"

"Olmaz mı? Denetlemeye giden ekipte adamımız varmış, terhis olayından sonra timden birine kimlik gösterip ayrıntısını öğrenmiş. Al bak, bu dosya, bak gerçekte neler olmuş!"

İstemi o dosyaya da göz attı.

"Aman Tanrım! Adamımız bu müdürüm."

"Peki, birlikteki olaylara ne diyorsun?"

"Kesinlikle o yapmış, infaz bunlar!"

"Güzel, şimdi en ilginç kısma geldik. Kuşçunun terasta dört sandalye vardı ama üç ceset bulundu, dediğin gibi bir dördüncü varmış, adamı camide bulduk. Bak neler anlatmış..."

İstemi dikkatlice okudu.

"Evet... Hımmm... Aman Tanrım!"

"Ne oldu İstemi?"

"Bunu sadece şamanlar ve Alp-Erenler yapabilir. Hayvan kılığına girebilirler ya da erk hayvanlarını bizim gördüğümüz orta dünyaya indirebilirler. İzin analizi yapıldı mı?"

"Yapıldı, al bak, kriminalin raporu bu dosyada."

"İzdeki tırnak açıklığı, pençe genişliği ve tırnak duruşlarına göre bu bir erkek boz ayı sağ ön pençesi izi. Ayıların ön pençeleri arka pençelerine göre daha küçüktür, erkek ayılar dişilerden daha iri olur, en iri kara ayısı boz ayıdır. Bugüne kadar ölçülmüş

en geniş boz ayı pençe izi açıklığı 22 santimdir. Bu veriler ışığında bu izin sahibi erkek boz ayının dört ayağı üzerindeyken omuz yüksekliği 170 cm civarı, iki ayağı üzerine kalkmış boyu 290 cm civarı ve kilosu 360 kg civarıdır... Müthiş!"

"Bakıyorum oğlana hayran kaldın İstemi. Bu pençe attığı adamı araştırdık. Hiçbir suça karışmamış, kendi halinde bir otlakçı. Diğerlerini öldürmüş bunu korkutmuş. Adam öyle bir korkmuş ki o andan itibaren camiden çıkmamış, onun cehennem zebanisi olduğuna inanıyor. Serhat'a zebani gelirse kaçacak delik ararsınız demiş. Peki, bu çocuk bu ayrımı nasıl yapmış? Ölenlerin tamamı boğazına kadar pisliğe batmış tipler."

"Okumuştur müdürüm. O seviyedeki biri baktığı anda sizin tüm yüreğinizi görür. O güne kadar ne yaşadınız, neler yaptınız hepsini görebilir."

"Otlakçı boynuma dokundu diyor."

"Bu ilginç, o seviyedeki birinin görmek için dokunmaya ihtiyacı olmaması lazım. Bu çok seçkin bir ruh belli ama sanki bazı özellikler baştan verilmemiş bir melezleme yapılmış gibi. İşin en ilginci biz bu ruhun ışığını nasıl göremedik? Görmememiz mümkün değil, sanki biri görmemize engel olmuş!"

"Peki. Bak aslında elimizde somut bir delil yok. Kanuna göre delil olmadan birini suçlayamayız. Biz gerçekte ne olduğunu biliyoruz ama ispatlayamayız, şu anda senin dünyanda yüzüyoruz ve o dünyadaki deliller bize yetmez. Ama gözaltına alabilirim, süresiz tutar sorgularım. Ne diyorsun?"

"Yapmayın müdürüm. Bu çocuk bunları yapmışsa siz bir sonuç elde edemezsiniz. Metabolizmasını yavaşlatır, direnir. Tahminen acı hissetmiyordur, bilindik hiçbir teknik işe yaramaz. Zaten sıkıldığı anda çıkar gider, onun gibi birini durduracak bir bina dünyada yok. Üstelik sadece kötüleri cezalandırmış, demek ki aslında iyi biri. Yaşı çok genç, açıkçası birimimizde o seviyede kimse yok. Bize katılsa müthiş olur, zaten Bürküt var, bir de o olursa..."

"Yok artık İstemi! Bürküt var bir de ayımız olsun! Ortalığı iyice hayvanat bahçesine çevirme! Ben Serhat'a söyleyeyim, bu çocuğu yoklasınlar bakalım ne olacak? Önce devletinin sert yüzüyle bir tanışsın..."

* * *

"Filozoftan bir şey çıktı mı Buğra?"

"Yok Aslı, diğeriyle neredeyse aynı. Otoparkta araba aksesuvarları satan bir işyeri, ölçüler aynı. Yalnız binanın taşıyıcı kolonları arasında olduğunu fark ettim, tüm binanın en sağlam yeri. Killa gitsin bakalım, bizimkine en yakın paralel evren o, belki ondan bir şey çıkartırız. Sende bir gelişme var mı?"

"Aslında var, yüzlerce saatlik video izledik. Üç vardiya çalışıyorlar. Orada 24 saat insan var. 20 ya da 21 kişilik bir ekip. Dört silahlı güvenlik elemanı belirledik. Bu sayı değişmiyor. Silahları göğüs kılıflarında taşıyorlar. Çalışanlar serbest kıyafetli, güvenlikler takım elbise giyiyor, sanırım bir disiplin unsuru ve silahlarını ceketle daha kolay kamufle ediyorlar. Bunların tamamının tıpkı bizim birimimizdeki gibi seçkin bilgisayar kurtları olduğuna eminim. Ülkemizdeki faaliyetleri nasıl yürüttüklerini gördük, onlarda daha fazlası olmalı. Güvenlik elemanlarını papanın özel korumaları olan İsviçreli muhafızlarla karşılaştırdık. Giydikleri takımdan saç tıraşına kadar aynı. Korumalar İsviçreli özel birlikten. Bir güvenlik açığı bulamadık, hatta ne kadar utansam da o kısmın güvenlik kameralarına bile giremedik. Biz çözemediysek bu dünyaya ait olmamalı, başka bir açıklaması yok. Elimizde olan 100 metrekare üst, 100 metrekare alt iki katlı bir yapı. Dört silahlı güvenlik elemanı, yirmi kadar çalışan ve neredeyse orada yaşayan tekerlekli sandalyeli bir adam. Vardiya değişimleri ilk bakışta sıradan görünüyor ama aslında o sırada sekiz güvenlik elemanları oluyor."

"Dört silahlı güvenlik çok değil Aslı."

"Hayır, çok, bizdeki bankaları düşün, gün boyu işlem yapılıyor ve bir silahlı güvenlik var. ATM'lere para taşıyan araçlarda da öyle. Yirmi kişilik bir ekibin dördü silahlı güvenlikse aşırı sıkı korunuyorsun demektir ve tüm mağaza 200 metrekare! Ne düşünüyorsun?"

"Oraya girmem şart. Baskın otuz saniye sürer. Gider baskını yapar, kimse ne olduğunu anlamadan amacına ulaşır dönersin. Bu yüzden bizim operasyonlarda hiç kimsenin teri bile yere damlamaz. Bir dakikanın üzerindekine çatışma denir. İki katlı bir binada tam anlamıyla tek kişi baskın yapamazsın, o yüzden ikiye ayırıyorum. Üst kat baskın yani otuz saniye ve bir dakika arasında bitecek, alt kat çatışma! Çatışma beş dakikayı geçerse risk artar çünkü destek gelebilir. O yüzden toplam beş dakikada aşağıdaki kapıdan çıkmam şart ya da ruhuma el Fatiha!"

-46-

Bahadır Müdür Serhat'ı aradı.

"Alo, Serhat!"

"Buyurun müdürüm."

"Serhat, o dosyayı bana ulaştırmakla çok büyük iş başardın. Sanırım bir 'adsız' yakaladık, kültürümüzde bu ismin önemini bilirsin. Neyse, elinize emeğinize sağlık. Serkan'ıma ayrıca teşekkürlerimi ilet. Sizler sayesinde bu devlet hâlâ ayakta, unutmayın! Verdiklerin doğrultusunda biz dosyayı tamamen çözdük. Senden bir şey daha istiyorum. Yakın dövüş tekniklerinde usta birkaç çocuk yolla, şu delikanlıyı biraz silkelesinler, sonra da alıp birime getirsinler. Gelince haber ver, İstemi'yle birlikte biz de geleceğiz. Sorgusunu birlikte yapalım. Yine tamamen birimden gizli, ne bu dosya, ne bu çocuk bizlerden başka birilerinin eline geçmemeli."

"Haklısınız müdürüm, sizden bu övgüleri duymak madalyadan daha değerli. Serkan'a da iletirim. Ben bir ekip göndereyim çocuğu alsınlar. Size haber veririm."

* * *

Buğra tüm gün Aslı'yla birlikte kamera kayıtları üzerinde çalıştı, binayı çözmeye uğraşıyorlardı ama kapının ardı görünmüyordu. Buğra birimde akşam yemeğini yedi, motoruna atlayıp evine döndü.

Kapının önünde durdu, eve gireceği kadar yer yoktu, gitti karşı apartmandan Nejat Bey'in ziline bastı. Bir süre sonra Nejat Bey cama çıktı.

"Kim ooo!"

"Nejat Ağabey, zile ben bastım. Yüz kere konuştuk ağabey, yine eve girecek kadar yer bırakmamışsın. Arabanı çeker misin?"

"Artistlik yapma lan! Elini kolunu da fazla sallama, beni aşağı indirme! İşten geldim orası boştu, orası benim de kapımın önü!"

"Ne artistliği ağabey! Senin kapının önü karşısı! Sadece motorumu sokacak kadar yer bırak dedim!"

"Çok konuşma!"

"Peki, ağabey, haklısın. Yalnız senin arabanın kıçı dışarıda kalmış, gelen geçen vurur!"

"Yoo, gayet güzel park ettim!"

Buğra çok sinirlenmişti, adil olmaya çalışıyordu. Gitti, ellerini arabanın arka tamponunun altına soktu ve arabayı kaldırdı. Arabanın arkasını motorunun geçeceği kadar sokağın ortasına doğru götürdü, silkeleyerek bıraktı. Tampon elinde kaldı, araba gacırtılar çıkartarak yola yapıştı. Elindeki arka tamponu arabanın üzerine bıraktı.

"Ama dedim ben sana, bak vurup tamponunu düşürmüşler!"

Nejat korku dolu gözlerle konuşmadan izliyordu.

"Ha aklımdayken; o camı sert kapatma da arabanın önüne de vurmasınlar!"

Motorunu içeri sokmak için döndüğü sırada sokağın köşesinde onu izleyen, enerjileri negatif üç kişi fark etti. *"Gelin bakalım"* diye düşünerek yavaşça hareket etmeye başladı. Üç kişi ona doğru hareketlendi, yan gözle izliyordu. Yanından geçerken bir tanesi omuz attı!

"Sokağı kaplamışsın birader! Dikkat etsene!"

"Etmezsem ne olur?"

* * *

Buğra bir yandan üstünü başını düzeltiyor bir yandan da Aslı'yı arıyordu.

"Aslı merhaba, bölge istihbarattan Serhat Müdür diye biri beni alsın diye üç kişi göndermiş!"

"Serhat bölge istihbaratın müdürüdür. Tam içeriğini bilmez ama bazen bizden kitabi bilgi anlamında destek ister. Rahmetli dedemin yakın arkadaşıdır. Serhat Müdür aksakallı diyebileceğimiz, elimizdeki sonuna kadar güvenilir iyi adamlar listesindedir. İstihbaratın peşinde olması hoş olmamış. Gelenler ne sordu? Nasıl davrandın?"

"Kimlik göstermediler, birini tutup öğrendim. Uyduruk bir sebepten kavga çıkartıp doğrudan saldırdılar."

"Sen ne yaptın?"

"Elim devletime kalkmaz yapmayın dedim, yine de saldırdılar, dokunmadan birer kollarını çıkarttım, gittiler."

"Keşke biraz dayak yiyip onlarla gitseydin. Sanırım onlar görmek istediğini gördü. Tekrar gelecekler, seninle ilgili ne bildiklerini ancak o zaman öğrenebiliriz. Bağlantımızı bilmemeleri çok önemli Buğra, onlar mecburen her şeyi dosyalar, seninle ilgili bir dosyanın olmadık kişilerin eline geçmesini istemeyiz. Bu iyi olmadı. Ben sana istihbarattaki yakından tanıyıp emin olduğumuz kesin güvenilir kişiler listesini göndereyim, isimleri ezberle. Birkaç gün bize gelme, ben sana haber veririm. Vakit kaybetmeyeceklerdir, karşındaki Türkiye Cumhuriyeti'nin istihbarat teşkilatı! Şaka kaldırır yanı yok. Akşama, sabaha yeni ekip gelir..."

"Merak etme Aslı, ben her türlü durumu idare ederim."

"Peki, bir gelişme olursa yine haber ver..."

* * *

Serhat Müdür beklemekten sıkıldı telefonla aramaya karar verdi.

"Cem, nerelerdesiniz oğlum? Hiç sesiniz çıkmadı?"

"Çıkamadı müdürüm... Hastanedeyiz, işimiz bitmek üzere, geliyoruz."

"Hastane mi, tamam bekliyorum."

Serhat Müdür'ün gönderdiği üç güvenilir elemanı karşısında duruyordu ve üçünün de birer kolu askıya alınmıştı.

"Ne oldu oğlum size, ne bu hal? Bunu Buğra mı yaptı? Cem senin sağ kolun diğerlerinin sol kolu askıda!"

"Yaptı desem yalan olur müdürüm. Biz hırpalamak için saldırdık ama... 'Serhat Müdür'üme selam söyleyin, bu böyle olmak zorunda değil, benim elim devletime kalkmaz' dedi! Kimlik göstermedik, söylediğiniz gibi biraz dövüp alıp gelecektik!"

"Elim kalkmaz demiş ama kollarınızı çıkartmış!"

"Yok, müdürüm aslında bize dokunmadı bile. Beni fırlatıp atınca yapmayın dedi, biz yine de üçümüz birden daldık. Adama dokunamadık bile, eğildi aramızdan geçti, çıkıp karşımıza dikildiğinde bu haldeydik."

"Biz ordu göndersek bu çocuğu alamayız... Bence haklı, böyle olmak zorunda değil. Güzel söylemiş, siz üstünüze düşeni yaptınız, size iyi istirahatlar. Kalanını ben hallederim."

Serhat Müdür doğruca müsteşar yardımcısını aradı.

"Merhaba Serhat, aldınız mı Buğra'yı?"

"Alamadık müdürüm" deyip tüm olanları anlattı. "Çocukları evlerine gönderdim, dinleniyorlar. Emriniz üzerine hiçbir kayıt tutulmadı."

"Çok teşekkürler Serhat, çocuklara geçmiş olsun dileklerimi iletirsin. Aslında şaşırmadım, İstemi alamazsınız demişti. Oğlan bir de mesaj vermiş demek, tamam kalanını ben hallederim. Bu çocuk bizim için çok kıymetli Serhat, gözünüzü dört açın, üzerine toz değmesin."

"Emredersiniz müdürüm..."

* * *

Buğra motorunu evin girişine soktu, üzerini değişip yatağına yattı. Zor bir gecenin onu beklediğini biliyordu. Killa Roma'ya varmış olmalıydı. Uykuya daldığı gibi Killa'nın evrenine geçti.

Killa AVM'yi geziyordu. Riske atamazdı, tam olarak Killa'nın bedenine geçip yönlendirmeye başladı. Doğruca AVM'nin sonuna gitti. Bilgisayar oyunu gibiydi, görüyor, dokunuyor, duyuyordu ama aslında o kendi bedeni değildi, istediği anda kendi bedenine dönebilirdi. Alacağı olası hasar kendi bedeninde olmayacaktı, sadece bir süre acısını hissedebilirdi.

AVM'nin sonuna kadar gitti, köşe kısımda diğer evrenlerle farklılıklar vardı. Kendi evreninde kameralardan gördüğü paravan duvar yoktu ama diğer evrenlerdeki gibi bir ıvır zıvır dükkânı da yoktu. Camekânı yoktu sadece bir kapı vardı. Kapının açma kolu yoktu, yanda bir kart ünitesi vardı. Saatine baktı 11.15. "Öğlen yemeğine en az 45 dakika var, belki de 75 dakika, bilemeyiz." Otopark katına yöneldi. Daha önce diğer paralel evrenlerde gördüğü gibi değildi. Sanki orada bir yer yokmuş gibi beton kaplıydı, resmen ilk bakışta görünmüyordu. Sadece köşede bir kapı vardı ama dışarıdan açıldığını gösterir bir iz yoktu. Camsız, beton bloklardan oluşan bir yapı.

"*Bu acil durum kapısı olabilir*" diye düşündü ve tekrar üst kata çıktı. Kendi evreninde öğlen yemeği on ikiye on kala başlıyordu. Yemekleri iki kişi getiriyor, asansörden çıkıp yemek dolu arabaları itip paravan kapıya geliyorlardı. Yakalarındaki kartlarla kapı açılıyor, diğer tarafa geçiyorlardı, devamını görememişti.

Paravan kapının arkasında AVM'den bağımsız bir kamera sistemi olmalıydı ve ona girememişlerdi. Killa'nın evreninde paravan duvar ve kapı yoktu. Sadece AVM'nin birinci katındaki, köşedeki camsız dükkânın kapısı vardı. Bu kısmı daha önce görememişti. Biraz uzaktan izlemeye başladı. 12.15 gibi asansörün kapısı açıldı ve iki yemek arabası asansörden çıktı, hissettirmeden yaklaşarak yemek arabasını kontrol etti, yan yana dizili üst üste sıralanmış bir sürü porselen tabak vardı. Yakından görmeliyim diyerek kartlarını okuttukları sırada yanlarında bitti ve tabakları saydı.

Yemekleri getiren adamlar bağırmaya başladığı sırada kapı açıldı, kapıyı açan bir güvenlik görevlisiydi. Önündeki adamı

tuttuğu gibi kaldırdı ve güvenlik görevlisinin üzerine fırlattı. Almanca "Cüzdanımı çaldı!" diye bağırarak içeri daldı. Fırlattığı adam ve güvenlik görevlisi yerde yatıyordu, ufak bir hareketle arka cebinden cüzdanını alıp yanlarına bıraktı. İçerisi Amerikan filmlerindeki gibi masalarla dolu bir çalışma ofisiydi, sağda bir asansör kapısı ve en dipte aşağı inen dar bir dönel merdiven vardı. Merdivene doğru koşmaya başladı. Hem koşuyor hem de cüzdanımı çaldı diye bağırıyordu. Hızlıca merdivenlerden indi, tam tahmin ettiği gibi AVM'nin birinci katını ve otopark katını birleştirmişlerdi, dışarıda kapı gördüğü yere denk gelen köşe ayrı bir odaydı ve kapısı kapalıydı. O odaya doğru bağırarak koştu ama adamlar üzerine atladı. Ayağa fırladı, önüne geleni yumruklayıp yere serdi ama bitecek gibi değildi. Ensesinde bir acı hissedip kasıldı, kıpırdayamıyordu...

Buğra yatağında fırladı oturdu, ensesini tuttu.

"Kusura bakma Killa, içeriyi görmek zorundaydım..."

* * *

"Ee İstemi; işler şimdilik senin söylediğin gibi gidiyor. Kızlardan bir ekip oluşturdum, yola çıktılar. Sabahtan oğlana kimlik gösterip davet edecekler. Anlaşılan çocuk devlet nedir biliyor, böyle olmak zorunda değil demiş. Devletin sert yüzünü görsün dedim ama sen haklı çıktın. Devletime elim kalkmaz demiş, gözüme girdi açıkçası. Kızlar devletin güler yüzü olarak davet etsin, bakalım ne olacak?"

"Olacağı belli müdürüm, bu çocuk belli ki sıkı bir terbiye almış, gerçekten devlet nedir biliyor ve saygılı. Gelecektir, rahat olun, sadece çok üzerine gitmeyin, bir noktada bana bırakın. Bu çocuktan zorla hiçbir şey öğrenemezsiniz."

"İstemi, yanlış anlama ama bu çocuk senin dediğin gibi gerçekten bir Alp-Eren ya da şaman düzeyindeyse senin bunu daha önceden fark etmiş olman gerekmez miydi? Ekipteki çocukları hep böyle bulup topladın."

"Haklısınız müdürüm, günlerdir bunu düşünüyorum, birilerinin onu gizlemiş olması gerek. Böyle bir ruhun enerjisini gözden kaçırmam imkânsız. Bürküt'te de aynı şey olmuştu ama o üst düzey bir gerçek şaman, kendi gizlenmişti. Gelsin, konuşalım bakalım. Eğer haklıysam hiçbir şey anlatmayacaktır."

"Sahi, Bürküt'e ulaşabildin mi?"

"Hayır, müdürüm, maalesef yine ortalarda yok."

-47-

Buğra saate baktı, üçü on geçiyordu. Tekrar uykuya daldı. Killa ensesine verilen elektroşokla bayıltılmış polis merkezine götürülmüştü. Şikâyetçi olan kimse yoktu, üstelik cüzdanı gerçekten de "çaldı" dediği kişinin yanında bulunmuştu. Alman hükümeti devreye girdi. O bir Alman vatandaşı, altın kemer sahibi saygın bir sporcuydu, bir süre sonra özürler eşliğinde serbest bırakıldı.

Buğra tekrar uyandı, görmesi gereken ne varsa görmüştü, göremediği sadece bir oda kalmıştı. Üzerini değişip aşağı indi. Bolca çay demledi. Sabah ezanı sonrası gitti, taze ekmek ve biraz kahvaltılık aldı.

Kahvaltısını yapıp beklemeye başladı. Saat sekiz gibi bahçe kapısının tokmağının sesi duyuldu, gitti kapıyı açtı. Karşısında son derece sade giyimli ama şık üç genç kadın duruyordu, enerjileri pozitifti.

"Buğra Bey?"

"Benim buyurun."

Genç kadın kimliğini gösterdi. "Sizi genel merkezimize davet etmek üzere geldik."

"Davet derken? Motorumla kendim gelebilir miyim?"

"Hayır, birlikte gitmek durumundayız."

"Tutuklu muyum?"

"Hayır, Buğra Bey, misafirimizsiniz. Öyle bir şey söz konusu değil, sadece güvenliğiniz açısından birlikte gitmek durumundayız."

"Tutuklu değilim ama hayır deme şansım yok gibi görünüyor."

"Bize bu davete hayır demeyecek bir beyefendi olduğunuz söylendi, sizi almaya değil refakat etmeye geldik."

"Sizi anlıyorum, devletimin davetini geri çevirmek olmaz, sadece şaşırdım. Hemen gidebiliriz."

Birlikte kocaman, siyah bir VIP minibüse geçtiler. Çok konforlu bir yolculuktu. Arada bölme vardı, ön taraf görünmüyordu. Kimse konuşmuyordu, tek kelime konuşmadan saatlerce yol giderek istihbarat genel merkez binasına geldiler.

Binaya girmeden önce Buğra bir dizi sıkı kontrolden geçti. Cüzdanı, telefonu ve kemeri alındı. Telefonunu kapatıp verdi, Aslı'yı arama fırsatı olmamıştı ama onların zaten takipte olduğunu biliyordu.

Kendisini almaya gelen üç genç kadınla birlikte koridorda bir süre yürüyüp asansöre girdiler. En üst kata çıktılar. En başından beri yanlarından geçen herkesin enerjisi pozitifti, bu katta insanların enerjileri nötr görünüyordu. Bir odanın önünde durup kapıyı çaldılar, içeri girdiler.

"Misafirinizi getirdik şefim."

"Hoş geldiniz, teşekkürler kızlar. Buğra sen de hoş geldin, buyur aslanım. İstemi ben, İstemi Yalçıntaş, kozmik birim şefiyim. Seni bekledim, yemeğe çıkmadım. Gel önce karnımızı doyuralım sonra konuşacak epey çok şeyimiz var."

"Kozmik birim mi? İstemi Yalçıntaş, Aslı'nın verdiği listede adı vardı. Şimdilik sorun görünmüyor!"

Buğra hiç konuşmuyordu, birlikte kattaki yemekhaneye gittiler.

"Yol nasıldı, rahat geldiniz mi?"

"..."

"Rahat ol aslanım, misafirimizsin."

Birlikte yemek yiyip odaya geri döndüler. Buğra yemek boyunca tek kelime konuşmamıştı.

"Bak Buğra tutuklu değilsin ama nerede olduğunu unutma! Birazdan müsteşar yardımcımız gelecek, sorularını cevaplarsan sevinirim. Ben seni kazanma taraftarıyım ama şansını zorlamazsan iyi olur. Benim elimden gelen de bir yere kadar. Biraz ters bir adamdır."

Bir süre sonra kapı açıldı, içeri elinde dosya olan sert bakışlı bir adam girdi.

"Hoş geldin Aykun! Adım Bahadır Alptekin. İstemi bahsetmiştir, müsteşar yardımcısı!"

Elindeki dosyayı Buğra'nın önündeki sehpaya bıraktı.

Buğra konuşmadan gözleri büyümüş bir şekilde Bahadır Bey'e bakıyordu.

"Şaşırma Aykun efe! Burası istihbarat! Üç kilo dosyan var, nereden başlayalım? Bu kadar infaz karşılık bulmaz mı sandın? Devletime elim kalkmaz demişsin ama askerde bir sürü infazın var! Bu devletin yetiştirdiği ordu mensupları devletten sayılmıyor mu?"

"Beni neyle suçluyorsunuz, ben hiçbir şey yapmadım."

"Seni şu an tutuklayabilirim!"

"Hayır yapamazsınız. Hiçbir deliliniz yok!"

"Seni şu an tutuklarım çünkü sen asker kaçağısın. Seni hemen birliğine postalayabilirim, dosyanın girdiği sumeni kaldırmak benim için zor olmaz. Şimdi anlat bakalım, sen ne tür delillerden bahsediyorsun?"

"Ben asker kaçağı değilim! Onur madalyam var, ödül olarak tezkere aldım."

"Oo delikanlı, sen devletinin yemeğini yedin diye hemen nerede olduğunu unuttun! İstemi, çağır çocukları şunu kelepçelesinler, belki o zaman nerede olduğunu hatırlar."

"Emredersiniz müdürüm."

İçeri iki kişi girdi, Buğra'nın ellerini oturduğu yerde önden kelepçeleyip çıktı. Buğra düşündü, Bahadır Alptekin tıpkı İstemi Yalçıntaş gibi Aslı'nın verdiği tam güvenilir insanlar listesindeydi ama her yer kamera dolu olmalıydı, bu görüşmeyi izleyip kayıt yapan birileri mutlaka vardı.

"Aklınızdan ne geçiyor bilmiyorum ama ben düşündüğünüz kişi değilim. Madem asker kaçağıyım beni hemen birliğime gönderin. Ben madalya almış onurlu bir askerim, gözümü kırpmadan şahadete

koşarım, bunu bir kere yaptım, yine yaparım. O dosyada bu vardır elbet!"

"Seve seve, İstemi sabahtan bölge jandarmayı ara, bir asker kaçağı aldık de gelip teslim alsınlar. Yalnız senin üsteğmen yüzbaşı olmuş, hâlâ birlikte, haberin olsun!"

Elleri kelepçeli Buğra öfke dolu bakıyordu.

"Artık bunları yüzbaşıya anlatırsın. Mahalledeki infazları neden yaptın? Kendi başına adalet dağıtabileceğini mi sanıyorsun? Ne istedin elin gariban araba yıkamacısından? Uyuşturucu satıyor olması seni neden rahatsız etti? Bu ülkenin kolluk gücü, adalet mekanizması yok mu? Sen kendini bunların üstünde mi görüyorsun? Adamın göğsüne sandalye sokmuşsun! Otopsi raporlarına göre ölmesi on beş dakika sürmüş! Diğerinin kafasını dağıtmışın, ötekinin boğazını kesmişsin! Bunları izlemek hoşuna mı gidiyor? Kendini psikopat mı sanıyorsun?"

"Yeter! Neyle suçluyorsanız delilini koyup ispatlarsınız! Davet ettiniz geldim, buradan nereye gideceğim zerre umurumda değil! Ben nerede olduğumu biliyorum, devletten büyük el yoktur! Ne gerekiyorsa onu yapın!"

İstemi Şef araya girdi.

"Müdürüm, bize biraz izin verir misiniz? Buğra'yla biraz baş başa konuşsak..."

"20 dakikan var İstemi, 20 dakika sonra gelirim, doğruca sorgu ekibine teslim ederim!"

"Tamam, müdürüm, söz, 20 dakika sonra gelip alabilirsiniz."

Bahadır Bey odadan çıktı.

"Bak Buğra, durum düşündüğünden daha ciddi. O dosyada seninle ilgili aklına bile gelmeyecek şeyler yazılı. Seninle ilgili her şeyi biliyoruz. Ben günlerdir Bahadır Bey'i senin tam bir vatan sevdalısı, bir serdengeçti olduğuna ikna etmeye çalışıyorum. Bize bu yönde bir şey göster lütfen. Evet, haklısın, hakkında bunları yaptığına dair somut bir delil yok ama Bahadır Bey seni sabah birliğine gönderir, bu kez o birlikten çıkamazsın, üstelik o şerefsizler

seni vatan hainliğiyle damgalayıp öyle öldürür. Senin gibi bir yiğidin göz göre göre harcanmasına gönlüm elvermez. Bize bir şeyler anlat, dosyadaki gibi bir şeyler göster, ben senin sonuna kadar arkandayım. Hadi oğlum, lütfen kırma beni, yirmi dakika dedi, doğru değerlendirelim."

Buğra başını öne eğdi, düşüncelere dalmış gibi göründü. *"Alpagu, çıkan adam nereye gitti?"*

"Buğra, binaya yaklaşamıyorum! Çok sıkı korunuyor. Binanın çevresinde çok ciddi bir enerji çemberi var. Yükselip kendin görmek istersen seni koruyamayabilirim."

"Kozmik birim şefiyim dedi, tam içeriği nedir bilmiyoruz, riske giremem Alpagu! Senin yaklaşamadığın binada bedenimden ayrılmam doğru olmaz, sadece gerekirse kısa süreli risk alabilirim. Sanırım seni görmek istiyorlar."

Buğra sakince İstemi Şef'in yüzüne baktı, çok kızgındı. Enerjisini yükseltti, kelepçeli ellerini İstemi Şef'e doğru uzattı. Bileklerindeki kelepçe kendiliğinden açılıp yere düştü. Buğra ayağa kalkıp kollarını havaya kaldırdı ve kükredi! Tam karşısındaki duvara bir pençe salladı. Sonra İstemi Şef'e baktı, sakinleşti.

"Sadece Bahadır Bey, siz ve ben! Sadece size anlatırım, sonra isterseniz kafama sıkıp bir çukura atabilirsiniz, size güveniyorum. Cihazlar tamir edilmeden konuşalım."

Kapı hışımla açıldı, içeri Bahadır Bey'le birlikte elinde silah olan bir sürü kişi girdi. Buğra ve İstemi Şef gayet sakin yerlerinde oturuyordu.

İstemi müdüre dönüp sakin bir tonla "Her şey yolunda müdürüm, konuşuyoruz, sesler buradan gelmedi. Sadece siz gelin, birlikte konuşmaya devam edelim..." dedi.

"Çocuklar siz binayı iyice kontrol edin, ne olmuş bulmaya çalışın. Yıldırım düşmüş olabilir, umarım tüm cihazlar yanmamıştır."

Bahadır Bey içeri girdi, sağındaki duvarda duran devasa pençe izini gördü, yerde duran kelepçeye baktı, kapıyı kapattı, kilitledi, geçip oturdu.

"Evet, Aykun, seni dinliyoruz, cihazları nasıl yaktın oradan başla."

"Müdürüm öncelikle bana Aykun diye hitap etmeyin, bu adı bana annem vermiş ve artık sadece annemden duymak istiyorum. Adım Buğra. Cihazlarınız yanmak zorundaydı, kayıt olmasına izin veremezdim, üzgünüm."

"Peki, Buğra, nereden istersen oradan başla, seni dinliyoruz, güvendesin, merak etme."

"Üsteğmen haindi! Bizi bilerek pusuya götürdü. Bir şehit verdik, her anını izledim! Elimden geleni yaptım. Orduya sızmışlar, terör örgütüyle işbirliği yapmışlar. Şehidimin intikamını tam alamadım. İki kişi hâlâ yaşıyor, hepsini anlatayım, onları da siz alın! Üzüm salkımı gibi dinci terör örgütlerinin kullandığı bir yapılanmaları var, kendi aralarında rütbeleri yok, bir üstlerinde kim var bilmiyorlar, bir üste sadece ağabey diyorlar..."

"Peki, sen bunları nasıl öğrendin? Pusuyu nasıl yardın?"

Buğra pusuda olanları anlattı.

"Peki diğer infazları neden yaptın? Vekilin intiharıyla ilgin var mı?"

"Yapmak zorundaydım. Vekil şehrin uyuşturucu baronu. Üzerinde bakan var. Tüm ayrıntıyı ajandaya yazdırdım ama yırtıp almışlar, intihar notunu değiştirmişler. Bu infazların hepsi gerekliydi, bunlar halkımı zehirleyen pislikler. Bakanı almadan hiçbir işi çözemezsiniz. Öğrendiklerimin yarısı bile elinize geçmedi, tüm delilleri karartıp olayı kendi kahramanlık hikâyeleri haline getirdiler. Bakan, vekilin yerine birini çoktan bulmuştur hatta ele geçirilen uyuşturucuların bakana teslim edildiğine adım gibi eminim. Sizde bakana dokunacak yürek var mı? Yoksa engel olmayın, ben dokunayım!"

"Sakin ol aslan parçası! Adım adım gitmekte fayda var. Birçok konuda haklısın. Yalnız bu kadar kolay çözülmeni beklemiyordum, en klasik numarayı yedin. İstemi'ye işe yarar demiştim. Bizim çocukların aldığı ağır psikolojik eğitimleri almadığın belli..."

Buğra önce dudaklarını sıkarak sessizce gülmeye başladı ama kendine engel olamadı, kahkahalarla gülüyordu, bir süre gülüp kendini toparladı. Hâlâ yüzünde tebessüm vardı.

"Çok özür dilerim sayın müdürüm, İstemi Şefim... Lütfen saygısızlık olarak algılamayın, sadece istem dışı gözümün önüne geldi, dayanamadım, sinirden gülüyorum, tekrar özür dilerim. Haklısınız müdürüm, ben o ağır psikolojik eğitimleri almadım, doğrudan hepsini yaşayarak öğrendim! Bir küçüğünüz olarak size tek önerim, lütfen bir daha karşınıza benim gibi biri çıkarsa kötü polisi oynamayın. Ben sadece sizin oyununuza katılıp süreci hızlandırdım, sessiz kalsam siz hâlâ beni tehdit ediyor olurdunuz. Ben insanların enerjilerini yani o anki psikolojik durumlarını görüp okuyabiliyorum. Beni getiren hanımefendiler hariç bu katta gördüğüm herkesin enerjisi nötr, bu kattaki insanlar ruh hallerini kontrol edebiliyorlar. Bu katın çok farklı olduğu belli. Bu oda İstemi Şef'imin odası, bilgisayarının yanında kızının ve torunlarının resmi var. Onlara baktığında duygulanıyor, sanırım uzaktalar. Sizin enerjiniz ilk andan itibaren pozitif, tıpkı beni getiren hanımlar gibi bu kata uymuyorsunuz. Gergin ve sinirli rolünü çok iyi oynadınız ama enerjiniz negatife dönmedi! Benden öğrenebileceklerinizin tamamı bu kadar. Tüm kartları açtım, sizinki zaten açıktı. Daha fazlasını istiyorsanız iki şartım var. Yanlış anlamayın, konu sizinle ilgili değil. Daha önce nereye ne kadar sızdıklarını gördüm, güvende hissetmiyorum. Şartlarımı kabul ederseniz her şeyi sonuna kadar anlatır, sizlerle işbirliği yaparım, etmezseniz benim için konu burada kapanır. Bana dilediğinizi yapabilirsiniz, o birliğe geri dönmek beni çok mutlu eder, şehidimin intikamını alırım, bu uğurda ölmek benim için onurdur... Tekrar özür diliyorum, sizler büyüğümsünüz, ben töre dışına çıkmam, amacım sizleri küçük düşürmek ya da saygısızlık etmek değil, beni anlamanızı umuyorum."

İstemi Şef ve Bahadır Bey çok gergin bir şekilde birbirlerine baktılar. İstemi Şef sordu. "Sen enerjileri görüp okuyabiliyor musun?"

"Evet, şefim, çok daha fazlası var. Bunların o dosyada olması mümkün değil. Hakkımda çok fazla şey bildiğiniz belli ama o dosya üç kiloysa tamamı otuz kilo demektir. Lütfen bunu bir tehdit olarak görmeyin."

Bahadır Müdür hemen konuya girmek istiyordu. "Söyle bakalım, bu iki şart nedir? Sonuçta sen söylersin, biz karar veririz."

"Aynen öyle müdürüm, basit iki şart. Yaparsanız devam ederiz, yapmazsanız konu burada noktalanır. İlk şartım sizinle ilgili müdürüm. Önce bir soru sormalıyım. Benim için oluşturduğunuz dosyanın başka kopyası var mı? Birileri bir yerlere notlar aldı mı?"

"Hayır, yok, bu tek nüsha! Buna özellikle önem verdim, kimse not tutmadı, zaten parçalar halinde farklı insanlar oluşturdu, tüm halini ikimizden başka okuyan yok."

"Çok teşekkür ederim müdürüm, sizden de bu beklenirdi, konu çok hassas. Peki, o dosyayı ben göz gezdirdikten sonra yakar mısınız?"

"Bunu sonuç ne olursa olsun zaten yapacaktım, böyle bir dosya asla kimsenin eline geçmemeli! İkimiz de okuduk, zaten hepsi beynimize kazındı, bizi hafife alma."

"Sizleri hafife almak haddime değil müdürüm, bunu asla yapmam. İstihbaratın sınav için önkoşullarının bile ne kadar ulaşılmaz olduğunu biliyorum, ben de en az sizler kadar vatan sevdalısıyım, lütfen siz de beni hafife almayım. Bu tamam... İstemi Şefim, diğer şartım sizinle ilgili. Ayım binaya yaklaşamıyor. O yokken kendimi eksik hissediyorum, o benim erk hayvanım, beni anlarsınız. Ona izin vermenizi istiyorum. O olursa kendimi güvende hissederim."

"Bunu yaparım ama binanın krokisini almayacağına söz vereceksin."

"Buna ihtiyacım yok şefim, binanın tüm planları mutlak hafızada var, buraya gelirken yolda aldım zaten."

İstemi şaşkındı. "Biz onu gizlemiştik! Sen mutlak hafızanın o seviyelerine ulaşabiliyor musun?"

"Evet, ulaşabiliyorum, ulaşamadığım kısımlar sadece Vatikan'dakilerin engelledikleri. Açıkçası bu konuda çok iyiler. Zaten bu binanın planlarına ulaşmam beni çok şaşırttı, bence bu bir güvenlik açığı."

"Peki, sen bu açığı giderebilir misin?"

"Bilmiyorum şefim, açıkçası hiç denemedim ama sanırım yapabilirim."

"Tamam, ayının adı neydi?"

"Alpagu."

"Çok güzel isim vermişsin, hemen çağırıyorum."

"Çok teşekkürler şefim, müdürüm izninizle."

Buğra uzandı sehpada duran dosyayı aldı, incelemeye başladı. O sırada Alpagu'nun sesi beyninde yankılandı. *"Buradayım Buğra, rahat ol."*

Buğra dosyaya baştan sona hızlıca göz gezdirdi. "Teşekkürler müdürüm, buyurun dosya artık sizin." Bahadır Bey telefon edip katın yangın alarmını ve duman dedektörlerini kapattırdı, sonra odadaki tuvalete geçip dosyayı elinde tutarak yaktı, sifonu çekti.

"Evet, biz sözümüzü tuttuk. Başla bakalım."

"Ne öğrenmek istiyorsunuz? Siz sorun, ben söyleyeyim."

Bu arada Alpagu'ya *"Alpagu, odaya kimse yaklaşmasın, anında haberim olsun. Tüm kayıt cihazları yandı, dikkatli ol şüphelendiğin anda haber ver"* dedi.

"Tamam Buğra rahat ol, ben buradayım."

"Kendim de görmek istiyorum Alpagu."

Buğra gözlerini kapattı, başını öne eğdi ve bedeninden ayrılıp yükseldi. Astral koruyucuları gördü, olduğu odayı ve katı inceledi. Bedenine geri döndü.

"Evet başlayabiliriz."

Bahadır Bey hemen söze girdi. "Sen kimsin?"

"Ben her gün sokakta gördüğünüz sıradan insanlardan oluşan fakir bir ailede doğmuş sıradan olmayan biriyim. Ailemin tek özelliği vatan sevdası."

İkinci soruyu İstemi Şef sordu. "Bu seviyelere nasıl ulaştın? Ne denli zor olduğunu biliyorum. Tek başına yapmış olamazsın. Yaşın çok genç!"

"Tek başıma yapmadım zaten. Ben bir Bektaşi dergâhında Sıdki Dede'den ders aldım, Pirim Sıdki Dede'dir. Bana yolu açan o oldu, çilehane sonrası kanatlarımı bana o verdi."

"Evlat! Burada bir problem var, zamanlar ve mekânlar uymuyor! Bu öğretiyi devam ettiren bildiğim bir dergâh yok! Senin Sıdki Dede'n benim bildiğim Sıdki Baba mı?"

"Aynen öyle İstemi Şefim. O, sizin bildiğiniz Kurtuluş Savaşı gazisi Sıdki Baba! Onların zaman ve mekân gibi dertleri yoktur! O boyutta bunlar sadece an meselesidir. An onlar için isterlerse bir ömür, isterlerse bir zaman, isterlerse bir mekândır! Bunları normal bir insan asla anlayamaz. Ben anlamak için tam kırk üç gün çile çektim. Ne zaman var ne mekân! Hepsi yalan dünya!"

"Aman Tanrım! Bunları yaşamayan bilemez! Sen gerçek bir Alp-Eren'sin! Peki, zamanda ve mekânda yolculuk yapabiliyor musun?"

"Hayır, İstemi Şefim, sanırım bu benim için maalesef mümkün değil. Bilindik anlamda paralel evrenlere geçemiyorum, zamanda yolculuk yapamıyorum. O seviyeye çıkabilmiş ustalarla aramızda şöyle bir fark var. Ben o derece arınamayacak kadar kirliyim! İlk infazımı beş yaşında gerçekleştirdim. O insanlar karınca bile incitmemiş! Hepsi tereddüt etmeden can almış gözü kara Alpler ama bu aydınlığa öyle küçük yaşta ulaşmışlar ki adalet terazileri hiç sapmamış! Benim tek yapabildiğim uyuşturucuyu satanla kullananı ayırabilmek! Haddimi bilerek hareket ediyorum. Adalet dağıtmıyorum, adil olmaya çalışıyorum. Sadece töreye göre hükmü sabit suçlarda infaz kararı veriyorum. Daha fazla kirlenmek istemiyorum, camide yaşayan adamı o yüzden öldürmedim. Onun adına sevindim, kendince doğru yolu bulmuş. Din kimi insan için uçurum, kimi insan için kurtuluştur. Bu tamamen baktığınız pencereyle ilgili. Onun kurtuluşu olmuş."

"Çok güzel... Bu Eren kısmı, peki Alp kısmını nasıl çözdün? Bildiğimiz kadarıyla tam bir yakın dövüş ustasısın."

"İstemi Şefim, ben zor bir fakir mahallesinde büyüdüm. Ben çocukken oralar şimdiki gibi değildi. Sokaklar özellikle çocuklar için kavga doluydu. Ben normalden güçlü olduğum için rahmetli babam bana sokakta kavga etmeyi yasaklamıştı. Sonuçta ben de çocuğum, kavgadan kaçtığım için yediğim korkak damgasını aşmak istedim. Çocuk aklımla önce mahalledeki karate kursuna yazıldım ama hoşuma gitmedi. Sonra kickboks'u keşfettim. Tam benlikti, tüm hırsımı atabiliyordum. Sonra aikido'yla tanıştım. Aikido size savaş sanatı öğretirken yanında ruhunuzu da terbiye eder. Çok derin bir felsefesi vardır. Rahmetli babam tam olarak eski tarz bir kabadayıdır. Kendisi evlenince bırakmış. Beni kabadayılığı bırakmayan, bence bu ülkenin son kabadayısı olan çocukluk arkadaşıyla tanıştırdı. Fedai Ağabey'in bir vücut geliştirme salonu vardı, orada kaslarımı geliştirmeye başladım ve yanında o kabadayı kültürünü öğrendim, aslında Türk töresinin bir parçasıydı. Kickboks'u bırakmadım, tabii aikido'yu da. Hem Sıdki Dede'mle çalışıp ruhumu terbiye ediyordum, hem de tüm bu sporları yapıp bedenimi... Hepsi bir arada gelişti. Ben aikido ve kickboks'u harmanladım, bunu isteyerek yapmadım. Birbirine tamamen zıt bu iki dövüş sanatı bende birleşti. Kickboks içimde vahşi bir hayvana, aikido hayvan terbiyecisine dönüştü! Bugün ringe çıksam altın kemer alırım, dojo'ya çıksam bir senede dünyada parmakla gösterilen bir sensei olurum. Benim yolum o değil."

"Peki senin yolun nedir evlat?"

"Benim yolum vatan, müdürüm. Bu yolu ben seçmedim, benim adıma bu seçimi yapana saygım sonsuz, koşulsuz teslimiyetin önemini kavramadan o seviyelere çıkamazsınız. Yarın ne yaşayacağımı bilmiyorum ama hiç önemli değil, en kötüsüne her an hazırım."

"Sen tam bir serdengeçtisin. Kadim Türk devlet geleneğinin gökbörülerindensin! Bu gelenek olmasa bugün vatansız ve

kimliksiz olurduk, Cumhuriyet'i Atatürk önderliğinde senin gibi adsızlar kurdu. Mezar taşlarına yazı yazılmaz, biliyorsun değil mi? Onlara 'adsız' denir."

"Biliyorum müdürüm, babam bana o yüzden Buğra adını vermiş. Beni hep 'Bir gün vatanına kurban olacaksın' diyerek büyüttü. Adımı birilerinin bilmesine hatta bir mezarım olmasına bile ihtiyacım yok. Ben bunların çok üzerindeyim."

"Peki şahdamarlarına dokunup insanların yüreklerini okuduğunu söyledin ama cesetlerin hiçbirinde ne kalıntı ne de DNA örneği bulunmamış. Dokunmadan bunları nasıl yapıyorsun?"

"Hipnoz İstemi Şefim. Maalesef dokunmadan yapabildiklerimi çilehane sonrası öğrendim. Aslında en başından beri yapabiliyormuşum, bilseydim şehidimin intikamı yarım kalmazdı!"

"Çok ilginç Buğra, bunlar şaman özellikleri. Sen tam bir özel yapım melez gibisin aslında. Ailende şaman olabilir mi?"

"Bilmiyorum şefim, Şamanizm'i epey detaylı inceledim, açıkçası bana pek mantıklı gelmedi. Şamanlığın kanla aktarıldığına dair bir bulgu yok, şaman olamazsınız şaman doğarsınız. Özelliklerini biliyorum, soyumda var mı bilmiyorum ama ben şaman olsaydım çok farklı başka izler taşıyor olmam gerekmez miydi?"

"Gerçekten çok zeki insanlar. Aşina Anne ve Şamanizm bağlantımı bilmemeliler. Buraya kadar iyi idare ettin Buğra, ha gayret!"

"Senin gibi düşünmekte fayda var. Biz elimizdekine ve sonrasına bakalım. En başta şartlarımı kabul ederseniz sizinle işbirliği yaparım dedin. Nasıl bilgiler elde ettin? Nasıl bir işbirliğinden söz ediyorsun?"

"Şefim askeriyedeki yapılanma çok tehlikeli. Adamlar bir üstlerini bilmiyor yani sorguyla bir yere varamazsınız. Mektup yazıp bir üstün posta kutusuna bırakıyorlar. Ben bildikleri tüm adresleri aldım. Sıkı bir takiple bölgedeki yapı çökertilebilir."

"Yapılanma şekillerini biliyoruz Buğra, senden sonra tüm adresler değişmiştir. Büyük paniğe sebep olduğun kesin. Adresler bir işimize yaramaz ama iki kişi daha var dedin, biri üsteğmen, diğerini

de söyle takibe alalım. Biz çözeriz, bunlar kıymetli bilgiler. Anaların devlete emanet ettiği evlatları pusuya götüren vatan hainleri onlar! Bunu neden yaptıklarını öğrenebildin mi?"

"Hayır şefim, infaz ettiklerim bunu bilmiyordu. Üsteğmen operasyon sonrası izne çıktı, döndüğünde de yaklaşmam mümkün olmadı. Beni birliğin dışına salmadılar, dokunsam hepsini öğrenirdim ama maalesef."

"Hay Allah, neyse. Uyuşturucu şebekesine geçelim. Galerici ve vekilin itirafları çok önemli. Elyazısıyla yazmaları harika olmuş. Galerici kocaman bir masa takvimine yazmış, yazdıklarını almışlar, alttaki sayfaya çalakalem uyduruk bir intihar notu yazmışlar. Kalemle yazdığı için alttaki sayfadan asıl yazdıklarının neredeyse tamamını çözdük. Şehirdeki torbacılara dağıtım yapan elemanlarını yazmış. Yalnız vekil küçük bir ajandaya yazmış, dediğin gibi hepsini yırtıp almışlar. Aynı yöntemle çözdük ama elimizde sadece son sayfa var. Onda da senin yazdırdığın itiraflar olan gerçek intihar notu var. Diğer yazdıklarını öğrenemedik. Bu arada bugün sabahtan arka komşusu vekilin balkona asılı çırılçıplak fotoğraflarını paylaştı. Raporlarda intiharı öyle görünmüyordu. Arka komşunun bütün pislikleri anında ortalığa saçıldı. Herif evde üç karısıyla yaşıyormuş. Evden iki de zorla tutulan Malezyalı kız çıktı, kızları satın almış! Dinimizi kötü gösteriyor, İslam bu değil yaygaraları başladı. Adamın aldığı usulsüz ihaleler, verdiği rüşvetler... Bak anında neler yapıyorlar. Ellerinde işlerini gördürdükleri herkesin tüm pisliklerini içeren dosyalar var, gerektiğinde halkın önüne düşünmeden atıyorlar. Yani anlattığın yapılanmanın gücünü biliyoruz evlat. Vekilden neler öğrendin?"

"Vekil resmen kara kutu. Uyuşturucuyu Güney Amerika'dan gemilerle, Afganistan'dan tırlarla getiren bir bakan var. Vekil sadece olduğu şehirdeki malı dağıtıyor ama tüm yapıyı biliyor. Türkiye üzerinden geçen tüm uyuşturucu bakana bağlanmış. Mafya falan bırakmamışlar, hepsi hapiste. Kendi sistemlerini kurmuşlar, satılan her gramdan bakan para kazanıyor. Uyuşturucunun Avrupa dağıtımını terör örgütüne vermiş, aslında başından beri

onlar yapıyormuş ama yurtiçi dağıtım ellerinden gidince kârları düşmüş, bakan Avrupa fiyatlarına zam yapmış. Resmen Amerika hariç tüm uyuşturucu trafiği bakana bağlı. Vekil sadece komisyoncu. Bunu yaparken devletin tüm olanaklarını kullanıyorlar. Galericiye dokunulmazlık sağlamış. Galerici o kadar rahat ki şehrin göbeğinde fabrika gibi depo kurmuş. İşin ilginci bunları yapan bakan süzme salak. Eline kalem versen adını yazamaz yani bu yapılanmayı kurgulaması ve yönetmesi mümkün değil. Yani bakan da piyon. Bence bu işin ardında da ülkeyi örümcek ağı gibi saran bu yapılanma var. Vekil eşcinsel, bu cinsel fantezisi ona engel olmuş. Bakan olmak istiyormuş ama onu ellerindeki seks videosuyla tehdit edip engellemişler. Bunlar tamamı boğazına kadar pisliğe batmış, para için anasını kızını bile satabilecek karaktersiz, şerefsiz insanlar ve hepsi birbirinin pisliğini biliyor. Vekilin yazdıklarının tamamı harfiyen aklımda. Afganistan'dan sevkıyatı yapan şirketler, denizden sevkıyatı yapan şirketler, kara parayı akladıkları şirketler, akladıkları parayı aktardıkları vakıflar, vakıfların o paralarla yaptığı yatırımlar! Hepsini kelime kelime anlatabilirim."

"Harika! İstemi her şeyi yazar mısın?"

"Derhal müdürüm! Dinliyorum Buğra."

Buğra bilgileri öğrendiği anda mutlak hafızaya sadece kendisi erişebileceği şekilde kaydetmişti. Vekilin bilgisayarından elde ettikleri bir kısım bilgiler dahil eksiksiz tamamını aktardı.

"Hepsi bu İstemi Şefim. Araç plakaları ve gemi isimlerine kadar verdim. İzin verirseniz bir soru da ben sorabilir miyim?"

"Sorabilirsin, çok özele ya da devlet sırrına girmediği sürece cevaplarım."

"Yok, öyle bir şey değil, hatta sizin için çok genel. Kozmik birim nedir? Daha önce hiç duymadım."

"İlk andan beri bu soruyu sormanı bekliyorum. Kozmik birim istihbarat teşkilatımızın en önemli birimlerinden biridir. Bizler hem bu ülkenin astral koruyucuları hem de astral bilgi kaynaklarıyız. Enerji boyutunda bir saldırıya karşı her an tetikteyiz ve buna izin

vermeyecek güçteyiz. Şu an neredeyse tüm ülkelerin istihbarat teşkilatlarında olan, herkesin bildiği ama bilmezden geldiği tek istihbarat koluyuz. Bizler girilmeyen yerlere girer, duyulmayanı duyar, görülmeyeni görürüz. Bunları yapabilmemiz için yaşadığımız orta dünyadaki istihbarat elemanları bizi yönlendirir. İstihbaratın eleman kabulü en zor birimi biziz, ilave birçok özellik ararız. Elemanlarımızı genelde kendimiz bulup seçeriz, bize müracaat çok az olur. Ülkedeki tüm enerjileri sürekli takip ederiz. İstediğimiz anlamda olumlu gelişim gösterenleri araştırır, uygun gördüklerimizle irtibata geçeriz. Bize genelde birimde 'falcı bacı' ya da 'cinci hoca' muamelesi yaparlar ama bu da aslında işimizin bir parçası. Onların cin dediği varlıkların aslında ne olduğunu sen biliyorsun. Bu, istihbaratın bambaşka bir kolu."

"Çok güzel, açıkçası çok şaşırdım. Bunları genelde sadece Amerikan filmlerinde görürüz."

"Amerika! Hisseli harikalar kumpanyası! Onlar ülkelerinde cadı kovaladığı dönemde bizim çoktan birimimiz vardı! Biz dünyanın en eskisiyiz Buğra."

"Öyle mi? Kuruluşunuz ne kadar eski?"

"Kuruluşumuzun Türk tarihiyle, şamanlarla başladığı bilinir. Bu istihbarat yöntemini hep kullanmışız. Hatta Cengiz Han şamanların yanında Yada taşını da kullanmış. Yada taşı en son Cengiz Han'da görülmüş, sonrası yok. Büyük ihtimalle kimsenin eline geçmesini istememiş. Kurganın da olduğunu düşünüyoruz. Bilirsin Cengiz Han'ın kurganı kayıptır ve bulunduğunda dünyanın sonunun geleceği rivayet edilir. Birimin mevcut tarihi Teşkilat-ı Mahsusa'ya dayanır. İttihat ve Terakki dönemi yani. Birim olarak Cumhuriyet'le yaşıtız. Atatürk'ün özel emriyle kurulmuş."

"Teşkilat-ı Mahsusa'daki kurucu üyeniz kim? Tüm tarihimizi biliyorum. Çok merak ettim, kim o kahraman?"

"O kısım çok ilginç Buğra, bizim öyle bir kurucu üyemiz yok, kayıtlarda sadece Atatürk'ün emriyle kurulduğumuz yazılı. Sonuçta istihbaratın en özel, en aykırı birimi."

"Tabii ya! Bu, dedem Pehlivan Hasan'ın kurduğu, o dönem hiçbir devlette olmayan çok özel birim! Neden adını kayıtlardan sildiğini öyle iyi anlıyorum ki. İyi ki öyle yapmışsın pehlivan dedem, yapmasan bugün ben olmazdım, tüm çabana rağmen küçük bir çocukken peşime düştüler, bilseler çoktan yok ederlerdi. Umarım sana layık bir torun olurum, ruhun bedenimde, sıra bende..."

"Yani sizin bir Kuşçubaşı Eşref'iniz yok. Aslında teşkilatın bu en özel birimine bu gizem çok yakışmış. Tarihimle ve kanımla bir kez daha gurur duydum."

"Gurur duymamak mümkün değil Buğra. Bu gurur duyduğun birimin bir parçası olmak ister misin? Dediğim gibi bizim birim elemanlarını genelde kendi seçer. Bize katıl, teşkilatın bir parçası ol. Cebinde bu ülkenin en özel kimliğini taşı. Vatan sevdanı, vatan hizmetiyle birleştir. Açıkçası ekibimde senin düzeyinde biri yok. Artık Alp-Eren yetiştiren dergâhlar yok. Gerçek bir şamanımız var ama o da tam bir şaman olduğu için kurallara, kalıplara sığmıyor. Ne dersin?"

"Bu çok gurur verici bir teklif şefim ama yapamam. Seve seve size çalışırım ama sizinle çalışamam, cebime o kimliği sokamam. Çok üzgünüm."

Uzun süredir sessizliğini koruyan Bahadır Bey dayanamadı.

"Al işte, birdi iki oldu. Aynı tornadan mı çıktınız aslanım siz? Şaman da aynısını söylemişti! Neden peki? Böyle onurlu bir kimliği nasıl reddedersin? Bu kimlik torununun torununa bile gurur kaynağı olur! İnsanlar istihbarata girebilsin diye çocuklarını beş yaşında dil kurslarına göndermeye başladı. Sen sunulanı geri çeviriyorsun!"

"Çok özür dilerim müdürüm. İnanır mısınız bilmem ama bu benim çocukluk hayalim ama yapamam. Şimdi siz varsınız, ya sonra? Bir imza, bir kararnameyle her şey değişir. Sizi buradan alıp Dışişleri'ne verirler, belki emekliye sevk ederler, belki de hapse atarlar! Devlete sızmış yapılanmayı biliyorsunuz."

"Bu söylediklerini bize asla yapamazlar, haddini aşma delikanlı!"

"Lütfen o şekilde görmeyin. Yaparlar ve yapacaklar! Sizler gibi Atatürk'e bağlı vatan sevdalılarını o koltuklarda oturtmazlar. Bu binanın en mahrem yerlerine girerler, en olmadık devlet sırlarını ele geçirirler, elinizle yetiştirdiğiniz onlarca seçme serdengeçti bir gecede açığa çıkıp şehit edilir. Dosyamı yakmanızı neden istedim sanıyorsunuz? Sizce ölüm umurumda olur mu? Vekilin evini tek başıma bastım ben! Anlattım size, ben ölümle tanışıp geri geldim. Lütfen, bunu böyle yapalım. Siz de o gün geldiğinde gerinizde gerekirse bu vatanı tek başına savunacak bir adsızınız olduğu huzuruyla yaşayın. Sizlere ve devletime gönülden bağlıyım, seve seve sizinle çalışırım ama cebimde kimlikle yapamam, bunu benden istemeyin."

"Aslında bir kalkışma hazırlığı içinde olduklarını düşünüyoruz ama o dediklerini bize yapamazlar delikanlı. Neden biliyor musun? Biz görev emrini Mustafa Kemal Atatürk'ten aldık. Bizim görev süremiz ölünce biter! Oturduğumuzun koltuk mu zindan taşı mı olduğu önemli değildir. Öyle olsun, onurlu dik duruşundan dolayı seni kutluyorum. Kendince haklı olduğun kısımlar var, aslında senin gibi birinin açığa çıkmasını biz de istemeyiz. Senin gibi bir derinin derini elemanımız olması bizi rahatlatır ama lütfen kendi başına iş yapmaya kalkma. Serhat'la konuşurum. Bölge istihbarat ve bizimle irtibatı kesme."

"Doğunca gücümü görüp saçıma kurbanlık koç gibi kına çalmışlar, babam adımı Buğra koymuş. Ben vatanıma kurban olmak için doğmuşum. Sonuna kadar yanınızdayım, ülkem için ne gerekiyorsa yaparım. Bu haliyle ben de özgür olurum. Olası yapacaklarımdan devletim sorumlu olmaz, gerekirse bir çukurda ölür giderim ama devletim var olmaya devam eder."

"Bir delilik yapma delikanlı, seni bulduğumuz gibi kaybetmeyelim. Bakana dokunmaya kalkma mesela, ülkede onun yerine geçecek milyonlarca satılmış salak var. Şimdi her şeyini biliyoruz, biz dosyalarız. Keser döner sap döner! Biz hesabı bu dünyada keseriz evlat. Bugün ya da yarın ama mutlaka! İstemi, başka soracağın bir şey var mı?"

"Yok, şefim ama içim burkuldu açıkçası. Bu binada Buğra'yı görevi başında görmeyi çok isterdim."

"Çok üzgünüm İstemi Şefim, inanın ben de çok isterdim ama bu hali daha doğru."

"Buğra seni misafirhaneye bırakalım, yarın evine göndeririz."

"Müdürüm mümkünse beni bu gece evime gönderin. Sabaha anca varırız."

"Bence kal ama sen bilirsin..."

-48-

Eve vardığında sabah ezanı okunuyordu, bahçe kapısından girip sofaya geçti. Bedeninden ayrılıp yükseldi. Onu getiren aracı, dönüş yoluna girdiğine emin olana kadar takip etti. Olduğu mahalleyi ve sokağını inceledi, bedenine döndü.

Sadece kaskını alıp motorunu sokağa çıkardı. Doğruca Sağırkaya otoparka gitti, sistem motoru tanıdı, bariyer açıldı. Bülent'in eski arabası orada değildi. Motorunun üzerine oturup bekledi. Bir süre sonra Bülent geldi.

"Buğra?"

"Ağabey motorumu bırakmaya geldim, ben yokken burada durması daha güvenli olur. Bizim evin bir tane tahta kapısı var, tekme atsan açılır. Merkeze birlikte gideriz diye düşündüm."

"İyi düşünmüşsün. Hayırdır, yolculuk nereye? Neden aramadın, daha erken gelirdim."

"Sabaha kadar gezdim, telefonun şarjı bitmiş. Kafam çok karışık, son dönem yaşadıklarımı biliyorsun, çok bunaldım. Biraz buralardan uzaklaşıp kafamı dağıtmak istiyorum. Kısa bir tatil gibi düşün, bana iyi gelecek."

Kaskını motorunun üzerine bıraktı, motorunun her yerine dokundu, vedalaştı. Düşündü, gerçek anlamda vedalaşacağı hiç kimsesi yoktu. Aslı sahaftı, görev arkadaşıydı. *"Demek ki böyle olması gerekiyor, benim ardımda bırakacak kimsem yok, olsa belki bu kararı veremezdim."*

Sonra Bülent'e anahtarı uzattı.

"Ağabey anahtarı sende dursun. Dönüşü uzatabilirim. Arada çalıştır, çık bir tur at, yokluğumu hissettirme, otobanda gazı kökle, ibreyi dibe daya, beni özlemesin."

"Buğra sen tatile gittiğine emin misin?"

"Bilmiyorum ağabey, hayatım hep çok zordu, son dönem yaşadıklarım çok ağır geldi. Henüz karar vermedim belki de dönmem. Dönmezsem motorum senindir ama yokluğumu hissettirmemek şartıyla."

"Yok, öyle düşünme, dönersin. Tüm zorluklar geçmişte kaldı diye düşün, çok gençsin hayat yeni başlıyor. Git kafanı dağıt, haberleşiriz. Buralar sensiz olmaz."

Birlikte Sağırkaya Plaza'ya gittiler. Buğra doğruca Aslı'nın yanına geçti.

"Günaydın Aslı."

"Günaydın, çok bitik görünüyorsun. Neler oldu istihbaratta?"

"Hiç uyumadım. Önce şunları al, sanırım imha etmek en doğrusu. Telefonu girerken kapatıp vermiştim, geri aldıktan sonra açmadım, kartların çiplerini kırıp evde bıraktım."

"Şu an karşımda olduğuna göre her şey yolunda gitmiş. Yaptıkların çok doğru hareketler. Birkaç saate hepsinin yenisini hazırlarız. Telefonu çocuklar güvenli bir şekilde açıp inceler. Yalnız yorgundan çok düşünceli görünüyorsun. Buraya Bülent'le geldin, aklından neler geçiyor?"

"Ya bu kedi ne ara benim kucağıma geldi? Eftiş, çok özledim kız seni."

"Ben artık senin geldiğini kameraya bakmadan Eftelya'dan anlıyorum. Gerçekten çok tatlı. Neyse, neler oluyor anlatır mısın?"

"Aslı kimliğimi ve kartları yenile ama sende dursun hatta istersen yenileme geri dönünce yaparsın. Bir Fransız pasaportu ve kimliği çıkartmanı istiyorum, kendim olarak gitmemeliyim. Bugün perşembe, cumartesi sabahtan Roma'da olacağım gibi uçak bileti de ayarlaman gerekiyor. Tek gidiş. Yol boyu her şeyi düşündüm. Şimdi biraz izin verirsen iki lokma atıştırıp biraz uyumak istiyorum, gerçekten çok bitiğim, zor bir 24 saat oldu. Ayrıntıları sonra konuşuruz."

"Bu söylediklerin pek hoşuma gitmedi ama nasıl diyorsan öyle olsun Buğra. Sen dinlen ayrıntısını sonra konuşuruz."

* * *

Öğleden sonra saat üç gibi tekrar Aslı'nın yanına geçti.

"Hoş geldin şampiyon, biraz daha uyusaydın, erken kalktın."

"Yok, bu kadar yeter, akşam uyuyamam. Neler yaptın?"

"Pasaportunu ve Fransız kimliğini hazırladık. Adın Raphael Martin. Bu son dönemin en popüler ismi ve Fransa'daki en yaygın soyadı. Uçak biletin bu isme alındı. İstanbul aktarmalı Sudan Hartum'dan kalkan bir Roma uçağı. Sen aslında uçağa Hartum'dan biniyorsun. Sana basit bir tüccar geçmişi yazdık. Uçağa İstanbul'dan bineceksin. Sen binip havalandıktan sonra biz sisteme girip kaydını sileceğiz ve Hartum'a alacağız. Söylediğin gibi tek gidiş. Kontrollerde sıkıntı yaşama diye aynı isme ait banka kartları ve ehliyet de hazırladık. İnfazını verdiğin vekilin ve bağlantıda olduğu birkaç ismin offshore hesaplarını patlattık, harika bir havuzumuz var. İstersen seni havaalanında bekleyen bir Maserati bile ayarlayabilirim. Şimdi aklında ne var anlat bakalım."

"Harikasınız, aklımdan geçen aslında basit. Roma'ya gidiyorum. Gidip o merkezi dağıtmak zorundayım Aslı, bunu ben yapmazsam hiç kimse yapamaz. Maserati'ye gerek yok, tatile gitmiyorum, dikkat çekici hiçbir şey olmamalı. Vekilin ve diğerlerinin haksız yoldan kazandığı paraya ihtiyacım yok. Lütfen tüm masrafları kişisel hesabımdan karşıla. Havuzdaki o parayı da o şerefsizlere dünyayı dar edecek vatan evlatları için harca. Doğru düşünüyorsun, o para bu düzeni yıkmak için kullanılmalı ama benim ihtiyacım yok. Şimdi en baştan başlayayım...

Haklı çıktın, hemen bir ekip daha gönderdiler. Gelen ekip çok nazik bir şekilde gelmek zorundasın diyerek beni genel merkeze götürdü. Verdiğin liste çok işime yaradı. O listede ismi olan iki gerçek vatan sevdalısıyla tanıştım. Pehlivan Hasan'ın kurduğu çok özel bölüm kozmik birimmiş. Çok başarılı bir şekilde bugüne kadar gelmişler. Bana hayalim olanı teklif ettiler ama evet diyemedim, içim yandı. Bağlantımızı bilmiyorlar ve hiç açık vermedim. Sahaftan haberleri yok. İşlerine yarayacak, elde ettiğim bilgileri onlara verdim. Karşılığında bu şerefsizlerin bir kalkışma hazırlığı içinde

olduğunu öğrendim. Buna izin veremem Aslı. Bu ülke bir darbeyi daha kaldıramaz, her darbe bizi onlarca yıl geriye götürüyor. Şu an zaten toplumun bilinci taş devri seviyesinde. Darbe olursa doğrudan Afganistan'da uyanırız! Rahmetli Uğur Mumcu'nun dediği gibi. 'Bu ülkenin hiçbir zaman A, B, C planları olmadı, hep A, B, D planları oldu!' Ben bu ulusun C planıyım Aslı! Bir kez daha bunun olmasına izin veremem. Roma'ya gidiyorum, ne olacak bilmiyorum. Dönemeyebilirim, dönme hesabı yapmadan gidiyorum. Oradan çıkabilirsem bir yolunu mutlaka bulur vatanıma dönerim. O merkezi başlarına yıkmak zorundayım. Bunu istihbaratla birlikte yapamam, kesin orada da sızıntı vardır. Biz AVM'ye gittiğimizde büyük ihtimalle karşımıza boş bir köşe dükkân çıkar. Ben tek başıma gider, oraya girerim. Çıkar mıyım bilmiyorum ama orayı başlarına yıkarım."

"Buğra bu çok tehlikeli bir plan, hatta bence plan bile değil!"

"Kim için tehlikeli? Sadece benim için! Peki, ben kimim? Varlığından hiç kimsenin haberdar olmadığı, vedalaşacak kadar bile kimsesi olmayan bir bay hiç! Ben o hiçe varmak için ömrümü verdim Aslı, ben artık mutlak hiçliğin bir parçasıyım yani bir kaybımız olmayacak. Mutlak hiçlikte mutlak teslimiyet, mutlak zafer demektir. Dönmemek üzere gidiyorum, bırak zaferin tadını çıkartayım. Eğer haklıysam zaten dönerim, haksızsam zaten her şey boş demektir. Mutlak teslimiyet zamanı Aslı. Alt kattaki giremediğimiz odanın arkasında bir kapı var. Sadece içeriden açılıyor. O kapının yakınına bir araç bırakmam benim için yeterli. Yukarıdan girer aşağıdan çıkarım. Plan bu, ayrıntısını düşünecek zaman yok. Zaten her şeyi inceledik, daha iyi bir planın varsa onu uygulayalım."

"Hiçbir şey diyemiyorum Buğra. Ben sahafım, sana yol gösterir, yolunu açarım, sen de uygularsın. Bu tarihte hep böyle olmuş. Madem öyle istiyorsun otoparktaki kapıya yakın bir kapalı kasa ticari araç ayarlarım, uçaktan indiğinde anahtarı teslim ederler. Söylediklerini yapabilirsen topladıklarını araca yükler beni ararsın. Ben

kendimce birkaç kaçış planı hazırlarım. Sen araca bindiğinde hangi plan uygunsa onu uygular, seni İtalya'dan çıkartırız. İstersen yanına bir fedai ekibi verebilirim."

"Hayır, yalnız olmak zorundayım. Kendi hayatım dışında kimseyi riske atamam. Bir şekilde ellerine geçersem düşünmem gereken hiç kimse olmamalı."

"Tamam Buğra ne diyebilirim? Dediğim gibi ben yol göstericiyim sen uygulayıcısın. Uçağın cumartesi sabah üçte, iki saat rötar olsa beşte kalkar. En kötü ihtimalle sabah sekize doğru Roma'da olursun. Peki içeri nasıl gireceksin?"

"Birlikte defalarca kameralardan izledik, içeride tahminen 20 kişi var. Yemekler neredeyse her gün aynı dakikada geliyor, yemekleri getirenlerden biri yaka kartıyla paravan kapıyı açıyor, içeri giriyorlar. Hep aynı adamlar geliyor, onların yerine geçemem. Asansörün az gerisinde oyalanırım, onlar kapıyı açtığı anda onlarla birlikte paravan kapıyı geçerim. Kameralar yanmamalı, alarm durumuna geçerler. Onlar beni kameralarından görür, toparlanmalarına olanak tanımadan kapıyı kırıp içeri girmem şart. Sonrasında Killa'nın yaptığı gibi önüme geleni devirerek alt kata inerim. Killa'nın ensesine elektroşok verip bayılttılar, benim tehlike anında gelen öngörüm var. Bana onu yapamazlar. Dağıtarak ve Pehlivan Hasan'ın yaptığı gibi vurduğunu öldürerek ilerlemem şart. Enerjimi kullanabiliyorum, telekinezide ustayım. Bunları çok kısa sürede başarabilirim. Geriye sadece engelli adamın odası kalıyor. Açıkçası çok zor görünmüyor, kapıdan kaçsa bile kaç metre uzağa gidebilir? Toplamda on dakika diyorum ama daha kısa sürebilir. Hepsini indirince bulabildiğim ne varsa araca yükler oradan çıkarım. Alpagu zaten her an beni yönlendiriyor. Araca binince seni ararım, çıkış yolunu söylersin. Sonrasında kontrol sende. Ne diyorsun?"

"Buğra böyle anlatınca çok kolay görünüyor ama çok fazla değişken var. Astral anlamda oraya yaklaşamadığımızı unutuyorsun. Çok riskli. Kontrolden çıkabilir, en kötüsünü göze almadan bunu uygulamaya koyamayız."

"Aslı en kötüsünü en başta söyledim, bunu zaten göze aldım. Kürşat'ın Çin sarayına baskına gitmesi gibi, üstelik benim kırk çerim yok. Tamamen başarısız olup oradan çıkamasam bile bu korku onlara tüm planlarını değiştirtir. Amaç da bu değil mi zaten?"

"Bilmiyorum, bence bu hiç doğru bir plan değil. Kesin kararlı görünüyorsun, elimden seni desteklemekten başka bir şey gelmez. Kimliklerin, banka kartların ve cep telefonun hazır. Çocuklar şu anda Fransız kimliğine kayıtlı İtalya'da kullanabileceğin bir cep telefonu hazırlıyor. Ticari araç işini hemen hallederiz. Havaalanından seni alacak bir araç ayarlayalım mı?"

"Telefon, kimlikler ve banka kartları sende dursun, ihtiyacım yok. Dönünce alırım. Havaalanından taksiyle giderim, son derece sıradan yani. Diğerlerinin hazırlanması ne kadar sürer?"

"Akşamı bulur, bu arada da sen en başından tüm ayrıntısıyla olanları anlatırsın. Hem yazmalara geçer hem ben öğrenmiş olurum."

Buğra istihbarat binasında olanları tek tek anlattı.

"Çok iyi idare etmişsin. Tamamına inanmadıklarına adım gibi eminim, araştırmaya devam edeceklerdir. Telefonunu açamamışlar ama sen açtığında aktif olacak bir casus yazılım göndermişler. Açmaman çok iyi olmuş, çocuklar yazılımı telefonu açmışsın gibi senin eve yönlendirdi. Kartların çiplerini evde bıraktığın için böyle yaptık. Kemerine ya da çiplere böyle bir şey yaptıysalar sen burada olmadığın sürece seni evde görecekler. Aslında ateşle oynuyorsun, bunlar ortaya çıkınca sana karşı öfkeleri çok büyük olacak."

"Roma'dan getireceklerim onları sakinleştirir Aslı rahat ol. Hem kızsalar ne olacak, beni güneydoğuya mı sürecekler? Bu yüzden onlara katılmam yasak zaten."

Ofisin kapısı açıldı, içeri giren kişi Aslı'nın masasına bir kutu bıraktı.

"Hepsi hazır Aslıhan Hanım."

"Teşekkür ederim, ellerinize sağlık."

Aslı kutuyu önüne çekip açtı, içindekileri tek tek çıkartıp masanın üzerine koydu.

"Buğra cüzdanına nakit gerekebilir diye büyüklü küçüklü banknotlar halinde 1000 euro koyduk, hepsi sıralı. Raphael Martin adına düzenlenmiş pasaport, kredi kartları ve kimlikler burada. Cep telefonu yine aynı isme kayıtlı. Kartlar ve telefon sanal iz bırakmıyor, gidene kadar burada da kullanabilirsin. Yapmamızı istediğin başka bir şey var mı?"

"Bunların dışında sadece bu pisiye ben dönene kadar iyi bakın. Eftişim, dönünce görüşürüz kızım, kendine dikkat et. Saat geç oldu Aslı, artık sizlerle de vedalaşıp evime dönüp dinlenmek istiyorum."

"Bülent'le ben de seninle çıkalım. Çok zormuş Buğra... Aldığım onca öğreti, yaşadığım onca acı. Dönmezsen benim için her şey biter, biliyorsun değil mi! Aslında biz bir bütünün iki parçasıyız. Sen dönmezsen benim hayatta bir amacım kalmıyor. Bir anda amaçsız multi zengin Aslıhan Sağırkaya olarak kalırım ve o hayat bana göre değil. Etrafına bir baksana, bu bina, emanetler, yaşadığımız onca acı... Lütfen beni amaçsız bırakma."

"Haklısın Aslı, sen beni tekrar bulduğunda dünyalar benim oldu, çocuk gibi sevindim. Ben artık mutlak hiçliğin bir parçasıyım, sahaf bana bu kadar bağımlı olduğuna göre sahaf da mutlak hiçliğin bir parçası! Yani aslında dönüp dönmemem bir şey fark ettirmiyor. Dönmezsem sadece yalan dünyada bir süre daha çile çekersin. Bunlarla uğraşmak zorunda kalmayacaksın merak etme, bana güven. Nasıl ve neden bilmiyorum ama içim çok rahat."

"İkimiz de çok farklı, zorlu eğitim süreçlerinden geçtik, çok fazla acı yaşadık. Bu acılar bizi çok farklı sertleştirmiş. Biz birbirimizin göreviyiz. İçimi ilginç bir huzur kapladı, git ve gereken neyse onu yap. Ben seni mutlaka bir şekilde oradan alırım, yolun açık olsun Buğra."

Aslı Bülent'i aradı. Buğra'yla birlikte ofisten çıktılar. Bülent otoparkta bekliyordu.

"Güzel haberler bekliyoruz Buğra, irtibatı kopartma lütfen. Bülent seni nereye istiyorsan bırakır."

"Çok teşekkürler Aslı, her şey için çok teşekkürler. Bülent Ağabey beni kapının önüne bıraksın yeter. Yürüyerek eve dönüp şehrimle de vedalaşmak istiyorum. Bülent Ağabey, seninle de burada vedalaşalım, aşağıda doğrudan arabadan iner giderim."

Buğra plazanın önünde indi. Evine epey uzaktaydı. Söylediği gibi geze geze gidip saatler sonra evine vardı, sonra da doğruca yatıp uyudu.

-49-

Ertesi sabah Aslı her zaman olduğu gibi erkenden ofisine gitti. Her sabahki gibi hafif bir kahvaltı yaptı, kahvesini aldı. Kahvesi elinde tüm birimi gezip herkese günaydın dedi, ofisine geçti. Yerine oturacağı sırada garip bir şey fark etti, bilgisayarı açıktı ve ekranda bir yazı vardı. Yazı programında bir sayfa açılmış ve uzunca bir not yazılmıştı. Neler oluyor diye düşünerek yerine oturdu ve okumaya başladı.

"Günaydın Aslı, lütfen sakince sonuna kadar oku ve büyük bir tepki verme. Buğra çok büyük bir bilinmeze doğru zor bir karar alıp yola çıktı. Aslında haklı biliyor musun, bunu o yapmazsa kimse yapamaz. Sorun burada başlıyor, Buğra yapabilir ama tamamlayabilir mi ondan emin değilim. Neyin üzerine gittiği hakkında en ufak bir fikri bile yok..."

* * *

Bu sırada istihbarat genel merkez binasında İstemi Şef odasına doğru söylene söylene koridorda yürüyordu.

"Ah be Buğra, kabul etsen ne olurdu sanki! İki seneye seni yetiştirir, birimin başına geçirip emekliliğimi isterdim..."

Odasının kapısına yaklaştığında bir misafirinin kapının önünde onu beklediğini gördü. Kaşlarını çattı, sinirli bir şekilde oda kapısını açtı, eliyle misafirine buyurun işareti yaptı. Misafiri ofise geçti, ardından İstemi Şef girip kapıyı sinirle kapattı.

"Kızım sana yüz kere söyledim. Bu binaya böyle girme! Vurduracaksın kendini! Böyle dalga geçer gibi... Ağırıma gidiyor artık!"

* * *

Aslı bilgisayarın başında kaskatı kesilmiş notu okumaya devam ediyordu.

"Buğra'nın girmeye karar verdiği yapı astral anlamda inanılmaz derecede iyi korunuyor Aslı! Buğra yaklaşamadı, siz yaklaşamıyorsunuz, Alpagu yaklaşamıyor hatta ben bile yaklaşamıyorum! Orada enerjilerimizi emen neredeyse sürekli açık tutulan bir portal var! Çok yaklaşırsak bizi içine çeker ve yok oluruz! Sürekli olarak negatif taraf için açık tutuluyor ve geçişler sağlanıyor. Fiziksel olarak yapıya yaklaşabilirim ama astral anlamda asla! Bu kapıyı açık tutan nasıl bir enerji, hangi düzeyde nasıl bir yaratık, inan ben de bilmiyorum. Bu yolculukta Buğra'yı yalnız bırakamam. Tüm gücümle yanında olacağım. Senin desteğine de ihtiyacımız olacak. Bu gizliliği sürdürebilmemiz için sana ve tüm ekibine ihtiyacımız var. Lütfen sorgulamadan tüm birimini Roma'ya yönlendir. Bir an önce şehrin elektrik ve tüm sinyalizasyon altyapılarına girin. Ayrıca Roma'daki tüm bankaların güvenlik sistemlerine girmelisiniz. Ben detaylı bir plan yaptım, rahat ol. İstihbarata Buğra'nın anlattıkları dışında asla bir şey söylemem. Sahafın tüm kurallarına uyacağıma emin olabilirsin. Senin desteğin olmadan bu işin altından kalkabileceğimizi sanmıyorum. Şehrin tüm sinyalizasyon ağını ve elektrik şebekesini bir an önce kontrol edebilir hale gelmeniz gerekiyor. Ayrıca AVM'den havaalanına giden en kestirme yolu insansızlaştırman gerekiyor. Sana ve ekibine çok güveniyorum, neler yapabileceğinizi iyi biliyorum. Ben seni adım adım yönlendireceğim, merak etme. Sadece her an, her şeye hazır ol. Söylediği gibi gerçekten Buğra oraya girer ama çıkabilir mi bundan

emin değilim. Biliyorum, beni tanımıyorsun ve biliyorum ki çok şüpheci bir insansın ama lütfen bana güven. Buğra'nın geri dönmesi senin ellerinde Aslı. Lütfen Buğra'ya bunlardan bahsetme, bırak söylediği gibi kendini yalnız sansın. Böylece daha rahat hareket eder, ben her anında yanında olacağım, onu orada yalnız bırakamam. Bunları sana daha sonra açıklarım. Onu sana geri getirebilmem için lütfen söylediklerimi harfiyen yap ve benden haber bekle. Lütfen bana güven...

İMZA: Eftelya"

* * *

İstemi Şef'in ofisinde gerginlik sürüyordu. Şefin misafiri çalışma masasının önünde duran koltuğa zıpladı, İstemi Şef'e dönüp insan formuna girdi.

"Bürküt! Bak, bu böyle olmuyor kızım! Seni yüz kere uyardım, bir gün çocuklar fark edip seni zevk için vuracak! Kimlik verelim bize katıl dedik, kabul etmedin, bir kere de şu binaya insan gibi gir. Kapıya gel, haber ver, seni içeri alırız merak etme. Artık gerçekten ağırıma gidiyor, tüm birimle böyle dalga geçer gibi... Bir daha böyle gelirsen seni kabul etmem, süpürgeyle kovalarım bilmiş ol!"

* * *

Aslı notun sonundaki imzayı görünce iyice allak bullak oldu.

"Eftelya diyor! Nasıl yani? Eftelya... Bu binada bir tane Eftelya var!"

Aslı bilgisayarında bir tuşa basıp "Bana derhal Eftelya'yı bulun, kimin yanındaysa hemen haber versin!" diye bağırdı.

Tüm birimde bir anda kıyamet koptu, herkes Eftelya'yı aradı ama kimse bulamadı. Miskin, sakin, sarı pisi hiçbir yerde yoktu.

Tüm ekip Eftelya'yı ararken Aslı kamera kayıtlarını inceliyordu.

"Evet, tam bu nokta. Buğra masanın önünde oturuyor, Eftelya kucağında. Ayağa kalkıyor, Eftelya kucağından masanın üzerine atlayıp miskince geriniyor ve yere iniyor. Bu konuşmamızın sonu, birlikte ofisten çıkıyoruz. Aman Tanrım! Biz çıkınca ofisin ışıkları kapanmış ama bilgisayarım açılmış, önünde sarışın bir kadın var! NELER OLUYOR BURADA!"

Ofisinin kapısına bakan dışarıdaki kamera kaydını da inceledi.

"Evet, bu kısım; otoparkta konuşuyoruz. Biz arabalara bindiğimiz sırada Eftelya kedi kapısından çıkıyor... Evet, asansöre önce ben girmiştim, hale bakarmısın ne kadar rahat, tüylerini yalıyor! Tabii ya, yine geldiği gibi Bülent'in arabasının arkasından asansöre biniyor, bizim sistem yine onu algılamıyor! Kimsin sen Eftelya?"

* * *

İstemi Şef'in ofisinde Eftelya kendini savunuyordu.

"Şefim tamam, yerden göğe kadar haklısınız. Bir daha yapmayacağıma söz versem inanacak mısınız? Hem insan formunda gelsem ben yine sizi aratmam doğrudan geçerim, buna engel olamam, ben böyleyim. Öylesi daha tehlikeli olmaz mı?"

"Kızım Allah aşkına bir kere olsun kendini benim yerime koy. Her seferinde sayfalarca rapor yazmak zorunda kalıyorum. Günlerdir sana ulaşmaya çalışıyorum, sormam gereken çok önemli şeyler var ve yine ortalıkta yoksun. Bu böyle yürümez Bürküt. Gerçekten bizimle birlikteysen gerektiğinde sana ulaşabilmemiz şart."

"Bana neden ulaşmaya çalıştığınızı biliyorum şefim, olayların benimle bir alakası yok. Çok daha önemli bir konu var, bunları konuşarak vakit kaybediyoruz."

"Kızım artık bir durun olsun! Neyse, nedir bu kadar önemli olan konu?"

"Konu Buğra şefim."

"Sen Buğra'yı nereden biliyorsun? Tanıyor musun?"

"Uzun hikâye şefim, evet tanıyorum. Biliyorsunuz o tam bir serdengeçti! Yarın sabaha karşı üçte Roma'ya doğru uçakla yola çıkacak. Yaptığı yarım yamalak planla onu bekleyenin ne olduğunu bilemeden bir baskına gidiyor."

"Bana ne, biz onu insan gibi uyardık, gitsin gebersin!"

"Yok, şefim, konu o kadar basit değil. Bilmeden çok büyük bir balık yakaladı. Gittiği yer çok önemli, orada bir portal var ve bizler yaklaşamıyoruz."

"Dur bir dakika! Sen şu Roma'daki bizim de yaklaşamadığımız AVM'den mi bahsediyorsun? Neler biliyor bu çocuk?"

"Aynen orası şefim, size bildiklerinin çok azını anlattı, aslında sadece sizi tatmin edecek bilgileri verip üzerine sizden bilgi alarak emin oldu. Size anlatmadığı çok şey var. Bunu kötü niyetle yapmadı, devletini bu işe karıştırmak istemiyor. O tam bir adsız!"

"Yani sen bacak kadar velet buraya kadar gelip sizinle dalga geçti mi diyorsun?"

"Şefim lütfen olaya öyle bakmayın, konu gerçekten çok önemli ve biz şu anda vakit kaybediyoruz. Roma'daki o odağı Buğra yok edebilir, izin verin bundan faydalanalım. Size söz onu geri getireceğim, bunların hesabını kendisine sorarsınız."

"Diyelim ki tamam dedim, bizden ne istiyorsun Bürküt?"

"Roma'da ne kadar güçlüyüz? Kaç elemanımız var?"

"Bana böyle sorular soramazsın! Yeterince var! Amacın ne onu söyle."

"Operasyona isim versek 'Neron' olurdu desem."

"Roma tekrar yanacak diyorsun yani."

"Aynen öyle şefim, Neron'u mezarında ters döndürme niyetindeyim, tüm planı yaptım."

"Sana neden destek olalım? Hayır dersem ne yapacaksın?"

"Şefim hayır derseniz tek başıma giderim. Buğra'yı orada yalnız bırakamam."

"Gönül bağın mı var senin bu oğlana?"

"Hayır, şefim, benim o tür insani duygular taşımadığımı biliyorsunuz. Sadece orası çok önemli, sonuçta ben de bir serdengeçtiyim. Bu ülkem için çok önemli bir operasyon. Hayır derseniz ikimizi birden kaybetme olasılığınız var, evet derseniz Buğra'yı gerçekten kazanırsınız. O bildiğinizin çok daha ötesinde işler yapabilecek biri."

"Evet dersem benden ne isteyeceksin? Neden sen her konuştuğunda gizlediğin bir şeyler olduğu hissine kapılıyorum? Buğra da aynısını yapmış!"

"Bilmiyorum şefim. Sizden istediklerim altı ambulans, bir tanesi gerçek ambulans olacak kalanları yük taşımak için. En az otuz kişilik bir ekip, yeterince yanıcı ve patlayıcı madde, bir ambulans uçak, bir kargo uçağı, bolca sıfır RH+ kan, ambulansta ve uçakta gerekli her müdahaleyi yapabilecek uzman bir ekip ve radarın altında uçabilecek iki pilot."

"Yuh! Bir tane de kardinal vereyim mi kızıma?"

"Yok, şefim, merkez Vatikan görünse de aslında Roma, kardinal işime yaramaz."

"Yahu sen nasıl bir insansın? İnsan mısın, kedi misin, kartal mısın ben çözemedim! Kabul, Ayasofya'da Obama'nın bile kedi olarak dibine kadar girip tüm gerçek konuşmaları bize aktarmış olman müthiş ama espriden anlamıyorsun. Tamam, insani duyguların yok da şu basit espriyi bari anla! Bunlar beni aşan istekler kızım. Bahadır Bey'le görüşmemiz lazım. Bu arada bir daha duymayayım, bizde radarın altında uçamayana pilot denmez! Dönüşte vaktiniz olursa söyleyin, kaptan size bir Kızıl Meydan turu attırsın."

* * *

Aslı, bilgisayarının önünde sinirden deliye dönmüştü. Tüm birim Eftelya'yı aradı ama miskin sarı pisi ortalıkta yoktu. Aslı tekrar tekrar notu okudu.

"Kimsin sen sarı kaltak? Haftalardır birimin her yerine girip çıktın. Bilgisayarımın şifresine kadar her şeyimizi öğrenmişsin! Nasıl böyle bir güvenlik açığı verdik biz? Sakin ol Aslı, olayları bir daha gözden geçir, notu bir kez daha sakin kafa oku... Şu an ona güvenmekten başka yapabileceğim hiçbir şey yok."

Ofisin kapısı açıldı, Bülent içeri girdi.

"Aslıhan Hanım, tüm katı araştırdık ama dün akşamdan beri Eftelya'yı gören olmamış."

"Tamam, ben de şimdi video kayıtlarından buldum, seni arayacaktım. Aynen geldiği şekilde dün akşam senin ardından asansörle binadan ayrılmış. Sonuçta sokak pisisi, kendisi bilir. Sokakta arasak bulamayız, dışarısı sarı kedi dolu. Şimdi daha önemli bir konu var. Lütfen çocuklara söyle tüm birim yemekhanede toplansın. Zor bir durumla karşı karşıyayız."

-50-

İstemi Şef, odasında Bürküt'le birlikte otururken odanın kapısı açıldı, içeri Bahadır Bey girdi.

"Oo Bürküt Hanım, sayın şamanımız! Bu onuru neye borçluyuz acaba? Ne hikmetse ihtiyacımız olduğunda size ulaşamıyoruz ama siz babanızın çiftliği gibi koca istihbarat merkezine kafanıza göre girebiliyorsunuz! Hiç açıklamaya çalışma İstemi, yine aynı şeyi yaptığına adım gibi eminim."

"Müdürüm bunlarla kaybedecek vaktimiz yok. Benim çoktan Roma'ya doğru yola çıkmış olmam gerekiyordu. Oraya önceden gidip hazırlık yapmak zorundayım. İstemi Şefim size durumu kısaca açıklasın."

"Bu deli kız neden bahsediyor İstemi? Ne Roma'sı?"

"Müdürüm açıkçası ben ikna oldum, konu Buğra. Eşek sıpası bizi parmağında döndürüp gitmiş. Hem kızıyorum hem gurur duyuyorum. Size en baştan anlatayım."

İstemi, Bürküt'ün planı dahil her şeyi tek çırpıda müdüre anlattı.

"İstemi, Roma'da sekiz yüzün üzerinde aktif elemanımız var, oranın hassasiyetini zaten biliyoruz. Diğer istekleri çocuk oyuncağı. Yere düşen kâğıt parçasını bile bırakmamak kaydıyla onay verebilirim. Kardinal de vereyim mi kızıma?"

"O espriyi ben yaptım müdürüm, anlamıyor, ciddiye alıyor."

"Ben zaten espri yapmamıştım, ciddi söylemiştim. Neyse... Bürküt, Buğra oradan sağ çıkabilir mi? Yaklaşamıyorum diyorsun. Buğra'yı nasıl alacaksın?"

"Bu konuda Buğra'ya güveniyorum. Açıkçası operasyonun kilit noktası o. Evet, hepsini yaparız ama binaya girmemiz, ne varsa

toplayıp Buğra'yı alıp çıkmamız tamamen ona bağlı. Portalı açık tutan yaratık ya da artık her neyse, onu indirmeyi başarırsa bunları yapabiliriz. Portal kapanır ve biz tam anlamıyla binaya gireriz. Bence Buğra bunu başarabilir, planım işini kolaylaştıracaktır."

"Hadi biz bunları yaptık, o kargaşada havaalanına nasıl ulaşacaksın? Ortalık ayağa kalkacak!"

"Müdürüm ben hepsini hallettim, merak etmeyin. Özellikle işin bu kısmına siz girmeseniz çok daha doğru olur."

"Bak Bürküt, biliyorsun ki biz dünyanın en iyisiyiz! Biz operasyon yaparsak yere ter bile damlamaz. Eğer bu operasyonda bir vatan evladının kanı yere damlarsa ne şaman dinlerim, ne kedi! Bugüne kadar yaptığın hiçbir şey gözümde olmaz! Ben ekibimi sıfır riskle hazırlarım, sakın hata yapma!"

"Merak etmeyin müdürüm, kazanan ülkem ve siz olacaksınız. Ama benim acil Roma'ya gitmem gerekiyor."

"O sorun değil, uçuşlara baktın mı İstemi?"

"Baktım müdürüm, iki saat sonra Roma uçağı var, yeri hazır. Öğleden sonra Roma'da olur."

"Güzel, biz de ekibi oluşturalım. Çocuklara planı anlatalım. Bürküt'ü iner inmez alsınlar. Bu arada diğer ayrıntıları hallederiz. Operasyon tamamen gizli olacak, kimseye haber vermek yok. Sonuçlarını da söylemeyeceğiz!"

* * *

Sağırkaya Plaza'da herkes yemekhanede toplanmıştı. Aslı bir komutan edasıyla konuşmaya başladı.

"Arkadaşlar, çok önemli bir görevimiz var. Kelimenin tam anlamıyla Roma'yı ele geçirmek zorundayız. Roma'nın karayolu, havayolu, demiryolu, yani tüm ulaşım sistemlerine girip yönlendirecek, gerektiğinde kapatacak hale geliyorsunuz. Roma'ya elektrik sağlayan tüm sistemlere gerektiği anda kapatacak şekilde giriyorsunuz. Roma'da polis, asker, itfaiye, zabıta; yani kolluk gücü anlamında

hangi birim varsa hepsinin sistemine en azından ihbar yapacak, yönlendirme yapacak düzeyde olacaksınız. Roma'daki tüm bankaların güvenlik sistemlerine minimum alarmları çalıştırıp kapıları kilitleyecek düzeyde olmanız lazım. Söz konusu AVM'nin güvenlik sistemlerine zaten girdik. O AVM'den havaalanına vereceğim güzergâhta cadde üzeri en az 60 adrese aynı anda bomba ihbarı yapıp, o bölgedeki sinyalizasyon sisteminden halka anons yapacak hale gelin. Bu işin şakası yok, destek olacağını düşündüğünüz, evine istirahata gitmiş arkadaşınız varsa arayın, gelsin. Tüm bunları iz bırakmadan yapacaksınız, asla ay yıldız, Türk veya bizi çağrıştıracak bir iz bırakmayacaksınız. Tam tersine sizlerle denk olduğunu sanan, sizlerle aşık atmaya çalışan, gıcık olduğunuz hangi hacker gurubu varsa olayı onların üzerine bırakacaksınız. Sizlere güvenim sonsuz, kaybedecek saniyemiz bile yok. Biz bu işin altından kalkarız. Biz bu ülkenin yeni nesil ordusuyuz ve bu ordunun nasıl savaştığını tüm dünyaya gösterebiliriz. Bu işi öyle bir yapın ki iki gün sonra koltuklarımızda olanları kahkahalarla izleyelim. Öyle bir yapın ki bırakın birbirlerini yesinler. Tüm çabamız belki de bugün içindi, hepimize kolay gelsin."

-51-

Buğra yine sabah ezanıyla kalktı, doğruca börekçiye gidip güzel bir kahvaltı yaptı. Tüm gün mahallesini sokak sokak gezip vedalaştı. Önce mezarlığa, sonra Sıdki Dede'nin türbesine gitti. Türbeden çıkınca Sağırkaya Hanı'ndaki sahaflar çarşısına uğradı. Zahit Ağabey'iyle çalıştığı barın olduğu sokağa giderek vedalaştı. Gerçek anlamda onu merak edebilecek hiç kimsesi yoktu. Sadece anıları vardı.

Akşamüzeri havaalanına doğru yola çıktı. Uçağı bir saat rötarla sabah dört gibi havalandı. Hiçbir sorun yoktu. Artık Raphael Martin'di.

Saat yediye doğru Roma Havaalanı'ndan çıktı. Filozofa fikir aşılama denemesi sonrası Roma'ya hayran kalmış, İtalyanca kurslarına başlamıştı, geçirebileceği tüm fazla zamanı Roma'da geçiriyordu. Dolayısıyla Buğra'nın İtalyancası oldukça iyiydi. Roma'yı avucunun içi gibi biliyordu. Taksiciyle Fransız aksanıyla İtalyanca konuşmuştu. Tam bir turist havasında şehir merkezini dolaştı, bir şeyler yedi.

AVM'deki odağın yemekleri on ikiye on kala geliyordu. On buçukta AVM'nin önündeydi. Her yer trafik polisi doluydu, oraya gelirken taksiciyle sohbet etmiş ve nedenini öğrenmişti. Şehrin trafik ışıklarını yönlendiren sinyalizasyon ağında sorun vardı. Sırf bu yüzden yolda yarım saat kaybetti.

Taksiden inip AVM'ye yöneldiği sırada art arda bir sürü itfaiye aracı, ambulans ve polis aracı konvoy halinde sirenleri açık bir şekilde geçti. Polisler onlara yolu açmak için tüm trafiği kesmişti. Her yerden korna sesleri ve İtalyanca bağırtılar yükseliyordu.

Buğra AVM'ye girdi, önce otopark katına indi. Girmeyi düşündüğü binanın otopark katındaki kısım aynen bildiği gibiydi. Aslı'nın ayarladığı hafif ticari araç oldukça yakın bir yere park edilmişti. Hemen aracın yanına gitti, anahtarla kontrol edip emin oldu.

İlginç bir şey vardı. Çıkış kapısı olarak kullanırım diye düşündüğü aşağıdaki kapının önünde yerleri temizlemek için kullanılan temizlik araçlarından biri duruyordu, kapıya sıfır yanaşmıştı, üzerinden geçip çıkabileceği kadar boşluk vardı.

Üst kata çıktı, asansörün yaklaşık on metre ilerisindeki paravan duvarı gördü. Duvar reklam afişleriyle süslenmiş, üzerindeki kiralık tabelasıyla sanki boş bir dükkân havası verilmişti.

Bir süre alışveriş merkezinde dolaştı. Fransız aksanlı İtalyancasıyla dükkânları gezip tam bir turist edasıyla biraz alışveriş yaptı. 11.45 gibi asansöre doğru yürümeye başladı, en sondaki dükkânın vitrinine bakarak biraz vakit geçirdi.

Asansörün kapısı açıldı ve iki kişi yemek servis araçlarıyla asansörden çıktı. Kapıyı açacak olan adam yaka kartını cihaza uzattığı sırada elindeki paketleri yere bırakıp koşmaya başladı, tam yaklaştığı anda elektrikler kesildi ve alarm ötmeye başladı, hemen ardından jeneratör devreye girdi ve bir kısım aydınlatma açıldı. Paravan duvardaki kapı açıldığı anda Buğra adamların dibindeydi. Şaşkın bakan adamların gırtlaklarını iki eliyle tuttu ve var gücüyle sıktı. Boyunlarını kırıp ikisini de öldürdü ve açılan kapıdan içeri doğru fırlattı. Kapıyı kapattı ve hemen yapının sona doğru olan soldaki asıl giriş kapısına yöneldi.

Kapı, Killa'nın evreninkinden farklıydı. Daha sağlam görünüyordu. Enerjisiyle kapıya doğru bir hamle yaptı ama işe yaramadı!

"Alpagu neler oluyor? Alpagu! Neredesin koca ayı?"

Alpagu'dan cevap gelmedi.

"Alpagu yok, enerjimi kullanamıyorum! Artık dönmek için çok geç!"

Elektrik, adamlar kapıyı açtığı anda kesilmişti.

"Umarım kesinti kamera sisteminde duraksamaya yol açmıştır ve beni görmemişlerdir, böyle olmamalıydı! Killa'nın evrenindeki gibiyse şu an kapının arkasında yemekçinin kartıyla kapıyı açmasını bekleyen bir güvenlik olmalı. Başka şansım yok."

Öldürüp fırlattığı yemekçinin yanına gitti, kartını aldı. Kartı kapının yanındaki sisteme okuttu, kapı açıldı. Kapının ardında kafası geriye dönük bir güvenlik görevlisi elini uzattı, ofistekilere gülerek İtalyanca bir şeyler anlatıyordu.

Buğra tereddütsüz adamın gırtlağına yapışıp sıktı, boynunu kırarak dışarı çekti ve yere bıraktı. Adamın bedenindeki kılıflarda sağlı sollu iki silah vardı. Silahları aldı.

"Başka bir şey olsa şaşardım, ne var bu Glock'ta anlamıyorum ki, neyse ikisinde toplam 36 mermim var, bu kata yetmezse zaten olay başlamadan biter."

Silahları ters çevirdi, serçeparmaklarını tetiğe koydu, bacaklarına sürtüp mermileri ağza verdi. Hızlı bir adımla kapıdan içeri atlayıp gördüğüne ateş etmeye başladı.

İçerisi Aslı'nın hacker ekibinin çalışma ortamına benziyordu. Tam önünde dipteki dönel merdivene kadar bir koridor vardı. Sağında yan yana iki çalışma masası, onların yanında aşağı inen asansör, yanında bir masa daha. Sol tarafta yan yana dört çalışma masası vardı ve dibe kadar üç sıra halindeydi. Dipte kalan iki köşede birer güvenlik elemanı vardı ve hemen silahlarına el atmışlardı.

İçerideki herkesi seri bir şekilde vurup öldürdü. Girdiği kapıyı kapattı. Asansörün yanında duran masayı ayağıyla itip asansörün kapısının önüne getirdi. Öldürdüğü insanları saydı.

"Üç güvenlik ve on beş çalışan... Aralarında tekerlekli sandalyede oturan kimse yok. Demek ki aşağıda iki ya da üç kişi var, biri güvenlik! İlk aşama tamam, baskın 30 saniyede bitti. Şimdi sıra alt katta, dört dakikam var. Alarm sesleri, silah seslerini bastırmış olabilir. Neyse ne, aynen devam."

Doğruca merdivenin yanına gitti, görebildiği kadar aşağıyı inceledi. Merdivenin etrafı kapalı değildi, bu aşağıya inmeyi

zorlaştıracaktı. Elindeki silahları attı, vurduğu diğer güvenlik elemanının silahlarını aldı, kurup beline soktu. Vurduğu kadınlardan birinin çantasını açtı, makyaj aynasını aldı, merdivenin yanında yere uzanıp ucundan aynayı tuttu. Görebildiği kadar aşağıyı inceledi. Düzenli yerleştirilmiş masa ve sandalyeler vardı. Uzak köşe üçgen bir form oluşturacak şekilde boylamasına kapatılmıştı. Asansör kapısı hemen yanındaydı.

"Tabii ya, aşağısı yemekhane. Tekerlekli sandalyede oturan adam ortalıkta yok, o oda onun için olmalı!"

O sırada tek el bir silah sesi duyuldu ve aşağı sarkıttığı ayna parçalandı.

"Teşekkürler canım benim, ben de seni arıyordum, artık yerini biliyorum."

Kalktı, iki cesedi tutup kaldırdığı anda acı içinde büküldü.

"AHHH! Lanet olsun, neler oluyor! Kanım çekildi resmen, güçsüz hissediyorum, acele etsem iyi olacak."

Cesetlerden birini merdivenden aşağı fırlattığı anda ateş açıldı, sağ eliyle belindeki tabancayı aldı, diğer cesedi elinde ateş açılan yöne doğru tutarak merdivenden aşağı hareketlendi. Ateş devam ediyordu, elindeki cesedi kalkan gibi kullanarak adamı vurdu, cesedi fırlatıp attığı anda acı içinde bir kez daha kasıldı. Ardından bir el silah sesi duyuldu, bu çok farklıydı, gök gürültüsü gibi bir sesti. Anında fırlattığı cesede doğru yerde bir takla atarak yakaladı ve vücuduna siper yaparak yerde durdu. Mermi üzerinden geçip duvarda kocaman bir oyuk açtı. Ateş köşe odadan açılmıştı.

"Harika, artık senin de durduğun yeri biliyorum. Çok kötü atıcısın, ya kameradan görüp tahminen atıyorsun ya da bedeninden ayrılıp olduğum yeri görüp atıyorsun. Bu seni yavaşlatıyor. Şimdi anlarız..." dediği anda korkunç bir acıyla tekrar kasıldı. *"AHH!! Zihnimi mi okuyorsun or..pu çocuğu! Okumaya devam et, canını almaya geldim!"*

Çok güçsüz düşmüştü, yerinden fırladı ve çapraza koşmaya başladı, ardından içeriden ateş başladı. Yuvarlanıp ceset elinde duvar

kenarında durdu, cesedi kendine siper ederek etrafı kontrol etti. Duvardaki izlere baktı. Her atışta biraz daha yukarı kayıyordu.

"Beş tane atıp durdun, her atışta silahı yukarı dikiyorsun, demek ki elinde çok güçlü mermileri olan toplu bir tabanca var ve sen onu doğru kullanamıyorsun. AAAHHHH! Kesin eminim, düşüncelerimi okuyorsun! Şu an tabancayı dolduruyorsun, sen beni vuramazsın, Erlik seni almam için beni gönderdi, tadını çıkart, artık düşünmek yok!"

Ani bir hareketle fırladı, sol elindeki cesedi kendine siper edip zikzaklar çizerek kapıya doğru koştu. Tam tahmin ettiği gibi koştuğu sürece atış sesi duymadı. Kapıya yaklaştığı anda elindeki cesedi kapıya fırlatıp sol eliyle belindeki tabancayı alarak kapıya doğru sağ omuz önde havaya fırladı. Tüm cüssesiyle kapıya çarptı ve kırarak içeri girdi.

Kapıdan girdiği anda iki silahı birden seri bir şekilde ateşleyerek havada süzüldü ve yere düştü. Düştüğü yerden ateş ettiği yönü inceledi. Bu kameralarda gördüğü tekerlekli sandalyeli adamdı. Vurulmuş ve yere düşmüştü ama yaşıyordu. Ayağa kalkmak istedi, başaramadı, kendi bedenini inceledi, oluk oluk kan gidiyordu.

"Lanet olsun! Neyle ateş etti bana? Hepsi içimden geçmiş."

Elindeki silahları bırakıp sağ eliyle kendini kontrol etti. "Sol üst kol kasımdan, karın boşluğumun sol tarafından ve sol üst baldırımın iç tarafından bir mermi geçmiş!"

"Bu yaralar beni götürür, bu lanet yerde geberip gideceğim kimsenin de haberi olmayacak! Adsıza yalnız gebermek yakışır tabii! Bu kez çizgiyi çok aştım. Benim ne işim var lan ROMA'DA?"

Etrafı inceledi, duvar boyunca garip bir mekanizma vardı, anlam veremediği garip harfler, garip bir ekran, garip ışıklar...

Yaslandığı metal dosya dolabından biraz olsun gayret alarak doğrulmaya çalıştı. Çatıştığı adam üç metre ötede yatıyordu, yaşıyordu ama çıkardığı böğürtü aslında ölmeye çalıştığının göstergesi gibiydi. Öksürdükçe ağzından ve boğazında açılan delikten

kan fışkırıyordu. Ölüyordu ama Buğra'yı vurmuştu. Adam ölmek üzereyken bile ellerini havada tutmaya çalışıyordu. Elleri yavaşça yere düştü ve mekanizmanın tüm ışıkları söndü.

"Oh" dedi Buğra. "Oh işte, derin bir oh hem de! Ölüyorum ama hayatımın en muhteşem beş dakikasıydı, güzel veda oldu. İnlerine girdim şerefsizlerin. Keşke birilerinin haberi olsaydı, bıraktığım yerden devam ederlerdi. Alpagu'ya da ulaşamıyorum! Lanet olası ayı ortadan kayboldu. Benimle doğdun, benimle öleceksin ama ortalıkta yoksun Alpagu, oysa bunu paylaşmamız gerekiyordu!

Babam... Pakize Anam... Hiç yüzünü görmediğim Aydilge anam! Yanınıza geliyorum! Büyük ihtimalle mezarım olmayacak ama olsun. Ben adsızım, bana bu yakışır..."

Keskin ve korkunç bir çığlık beyninde yankılandı. İnce bir ıslık gibi başlayıp şiddetle artarak patlayan bu ses... Tanıdıktı aslında, belgesellerde duymuştu, bu kartal çığlığıydı.

"Uçmağa varmak böyle bir şey sanırım, demek önce kartallar karşılıyor. Herhalde almaya büyük dedem Pehlivan Hasan gelir."

Ses daha şiddetli bir şekilde beyninde bir daha patladı.

"Lanet olsun, kulağımdan duymuyorum, beynimde çınlıyor! Alpagu sen misin?"

"Sakin ol Buğra seni almaya geldik."

"Biliyorum, hazırım, dedem nerede?"

"Saçma sapan fantezileri bırak da kendine gel, çok kan kaybediyorsun, ben Bürküt! Dede falan yok yani. Hem astral hem fiziksel olarak çok iyi korunan bir binadasın. Alpagu buraya yaklaşamazdı, bilmediğin çok şey var. Şimdilik kontrolümüz altında ama acele etmeliyiz, daha güçlü gelebilirler."

"Kimsin, nesin sen? Benimle sadece beynimde konuşuyorsun, seni görmüyorum!"

"Az sabret, trendeki kızı hatırla. Mavi elbiseli, sarışın. Hani gördüğünde aklından sarışın afet diye geçirmiştin."

"Hadi be... Aklımdan geçenleri duydun yani, ardından söylediklerimi duymadın umarım."

"Tabii ki hepsini duydum. Cevap da verdim ama sen henüz duyacak kapasitede değildin. Şimdi çeneni kapat, kendini toparla. Fiziksel olarak da binaya girdim, birazdan yanında olurum, iyi çalışmışsın bravo. Bu hızla kan kaybetmeye devam edersen seni kurtaramayız. Acilen metabolizmanı yavaşlat, kanamanı durdur. Bunu yapabildiğini biliyorum. Artık güvendesin ama bana biraz zaman kazandırman lazım. Bunu acilen yap, seni rahatlatacak bir şeyler düşün. Ne bileyim, çocukluğunu falan işte..."

"Bu lanet şeyleri uyduruyor olabilirim. Ölüme iyice yaklaştım sanırım. Sarışın afetmiş! Sarışın bir kadın sebepsiz yere koluma dokundu, ilk durakta indi arkasını dönüp gitti. Herhalde bilinçaltımda kaldı. Madem dokundun, on saniye daha dursaydın, ben seni nasılsa kafalardım. Gitmeseydin de sabaha kadar tüm apartmanı uykusuz bıraksaydık olmaz mıydı yani!"

"Buğra, seni duyuyorum, biraz daha konuşursan yanına geldiğimde o salak beynini ellerimle çıkartırım! Derhal ne diyorsam onu yap."

"Hadi be... *(Lan oğlum kendinle konuşuyorsan bile denemeye değer. Kızıl tamuya varmak üzeresin.)* Eyvallah Bürküt bacım, emrin başım üstüne. Şu elimi bacağımdaki deliğe basayım, en çok kan oradan gidiyor."

Başka bir seçeneği yoktu. Bürküt ya gerçekten vardı ya da uyduruyordu.

"Hazırım" dedi içinden. *"Albız alacak değil ya! Elbet uçmağa varacağım."*

Son bir gayretle sol bacağını uzattı, kocaman eliyle kasığından bacağını sıkıp kanamayı kesti, elini sabitledi.

"İyi ihtimalle on dakikam var. Hadi bakalım..."

Sakinleşti, kalp atışlarını ölüm seviyesine yakın yavaşlattı. Çocukluğunu düşünerek ölüm uykusuna daldı.

-52-

Kısa bir süre sonra Bürküt merdivenlerden inip yanında kalabalık bir ekiple Buğra'nın olduğu yere girdi.

"Hocam kontrol sizde, çok kan kaybetti, siz onu hemen alıp ambulansa geçin. Biz de işimize bakalım. Çok vaktimiz yok, en kısa sürede hareket edeceğiz."

Bürküt gidip odanın otoparka çıkan kapısını açtı, ardındaki araç çekilmişti.

"Arkadaşlar, yere düşmüş not kâğıdını bile alacağıma dair söz verdim. Burayı öyle bir temizleyeceğiz ki sadece duvarlar, mobilyalar ve cesetler kalacak, geldiklerinde tecavüz edilmiş gibi hissetmeliler."

Bürküt duvar boyunca uzanan mekanizmayı inceledi.

"Ben bunu tanıyorum, Tarsus'taki kazılarda gördüm, bu mekanizma oradan çıktı! Demek portal açmaya yarıyormuş ve siz çalıştırmayı başarmışsınız! Üzerindeki yazılar runik harfler gibi, biz bunu ön Türkçeyle çözeriz. Bu muhteşem oldu işte, sen de bizimle birlikte vatanına dönüyorsun. Portalı bir de biz açalım bakalım neler olacak? Demek ki iki bin yıl sonra Sezar'a cevap vermek bana düşecekmiş."

Bulunduğu odadan çıktı, yemek masalarının ardında kalan duvara enerjisiyle bir not yazdı.

"VENI, VIDI, VICI!"

* * *

Birkaç saat öncesi istihbarat genel merkez binası.

"Müdürüm bu çocuklara çok mu güvendik acaba? İkisi de çok genç. Başarabilecekler mi?"

"Rahat ol İstemi. Başaracaklar, merak etme. Bir Göktürk atasözü der ki: 'Aspanda Bürküt, jerde gökbörü bol.' Yani gökte kartal, yerde kurt ol diyor. Bizim gökte kartalımız vardı, yerdeki kurdumuzu da bulduk. En önemlisi onlar birbirini buldu. Yarın dünya çalkalanacak ve biz göbeğimizi kaşıyarak güleceğiz."

* * *

Birkaç saat öncesi Sağırkaya merkez ofisi.

24 saati aşmışlardı. Evlerindeki fedailer de gelmiş, tüm ekip bir arada var gücüyle çalışıyordu. Çok bitkin düşen biraz dinlenip geri geliyordu. Cumartesi sabah dokuz gibi Aslıhan'ın cep telefonu çaldı.

"Efendim?"

"Günaydın Aslı, seni biraz tanımışsam bana olan öfken dinmemiştir. Şimdi bunları bir kenara bırakıp işimize odaklanmamız lazım. Ne durumdasınız?"

"Günaydın Eftelya Hanım! Tabii ki hazırız. Öfkeli değilim ama sakın hayatımın kalanında karşıma çıkma!"

"Nefret insanı diri tutar Aslı, adım Bürküt bu arada. Dönünce söz, size sarı bir pisi hediye edeceğim, ekibin gerçekten buna ihtiyacı varmış."

"Zahmet etme, ben hallederim. Şimdi ne yapıyoruz, plan nedir onu söyle?"

"Şehrin trafik ışıklarını karıştırmaya başlayın. Cebine konum göndereceğim. Bir saat sonra o bölgede uyduruk patlamalar olacak. O bölgeden sayısız yangın ihbarı yapın ve tüm kolluk güçlerini alarma geçirip oraya yönlendirin. Saat 11.30 gibi şehirdeki tüm bankaların art arda yangın, hırsızlık artık ne kadar alarmları varsa devreye girsin. Kolluk güçlerini öyle yönlendirin ki kimse nereye, neden gittiğini bilemesin. Şehirde tam bir kargaşa olmalı. Biz farklı noktalarda patlamalar ve küçük yangınlar çıkartacağız. Hiç kimse gelen ihbarların gerçek mi sahte mi olduğunu

ayıramayacak. Bu noktalar hep AVM'ye en uzak yerler. Saat 12.00 gibi AVM'den havaalanına giden yolu açmış olmanız lazım. Aynı anda şehrin hava, kara tüm trafiğini kilitleyeceksiniz. Biz Buğra'yı alıp açık yoldan havaalanına gideceğiz. Bizi bekleyen bir uçak olacak. Sonra onu sana getireceğim, söz verdim."

* * *

Ertesi gün öğlen saatlerinde Sağırkaya merkez ofisi.

Aslı yine yemekhanede toplanan ekiple konuşuyordu.

"Arkadaşlar, üç gündür evimize gitmedik. Bazı kardeşlerimiz dört gündür burada. Şu son haber bültenini hep birlikte izleyelim istedim. Duvara yansıtın lütfen."

"Dünya İtalya'nın Roma şehrine yapılan siber saldırıyla çalkalanıyor. Roma'da hayat felç oldu. Bu saldırı yüzünden insanlar korkudan evlerinden çıkamadı. Evlerinde, işyerlerinde, trafikte mahsur kaldı. Saldırının sebebi henüz bilinmiyor. Roma'da hayat bir günlüğüne durdu. O kadar çok asılsız yangın ve bomba ihbarı yapıldı ki aslında sadece bir AVM yanmış olmasına rağmen olay şimdiden sosyal medyada tarihteki en büyük Roma yangını olarak anılıyor. Olayın hemen ardından tüm operasyonu üstlenen Kaliforniya merkezli bir hacker grubunun tüm üyeleri tutuklandı. Siber saldırının bankalardan olay anında çeşitli hesaplara aktarılan toplam 67 milyar euro yüzünden olduğu düşünülüyor. Bu, tüm Avrupa Birliği bütçesinin yarısından fazla, ilginç olan kimsenin şikâyetçi olmaması. Bu, akla bu paraların kayıt dışı olduğunu getiriyor. Amerikan hükümeti olayla hiçbir bağlantıları olmadığını açıklamasına rağmen otoriteler Amerika-Avrupa Birliği savaşı ihtimalinin halen söz konusu olduğu üzerinde duruyor. Dünyada savaş şekil mi değiştirdi? Savaşlar artık böyle mi yapılıyor? Kayıp 67 milyar euro nerede?"

Aslı haberlerin sesini kapatmalarını istedikten sonra konuşmasına devam etti.

"Kardeşlerim, hepinizi kutluyorum, biz dünyanın en iyisiyiz. Bunu zaten biliyorduk şimdi kendimize ispatlamış olduk. Hepinizin eline emeğine sağlık. Sizlerle gurur duyuyorum."

Sevinç çığlıkları ve alkış tufanı arasında Aslı çalan cep telefonuna bakarak yemekhaneden çıktı.

"Efendim?"

"Tebrik ederim Aslı, müthiş bir iş çıkardınız. Ekibinle ne kadar gurur duysan az, siz gerçekten dünyanın en iyisisiniz. Bunları konuşma fırsatımız olmadı."

"Teşekkürler Bürküt. Buğra nasıl?"

"Büyük bir hızla iyileşiyor, 357'lik Magnum çıkarken büyük hasara sebep oldu, çok fazla doku kaybı var ama vücudu büyük bir hızla kendini onarıyor. Onunla birlikte Alpagu da ölümden döndü. Doktorlar şimdilik uyandırma taraftarı değil. Arada bir Çiğdem diye bağırması dışında bir sorunumuz yok. Onu vuran silahla birlikte içinden geçen üç mermi çekirdeğini de aldım, saklamak istersiniz diye düşündüm."

"Onu geri getirdiğin için teşekkür ederim Bürküt. Uyandırdığınızda beni ararsan çok sevinirim. Tebrik ederim, harika bir operasyondu. Bu arada seninle ilgili düşüncelerimde bir değişiklik yok, bir süre daha karşılaşmasak iyi olur... Bu arada Buğra'nın narkozdan çıkışı çok deli oluyor, kendi uyanırsa sakın durdurmaya kalkmayın."

"Uyarın için teşekkürler tatlım, biliyorum, ilk seferinde de ben oradaydım..."

Devam edecek...

YA OLURSUN YA ÖLÜRSÜN!

"Albız alacak değil ya, elbet uçmağa varacağım." Son bir gayretle sol bacağını uzattı, kocaman eliyle kasığından bacağını sıkıp kanamayı kesti, elini sabitledi. "İyi ihtimalle on dakikam var, hadi bakalım." Sakinleşti, kalp atışlarını yavaşlattı. Çocukluğunu düşünerek ölüm uykusuna daldı. İlk değildi, son olmayacaktı. O sadece sırası gelmiş kişi, kadim yazgının devamıydı...

"...Devlet ebet müddet, seçilmiş seçilmemiş fark etmez. Biz sadece o yolda birer çakıltaşıyız..."

Bir bedende dört hayat, üç farklı ülke...

Her zerresini vatanı için bin parçaya bölmüş bir çocuk...

Onun adı Buğra!

Efsaneye göre Türkler ne zaman zora düşse içlerinden bir kahraman çıkar. *Buğra-Biz Bu Vatanın "Adsız"larıyız,* Türk mitolojisinden esinlenerek kurgulanmış bu topraklara ait "gerçeküstü" bir karakterin oldukça gerçekçi hikâyesi.



DESTEK Yayınları

KDV'den muaftır.
www.destekmedyagrubu.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari

DESTEK DÜKKÂN
www.destekdukkan.com

ISBN-13: 978-625-6051-44-7
9 786256 051447